

İlk yazı

Gökhan Özgün 02.06.2008

Bir keresinde, gazetenin birinde, bir köşe yazarının, ben samimiyim, samimiyetime güvenin, benim samimiyetimi herkes bilir, diyerek, yazısı boyunca bitmez tükenmez bir 'öz samimiyet' vurgusuna giriştiğine kendi gözlerimle şahit olmuştum. Yazı boyunca en az 5-10 kez tekrar eden bu samimiyet vurgusu nedense hiç aklımdan çıkmadı. O gün bugündür kafamı kurcaladı.

Bir parazit gibi üstüme tüneyip sanki tepemde yaşadı. Hep merak ettim. Niyedir, nedir, bu samimiyet hezeyanı? Epey sonra birden dank etti ve rahatladım. İnandırıcılığın bittiği yerde başlıyor samimiyet hezeyanları.

Çocuğu rehin alınan bir anneye mesela her şeyi ama her şeyi yaptırabilirsiniz. Çok ama çok samimidir bu anne. Hatta hayatta hiç olmadığı kadar samimidir, ama içine düştüğü durum hiç mi hiç 'inandırıcı' değildir. Annenin samimiyeti gerçektir ve/ fakat 'inandırıcı' ve 'hakiki' değildir.

Memleketim, inandırıcılığını, Latincesiyle 'kredibilite'sini kaybettikçe daha da büyük samimiyet hezeyanları yaşayacak. Daha da yalnızlaşacak. Ve kimilerine göre yalnızlaştıkça daha da güzelleşecek. Siyasetin bittiği yerde yine şiir başlayacak. Yalnız ve güzel Türkiye'm.

Sen kimseye yâr olmazsın. Sana olan aşkımın samimiyetiyle, birbirimize dokunmadan, hiçbir şeyden gocunmadan sonsuza dek yaşayalım. Tatlı bir hüznle ağlayalım, ağlatalım. Memleketimin yalnızlığına şehvetin sınırında bir samimiyetle kasideler yazalım.

Bir ülkenin, bir devletin kurulması yetmiyor. Bunu hepimiz en azından Kıbrıs'tan biliyoruz. Tanınması gerekiyor, tanınması. Bu böyle. Bundan hoşlanan, hoşlanmayan herkes bu kadarını idrak edebiliyor. Çünkü bu bir antlaşma.

İşin garibi, artık 2008 yılında bir demokrasinin de tanınması gerekiyor. Sizin kendinizi ve ülkenizi demokrat ilan etmeniz artık yetmiyor. Demokrat dünyada yeriniz olması gerekiyor. Başkalarının, yani 'yabancıların' da 'sizin demokrasinizi' demokrasi olarak tanınması gerekiyor. İnandırıcı olmanız gerekiyor. Hoşlansanız da hoşlanmasanız da, bu da artık bir antlaşma.

Herkesin bu çok basit gerçeği idrak etmesi gerekiyor. Bu çok basit gerçeği anlayabilmek için ne kadar söz sarf edilecek, ne kadar zekâ heba edilecek, ne kadar cefa çekilecek, ne kadar çirkinleşilecek, 'yalnız ve güzel' memleketimde bunu kestirmek çok zor.

Kendi kendine gelin güvey demokrasi artık olmuyor. Kırk gün kırk gece düşün yapsanız da bundan sonra da bir daha olmayacak.

Ali Babacan Avrupa'da konuşuyor. Ve Türkiye'de müslümanların baskı altında olduğunu söylüyor.

Başlıyor samimiyet sorgulamaları. Başlıyor samimiyet hezeyanları. "Yüz binlerce caminin olduğu bir ülkede böyle bir cümle samimi olamaz"lar başlıyor.

Aslında mesele Babacan'ın söylediğinin samimi olup olmaması değil. Önemli olan inandırıcı olup olmaması.

Avrupa'da ve hatta Türkiye'de ilk kez kapatılmayla karşı karşıya kalan bir iktidar partisinin müslüman muhafazakâr Dışişleri Bakanı'nın ağızında bu sözler öylesine inandırıcı ki, inanamazsınız.

Ali Babacan'ın sözleri ne kadar inandırıcıysa, demokrasimiz de o kadar inandırıcılıktan uzak.

70 milyonluk bir bünye, düşünün tek bir çatlak sese bile tahammül edemiyor. Kim inanır böyle bir memleketin hakikiliğine? Kim yatırım yapar bu taştan memleketin geleceğine?

Batı'nın inandırıcılığı, Batı'ya küfür bile edilecekse bunu kimseye bırakmamasında.

Batı, hakiki ve derinliği olan, yaşarken kendisiyle hesaplaşabilen bir roman karakterini andırıyor.

Bu derinlik ister istemez iz bırakıyor. Batı'nın tartışılmaz tek erdemi hakikatinde.

Batı'nın tartışılmaz tek gücü de hakikatinde. Batı daha hakiki olduğu için her yere sirayet edebiliyor.

Hakikilik eninde sonunda ağır basıyor. Bu da bir antlaşma. Hayatın 'gelecek'le antlaşması. Batı'ya karşı mısınız? Batı'yla meseleniz mi var? Olabilir. O zaman bu hakikate bir başka hakikatle karşı koyacaksınız. İnandırıcı olmayı deneyeceksiniz. Ruhu diz boyu bir genç kız gibi samimiyet buhranları geçireceğinize milletinizin karakterinde bir derinlik yaratacaksınız. Canlı ve kusura açık bir bünye gibi davranacaksınız. Daha hakiki olmaya çalışacaksınız ki, figüran olmayın, size de bu dünyada doğru dürüst bir rol versinler.

Bu Taraf'ta ilk yazım. Artık inandığım, daha da önemlisi kendimi daha inandırıcı bulduğum bir yerdeyim. Hakikaten kabul gördüğüm bir yerdeyim. Yerli yerindeyim. Bu beni daha hakiki, daha inandırıcı yaparsa ne âlâ, yapmazsa, kendi beceriksizliğim.

Radikal'de özellikle İsmet Berkan'dan yalnızca iyi niyet gördüm. Ama, su yolunu buldu. Olan biten bu kadar basit. Basit şeyler ise nedense bugünlerde buralarda çok derin.

02.06.2008

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yasak ve günah

Gökhan Özgün 05.06.2008

"Orada bir köy var uzakta, gezmesek de, tozmasak da, o köy, bizim köyümüzdür."

Bu olsa olsa bir imparatorluk şiiridir. Çünkü yalnızca imparatorlar hiç gitmedikleri, hiç görmedikleri yerin sahibidir.

Allahtan imparatorluk şuuru diye bir şey vardır. İmparatorlar gitmedikleri köyün gündelik hayatına, görmedikleri köylünün başörtüsünün düğümüne hükmetmezler. Hükmedemeyeceklerini bilirler. Buna hükmetmeyi akıllarından bile geçirmezler. Bu sayede imparatorluklarına hükmedebilirler. Bu sayede vergilerini toplayabilirler.

Türkiye'de cumhuriyetin temel meselesi bu olmalı. İmparatorluk ülküsünden ve türküsünden vazgeçmeden bir ulus devlet nasıl kurulur? Bir imparatorluk gibi 'mümkün olduğu' kadar 'geniş', bir ulus devlet gibi mümkün olduğu, hatta mümkün olmadığı kadar 'dar' ve homojen bir yapı.

Sonunda öyle 'geniş bir homojenlik fantezisi' baş gösterir ki, Edirne'den Ardahan'a bardan bara sıçrayarak aynı Malibu'yu içemiyorsan, rejim tehlike altındadır.

Dertleri imparatorluğa özgürlük getirmek sanırsınız, sonra bir bakarsınız, dertleri, imparatorluğu taştan bir kaide üzerine oturtmak, 'geriye kalan imparatorluğu' kaybetmemek için bir ulus devlet yaratmaktır.

Bu Türk ulusu imparatorluğu, Türkiye Cumhuriyeti olarak da anılır. Çünkü demokrasiden nasibini almamış bile olsa, burada cumhuriyetin asgari koşulu mevcuttur. Yani, bir padişah, elle gösterilecek bir imparator yoktur. Hatta hükümetler seçimle işbaşına gelir. Ama hükümet olmanın iktidar olmakla pek bir alakası yoktur. Padişah yoktur. Ama padişahın baki kalan iktidar boşluğu hep mevcuttur. Bu boşluğu da birileri doldurur. Padişahın görünmez olduğu bir meşrutiyettir bu anlayacağınız. Bu zihniyet için zaman ebediyen 1908, mekân ise, hep

dağılmanın eşiğinde bir imparatorluktur.

Merkezden çevreye doğru okunan bu imparatorluk türküsünü, padişahlar yaratmıştır. Gitmesek de görmesek de, o köy bizim köyümüzdür. Biz kimiz? Bizler padişahlarız. Cumhuriyet sayesinde padişahın gücünü bir 'power broker' gibi kırdık.

Ama parçaladığımız gücü bütün bir halka değil, bir "zümreye" dağıttık. Olsun. Artık padişah yok, padişahlar var.

Buraya kadar onlar erdi muradına, birileri çıktı kerevetine. Ve fakat 2008 yılı aniden gelince... Ulus devletler selam verip bir iki kibar bisle yavaş yavaş sahneden çekilince... Medeni dünya çok kültürlü, çok inançlı yapılara tahammül için antremanlara başlayınca... Ve bunlar bütün dünyanın gözleri önünde cereyan edince, bizim imparatorlukta bir telaştır başlar.

Artık ya imparatorluktan vazgeçilecektir, ya da ulus devletten.

İmparatorluktan vazgeçerseniz o köy artık sizin değil, köylünün olacaktır. Ulus devletten vazgeçerseniz, imparatorluk artık Türk'ün imparatorluğu olmayacaktır. Yani, neden vazgeçerseniz vazgeçin, hiç bir şey eskisi gibi olmayacaktır.

Hiçbir şeyden vazgeçmezseniz, ki biz şu anda bunu yapıyoruz. Büyük bir duraklama bekliyor bizi. Türkiye'de uzun bir süre anlamlı hiçbir şey olmaması tehlikesiyle karşı karşıyayız.

Cumhuriyetçilerin ruhunun derinliklerinde bir padişah, bir meşrutiyet arzusu her zamankinden daha müstehcen bir şekilde kendini gösteriyor. Cumhuriyetçiler kemalist bir padişah ve yanında ittihatçı bir meclis özlüyor. Ama kurdukları 'cumhuriyet' dili bu arzuyu açıkça ifade etmeye el vermiyor.

Öte yandan, köy bizimdir, gitmeyen görmeyen benim köyüme sahip çıkamaz diyenler hakiki bir cumhuriyet özlüyor. Ama onların 500 yıldır kurduğu dil de, cumhuriyet ve demokrasi özlemlerini dile getirmeye izin vermiyor. Onların kurduğu dil, ancak ve ancak İstanbul'un Müslümanlar tarafından fethini ve eski imparatorları şehvetle yüceltmeyi biliyor.

Cumhuriyetçiler imparatorluk özlüyor. Ama onların dilinde bunu açıkça ve kararlılıkla ifade etmeleri yasak. İmparatorluğa övgüler düzenler hakiki bir cumhuriyet ve demokrasi özlüyor. Ama onların dilinde bunu tavizsiz ifade etmeleri, bunda ısrar etmeleri sanki bir tür günah.

Ve yasakla günah arasına sıkışan Türkiye dilsiz bir memleket olma yolunda hızla ilerliyor. En korkuncu, bu iki dilsiz gücün ilahi dengesi. Memleket sanki bu acayip dengeye doğru ilerliyor.

Padişahı boşaltan iktidara eskiden birileri zorla sahip çıkardı. ?imdi sanki yeni bir yere doğru ilerliyoruz. Padişahın boşalttığı yeri, yani iktidarı, sürekli boş bırakmak. Sürekli bir yargı darbesi ortamı. 'Darbecilerle' 'karşı- darbecilerin' kol kola girip meseleyi "demokratça" tartıştıkları 'medeni' bir ortam. Hiçlik ortamı.

Felaket bir denge. Memlekete sürekli patinaj uzlaşması. Sürekli bir tehir noktası. Zamanı dondurma, durdurma uzlaşması.

05.06.2008

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

'Mübalağalı yazı'

Gökhan Özgün 07.06.2008

Deneye yanıla, sonunda Türkiye darbesini buldu. Türkiye demokrasisini aradığı yerde, darbesini buluverdi. Yargı denen darbeleri matkap sonunda Anayasa'yı ta dibinden deldi.

Türkiye tartışılmaz darbeler döneminden, tartışılabilir darbeler dönemine geçti. Dikkat. Dikkat. Serbestçe tartışılabilir darbeler dönemi başlamıştır.

Darbe modernleşti. Buyurun, darbeyi tartışın. Gece gündüz tartışın. ?akalaşarak tartışın. Tatlı imalarla atışın. Ama n'olur, meseleye sükûnet ve itidalle yaklaşın. Demokrasi bunun için var. Gerçekten darbe oldu mu, olmadı mı? Bunu tartışmak, bunu araştırmak için var demokrasi.

Bu tatlı atışmalar bu modern darbenin anons müziğidir. Bu tartışmalar çok sesli Hasan Mutlucan'dır. Tek sesli darbeden 'çok sesli' darbeye geçtik. Medeniyet, sen nelere kadirsin.

Uyutularak tecavüze uğramış bir kadına döndük. Eskiden üstümüzü başımızı yırtıp kanlar içinde ırzımıza geçerlerdi. Çılgınlığımız dünyanın ta öbür ucundan duyulurdu. ?imdi tecavüzü 'demokratça' tartışıyoruz.

Ne oldu bize geçen akşam? Bilmem, sence ne oldu?.. Valla bence...

Canım, bi tanem, yalnız ve güzel Türkiyem, beni sakın yanlış anlama ama, bence geçen akşam sana fena halde darbe oldu.

Önce 27 Nisan oldu. Tam olamadı, çünkü cuntacılık artık magandalık. Bu devirde yakışmaz bize. O zaman gelsin, yargı darbesi. Bak bu darbe şık duruyor. İmajımıza uyuyor. İmaj her şeydir. Susuzluk hiçbir şey. Devam edin. Doğru yoldasınız. Hah bak, şimdi oldu. Ne güzel, ne medeni, bir yandan darbe olabiliyor, bir yandan da darbe tartışılabilir. Yoğurt gibi tarihe geçecek bir Türk buluşu. Namı diğer, 'yeni Türk demokrasisi'.

27 Nisan'ın küflenmiş mayası tutmazdı. Bu taptaze bir maya. Bakın bu tutuyor. Darbe gittikçe meşrulaşiyor. Darbeye gittikçe alışılıyor. Darbe üzerine tatlı tatlı tartışıp darbeye alışmayan, herkesi darbeye alıştırmayanlar marjinalleşiyor.

Her darbe bir öncekinden daha vahim, daha hakiki oluyor. Darbeler hakikileştikçe, acı çılgınlıklar, ne idüğü belirsiz inlemelere dönüşüyor. Yalnız ve güzel Türkiyem tatlı uykusunda yoksa bilinçaltına mı teslim oluyor?

Vahim, çok vahim. Çünkü Anayasa Mahkemesi aslında Meclisi feshediyor. Anayasa'yı değiştirme ve kanun yapma yetkisini, kendine, yani 'Yüce 11'ler Meclisi'ne bağlıyor.

Ben AKP olsam her şeyden, her yerden istifa ederdim. Tecavüz mahallini terk ederdim. Hükümet adı verilen "free lance" devlet memurluğundan, hatta milletvekilliğinden istifa ederdim.

Dün, vurulacak bir boynunuz vardı. Ama boynunuzu o kadar incelttiniz ki, artık vurulacak bir boynunuz bile kalmadı. Bu yüzden dertlenme AKP, artık olmayan boynunu vurmayacaklar. Vursalar, gürültü çıkar. Gürültü çıkarmak, tecavüzü teşhir etmek istemeyeceklerdir. Çünkü onlar da sizin gibi siyasetçi. Üstelik onlar iktidar. Siz muhalefet bile değilsiniz. Muhalefet olabilseniz, toptan istifa eder, gürültüyü siz çıkarırsınız.

Beni mübalağalı bulabilirsiniz. Ama hepiniz çok iyi biliyorsunuz ki, dünyanın en mübalağalı memleketinde yaşıyorsunuz. Bu memlekette olan biteni mübalağasız anlamamızı, anlatmamızı isteyenler, bizden bu mübalağanın bir parçası olmamızı bekleyenlerdir. Kim olurlarsa olsunlar, en çok onlardan sakının.

"11 Dev Adam"ın resmini her yere asın. Muhtarlıklara, kiraathanelere, otobüs terminallerine asın. Evren paşa hazretlerinden hangi duvar boşalmışsa, oraya asın. Altına, sen çok yaşa 'Yüce 11'ler Meclisi' yazın. Biz, hiç olmazsa tecavüzcülerimizi tanırdık, bırakın çocuklarımız da tanısın.

Artık bir cuntaya göre daha yumuşak, ve fakat donuk, katılaşmış bir Türkiye'de yaşamaya başlıyoruz. Yoğurt kıvamında bir Türkiye demek yerinde olur. Bundan böyle, tartıştığınızı zannedeceksiniz. Hayaldir. Hareket ettiğinizi zannedeceksiniz. Hayaldir. Zamanın geçtiğini zannedeceksiniz. Hayaldir. Hayal ettiğinizi zannettiğinizde ise, rüyadır.

Yepyeni bir 'matrix' bu. Bu 'matrix'in dışına çıkmaya çalışanlara 'hain' muamelesi yapılacak. Sakın şaşırmayın. Bir de hâşâ bu taştan cumhuriyetin altına bir daha elinizi sokmayın.

Bugün laikliği yorumlayanlar, yarın, demokrasiyi ve sosyal-devleti de yorumlayabilirler. Anayasanın 2. maddesinde yalnızca laiklik yok. Demokrasi var... Sosyal devlet var... Atatürk milliyetçiliği bile var. 'Yoğurtlanacak' daha neler neler var.

Bir gün bu ülke bir MHP genel başkanından demokrasi dersi alacak duruma düşecek deselerdi, mübalağa etmeyin derdim. Mübalağa etmiyorum. Valla derdim.

Neyse ben sizi bölmeyeyim, siz tartışmaya devam edin.

07.06.2008

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Uzlaşma masası

Gökhan Özgün 09.06.2008

Bir senedir, her darbeden sonra 'büyük uzlaşma' çağrıları yapılıyor. Tıynetleri kadar iyi niyetli birileri, çok geniş konsensüslerde, asgari müştereklerde buluşmak gerektiğini söylüyor.

Amerika'da zenciler beyazlarla asgari bir müşterekte mi buluştular? Eğer öyle olsaydı, olsa olsa, otobüste en

arka koltuktan bir ön koltuğa geçerlerdi. Türkiye’de temel haklardan birinin, öğrenim özgürlüğünün üzeri çizilmiş durumda. Bunun asgari müştereki ne olacak? Temel bir hakkın asgarisi nedir? Öğrenim özgürlüğünün asgarisi nedir? Türküm, doğruyum çalışkanım’ı öğrenme özgürlüğü müdür?

Yahu biri şu basit sorulara cevap versin.

‘A’ diye ağzını açacak oluyorsun, yeni anayasa için kurucu meclis lazım, yoksa ipe gidersin diyorlar. Bu kurucu mecliste kim ne kadar temsil edilecek? Bu kurucu meclisin bir çoğunluk-azınlık yapısı olmayacak mı? Bu mecliste o ‘yağlı ipi’ kim elinde tutacak?

Yıllar önce Marksist Leninist bir silahlı örgütün lideriyle ilgili bir hikâye anlatılırdı. Hikâyeden ziyade bir tür şehir efsanesi. Bu lider tartışmak için masaya oturduğunda, masanın sol tarafına Marksist-Leninist külliyatı yığarmış. Sağ tarafını da asla boş bırakmamış masanın. Oraya da, belinden çıkarır, öylesine bırakıverirmiş tabancasını. Sonra da konuşur-tartışır-uzlaşmış. İşte bu masa, Stalinist bir uzlaşma masasıdır.

?imdi birileri daha uzlaşma masasına oturmak istiyor. Sol taraflarına yüzbinlerce Atatürk büstü koyuyorlar. Sağ taraflarına da dünyanın en büyük ordularından birini. Ve Türk’ün hukuku denen şeyin kucağına yayılıp oturuyorlar. Yani hakemnin kucağına yerleştirmişler kışlarını, hakeme dayamışlar sırtlarını, sonra da karşılına alıp milyonlarca cıscıbil insanı, konuşup-tartışıp-uzlaşmak istiyorlar. İşte bu masa da Kemalist uzlaşma masasıdır.

Bunun adı uzlaşmaysa, ne olur bana ‘dayatmadan’ ne anladığınızı anlatın. Eğer bu uzlaşmaysa, tehdit ne demek oluyor?

Çocuğuma anadilini öğretirken bu nüansları iyi bilmem lazım. Anadili niyetine bir ‘babalama’ dili öğretmek istemem ona. Bu dil ona ‘vazgeçilmez’ bir hayat tarzı bile getirecek olsa.

Gerçekten anadilimizdeki anlamıyla bir uzlaşma, bir mutabakat arzu ediyorsak, masaya silahla oturanın silahsızlanması, hukukun üstüne çökenin hukukun üstünden kalkması gerekiyor, di mi?

Yani bu masada, öncelikle uzlaşabilmenin hakiki anlamıyla uzlaşılması gerekiyor. Peki, bu “uzlaşmayla uzlaşma” nasıl sağlanacak? “Uzlaşmayla uzlaşmak” ancak ve ancak yeni bir anayasayla mümkün.

Yeni anayasa ‘birilerinin’ önce silahlarını çıkarıp sonra masaya oturmaları için gerekli. ‘Birilerinin’ babalama dilinden vazgeçip anadilimize dönmesi için gerekli. Bu yüzden yeni anayasanın oluşumunda, o ‘birilerinin’ konsensüsü olmasa pek hayırlı olur. Yoksa, anayasa yine babayasa olur. Anayasanın dili de, babalama dili olur.

Yeni anayasa neredeyse mutlak konsensüsle oluşturulacak bir ‘kütük’ değildir. Çünkü yeni anayasa, uzlaşmak için etrafına silahsız oturulacak masanın ta kendisidir. Nedense tekrarlamak istiyorum. Yeni anayasa, uzlaşma masasının ta kendisidir. Bu masanın üzerinde büstlere, silahlara yer yok. Bu masanın etrafında üzerine çökülebilecek bir hukuka yer yok.

Madem yeni bir anayasa, o büyük uzlaşma masasının ta kendisidir. Uzlaşmayı uzlaşma, masayı masa olmaktan çıkaranlar bu anayasanın oluşumuna niye ve nasıl olur da dahil edilebilir, bunu anlamakta gerçekten güçlük çekiyorum.

Yoksa saf değilim, görüyorum, şu anda gidişat, yeni anayasadan ziyade babadan kalma senatoya doğru. Zamanı iyice yavaşlatmaya doğru. Medyamızda gazete köşelerinden bu senatoya aday pek çok kişi var. Onlar senatoyu kurmuşlar bile. Bir an önce de faaliyete geçirmek istiyorlar sanki.

Birileri acımasızca boğazımızı sıkıyor. Birileri de tatlı tatlı uzlaşma dillerini boynumuza doluyor. şu işlerini tatlı tatlı görenler bana çok daha vahim, çok daha tehlikeli geliyor. Onları ve dillerini iyi tanıyın. Çünkü bir gün bakmışsınız ki, onlar senatör oluveriyor.

09.06.2008

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

?ifre-deşifre çemberi

Gökhan Özgün 12.06.2008

Salı günü, yine bu köşede, Etyen Mahçupyan'ın yazısı muhteşem bir ironiyle başladı ve bitti.

--?eklen bir demokraside, esasen otoriter bir vesayet rejimi altında yaşıyorsak, şekil denetimi ne ola, esas denetimi ne ola? ?ekli inceleyen esası inceliyordur. Esası inceleyen ise aslında şekli. Gocunabilirsin, ama sakın řaşıрма.-

Bütünöyle başaşağı bir rejim. ?ekil dersem esas anla. Esas dersem şekil anla.

Bu ironide bir şey daha gizli. Ki bu her şeyden daha vahim. O da, Türkiye'nin 'şeklen' demokrasi olmakta ve kalmaktaki ısrarı. ?eklen demokrasiyi derinleştirme çabası. ?eklen demokrasinin dilini kurma, bu dili anlamlandırma, memleketi bu dile kilitleme ihtirası. Bu dil, yalnızca karanlıkta parlayan fosforlu bir dil. Bu dil, şeklî demokrasiden esas demokrasiye geçişi engellemek için otoriterliğe binbir demokrat jargon taşıyan bir dil. Bu dil, kendi kendilerini merkeze atayıverenlerin dili.

Bu dille savaşmadan, bu dille uğraşmadan, bu dili mahkûm etmeden, bırakın tartışmayı, konuşmak bile mümkün değil. Çünkü bu dil, insanların aklını karıştıracak. Bu dil, zamanın ayağına dolanacak. Bu dil, Türkiye'yi demokrat dünyadan izole edecek. Bu dilin varlığı ve gittikçe zenginleşmesi sayesinde, 'yabancılar' 'Türk demokrasisi'nin 'içişlerine' karışamayacak.

Eskiden cumhuriyet ve muasır medeniyetin taştan, plastikten referansları ile idare eden rejim, yeni dünyada artık kendine bir demokrasi dili kurmak zorunda. Artık bir anlam dünyası yaratmak ihtiyacında. Yalnızca burada değil, otoritelik her yerde, mesela Rusya'da da bir demokrasi dili arayışi içinde.

İtital çağrısı denen, bu yeni sahte dili kurun ve bu dilin içerisinde kalın, emrinden başka bir şey değil.

Türkiye'de birileri, ki onlar özürsüz ve şuurları fena halde yerinde 'ortayolcular', her gün bu dili baştan kuruyorlar. Otoriteyi demokrasiyle şifreliyorlar. Esasta otoriter, şeklî demokrat bir şifreyle konuşuyorlar, yazıyorlar.

Geniş tabanlı uzlaşmadan söz ediyorlar. Aslında söz ettikleri, arzu ettikleri, biat edilmesi. Biat kültürünü 'uzlaşma' adı altında demokrat bir şifreyle tekrar tedavüle sokmak istiyorlar. Totaliter referanslar dünyasından demokrat bir anlam dünyasına geçmek istiyorlar. Demokrat şifrelerle itekleyerek memleketi, bir köşede kilitlemek istiyorlar.

Sürekli 'çoğulcu demokrasi'yi vurguluyorlar. Ne kadar güzel di mi, kim istemez? Çoğulcu demokrasi kelimesinin içine şifreledikleri, şantajcı otoriterlik. Deşifre edince görüyorsunuz ki, nedense sürekli endişe içinde olan bir azınlığa, her parmak şaklattıklarında, 5 yıldızlı bir gönül rahatlığı temin edemezseniz, azınlık diktatörlüğü devam eder, demek istiyorlar. Çoğulcu demokrasilerde gayet tabii ki siyasi ya da etnik azınlıklar haklarını almak için her türlü demokratik imkânı sonuna kadar kullanma hakkına sahiptir. Ama bu imkânların bırakın sonunu daha başında bir iktidar partisini kapatmak yoktur.

Hukukun üstünlüğü şifresine hiç girmeyelim. Onu, sözünü ettiğim yazıda Etyen Mahçupyan deşifre etmiş zaten. Çok da iyi etmiş.

Otoriterliği demokrasiyle şifreleme çabası 'çok sesli' televizyonlarımız için de çok önemli.

Bu şizofrenik imkân sayesinde "tartışamama programları" büyük rating alabiliyor.

Birileri sürekli otoriterliği demokrasiyle şifreliyor. Hem de ne şifrelemek, 180 derece tersinden şifreliyor. Demokrat da çıkıp helak oluyor. Ve elinden geldiğince o dili deşifre ediyor.

?ifre-deşifre, şifre-deşifre, şifre-deşifre, devran dönüyor. Bunun adı tartışma değil, hatta münazara bile değil. Bu hiç bitmeyen bir psikanaliz seansı gibi. Seans hiç bitmiyor, çünkü hasta olan hastanenin sahibi. Seans, o ne zaman 'rahatlarsa' o zaman bitecek.

Bu dili büyük itinayla kuran 'itidalli' kişilere çok dikkat etmek lazım. Çünkü onların önemli bir kısmı kuzu postunda kurt.

Onların derdi, Türkiye'yi bu şifre-deşifre patinajıyla yavaşlatmak. Demokrasi ateşiyle otoriter zehrin dansını ebedî kılmak. Ve Türkiye'ye zamanı kaybettirmek.

Zaman kaybetmek artık her şeyi kaybetmektir. Çünkü beğenin beğenmeyin, dünyanın yeni oturuş düzeni Türkiye'yi demokrat dünyaya davet etmek zorunda kaldı. Ama bu davetin altında bir de LCV var. Davete icabet edip etmeyeceğinizi önceden belirtmeniz lazım. Öyle elinizi kolunuzu sallayıp istediğiniz zaman, istediğiniz gibi, ben geldim lan, diye dalamazsınız oraya.

Demokratların üzerinde, zamanı, çağı ve dünyayı arkalarına almış olmanın gizli rehaveti var sanki. Tarihe teslim etmişler siyaseti. Karşı tarafı küçümsüyorlar... Nasılsa bir gün demokrasi gelecek... Hangi gün geleceğini bilmek bu devirde çok önemli. LCV

12.06.2008

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bir futbol yazısı da benden

Gökhan Özgün 14.06.2008

Futbola hiçbir ilgi duymayanlar bende hüzün duygusu uyandırır. Hiç su içmeden yaşayan bir dostum vardı bir zamanlar, su yerine çay, kahve, bira içerdi. O da bende aynı hüznü uyandırır.

Bir de futbolu vahşi ve ilkel bulanlar vardır. Onlara göre futbol neredeyse bütün kötülüklerin anasıdır. Gözü dönmüş milliyetçilik, vahşet, kötü olan her şey sanki stadyumdan memlekete yayılır. Bu kişilerden ise kendimi uzak tutarım. Bunlar hakikatin kör noktasında ikamet ediyorlardır. Bunlar eski Roma arenasına benzetirler bir futbol stadyumunu. İnsanların ağızlarından kan damlayarak vahşete ortak olmaya geldikleri bir yere. Bu insanlar bilmek istemezler ki, eski Roma'da insanlar arenaya vahşet değil, adalet görmeye gelirlerdi. Arena bir kölenin özgürlüğü için savaşıma imkânı olan tek yerdi. O zamanın o pis kokusu ve havasında arena, maalesef adalete en yakın yerdi. Futbol da öyledir. Adalete en yakın duran şeylerden biridir.

Futbolda milliyetçiliğin aymazlığı, densizliği, adaletsizliği öyle çok tutunamaz.

Milli takıma bir yabancı, bir siyahî insan alırsınız, 'bir futbol yazar bozarı', Türk takımında Türk olmayan bir yabancıyı hazmedemiyorum diye yaygara koparmaya girişir. Daha cümlesi bitmeden zavallının, sesi boşlukta kaybolur gider. Futbol yoluna devam eder. En 'milliyetçisi' bile, futboldan gözlerini ayıramaz, bu zavallıya yüz çeviremez. Aradığı teveccühten mahrum kalan bu Türk insanı, başını öne eğer, sesini keser. Onun bu böğürmesi, Türkiye Türklerindir gazetesinde bile yankı bulmaz. Futbol yürür gider.

Futbol yürüdü gitti. Biri Brezilyalı, iki tane siyahî futbolcu var Türk milli takımında. Karşısında Portekiz milli takımı. Orada da Brezilyalılar var. Almanya Polonya maçını, Almanya, Polonyalı oyuncusunun attığı gollerle kazanıyor. İsviçre'nin Türkiye'ye tek golünü bir Türk atıyor. Gol pasını da bir Türk veriyor. Milletler artık bir formadan ibaret. Milliyet ise hemşerilik gibi, belki hâlâ kuvvetli bir duygu, ama birçok kişi için sadece bir süs. Futbolumuz konuşmadan, tartışmadan, uzlaşmadan, dahası hiç vakit kaybetmeden bu durumu iyi kötü kavrayıverdi.

Yan mesleği imparatorluk olan antrenörümüz Fatih Terim bile, bu milliyetçiliğe gönül indirmedir. Hiç ikiletmeden, bir yabancıyı, Aurelio'yu takımın kalbine yerleştirdi. Yoksa 'ölçüsüz milliyetçi' Fatih Terim vatani satan bir liberal mi? İşte Türkiye'nin liberalizmden anladığı.

Fatih Terim liberal mi, milliyetçi mi, kemalist mi bilmem ama, Fatih Terim Avrupa'da para ediyor. Avrupa'da saygı görüyor. Çünkü onlarla aynı basit oyunu, aynı basit kurallarla oynayabiliyor ve kazanabiliyor.

Demokrasi denen basit kurallı, basit oyunu, onlarla aynı sahada bir türlü oynayamayan Deniz Baykal kaç para eder Avrupa'da? Beş para etmez. Sosyalist Enternasyonal onun konvertibilitesini çoktan tahtadan kaldırdı. Alevileri tanımamakta ısrar eden bir AKP kaç para eder? Cemil Çiçek Avrupa'da kaç para ederse, tam o kadar eder.

?imdi dünyada beş para etmezleri burada başımıza taç etmek milliyetçilik oluyor. Onlara müstahakkını vermek istemek ise liberalizm.

Avrupa'da da liberal var, milliyetçi var, sosyalist var. Ama bunların hiçbiri oynadıkları oyunu 50 yıl öncesinin

sahasında oynamıyor. Bugünün Avrupası'nda oynuyor. Bugünün Avrupası ise 50 yıl öncesinin Avrupası'na göre 50 misli daha liberal bir zemin.

Ulus devlet ve onun engebeli, çamurlu zemini oyunu çirkinleştirince, oynanmaz ve seyredilmez hale getirince, Avrupa zemini yeniledi, baştan sona liberalleşti. Yalnızca sınırları açmak bile 50 yıl öncesinin Avrupası için neredeyse hayal edilemez büyüklükte bir liberal hamledir.

Dikkat. Dikkat. Zemini liberalleştirmekle oyunu liberalleştirmek arasında dağlar kadar fark vardır. Zemini liberalleştirmek toprak sahadan çim sahaya geçebilmektir. Saf kan'askerler'den oluşan takımı insanlardan oluşan bir takıma çevirebilmektir. Oyuncularının, antrenörlerinin ve hakemlerin değerini dünyanın en iyilerine denk kılmaya çalışmaktır. Oyunu liberalleştirmek ise bambaşka bir şeydir. Mesela ofsaydı kaldırmaktır. Bir de oyunu değiştirmek var tabii. O da, 9 kuralı 18 kurala çıkarmaktır. Hakeme istediği takımın formasıyla sahaya çıkma hakkı tanımadır.

Zemini liberalleştirmek isteyenlere bütün oyunu liberalleştirmek istiyor muamelesi yapılmasıysa yalnızca memleketimde yenip yutulacak bir pespayeliktir.

Futbolu asla hor görmeyin. Futbola yediremedikleri pespayelikleri hepimize her gün yediriyorlar.

14.06.2008

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bir sakıncası mı var?

Gökhan Özgün 16.06.2008

Demokrasiden yana olanlara her gün yeni bir isim takarak köşelerinde geçinip gidenler var. Allah versin kardeşim. Allah versin...

Demokratların adı şimdi de özgürlükçü, yani 'libertarian' oldu. Daha önce liberaldiler. O da kesmezse, vahşi neo-liberaldiler. Ah ne işbitirici laftır, şu vahşi neo-liberal. Allah kazadan belâdan saklasın'a denk düşer. İnananı inanmayanı, hiçbir şeye teveccüh etmeyi bile, en bâtıl noktasından yakalar. Bu lafı serpiştirin cümlelerinizin arasına, sonra yan gelip yatın. Hep aynı soldan çarklı şarkıyı çalın. İşler tıkrındadır. ?apkaya bahşiş, sadaka dolar.

Aslında 'libertarian'la 'liberal' arasında dağlar kadar fark vardır. Ama olsun, memleketimde hepsi bir. Çünkü iklim müsait. Türkiye'de libertarianla liberali birbirinden ayıracak, bu farkı üzerinde taşıyacak bir siyasi zemin mevcut değil nasılsa. Öyleyse, salla gitsin.

Batı'da liberal, libertarian dediğiniz zaman anlamları ve dolayısıyla anlam farkları vardır. Türkiye'de bu kavramlar Batı siyasi düşüncesine birer referans olmanın ötesinde bir anlam taşımazlar. Çünkü böyle bir anlam farkının varolabilmesi, soluk alabilmesi için siyasi ve demokratik bir espas gerekir. Türkiye'de ise siyasi havasızlıktan bırakın liberali libertarianı, sağın solun bile anlamları gebermiş, leşleri çıkmıştır. Ama leşlerden beslenenler her daim mevcuttur. Tabiatın kanunu.

Hakiki tek siyasi mesele nedir memleketimde? Devlet. Kemalist Devlet. Ve onun alacakaranlıkta öten hukuk kuşları. Ve onun, millete yürümeyen otomobil, yürüyen çamaşır makinesi satan, yüzde 50'nin altına kâr demeyen, darbelerden katma değerli 'millî' burjuvazisi. Ve tabii ki, onun dokunulmaz, yargılamaz, hatta haberi bile yapılamaz askeri. Seçimlerde TÛSİAD'la aynı partiyi destekleyen sol sendikaları da cabası.

Bu devlet daha ziyade bir silah olarak tasarlanmıştır. Memleketi sürekli rehin tutan bir silah. Bu devlet öyle belli belirsiz ideolojik aygıtları olan 'derinliği medeni' bir 'burjuva devleti' falan da değildir. Bu devlet bir tank gibi tasarlanmıştır. Derin devleti bile jandarmadandır.

?imdi epey eski zamanda kimler niye bu devleti böyle tasarlamış, bu ayrı bir konu. Eski bir zamanın havasını, kokusunu solumadan, eski zamanın niyetine kısmetine bugünden hükmetmek zor iştir. Bu kadarı pekâlâ anlaşılabilir. Ama bugünün kokusunu almamakta ısrar etmek... Bunun adı tenzilatlı satıştır. Türkiye'nin kapanan siyasetinin elde kalan mallarını tenzilatla sokmaktır. Sudan ucuz senatörlük var, kapanın elinde kalıyor! 61 Anayasası'na ne dersiniz? Paçalarından ve belinden biraz alırsak yepyeni durur. Nasılsa damatlık di mi? Tek bir gün giyeceksiniz.

Türkiye'de Kemalist Devlet'le çok ağır hesabı olan bir demokratın İskandinavya'da ya da Fransa'da devletle yine çok büyük bir hesabı olabilir mi? Bilinmez. Bilinemez. Bunu bilebilmek için Türkiye'de siyaset denen havasız zindana demokrat bir pencere açmak gerekir. Ancak o ışıktaki görebilirsin. Ve mutlulukla işaret edebilirsin. Aaa liberal, aa libertarian, aa anarşist!

Türkiye'de demokrat şunun farkındadır. Bu kadar teçhizatlı, teşkilatlı, tesisatlı bir devlet kimseye teslim edilmez, emanet edilmez. Hele halkın hizmetine hiç tahsis edilmez. Zırlı bir tank kadar kendini saklayamayan bu kallavi aygıtı bana emanet etseler, valla belki ben de kimseye teslim etmek istemem. Ne olur ne olmaz. ?eytan doldurur.

?arjörü boşaltılmış, mesela diyaneti, YÖK'ü kaldırılmış bir devlet mümkün değil midir? Ucuz bir tank kadar pahalıya patlamayan, pahalı bir otomobil kadar ucuz bir devlet mümkün değil midir? Yargısıyla milleti ortadan ikiye yarmayan bir devlet mümkün değil midir?

Türkiye'de demokrat, devleti kimin ne için tasarladığı unutulmuş antika bir silah olmaktan çıkarmak ister. Çünkü ancak o zaman bu devleti rahat rahat AKP'ye de teslim edebilirsiniz, CHP'ye de. MHP'ye de teslim edebilirsiniz. TKP'ye de. Memleket de işine bakar.

Bunun adına ister liberallik deyin ister devlet düşmanlığı. Bunun adı burada demokratlıktır.

Ama bunun küçük bir koşulu vardır. Askerden korkmayacaksın, tırsamayacaksın. Askeri değişmez bir 'gerçek' olarak almayacaksın.

Asker bugün Türkiye'de babadan kalma bir darbe yapamaz. Ben, 2008 yılının dünyasında milli geliri 10.000 dolarlık bir ülkede askerin bu kadar şuursuz olacağına ihtimal vermiyorum. Yaparsa da, artık bu milletin bu darbeyi eskisi gibi yiyeceğine, şöyle ya da böyle unutacağına, hiç mi hiç inanmıyorum.

Bir sakıncası mı var?

16.06.2008

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Atatürk'ün Onur'u

Gökhan Özgün 20.06.2008

Vicdanı zaaflarının gerisine düşmüş insan, en tehlikeli insandır. Bu insan yalnızca karşısındakine yalan söylemez. Kendine de yalan söyler. Sosyopatlığa giden yolun tam ortasıdır bu.

Çünkü zaafı öyle bir noktaya varmıştır ki, yeni bir vicdan icat etmesi gerekir. Eski vicdanı bu zaafı artık taşıyamıyordur. Hakikati itiraf etmeyi geciktirdikçe geciktirir. Hakikati çarpıttıkça çarpıtır. Çözdükçe dolanır.

Adam karısını aldatıyordur. Başkasına âşıktır. Bunu açık açık söylemez. Binbir dert icat eder. Binbir sorun yaratır. Hayatı yaşanmaz hale getirir. Üçüncü kişinin varlığından bihaber kadın helak olur. Meseleyi çözülebilir bir mesele telakki eder. Ama ne yapsa beş para etmez. Tükenir. Tükendikçe, kendinden nefret eder. Bir gün adam çözülür. Bir üçüncü kişinin varlığından söz eder. Ama utanmadan da ilave eder, bizim meselemizin bununla alakası yok. Seni bir başkası için terk etmiyorum. Hâlâ yeni bir vicdan ya da vicdansızlık bulamamıştır kendine. Ama çözülmüştür işte. Kaçırılmıştır altına.

Onca çaba. Onca debelenme. Hele hele şu kısa ömürde sırf birisi façasını bozmasın diye boşa geçen onca vakit. Kadının kendine olan nefreti aniden karşısındakine döner. Sulh ile bitebilecek bir mesele nefretle biter.

Sonunda Onur Öymen çözüldü. Onur Öymen CHP'dir. Sahibinin sesidir. Ve dedi ki, AB gerçekçi değil. AB'den vazgeçip Atatürkçülüğe dönelim.

?unu baştan söylesene be kardeşim.

Atatürk'ün muasır medeniyet rüyasının çocukları şimdi bu zaafı hangi vicdana yerleştirecek?

Çünkü bu cümleyi şöyle de okuyabilirsiniz. Muasır medeniyet gerçekçi değil, Atatürkçülüğe geri dönelim.

Bir adım daha ileri gidin, bu cümle deli divane olur. Atatürkçülük gerçekçi değil, Atatürkçülüğe geri dönelim.

Hâlâ Atatürk'ü kimle aldattığının adını vermiyor. Ne Onur ama... Hadi artık söyle. Kemal mi, yoksa... yoksa Enver mi? Hadi artık söyle. Memleketi tükettin artık. Memleketin kaybedecek vakti kalmadı.

AB'yi terk etmek istiyorsun demek. Bakalım neyi terk ediyorsun. Geleceği karşılayabilmek için geçmişin prangalarından kopmaya çalışan medeni bir projeyi terk ediyorsun. Uluslarüstü, ortak vatandaşlık hukuku geliştirmeye çalışan bir projeyi reddediyorsun. Eşitliği istemiyorsun. Eşitlik teklif ediliyor sana, 'nedense' ben plebim pleb kalayım diyorsun. Ne Onur ama... Ne 'gerçekçi' onur.

Yalnızca 'geleceği karşılayabilen' medeniyetler dünyanın geleceğini şekillendirdi. Değişmeyen bir hakikat olmaya aday tek gerçek budur.

AB, dünyanın geleceğini şekillendirsin. Sen buna katılma. Sonra dünyanın geleceği de gelip seni ortalık yerde, şekil şekil şekillendirsin. Sen de bunun adına 'bağımsızlık' de. Anti-emperyalizm de.

Batı medeniyeti --ki ona birileri muasır medeniyet de diyordu- yeni bir ortak vicdan oluşturuyor. Bu vicdan artık dışarıdan muhalefete açık değil. Bunun karşılığında, becerebilene, hak edene, şartları kabul edene, ortaklık veriyor. Geleceği karşılamaya, geleceği kurmaya ortak ediyor. Dünya vatandaşlığı veriyor.

Batı'yla bir meselen varsa, bunu Batı'nın içinde çözebilirsin artık. Orada muhalefet edebilirsin. Dışarıda kalıp halledebileceğini düşünüyorsan, sanırım hakikaten Türk'ün dünyaya bedel olduğunu düşünüyorsun. Ne Onur ama? Ne 'gerçekçi' onur.

Kemalizmin ayağına dolanan Atatürk'se, Kemalist Onur, ona da acımaz. Yahu bir kültür bu kadar mı daraltılır? Kemalizmden kör total bir ideoloji bile yaratamadınız. Emir komuta zinciriyle memlekete saplanmış bir doktrin yarattınız.

Batı'da pozitivizmin şehveti bitince, Batı'yla bütün alakanız bitti. ?imdi kendinize yeni bir 'gerçekçi' şehvet arıyorsunuz. Onu da, babadan bile değil, dededen kalma bir anti-emperyalizmde buluveriyorsunuz.

Artık dünyanın geleceğine ortak olmayı 'gerçekçi' bulmayana, dünyanın geçmişini veriyorlar. Hangi geçmişi istiyorsan seç beğen.

Aklın Batı'yla, medeniyetle her zaman sorunu olabilir. Olmalı. Ama sen faşizan bir şehvet istiyorsun. Batı'yı ve Batı'nın yeni bir gelecek için debelenişini hor görüyorsun. Dünyaya bedel muhayyilende kendi kendini tatmin etmek istiyorsun. Soldan sağa, akli sıra Mussolini virajı almak istiyorsun.

Atatürk'ün çok önemli bir erdemi vardı. O da, Batı'yı küçük görmemesiydi. ?imdi onu da, onun elinden aldınız. Tamamen kitapsız, pusulasız kaldınız.

Atatürk'ün devri, aklın şehvetten örüldüğü bir devirdi. Ama görünen o ki, onun meselesi akıldı. Ondan ötesini bilemeyiz. Çünkü öldü.

Ama sen yaşıyorsun. Ve sadece şehvet arıyorsun. ?ehvetin çoktan akıldan çözüldüğü, kendi köşesine çekildiği bir devirde, aklın geleceğinde bir leş gibi sırtıyorsun.

10.06.2008

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Velev ki siyasi simge, niye olmasın?..

Gökhan Özgün 21.06.2008

Garip ama gerçek. Garip ama gerçek olan şeyler o kadar çoğaldı ki, onların garipliğinden mi şüphe etmek lazım, yoksa gerçekliğinden mi?.. Bu mesele bizi aşar. Bir şüpheliye sormak lazım.

Gerçek olan şu. "Velev ki siyasi simge olsun..." cümlesi bir iktidar partisiyle birlikte bir memleketi dibe götürüyor.

Ve garip olan şu ki, tam da bu cümle, bu ülkeyi kurtarabilirdi, o 'meşhur uzlaşma'nın temeli olabilirdi.

Ama ne söyleyen ağzından çıkanın, ne de bu cümleye atlayan mağribi, bulduğu malın farkında.

Yargının vicdansızlığına bir yandan da müteşekkir olmak lazım. Vicdanı olanlara hukuk felsefesinin kapısını açtı. İşte size hukukçu olmayan bendenizden amatör bir hukuk yazısı. Hukukta amatörlüğün bu günlerde inandırıcılığı hiç şüphesiz ki çok yüksek. Müsaadenizle bundan istifade etmek istiyorum.

İşte fırsatı kaçan uzlaşma.

Türbanı 'ancak ve ancak' bir siyasi simge olarak üniversiteye kabul ettiğiniz takdirde, gerçek kamusal alandan uzak tutabilirsiniz. Böylece aradığınız uzlaşma teminatını da gökte ararken yerde bulmuş olursunuz. Tabii ki iyi niyetliyseniz. Dayatmadan ziyade, hakiki bir uzlaşma arayışı içindeyseniz.

Türban bizatihi bir siyasi simge olduğu için üniversiteden uzak tutulamaz. Ve ancak ve ancak, yine aynı nedenle, eğer bir siyasi simgeyse, devlet dairesinden, ilkokul öğretmeni kürsüsünden uzak tutulabilir.

Aranan teminat bu değil miydi? Ben mi yanlış hatırlıyorum?

Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi kararlarının arkasındaki zımni mantık ve teminat da zaten budur.

Medeni dünyada üniversite, her siyasi görüşün özgürce ifade edildiği bir yerdir. İfade özgürlüğü de yalnız konuşmayı yazmayı değil, kendini kıyafetle, sembollerle ifade etmeyi de kapsar. Bizim asker anayasamız bile ne yaptığını fark etmeden, ifade özgürlüğünü özgürlükler kapsamına almıştır.

Avrupa'da türbanı üniversitenin dışına itmek tam da bu yüzden hayal edilemez bir özgürlük kısıtlamasıdır. Türban bizatihi bir siyasi simge olduğu için. Çünkü bir siyasi simgenin üniversiteye girememesi, üniversiteye düşünce özgürlüğü kısıtlaması getirmek demektir, ki bu da, Avrupa'da kabul edilemez bir şeydir.

Ama yine aynı Avrupa, mesela İsviçre'de bir ilkokul öğretmenin okula türbanla gelme hakkını tek kalemde çizip atabilir. Bunun nedeni de temelde aynıdır. Türbanın bir siyasi simge olması.

Yani Avrupa'nın türbanı bazı yerlerden uzak tutabilmesinin koşulu, türbanı üniversiteye, bir siyasi simge olduğunu öncelikle teyit ederek kabul etmesindendir.

Avrupa hukukunun mantığı şudur. Velev ki siyasi simge olsun demeyelim. Basbayağı siyasi simge olsun diyelim. Üniversiteye 'doğal olarak' kabul edelim, bunun karşılığında da kamusal alandan, yani siyasi propagandanın özgür olmadığı alandan uzak tutalım.

Özgürlüktür veya değildir, ama bu, en azından başı sonu olan bir hukuktur. Ve ortak bir mantık çerçevesinde tartışmaya açıktır.

Türkiye'de ise böyle bir hukuk tartışması fırsatı toplu histeri nöbetleri yüzünden heba olup gitmiştir.

Uzlaşmada samimiysen, niye böyle bir tartışma fırsatının üzerine atlamıyorsun? Tamam kardeşim, madem öyle dedin, öyle olsun, siyasi simge olsun, buyur siyasi simgeni üniversiteye sok. Ama madem siyasi simge olduğunu kabul ettin, oraya veya buraya da zinhar sokamazsın demiyorsun?

Çünkü sen uzlaşma falan istemiyorsun. Asgari bir demokraside uzlaşma, böyle tartışma fırsatları üzerinden ilerler. "Çoğulcu darbeler" üzerinden değil.

Tartışmaya ve uzlaşmaya buradan başlarsak, bir bakmışsınız, üniversite nedir, onu da fena halde tartışmaya başlamışız. 'Gerçekçi' hiç kimse de Türkiye'de bu tartışmaya 'gerçekten' girmek istemez, di mi?

Ve sen, böyle tartışma fırsatlarını değerlendireceğine, darbeleri normalize etmek, sıradanlaştırmak, meşrulaştırmak fırsatlarının üzerine atlarsan, birileri de senin iyi niyetinden şüphe eder.

Çünkü bütün söylediklerinin arkasında çok 'karmaşık', ama bir o kadar da 'basit' bir iki cümle vardır.

O bir iki cümle de şudur. Bu ülke çok karmaşık bir ülkedir. Bu karmaşıklığı kimsenin, ama kimsenin aklı alamaz. Ne yaparsanız yapın, ama asla benim hassas ucubeme dokunmayın. İlla değiştirecekseniz, makinenin yağını değiştirin, ama sakın daha fazla ileri gitmeyin. Çünkü bilmiyorsunuz. Bu ucube makineyi icat eden bile artık bunun nasıl işlediğini unutmuş, siz gafiller, nereden bileceksin?..

İşte size, sakın elleşmeyin, makine bozulur, demokrasisi.

Makineye 'yeni yağ' devrimi. Radikal bir hamle.

21.06.2008

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İleri gitmek...

Gökhan Özgün 23.06.2008

Taraf ne yaptı? Taraf yine ileri gitti.

İleriye gidince karşınıza kim çıkıyor? Asker çıkıyor. Bunu herkes biliyor mu, biliyor.

Ama tam ne kadar ileri gidince karşınıza asker çıkar, bunu bilmezler. Bilmek istemezler. Askerin üzerine gidince, asker bugün ne kadar geriler, yarın ne kadar üstünüze ilerler, bunu bilmezler. Bilmek istemezler.

Bunu askerin üzerine gidebilen bilir. Ve bunu, bütün ülkeye bildirir. Bu çok önemli bir bilgidir. Bu siyasetin topolojisidir. Bir harita gibidir.

İleri gitmekten hoşlanmayan 'demokratlar' kimlerdir? Onlar yerinde duran 'gerçekçi' demokratlardır.

İleri giden demokratla yerinde duran 'demokrat' arasındaki mücadelede, laf döner dolaşır tek bir kelimeye iner. 'Gerçekçiliğe'.

Dikkat. Yerinde duran 'demokratın' gözünde ileri giden demokrat 'gerçeğe' ihanet etmiyordur. 'Gerçekçiliğe' ihanet ediyordur.

Bir insan gerçeğe ihanet etmeden, gerçekçiliğe nasıl ihanet edebilir? Bu da daniskasından felsefi bir mevzudur. Yani, hakiki siyasi tartışma budur.

Ama en temel felsefi sorunun, "Ben kimim" diye değil, "Sen benim kim olduğumu biliyo musun" diye sorulduğu bir ülkede, felsefenin sınırları siyasetin çok gerisindedir. Bunun da vahim sonucu çok basittir. Ağır anlam kaymaları. İkiyüzlülüğe çok elverişli bir iklim. Kendine yalan söyleyebilmenin ve kuruntunun bütün imkânlarına açık bir ortam.

Marx ve din olmasa bu memlekette felsefeye giriş yoktur. Hoş, ikisi de Türkiye'de felsefeye arka kapıdan girmiştir. Ama en azından girmiştir.

Marx'ın 'teslim olma!' kapısından girenler arasında felsefenin kalbine kadar telef olmadan ulaşabilen az da olsa, mevcuttur. Dinin 'yalnızca O'na teslim ol!' kapısından felsefeye girenlerden kaç kişi nereye ulaşabilecek, fırsat verirse, onu da zaman gösterecek.

Kemalizmin pozitivist kapısı ise iğne deliği kadar dar tutulmuştur. İçgüdüsel bir zekâyla, siyasetten önce, topluma felsefe yasaklanmıştır.

Çünkü felsefe, siyasetin ta kendisidir. Batı'da siyasi kavramların anlamını, içeriğini, içeriklerinin ne kadar zorlanabileceğini, yani sınırlarını, önce felsefe belirler. Siyasetin ortak dilini felsefe kurar. Böylece iyi kötü bir anlam birliği oluşur. Ve tartışma tartışmaya benzer.

Felsefesizliğimiz, ?erif Mardin'in dediği gibi bir ihmal, bir beceriksizlik midir? Yoksa felsefesizlik, askerin 'felsefesi' midir?

Askerin düşüncesi felsefenin yerine stratejiyi ikame eder. Ahlakın yerine de prensipleri. Bu askerliğin tabiatındandır. Çünkü asker sürekli savaşa hazırdır.

Çok gariptir ama, bütün terminolojisini askeriye alan reklamcılık da aynı felsefesizliğe sahiptir. Reklamcılığın da ahlakı yoktur, prensipleri vardır. Felsefesi yoktur, stratejisi vardır. Çünkü sürekli bir 'kampanyası', yani savaşı vardır.

Murat Belge geçen gün köşesinde bir reklamın niyetini sorgularken, reklama epey mesafeli bir insan olmasına rağmen, gerçeği tam ensesinden yakalamış. Evet, reklamcı mümkün olan bütün imkânları kullanır. Çünkü reklamın 'amaca yönelik prensipleri' öyle öndedir ki, bir türlü sıra ahlaka, felsefeye gelmez. Gelemez.

Askerimiz bundan böyle bir 'reklamcı' gibi çalışacaktır. Yeni darbe modeli budur. Taraf gazetesi de onun strateji ve piyar planını ele geçirmiş ve bütün dünyaya teşhir etmiştir. Siyasetimizin yeni topolojisini, haritasını gözler önüne sermiştir.

Bir zamanlar bir Çinli'nin demokrasi mücadelesiyle ilgili hiç bitmeyen bir yazı okumuştum. Öyle yalnız, öyle ileri giden bir demokrat ki, ailesi ve çevresinin gözünde bir meczuptu. Hayatının çoğu da hapiste geçti.

Ama bakın bir başka Çinli demokrat onun için ne diyor. "O bir barometre gibiydi. Ona bakıp anlayabiliyorduk, bu toprak mecbur kalınca ne kadar demokrasi kaldırabiliyor. O bizim haritamızdı. Özgürlüğün sınırları onun sayesinde görünür hale geliyordu. Ve sınırlar, 'yerinde duranların' sandığından daha genişti. Veya çok farklıydı."

Sınırları keşif için insanı harekete geçiren siyaset değil, felsefedir. Siyasetin sınırları bir yana, bir coğrafya haritası çıkarabilmek için bile ölümü göze alan insanlar var olduysa, bu sayede oldu.

Son sözüm askere. Evet, Taraf'ın arkasında daha önce hiç görmediğiniz, hiç tanımadığınız bir şey var. Yok ettiğinizi varsaydığınız bir şey. Bir felsefe var. Felsefi bir birlik var. Sizin de felsefeye karşı bir teçhizatınız yok. Bütün teçhizatınız siyasete karşı. Bu felsefe yaşarsa, eninde sonunda askerliğe geri çekileceksiniz.

Ve ancak o zaman, Türkiye'de gazeteciliğin de bir ahlakı, bir felsefesi olacak. Onlar da gazeteciliğe geri çekilecek.

Mücadele, demokratla 'demokrat' arasındadır. İleri gidenle yerinde duran arasındadır. Felsefeyle babadan kalma siyaset arasındadır. Bu yeni. Buna artık alışın.

23.06.2008

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Mucizeler İttifakı

Gökhan Özgün 26.06.2008

Maç çevirecek kalitede futbolcular + Değerini Türkiye sığlığında değil dünya derinliğinde idrak etmeyi kafasına koymuş dikkate şayan bir teknik direktör + Futbola yapılan onca yatırım + Başarıya duyulan açlık + Dünya piyasasında fiyatını yükseltme fırsatı = Yarı final. Belki de final.

Ve mucizeyle uzak yakın alakası olmayan bu sonucu, bir 'Çılgın Türk' mucizesi olarak sunmaya çalışan ucube Türk basını.

Bu denklemde ortada akıldan uzak bir şey varsa, o da Türk medyasıdır. Madem Allah'ın 70 milyon seçilmiş kulu ve onların iman gücü mucizelerin kudretiyle donatılmıştı, 20-30 yıl evvel bu kudret neredeydi?

Türk futbolu mucizelerden çok uzakta yaşıyor artık. Ama gelin görün ki, Türk medyası hâlâ kıcını omuzlarının üzerinde gururla taşıyan bir ucube olmaya devam ediyor.

Bu medyanın zihninde Erke Dönengeçi'yle Türk futbolu arasında hiçbir fark yok. Dahası, olmamalı da. Pozitif olanı imana tahvil eden, imana dair olması gerekeni pozitivizmle kırıp bozduran ruh hali, ruhban hali...

İşin garibi laf Türkiye'ye gelince, Avrupalı da aynı muhabbete bayılıyor. Aynı sularda serinliyor. Türk mucizesi

diyor, onlar da. Ne mucizesi ulan!..

Bu 'mucize ittifakı'na dikkat edin. Bu mucize çarşafında Avrupa'yla Türkiye'nin birbirini şehvetle okşamasına dikkat edin. Çünkü AB'ye girmeyi önemsiyorsanız, Avrupa ve Türkiye'yi hiç çıkmak istemedikleri bu sado mazo faşist yataktan çekip çıkartmak için çok ama çok uğraşmanız gerekecek.

Demokrasinin dilinde birbirine yaklaşamayan Avrupa ve Türkiye, mesele Türk Futbolu olunca, birbirine yumuluyor ve dillerini sado mazo bir arzuyla birbirine doluyor.

İşte Avrupa faşizanlığıyla Türk faşizanlığını, Avrupa gericiliğiyle Türk gericiliğini, Avrupa kavimciliğiyle Türk milliyetçiliğini bir araya getiren müstehcen ittifak. Mucizeler İttifakı.

Faşizan ittifaklarda kaçınılmaz olarak sadist ve mazoşist taraflar mevcuttur. Yalnız ve güzel taraf, mazoşist taraftır. Kader kurbanıdır. Ama güzeldir ya, Tanrı ondan yanadır. Mucizeler ondan yanadır. Sadist taraf da bunu seve seve kabul eder. Mucizeler senin olsun güzelim, hakikat de benim. Ben seni hakikatle ezerim, sen de beni mucizelerle hırpala. Ben seni 39 yıl döverim, ben sadoyum, sen de beni 40 yılda bir, sen de nasılsa mazosun. Ben seni hakikatime kabul etmem, sen de beni mucizene kabul etme.

Aslında Avrupalı Türk'e şöyle demektedir. Sen kendini mucizelerin hakikiliğine inanarak aşağıla, ben de kendimi hakikatimin mucizevî olduğuna inanarak yücelteyim.

İnsan ruhunun karanlığında mazoşizm yosun gibi ortalığı sarmasa, sadistlik neyle beslenir. Mazoşistin varlığı olmasa, sadist ne kadar da yalnız ve çirkindir. Avrupa'nın milliyetçisi Türk milliyetçisinin varlığına duacıdır.

Mucizeler İbrahimî dinlerin 'pagan' yanıdır. Mucizeler, Tanrının 'kendi yarattığı' dünyaya inip taraf tuttuğu, taraf tutmanın ötesinde meseleye bizzat müdahale ettiği anlardır. İlk yaptığı müdahale adilâne görünebilir, deniz yarılır, kurtuluş yolu açılır. Ama sonra bir bakmışsınız kurtulanlar kendini Tanrının seçilmiş kulu ilan etmiş. Onlar da haklı. Deniz önümde yarılsa, ben de kendimi seçilmiş hissederim. İbrahimî dinlerin birbiriyle mücadelesi, seçilmişlerin mücadelesidir. Her biri bir başka türlü seçilmiştir. Medeniyetlerin ya da dinlerin mücadelesi değildir bu. Aynı medeniyetin içinde cereyan eden acımasız bir 'seçilmişlik' mücadelesidir. Mucizelerin mücadelesidir.

Müslümanlık peygamberini ve inancının temelini mucizelerden büyük bir incelikle uzak tutsa da, kültüründe mucizelerden zerre kadar uzak durmayı başaramamıştır. Ne de olsa temelinde aynı İbrahimî kültür.

Dine karşı 'mesafeli' olmayı seven cumhuriyet kültürümüz de, nedense din kültürü içinden en faşizan şeyi, mucizeleri çıkarıp başımıza taç etmeyi bilmiştir.

Avrupalı kavimciyle Türk milliyetçisinin ittifakı tatlıdır. Avrupalı büyük ve kalıcı mucizenin sahibidir. Onun seçilmiş çocuğudur. O 'mucizenin' adı, Batı Medeniyeti'dir. Burada Türk'e yer yoktur. Ama şu Çılgın Türkler yok mu, onların da kendi mucizeleri vardır. Sen onun küçük mucizelerine bulaşma ki, o da senin büyük mucizene bulaşmasın.

İşte bu yüzden Avrupa, en az Türkiye'nin ona muhtaç olduğu kadar Türkiye'ye muhtaçtır. Büyük Mucize'den kurtulmak için muhtaçtır. Ruhunun derinliklerindeki faşizmden kurtulmak için muhtaçtır. Avrupa Kültürü seçilmiş insanlara bahşedilmiş bir mucize değildir. Avrupa Kültürü, dışardan naklettiği kanı da hesaba katmayı

unutmazsak, insanlığın eseridir.

Futbola gelince, futbol masumdur. Daha da önemlisi, futbolun masum olduğuna inanmayanların bunları tam da bugün böyle görebilmesi imkânsızdır.

26.06.2008

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yeni aristokrasi

Gökhan Özgün 28.06.2008

Bebeklerinin ismi artık Aleyna'dır, Melisa'dır, Alisa'dır. Onlar aslen buralıdır. Ama onlar artık buranın yerlisi değildir. İsimleri konvertibiliteye açıktır. Bu çocuklar mutlaka dünya standartlarında eğitim alacaktır. Bu eğitim dünyadakinin 10 misline patlasa bile. Anayı babayı pahalısından memur, ucuzundan esir etse bile. Yaşadıkları ülkede devlet, bırakın ilköğretimi, üniversitede bile doğru dürüst eğitim vermiyormuş, ne gam... Bu onların değil, 'yerlilerin' meselesidir.

Artık tüketmek için İngiltere'ye, Fransa'ya gitmeleri gerekmiyordur. Avrupa, Türkiye'nin Batı kültürü üretmeden Batı kültürü tüketme arzusunu çok iyi kavramış ve onun ayağına gelmiştir. Haute Couture markaların üzerine uydudan eş-anlı Amerikan dizilerini, bir iki İstanbul festivalini ve İstanbul'un Batı'yı şaşkınlığa düşüren gece hayatını ekle, iş bitmiştir. İstanbulizm. You really feel at home.

Onlar artık tescilli Batılıdır. Bu yalnız ve güzel memlekette kendilerine tatlısıyla acısıyla dört dörtlük bir 'expatriot kültür' tesis etmeyi sonunda başarmışlardır.

Sömürgeci expatriot'un kültürü fena halde kıyakçı bir kültürdür. Batılı olmanın sorumluluğuna sahip olmadan Batılı olmanın ayrıcalıklarına sahip olmaktır. İnsan bunu ancak memleketinden uzak, güzel ve yalnız bir ülkede yapabilir. Yaşanan acılardan ve geçmişten kendinizi sorumlu hissetmediğiniz, ama ülkenin geleceğinde söz sahibi olduğunuz bir yerde. Gelecek söz konusu olduğunda 'expatriot' yerlidir, geçmiş söz konusu olduğunda ise yabancı. Ne kıyak di mi?

Expatriot'un siyasi görüşü kendi ülkesinde geçerlidir. Kendi ülkesinde demokrattır mesela. Ama kolonide faşist olabilir. Çünkü 'expatriot' anavatanının siyasetiyle ilgili hayalci olabilir, ama koloninin antropolojisinde 'gerçekçi' olmak zorundadır.

Zaten 'gerçekçi' olmak onun bizzat işidir. Hayatını böyle kazanır. Aynı 'gerçekçilik' Batı'da para etmez, o da zaten bu yüzden buradadır. Burada, kolonide, beş para etmez 'gerçekçiliğini' pazarlamaktadır.

Hem gerçekçi hem hayalci, hem ilerici hem muhafazakâr, hem demokrat hem de faşist olmayı aynı anda başaran 'expatriot', herkesten çok soydaşı Batılı demokrattan nefret eder. Çünkü bu küstah demokrat, hiç bilmeden ahkâm kesmektedir. Hiç anlamadan akıl vermektedir. Ayrıca burası o 'yabancı demokratın' değil, artık onun ülkesidir. (İşte 'expatriot' aniden yine yerli oluverdi.)

'Expatriot' kendi geleceğiyle yaşadığı ülkenin geleceğini aynı gelecek olarak görmez. Bu iki geleceği itinayla

birbirinden ayrı tutar. Onun ve torunlarının 'ayrıcılığı', bu iki geleceğin birbirinden 'ayrı' olması üzerine kurulmuştur.

Globalizm sanki Türkiye'de bazılarını kendi anavatanında 'expatriot'laştırıyor. Ayrıcalıkları sabit bir burjuvaziye kör bir aristokrasiye dönüştürüyor. Müthiş bir kavram kargaşası yaratıyor. Siyasi bölünmelerde ırkçılığın söylemini taklit etmek imkânı veriyor. (Türbanlı türbansız bölünmesi kuvvetli ırkçı nameler taşıyan bir bölünmedir.)

Bu denemeyi TÜSİAD'ı ve onun uzak-yakın çevresindeki zihniyeti anlayabilmek için yazıyorum. Yüzde yüz Batılı gibi olmaya gayret edenlerin niye Batı konusunda ayak sürüdüğünü kavramak, niye AB ve demokrasi konusunda bir türlü samimi olamadığını görebilmek için yazıyorum.

Hem demokrat, hem faşist, hem şehvetle Batılı, hem hiddetle Batı düşmanı olabilme hali anlaşılması zor bir şizofreni. Bir ülkenin en Batılı semtlerinin (Etiler, Nişantaşı mesela) seçimlerde Batı'dan uzaklaşmayı en çok kafasına koymuş partiye, CHP'ye oy vermesi biraz fazla manidar.

Bu insanlar Batılı hayat tarzından vazgeçecek insanlar değil. Ama Türkiye'yi Batı'dan uzaklaştırmakta bir sakınca görmüyorlar. Batılılığı bir ayrıcalık olarak yaşamak istiyorlar. Kendi anavatanlarında bir 'expatriot' gibi yaşamak istiyorlar, bunu tercih ediyorlar. Türkiye'nin Batı'yla yegâne ve ayrıcalıklı bağının kendileri olmasında diretiliyorlar. "Yerlileri" bu işe karıştırmaktan hoşlanmıyorlar.

Sanki buralı değiller de, Türkiye'de yaşayan birer Sarkozy, birer Merkel'ler. Türkiye'de yaşayan Avrupa kökenli koyu Hristiyan demokrat bir 'expatriot elit' eğer varolsaydı, aynı onlar gibi davranırdı. Türkiye'yi sürekli kol mesafesinde tutup, ne Avrupa tarafına, ne de başka tarafa salardı.

Söz konusu seçkinler, sevinci, tasası ve Amerikan pazarıyla eskiden Sovyet seçkinlerini andırıyordu. ?imdi devir değiştikçe sanki Güney Afrika seçkinlerini hatırlatıyor. Garip. Çok garip.

28.06.2008

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Demokratın histerisi

Gökhan Özgün 30.06.2008

Yabancı dil insana bir serbestlik, dahası başıboşluk hissi verir. İkinci dili İngilizce olanlar mesela, 'fuck' kelimesini büyük bir fütursuzlukla kullanırlar. Çünkü bu kelimenin onlar için yalnızca anlamı vardır, bir referansı yoktur. Bu kelimeyi daha çocukken ilk telaffuz ettiklerinde ağır bir tepkiyle karşılaşmamışlardır. Suratlarına okkalı bir tokat yememişlerdir. Bir bedel ödememişlerdir. Bu kelime onlara bedavaya gelmiştir. Anadilinin kuzuları, bir bakmışsınız yabancı dilde bitirim kesilmiştir.

Demokrasinin dili de bize yabancı bir dildir. Demokrasi kelimesi tam da bu yüzden, 'iyi çocukluk'tan feragat gerektirmeden herkesin sükûnetle ve itidalle kullanımına açıktır. Bedavaya demokratlık ortalığı germez. Bedavaya 'fuck' gibi.

Ve bedavaya demokrat diğerk demokrat 'dostlarına' sürekli sükûnet çağrısı yapar. Gerginlikten yakındır. Histeriye gerek yok arkadaşlar. Sakin olalım. Yavaş yavaş.

Peki diğerk demokrat niye histeriktir? Niye ortalığı birbirine katmaktadır? Hasta mıdır?

Buyurun hadi ?erif Mardin'in istediğini yapalım. Biraz ahlâk tartışalım.

Soru. Mesela zinanın ölümle cezalandırıldığı bir ülkede demokrat bir gazeteci zina haberi yapar mı?

Haberin ehemmiyeti ne olursa olsun basit bir zinacıyı ölüme, yok olmaya götürecek bir ihbarda bulunur mu?

Valla insansa yapmaz. Demek demokrasinin olmadığı yerde insan, hem insan hem gazeteci olamıyordur. Gazeteci, ya insanlık adına mesleğine ihanet ediyordur. Ya da mesleği adına insanlığa. Eli kolu bağlanıyordur. Vicdaniyla iş ahlakı arasında hareketsiz kalıyordur. Bu çok ağır bir ikilemdir. Çok acil bir sorundur. Bu kimi insanı, kimi gazeteciyi nefessiz bırakır, boğar. Ve isyan ettirir. İşte bu histerinin başlangıcıdır.

Gazete kupürleriyle bir iktidar partisine kapatma davası açılan bir ülkede, bu iddianameye bir iki kupür daha ilave edecek haber yapılır mı? Demokrasi eğer anadilinizse, bunun vicdani yükünü hissedersiniz ve yapmazsınız. Eğer demokrasi yabancı dilinizse, yaparsınız, hem de dava açıldığının hemen ertesinde yaparsınız. Bunun adını da 'objektif, demokrat gazetecilik' koyarsınız.

Tıpkı bir asker gibi 'prensipleri' ahlaka ve vicdana tercih edersiniz. Oysa yalnızca haberin doğruluğunu değil, haberin özgül ağırlığını da bir gazeteci olarak kontrol etmek zorundasınızdır. Hafif bir haberin hafif kalması, haberin doğruluğunun olmasa bile hakikatinin bir parçasıdır.

Bu haberi yapmayan, yapamayan gazeteci demokrasi hususunda tabiatıyla acilci olacaktır. Eli kolu vicdanen bağlanmıştı. Bir an önce ellerini çözmek isteyecektir. Histeri yaratacaktır.

Oysa, bu haberi yapan gazetecinin indinde demokrasi bir süstür. O zaten serbesttir. Demokrasiyle ilgili 'larj' olacaktır, itidalli bir dil tercih edecektir, gerginlikten, histeriden uzak duracaktır. Demokrasinin yokluğu ona dokunmamaktadır. O her ortamda 'objektif gazeteciliğini' icra ediyordur. Onun küçük bir haberiyle birinin boynunu uçurmuşlar ne fark eder? Biraz sabredersek birkaç eksik kelleye de olsa, demokrasi gelir nasılsa.

Bir başka örnek. Haber. AKP Taksim'i 1 Mayıs'ta işçilere kapattı. Demokrasinin olduğu bir yerde bu haberin anlamı açıktır. AKP babadan kalma bir işçi düşmanıdır. Ama bugünün Ergenekon'lu, darbeli ikliminde, biri gelir ve size AKP'yi korkuttular, bu sudan ucuz popülist fırsatı kaçırttılar derse, şüpheye düşmek zorunda kalırsınız. Öte yandan Tayyip Erdoğan'ın bu konudaki aniden iktidarlı ve küstah çıkışlarına, valinin joplarının şehvetine bakarsınız, AKP'nin Taksim'i sadist bir zevkle kapattığını da rahatlıkla düşünebilirsiniz.

Ve/fakat, demokrasinin olmadığı bir memlekette, hiçbir zaman bu haberin gerçeğine vâkıf olamazsınız. Habere anlam katamazsınız. Haber yalnızca harflerden ibaret kalır. Enformasyondan habere, harflerden anlama, muammadan gerçeğe geçemezsiniz. Bu durumdan sıkışır, bunalırsınız. Acil demokrasi talep edersiniz. Histeri yaratırsınız.

Demokrasi yoksa gazetecilik de yoktur. Gazeteciliğin olmaması birilerinin paniğe kapılmasına neden olur. En

büyük paniğe, histeriye kapılan da sanırım gazeteci olan, gazeteciliğe inanandır. Sakin olanların asıl işinin ne olduğunu bence hepimiz her gün merak ediyoruz.

Demokrasinin dili, tabiatı gereği histeriktir. Bir bebeğin dili gibi. Çünkü talep ettiği çok temel bir ihtiyaç maddesidir. Bebeği doyurmak için önce susmasını, sakinleşmesini beklerseniz, bebeği öldürürsünüz.

‘Prensiplerinize’ yaptıklarınızla ve yapamadıklarınızla, görünen o ki, öldürmeye de niyetlisiniz.

30.06.2008

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Biraz vicdan yürütelim

Gökhan Özgün 03.07.2008

Cunta pisliğinden temizlenmiş yepyeni bir anayasa olmadan, Türkiye meşum ‘dokunulmazları’ doğru dürüst yargılayamaz. Bunu artık hepimiz it gibi biliyoruz.

Amma ve lakin ‘dokunulmazlarla’ hesaplaşmadan da, yeni bir anayasa mümkün olmuyor. Bunu da kafamıza vura vura öğrettiler.

Türkiye bu feci fasit dairede fena halde sıkışmıştır. Türkiye’nin bütün demokratik değişim imkânlarının önü yargı tarafından kesilmiştir. Türkiye bir ucube noktaya gelmiştir.

Evet, yerden göğe kadar doğrudur. Ergenekon’a karşı mücadele hukukun olmadığı bir Türkiye’de verilmektedir, ve umut ederiz ki verilmeye de devam edecektir. Çünkü hukukun olmadığı yerde mücadele biter diye bir şey yok.

Hukukun olmadığı yerdeki mücadele kaçınılmaz olarak vicdani bir mücadeledir. Bu mücadelede nihai hükmü, kredibilitesini tamamıyla kaybetmiş Türk yargısından önce halkın vicdanı verecektir. Bu kadar basit. Buna kendinizi alıştırın. Bu bir halk mahkemesidir. Böyle sözler birilerini korkutuyor biliyorum. Ama hukuku, olduğu kadarcığını bile, dünya âlemin gözü önünde, 2008 yılında, büyük bir küstahlıkla yok ederseniz, geriye iki seçenek kalır. Ya hukuksuzluğunuzu ilelebet meşrulaştırır, özlediğiniz cuntaya kavuşursunuz. Ya da hukukun olmadığı yerde mecburen eninde sonunda halkın vicdanına doğrudan başvurursunuz. Başka seçenek bırakmadınız.

Ergenekon, bir davadan ziyade bir mücadeledir, silahlı bir örgüte karşı yürütülen silahsız bir mücadeledir, halkın silahsız mücadelesidir. Halkın dokunulamazlara karşı verdiği vicdani mücadeledir.

Bu mücadeleyi bir mugalâtaya çevirmeye çalışan bir garip vicdan türü var ki, bunlar ekmeğini taştan çıkarır. ? imdi ‘benim yargım senin yargın’ ikileminden ekmek yemekteler.

Parti kapatma davası temelinde gazete kupürlerinden oluşmuş, açık ve net olarak bir fikir ve ifade özgürlüğü davasıdır. Hiç bir ‘muasır’ demokrasinin hazmedemeyeceği bir davadır. Bir ‘velev ki’ davasıdır. Farazi bir

davadır.

Ergenekon davası ise bir el bombası seri numarası davasıdır. Hakikiliği tescil edilmiş bir cunta günlüğü davasıdır. Cinayet davasıdır. Silahlı örgüt davasıdır.

Evet, memlekette hukuk yok. Benim de bundan kuşku yok. Ve/fakat hukukun yokluğu adalet duygusunun bütünüyle yok olmasını, hepimizin tamamıyla şüpheyi gark olmasını getiriyorsa, vay halimize, hepimize geçmiş olsun.

Hukuk yoksa kendine bir başka ülkenin, bir başka medeniyetin hukukunu referans alırsın, vicdani kararını ona göre verirsın. İster Avrupa'yı seçersin, istersen 'faili meçhul' demokrasileri referans alırsın. Mesela Rusya ve Çin'i. Ama yine de iki davayı aynı kefeye koymazsın. Koyamazsın. Türkiye'de hukuk olsa da koyamazsın, olmasa da koyamazsın.

Ama birilerinin çok ama çok pratik vicdanı nedense böyle işliyor. Mutlak işliyor. Totaliter işliyor. Belirsiz bir ihtimalle, kanlar içinde yerde yatan bir gerçeği aynı kefeye koyabiliyor. Bir 'kelimeyle' bir el bombasını aynı terazide tartabiliyor.

Kapatma iddianamesinin her kelimesi tartışmaya açık. Çünkü iddianame kelimeleri yargılayan kelimelerden oluşuyor.

Diğer iddianameyi, Ergenekon iddianamesini henüz görmedik ama, şu kadarını biliyoruz, bu dava benzer iddialarla yürüyecek bir dava değil. Tabiatı gereği böyle değil. Bu insanlar ortaya bir iki cuntacı kelime salladıkları için içeride değil. Yoksa bu davanın baş aktörleri Baykal, Büyükanıt ve CHP olurdu. Ergenekon davası bir 'niyet okuma' davası değil.

Kimsenin kuşkusu olmasın, Ergenekon iddianamesinde pozitif kanıtlar yoksa, el bombası seri numaraları yoksa, bilgisayar uzmanlarının görüşleri yoksa, gizli bir örgütün varlığını tescil eden ifadeler, kayıtlar yoksa böyle bir dava zaten yoktur.

Bu dava için siyaset bilimcilerin, dilbilimcilerin, filozofların, fütürologların görüşünü almaya gerek yok. İlla bilirkişi görüşü isterseniz, 'gazetecilerin' bilip de söylemedikleri yeter. Bilip de söylememeleri ise yeter de artar bile.

Ergenekon davası cesetler üzerinden yürüyor. AKP davası niyetler üzerinden.

Niyetle cesedi aynı kefeye koyan vicdan, halkın vicdanı değildir. Halk, çocuğunun muhtemel niyetiyle kanlar içindeki cesedini aynı kefeye, aynı kefene koymaz. Koysaydı, neslimiz çoktan tükenmişti.

Halk hükmünü vermiştir. Niyetle cesedi bundan böyle aynı terazide tartmayacaktır. Bunun ötesinde halk çok sakın ve itidallidir. Yeni bir anayasayı beklemektedir. O kadar.

03.07.2008

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Taraf'taki son günüm...

Gökhan Özgün 05.07.2008

Türkiye'de yazmak tehlikeli bir iştir, tehlikeli değilse işten bile değildir.

Yalnızca siyasi tehlikelerden söz etmiyorum. O, bu işte peşinen vardır. Siyasi tehlikenin haritası son derece bellidir. Belirlidir. Belirlenmiştir.

Ama bir tehlike daha var. Mesela ben yazdığım oldukça kısa süre içinde, yalnızca ve yalnızca yazdıklarım yüzünden iki 'arkadaşımı' kaybettim. Nikâh şahitliğini yaptığım iki arkadaştan söz ediyorum. Zaten iki kez nikâh şahitliği yaptım.

İşte bu ikinci tür bireysel tehlikelerin mayın haritası ise son derece belirsizdir.

İlk harita ne kadar belirliyse, ikincisi de tam o kadar belirsizdir. Çünkü ilk tehlikeyi var eden, ve bu kadar belirli kılan, ikinci haritanın belirsizliğidir.

'Çok belirli' tehditlerin hiç 'belli olmayan' destekçileri de olmasa, bu tehditler bu kadar uzun süre etrafta fink atabilir mi? Demokrasinin kendine 'demokrat' diyen köstekçileri de olmasa, demokrasi kendini 2008 yılında Kaf dağının ardına gizleyebilir mi?

Türkiye'deki abartılı köşe yazarlığı vakasının ne demeye geldiğini anlamaya çalıştım uzun süre. Bir kaç klişenin ötesine ben de bir türlü geçemedim. Derken birden dank etti. Fark ediverdim ki, köşe yazarının pek abartılı kıymetinin tek bir nedeni var. Altındaki imza. İmza atabilme 'küstahlığı'.

Bu memlekette yazı yazmakla, imzalı yazı yazmak arasında banyoda şarkı söylemekle stadyum konseri vermek kadar fark vardır.

Bir yazının altına imza atabiliyorsan köşe yazarlığı için gerekenin yüzde 50'sine sahipsindir.

Bu Türkiye'de çok ama çok ilginç ve dolayısıyla seyirlik bir durumdur, çünkü bir 'bireyi' andırıyordur. Birey her şeyden daha nadir bir şeydir Türkiye'de. Bırakın bireyi, 'bireyimsilik' bile çok nadirdir.

Çünkü faşist bir kültürüz.

Tamam tamam peki faşist değiliz, artık otoriteriz. Otoriter deyince pek rahatlıyor nedense birileri. Faşist kötüdür de, otoriter iyi bir şey midir? Bence otoriter faşistten beterdir. Bir kere çok çok daha uzun ömürlüdür. Ve daha görünmezdir. Ve daha az tepki uyandıran bir dili, daha iyi uyutan masalları vardır.

Ve otoriterin en büyük korkusu kendine faşist denmesidir. Yani otoriterliğinin altının çizilmesi, otoriterliğinin görünür kılınmasıdır. Kepazeliğinin, ikiyüzlülüğünün yüzüne vurulmasıdır. Beni siyaset bilimi ilgilendirmesin. Beni ilgilendiren iletişimdir, siyasettir. Otoritere faşist dediğim zaman siyaset bilimi yapmıyor olabilirim, ama siyaset yapıyorum. Binbir peçe ardında saklı duranı görünür kılıyorum, o kadar.

Dönelim köşe yazarına, dediğim gibi eğer bireyimsiysen, ön bireysen, taşeron bireysen yani, köşe yazarı olarak

iş aramaya başlayabilirsin. Bulursan, bir bakmışsın bir Fatih Altaylı, bir Ertuğrul Özkök bile olmuşsun. Hem “büyük” gazeteci, hem de ‘köşeci’ olmuşsun.

Bu yüzde 50’ye bir yüzde 10 daha katarsan ‘aranan’ köşe yazarı olursun. Hülya Avşar gibi bir şey olursun. Vasatiliklerin vasati olmayan bir toplamı olursun. Sanki vasat değilmiş gibi olursun. Otorite bunu ister. Üstüne halkın da bunu istediğini söyler. Halkı böyle ‘kucakladığını’ iddia eder. Fena halde kucaklar da.

Buna bir yüzde 10 daha ilave et, aman aman, bireye benzemeye başlamışsındır. Arkadaşlarından ‘seni düşünen’ birileri senle bir abi, bir baba gibi konuşmaya başlarlar. Şuurunu kaybettiğini düşünürler. Seni itidale davet ederler. Bir yüzde 10 daha koy, o arkadaşları da kaybedersin.

Bir yüzde 10 daha koy. Mesela Perihan Mağden olursun. Arzusuz aşkın ve arzulu nefretin objesi olursun. Ne kazanırsan kazan, bu yükü tazmin etmez. Yüzde 90 bireysindir artık. Geçmiş olsun.

Ama o geriye kalan yüzde 10 var ya, o her şeyden önemlidir. Onu geçebilen, patırtısız gürültüsüz geçilmesine izin veren medeniyetler, dünyayı da yönetirler, kendini yönetmeyi beceremeyen seni de yönetirler. Çünkü gelecek denen kitapsız ancak onlar karşılayabilirler.

Ve fakat, o sınırı Türkiye’de geçersen Hrant gibi ensenden vurulursun. Nokta gibi, Alper Görmüş gibi bol seyircinin, pardon ‘gazetecinin’, gözü gönlü önünde yağmalanırsın, linç edilirsin.

Ya da kimbilir, artık belki de zamanı gelmiştir. Taraf gibi hâlâ ayakta ve herkese açık durmayı başarabilirsin.

Taraf bu sınırı çoktan geçti. Taraf bir gün Türkiye’nin köşe yazarlığı müessesesinden ilk kurtulan gazetesi olacak. Bence oldu bile, yalnızca bunu idrak etmesi zaman alacak. İdrak ettiği gün, benim Taraf’taki son günüm olacak. Gazeten senin önünde gidiyorsa, köşe yazarlığı çok zor bir iştir. Hatta bir gün gelir, imkânsız olur.

Ama o gün, çok güzel bir gündür. Bireyin köşe denen teşhir kafesinden azat edildiği gündür. Yaşamaya başladığı gündür. Bir vicdani retçinin mesela, Türkiye’deki gelmiş geçmiş bütün köşe yazarlarına bedel olduğu gündür.

O gün, hayatı kazanmaya başladığımız gündür.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İlimli Marksizm ve İlimli İslam

Gökhan Özgün 07.07.2008

70’ler, Marks’ın dünyanın yarısına bedel olduğu yıllardı. Hatta yarısından fazlasına. Sadece dünyanın değil, insan denen beşerin zaaflarının yarısının hesabının da Marksizmden sorulduğu günlerdi o günler. Stalin’in kara, kanlı hesabının Marks’ın mürekkebine yüklendiği günler.

Tedhişçi, terörist nihilizmin Marksizme el altından transfer olduğu, Baider Meinhof'un, Kızıl Tugayların, Action Direct'in Avrupa'nın kalbinde hücrelendiği, Carlos'un bir insanlık canavarıyla bir seks ilahı olmak arasında gidip geldiği garip zamanlar.

Vicdanların Ortadoğu üzerinden düzenlendiği, Ortadoğu hakkındaki farklı görüşlerin Fransa'daki bir çiftin aşkının içine edebildiği bir devir. Amerika kıyılarında balıktan çok Sovyet denizaltısı olduğu varsayılan kuyruklu yalanlar devri. Aynı zamanda hakiki korku ve hakiki acılar devri. Azgın faşist diktatörler devri. İnsanın insana neler yapabileceğinin artık gizlenemediği, ürpererek izlenmeye başladığı bir dönem.

Böyle uygun bir zamanda, Fransa'da İngiltere'de Almanya'da, ekmek peşinde, çoluğunun çocuğunun derdinde, 'sıradan' bir vatandaşı, Hitler'den, Franco'dan korktuğu kadar Marks'tan, Marksizmden korkutmak çok mu zordu?

Çok kolaydı. Yarım Ertuğrul Özkök içine çeyrek Fatih Altaylı bütün Avrupa'yı zehirleyip gebertmeye yetebilirdi. Baykal'a da ister istemez yalnızca avukatlık kalırdı. Diktatörlerin avukatlığını yapmak.

Avrupa ne yaptı? Marksizmden korkmamayı tercih etti. Kimseyi Marksizmle korkutmamayı tercih etti. Marks bir Avrupalıydı. Marks onların kültürünün bir parçasıydı. Marks onların düşüncesinin, onların felsefesinin, onların zihniyetinin, onların hayatının bir parçasıydı. Evet, Marksizm çoğu zaman bir inanç gibi örgütlendi, ama temelinde eleştirel bir düşünceydi, bir felsefeydi. Kökü Avrupa'nın çok derinlerinde olan bir felsefe.

Avrupa, kanlı faşist diktatörlerle Marks'ı aynı kefeye, aynı kefene koymadı. Koymaya gönlü varmadı. Buna halkın vicdanı diyor ben. Bu günlerde Türkiye'de çok ihtiyaç duyduğumuz bir şey.

Bu dönemde Avrupa çok önemli filozoflar çıkardı. Döneminin en önemli filozoflarıydı onlar. Bunların neredeyse hepsi Marksistti. Bu filozofların bütün çabası, temelinde, Marks'ın Avrupa kültürünün bir parçası olduğunu fark etmek, fark ettirmektir. Marks'ın Avrupa'daki derin köklerini görünür kılmaktır. Bunlar Marks'ın köklerine Leibniz'den Spinoza'ya Nietzsche'ye, Marks dahil kimsenin daha önce aklına gelmeyen bir sürü filozofu yerleştirdiler. Marks'a yeni felsefi akrabalıklar yarattılar. Marks'ı öncelikle bir düşünür yaptılar. Marks'ı Marks yaptılar. Stalin'i de Stalin kalmaya mahkûm ettiler. Marks'a sahip çıktılar. Marks'ı yaşattılar. Marks'ı tetiklemecilerden, tetikçilerden korudular. Marksist partiler Avrupa demokrasisinde var olabildi. Hatta zaman zaman da iktidara çok yakın durdu. Ne olduysa oldu, ama sonunda Marks, Avrupa'nın her yanına sinmiş bir filozof oldu. Bunu da yerden göğe kadar hak ediyordu.

Bu sayede Marks, şimdi Marksist olmayan filozoflarda da yaşayabiliyor. Dünya kültürünün derin bir parçası olabiliyor. Ve kimseyi korkutma ihtimali de artık pek bulunmuyor. Berlin Duvarı yıkıldı diye değil. Avrupalıların korkabilecekleri zaman korkmamayı tercih etmesi ve 'düşünürlerinin' jip peşinde koşmak yerine gece gündüz kafa patlatması sayesinde.

Korkmayı ve korkutmayı tercih eden amip 'kültürler' ne yaptı bu devirde? Amerika bütün dünyada komünist avına çıktı. Sovyetler Marks'tan Stalin kadar nefret eden bir nesil yetiştirdi. Biz ne yaptık? Kendinden başkasına gücü yetmeyen süper gücüz ya, biz de memleketi yaktık, yıktık, koskoca bir ormanı kuruttuk.

İşte o yıllar, Amerikalı olmaktan, Türk olmaktan tarifsiz utanç duyulan yıllardı. Avrupa'nın haklı gururunun da maalesef kibre dönmeye başladığı yıllar. Hitler'in verdiği derin vicdan azabını kibrin şehvetiyle dengelemeye

başladığı yıllar.

Evet, Avrupa'nın gururu artık kibir oldu. Amerika'nın utancı ise hâlâ devam ediyor. Şimdi de İslamofobia olarak devam ediyor. Bizim utancımız da hep Amerikan malıdır. Bizim utancımız da İslamofobia olarak devam ediyor. Ama Amerika'ya karşı olmak başka, onu küçümsemek başka. Amerika zamanın şuuruna hâkim. Irak'ta yaptıklarını bütün Müslüman âleminde tekrarlayamayacağını, bunu 2008 yılında, dünyanın uydudan açılmış gözleri önünde beceremeyeceğini biliyor. Amerika bu yüzden, Marks'ın Avrupa'da derinleştirilerek kabulü gibi, İslamın da Türkiye'de derinleştirilerek kabul edilmesi fırsatına FIT OLUYOR. Zamanında Marks için Avrupa'yla yaptığı uzlaşmayı, bu kez de İslam için Türkiye'yle yapmak ZORUNDA KALİYOR.

Bu da bana fena halde uyuyor. Çünkü ben vatanını satan neo-liberal bir o.... çocuğuyum. Ananızı babanızı bilemem, ama aynı şeyi size, şiddetle tavsiye ederim.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

O virajdayız

Gökhan Özgün 10.07.2008

Hukuku unutun. Çünkü hukuk sizi çoktan unuttu. Can çekişen hukuka atılan son kurşunun adı Abdurrahman'dı. Atları da vururlar. Hukukun acıları Abdurrahman'la son buldu. Bu, bir yolun sonu oldu. Ve yeni bir yolun başlangıcı.

Hiç alışık olmadığımız bir devir başladı. Hayal bile edemeyeceğimiz bir devir. Halkın vicdanı devri. Hem halk hem vicdan bir arada. İkisini de yok sayıyorduk. Buyurun, şimdi ikisi de bir arada.

Halkın arzusu değil. Halkın tercihi değil. Onlarla baş edebiliyorlardı. Birilerinin en korktuğu şeyle baş başayız şimdi. Halkın vicdanı.

Toplumları devlet değiştirmez. Toplumları hukuk değiştirmez. Toplumları halkın arzuları bile değiştiremez genellikle. Toplumları halkın vicdanı değiştirir. Bu da en değişmez hakikatlerden biridir.

Ergenekon iddianamesi ortaya çıkacak. Birilerini 'mutlaka' tatmin etmeyecek. Kimleri mi tatmin etmeyecek? Cevabını Emre Aköz veriyor. "Ortak özelliklerini bir kere daha sıralayalım: 1) 'Laiklik elden gidiyor, şeriat geliyor' havası yaratmak. 2) Kapatma iddianamesini var gücüyle desteklemek. 3) Operasyon başlayana dek Ergenekon

hakkında susmak. 4) Tutuklamaların ardından sorgulamalara çamur atmak, tali konuları sanki çok önemliymiş gibi sunmak.” Emre Aköz’ün bu billur gibi yazısını mutlaka okuyun. (*Sabah*, 9 Temmuz)

Sonra esen rüzgâra göre başlasın fırlıdaklık. Sanki bir gün o yanda, bir gün bu yanda olunca ‘ortada’ olabiliyorsun. Olsan olsan, ortalık yerde fırlıdak oluyorsun. Ve bu her yerden görününce şaşırıyorsun. Çünkü gerçeğin bir kaç kişinin bildiği bir sır olmasına öyle alışmışsın ki...

Niye mi artık görünür oldun? Çünkü halkın vicdanının gözü açıldı.

Halkın vicdanı kan dökmek için yoktur. Asmak kesmek için yoktur. Savaşmak için yoktur. Halkın vicdanı görebilmek ister. Görünmez olan artık görünsün ister. Üstüne gitmezseniz halk bu kadarıyla yetinir. Halkın gücü de buradadır zaten. Görmek ve bilmek aslında ona yeter.

Batı medeniyetlerinin en büyük demokrasi virajlarında büyük hukuk davaları vardır. Dreyfus davası gibi. Rosenberglar gibi. Bu davaların sonuçları değil, varlığı önemlidir. Bu davalar mahkemede değil, halkın vicdanında görülür. Türkiye nihayet böyle davalara sahip. Kapatma davaları ve Ergenekon davası. Bu davaları hukuk üzerinden, devlet üzerinden tartışma tuzağına sakın düşmeyin. Bu en büyük tuzaktır.

ÇÜNKÜ BU DAVALAR HALKIN HUKUKTAN DAVACI OLDUĞU, YA DA HUKUKUN HALKTAN DAVACI OLDUĞU DAVALARDIR.

Bu tür davalarda mahkemenin nihai kararı ehemmiyetsizdir. Varolan hukukun Ergenekon’u hakkıyla yargılayamayacağını hepimiz biliyoruz. Bu kapatma davası için de geçerli. İkisinin de sonucu, hukukun olmadığı yerde, ne olursa olsun, ya siyasidir ya da tesadüfi.

Ama hukuken belki de yanlış sonuçlanacak bu davalar, cumhuriyet tarihinin en önemli davalarıdır.

Ve halkın vicdanının bu davalarla ilgili vereceği karar, Türkiye’nin geleceğini belirleyecektir.

Yeni hukuk düzeni bu vicdan üzerine kurulacaktır. Yeni anayasa bu yeni vicdanın anayasası olacaktır.

Unutmadan, bu tür davalarda çoğunluğun vicdanı eninde sonunda galip gelir. Bu davaların sonucu uzlaşma üzerinden yürümez. Rosenberglar ne ölsün ne ölmesin diyemeyeceğin gibi, AKP ne kapatılsın ne kapatılmasın

diyemezsin. Ergenekon ne vardır ne yoktur diyemezsin. Zaten bu tür davaların bütün ehemmiyeti bir vicdana ötekini 'marjinalize' edip yok etme şansı vermesidir.

Bunlar varlık ve yokluk davalarıdır. Buradaki varlık ve yokluk mücadelesi mutlak bir mücadeledir. Bu mücadeleyi taraflardan biri kazanmadan bir uzlaşma zemini, bir hukuk, zaten mümkün değildir.

AKP'nin en önemli erdemi bu gerçeği geç de olsa idrak etmiş olmasıdır. Yoksa demokraside sınıf birincisi olması değil.

Halkın vicdanı idam sehpasında değildir. Halkın vicdanı bir bankanın kuyruğundadır, bir vapurun bankındadır, ve nihayet artık gazete sayfalarındadır.

Halkın vicdanının ne kadar yüce gönüllü ve gündelik bir şey olduğunu anlamak için Cengiz Çandar'ın bunu hisseden ve hissettiren muhteşem yazısını mutlaka ama mutlaka okuyun. (*Referans*, 9 Temmuz)

Ve korkmayın. Topu topu vicdan tazeliyoruz. Ortak bir vicdan oluşturuyoruz. Aslında iyi günler bu günler.

Bir tek 'tarafsızlar' için kötüdür bu günler. Çünkü böyle vicdan virajlarında tarafsızlar, tarihe insanlık müsveddesi olarak geçer.

Ama onlara da iyi bir haberim var. Meşhur hayat tarzlarını kaybetmeyecekler. Ama bir koşulu var. Hayatlarını ve 'tarzlarını' artık yalnızca düğmelerini ilikleyerek kazanamayacaklar. Başka bir yetenekleri var mı dersiniz?

Not: Yazarken haber geldi. Amerikan Konsolosluğu'na saldırı. Olay, halkın vicdanının apaçık gözleri önünde cereyan etti. Endişeye gerek yok.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Fareli köy

Gökhan Özgün 17.07.2008

Demokratlığımızın sığılığından dem vuruyor birileri. Dolayısıyla derin demokrasi diye bir şey var, onlar biliyor, biz bilmiyoruz.

Siyaset biliminin halkın elinden çekip alamadığı tek şey olan demokrasi da ‘akademia’nın tozlu raflarına kaldırmak istiyorlar. Demokratiği nemli bir mahzende yıllandırıp ara sıra tadına bakıp tükürmek istiyorlar. Gövdesi dolgunlaşınca, tadı olgunlaşınca halka ikram etmek istiyorlar. (Bu kadar nadide bir şey bütün bir halka dağıtmaya yeterse tabii.) Demokrasi degüstatörleridir onlar. Onların tadına bakıp onaylamadığı demokrasi demokrasi, demokratlık demokratlık değildir.

Halbuki demokrasi fikrinin en güzel yanı evde kendi imkânlarınızla yapılabilir olmasıdır. Demokrasi basit bir şeydir, basit değilse demokrasi değildir. Demokrasinin ne olduğunu anlamak için eğitim seminerleri gerekmez. Biraz hayatı okumayı biliyorsan yeter. Demokrasi fikrinin en büyük gücü buradadır.

Kitaplardan önce hayata yazılmıştır.

Ama gel gör ki, demokrasi degüstatörleri sana demokrasinin karmaşık ve çok derin bir şey olduğunu anlatacaklar. Hele hele Türkiye gerçeğinde çok daha karmaşıklaşan bir mesele olduğunun altını çizcekler.

Sen de bu karmaşıklığı evde tek başına kavrayamayacağına göre, birilerine danışmak zorunda kalacaksın. Sonunda, sen bilirsin abla, sen bilirsin abi, noktasına geleceksin. O meşum pozitivist odaya bu sefer arka kapıdan gireceksin.

Türkiye’nin çok özel ve çok karmaşık jeopolitik koşulları teranesi nasıl totaliter bir rejimin zeminini oluşturduysa, Türkiye koşullarında demokrasinin derinliği ve karmaşıklığı fikri de otoriter bir rejimin temellerini oluşturacak. Sakın şaşırma.

Benim gördüğüm ve anladığım kadarıyla Türkiye’de asker bir karar aldı. Totaliterliğin dilinden otoriterliğin diline geçme kararı. Totaliterliğin dili militer, stratejik, jeopolitik bir soğuk savaş diliydi. Asker bu dilin zaman aşımına uğradığını fark etti. Bu yüzden bu ölü dilin zehrini oraya buraya saçanlara karşı açılan savaşa destek verdi. Bu dille bu geminin artık yürüyemeyeceğini idrak etti.

Evet, asker Ergenekon soruşturmasına göz yumdu. Ama bir koşulla. Fazla abartılmaması koşuluyla. Ve Ergenekon’un eski ‘totaliter’ dilinin yerine yeni ‘otoriter’ bir dil oluşturulması koşuluyla.

İşte ‘tarafsız’ların ehemmiyeti bu noktada devreye giriyor. Bu insanlar ulusalcı değiller, bunlar ‘basit demokrat’ da değiller. Onların görevi yeni ve asil bir korku yaratmak. İç savaş korkusu.

Onların görevi otoriter bir rejimin görünüşte ‘demokrat’ dilini oluşturmak. Bu dilin Türkiye’ye özel, yerel bir dil olmasına dikkat etmek. Demokrasi fikri tam ulaşılabilir olmuşken, onu ulaşılabilir olmaktan çıkarıp karmaşıktırmak.

Gerginlik ve heyecan olmadan gerçek bir dönüşüm dünyanın hiç bir ülkesinde mümkün olmamıştır. Onların görevi bu heyecanı halka çok görmek. Bu heyecanın iç savaşa gideceği korkusunu yaymak.

Onların görevi asgari bir demokrasiye doğru evrilebilecek bir ülkenin fren balatalarını ABS frenlerle değiştirmek. Ve derinleşmiş otoriter bir zeminde Türkiye’yi durdurmak.

Yok hayır, onlara bu görev bir zarfta tebliğ edilmedi. Onların bizzat kendileri halka tebliğ edilmiş birer zarf.

Halktan önce AKP’nin bu zarfı açması muhtemeldir. Bu zarfı açan AKP kapatılmaz. Bu zarfı açmayan AKP, kapatılır. Garip bir çıkmaz daha.

“Ya 9 Mart darbe girişimi?..

1971’in 12 Mart askeri darbesinden sonra 9 Mart konusunda açılan Madanoğlu Paşa Davası beraatle sonuçlanmıştı.

Yani dağ fare doğurmuştu!

Peki, kim inandı 9 Mart’ın olmadığına?..

Hasan Cemal, nasıl kuryelik yapmış, Doğan Avcıoğlu’nun yazdığı ‘darbe anayasası’nı büyük boy sarı zarf içinde alıp hangi subaya götürüp teslim etmişti?

Hasan Cemal, Kızılay’daki bekar evinde Mürted Hava Üssü Komutanı Korgeneral ile Doğan Avcıoğlu’nu kaç defa gizli olarak buluşturmuştu?

Hangi bombalar nerelere atılmış, neden atılmıştı? Hangi 27 Mayısçı emekli subay dinamit lokumlarını arabasının bagajında getirmişti?

Ama ne oldu?..

9 Mart davasında dağ fare doğurdu. Neden? Çünkü işin ucu zamanın Genelkurmay Başkanı'na, Hava Kuvvetleri Komutanı'na gidiyordu. Dava bir yerde siyaseten kesildi, beraat kararı çıktı mahkemeden...

Ama bu karar, 9 Mart'ın bal gibi bir darbe tertibi olduğu gerçeğini tarih önünde değiştirmedir."

Bu sözler, hayranlık verici derecede basit bir demokratin, Hasan Cemal'in sözleri.(*Milliyet*, 10.7.2008)

Fare diyor ki, "Ne olursa olsun, kim ne derse dersin, bundan böyle bu ülkede birileri zarfsız yaşayacak."

Fare böyle konuşunca gözümde bir büyüyor, bir büyüyor. Dağ farenin yanında küçücük kalıyor.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Paşa çayı

Gökhan Özgün 19.07.2008

Ergenekon tartışması felsefedeki idealizm materyalizm tartışmasına döndü. Temelinde metafizik bir tartışmaya.

Zamanında Dr. Johnson diye bir filozof, gelmiş geçmiş en kısa felsefe tebliğini vermişti. Amacı, binbir dereden su taşıyarak maddenin gerçekte var olmadığını ispatlamaya çalışan Berkeley'i alt etmek ve materyalizmin gerçekliğini kanıtlamaktı. Dr. Johnson kürsüye koskoca bir taş getirdi. Ve taşa olanca gücüyle tekme attı. Böyle bir tebliğ 'derin' filozoflara hitap etmez tabii, ama sıradan 'sığ' bir insan bu kısa tebliğin hakiki derinliğini hemen kavrar. Taş, gerçek olsa da acıtır, gerçek olmasa da.

Çünkü kafası yıllardır taştan taşa vurulan sıradan insanlardır.

Şimdi devir deðişti, bu sıradan insanlar koskoca bir taş gibi duruyor inkârcıların, ‘farecilerin’ önünde.

Bu ‘sıradan taşın’ büyüklüğünü Yeni Şafak’taki araştırmadan öğreniyoruz. **“Türk toplumunun yaklaşık yüzde 61’i Ergenekon’un çıkar amaçlı bir suç örgütü olduğunu, yüzde 57’si ise darbe yapmak için bir araya geldiğini düşünmektedir. Ergenekon siyasi bir operasyondur önermesine hayır diyenlerin oranı yüzde 65’dir. Vatansever bir oluşumdur önermesine hayır diyenlerin oranı yüzde 77,3’dür.”**

Bu rakamlar AKP’ye verilen siyasi desteğin çok üstündedir.

Yani, eski taşlar gitmiş, yeni taşlar yerine oturmaya başlamıştır. Ergenekon’u küçümsemeye, yok saymaya çalışan birileri sizce bu yeni taş kafalarını vura vura kendilerini yok etmeye mi çalışıyorlar? Bu kadar mı kendilerinden geçmişler?

Yok hayır, bence o kadar aptal değiller. Onların çok uzun sürecek yepyeni bir otoriter rejim hayali var. Yeni otoriterliğin sesi onlar. Ya da sesi olmak için çırpınıyorlar. Ergenekon’u sulandırarak bir ‘paşa çayı’ kıvamına getirmek istiyorlar. Yeni otoriter ‘paşa çayı rejimi’nin tepesine oturmayı hayal ediyorlar. Vicdansızlık rejiminden, bulanık vicdan rejimine geçileceğini öngörüyorlar. O bulanıklığın dilini örüyorlar.

İşte Aydın Doğan medyasının ince fikri bu yeni bulanıklığın dilbilimcisi olmak. Ben Aydın Doğan medyasında emir komuta zincirinin ‘gerçek’ halkalarının bozulacağına hiç mi hiç ihtimal vermiyorum. Bir iki süs yazar hariç, ki ben de onlardan biriydim, Aydın Doğan medyasında bu görevin bir refleks mekanizmasına dönecek kadar içselleştirildiğini düşünüyorum. Onların bütün işi, eski cendere parçalanırken, yeni ve daha modern bir cenderenin kuruluşunu teminat altına almak. Ve giderek ılıyan sularda masumlaşmak.

Bu yüzden onları ne kadar teşhir etseniz, fark etmez, onlar bunu dert etmez. Çünkü onların gözü ne sizde, ne de halkta. Onların gözü başka bir yerde. O ‘başka bir yer’ onlara gözünü kırpana kadar durmayacaklar. Koşuşturacaklar. Ağız yakan kaynar suya sürekli soğuk su katacaklar. Ta ki birileri tam kıvamına geldi diyene kadar.

Başarabilirler mi? Gayet tabii başarabilirler. Burası Türkiye. Onlar da Türkiye’nin ‘tabiatı’ üzerine paraları basıyor.

Onların başarısını engelleyebilecek tek bir güç var şu anda Türkiye’de, o da AKP.

Ama ne var ki, AKP köşeye sıkışmadan hareket etmeyen miskin bir kedi gibi. Bunu iyi okuyan ‘yeni otoriterlik’ AKP’yi köşeye sıkıştırmak istemeyecektir.

Buna, AKP'yi kapatmamakla başlayacaklar.

Kapatılmayan bir AKP, ekonomi için, sözde normalleşme için, kısa dönemde iyidir hoştur da, uzun dönemde hem demokrasi, hem ekonomi için çok salaş bir yoldur.

Dikkatinizi çekerim. Kapatılmayan bir AKP, temize çıkmış bir AKP değildir. 'Affedilmiş' bir AKP'dir. Kimin affettiği ise çok önemlidir. Çünkü onu affeden makam, yeni otorite makamıdır.

Eski otorite AKP'yi 'hiç yoktan' suçlamıştır. Yeni otorite de 'hiç yoktan' affedecektir. Bu iki otorite arasındaki çok önemli ortak nokta, hiç yoktanlıktır.

AKP kapatılmadığı gün, Ertuğrul Özkök'ün 'işte size Türk adaleti, işte size yüce Türk yargısı' yazısı elbette hazırdır. İşin garibi, aynı gün aynı sözleri bir AKP'li, mesela Cemil Çiçek de edebilir.

Türkiye'nin garip yeni çıkmazı budur. Affedilmiş ve hiç yoktan borçlu bir AKP'yle yoluna devam etmek ve günü kurtarmak. Ya da affedilmemiş bir AKP'yle biraz olsun geleceği kurtarmak.

İşte bu yüzden AKP'nin savunma yapmayı reddetmesi çok önemliydi. Geçmiş olsun.

Ama ne olursa olsun, bundan böyle Türkiye'de, ucunda ışık görülen bir tünelde siyaset yapılacaktır. O ışığın kaynağı da, halkın hafızasıdır, halkın kayıdır.

Bu da, ben faninin bu memlekette gördüğü en umut verici şeydir.

Bu değişimin 'vesileleri' ve 'vasıtalari' ortadadır. Ama evet, ne yazık ki hâlâ bu değişimin gerçek bir öznesi yoktur. Özne olabilmek, hepimiz iliklerinize kadar biliyorsunuz, bu memlekette son derece zor, tehlikeli ve marjinal bir iştir...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bağımsız Türkiye

Gökhan Özgün 21.07.2008

Karşı olduğun Şeyi küçümsemek. Az gelişmiş ülke siyasetinin motoru budur. Küçümsemek. Dikkatinizi çekirim, burada indirgemecilikten bahsetmiyorum. Her indirgemeci karşısındaki küçümsemez.

Basit bir hastalıktan, küçümsemekten bahsediyorum. Kibirden bahsediyorum.

Memleketimin en büyük Amerika, Avrupa düşmanlarına bakın. Aslında Amerika'yı Avrupa'yı küçümserler. Anglo-Sakson kültürünü küçümserler. Bu kültürün değışme, gelişme kabiliyetini küçümserler. Batı medeniyetinin ince örgüsünü küçümserler. Daha da vahimi bu kültürün (iyi ya da kötü) geleceği karşılama ve geleceği kurma imkânlarını küçümserler.

Amerika bir iskele babasıdır sanki. Neo-liberalizm denen bir halatla bağlanırsın oraya, aldın mı halatı babadan, heyamola. Meçhule kalkar gemi ve tam orada işin biter.

Kimse bana meseleyi basitleştirdiğimi söylemesin. Çok gördüm. En ince fikirli, en derin analizlerde bile, asıl meseleye gelince, tek kelimeyle küçümserler, geçerler. Çünkü az gelişmişin üzerinde konsensüs sahibi olduğu tek bir şey vardır. O da, kibirdir. Ucuz kibrin kokusunu alınca az gelişmiş, anlaşılmazı anlar, inanılmazı inanır. Diğer bütün lâfü güzaf, en zeki sözler, bu gariban kibrin altın varaklı çerçevesidir.

Gelir düzeyi 10 bin dolara gelmiş, Avrupa'nın dibinde bir ülkede yaşıyorsun. Senin Avrupa'yla bağın artık organik bir bağ. Amerika'yla bağın organik bir bağ. Daha ziyade karmaşık bir merkez periferi ilişkisini andırıyor.

Bakın, bu bağa organik bir bağdır demek belki indirgemeci bir tasniftir. Ama bu tasnif, karşı tarafı küçümsemez. İnternet devrimini küçümsemez. Hizmet sektörünün en büyük katma değeri yaratan sektör olduğu gerçeğini küçümsemez.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ben,

Gökhan Özgün 24.07.2008

Yaklaşık bir buçuk senedir buralarda yazıyorum. Yazmak için düşünüyorum, düşünebilmek için yazıyorum. Çünkü bence yazı, lafın bittiği yerde başlıyor. Lafın bittiği yerde kelime beliriyor. Lafın bittiği yerde, ben beliriyorum. Bir fani varlık beliriyor... Yazarak, en azından yokluğa, yok edilişle karşı mücadele ediyorum. Hem fani hem de üstüne, yok olmak istemiyorum

Yazarak deniyorum. Varlığını ortaya çıkarıyorum, ortaya koyuyorum. Birey olmayı deniyorum, çünkü bireye inanıyorum. Bu inancın Edirne'den Ardahan'a, Müslümanlıktan sosyalizme beni hangi lafta hangi rafa kaldırdığı da hiç umurumda değil.

Ordinaryus çakalların dikkatine! Bireyin kutsallığına inanmıyorum. Tam da tersine, kutsal olma kabiliyetine sahip olmayan tek şeyin, bireyin, yok edildiği her tertibin terkiğini varlığını öne sürerek, ortaya koyarak bozmaya çalışıyorum.

Bu tertibin kutsal sağda, ya da kutsal solda olması benim için farkedemiyor.

Bilgiye şahsi bir ilgim var, ama tâbiyetim yok. İnanca büyük saygım var, ama aidiyetim yok. Amma ve lakin, kutsal olanla işim olmaz. Kutsallaştırmanın pagan bir vahşet olduğunu düşünüyorum. İçine şu veya bu kutsal girmiş her toplumsal sözleşmenin başından sonuna karşıındayım.

Önce inanıp sonra diz çökenleri rahatlık ve huzur içinde anlayabiliyorum. Fakat bunun tam tersi, yani önce diz çöküp sonra inananlar ise tabiatıyla bana dehşet veriyor. Zira onlar, kendileri dahil her şeyi yok ediyor. Bunu da bana hiç kimsenin işaret etmesi gerekmiyor. İnanır mısınız, bunu kendi kendime görebiliyorum.

Yazarken mümkün olduğu kadar kendi dünyama, kendi dimağıma referansla yazmaya dikkat ediyorum. Bunu yazarlığın namusu telakki ediyorum. Bunun için bu köşeyi işgal ettiğimi düşünüyorum.

Karşımızda duran koskoca dağların, mesela bir Ergenekon'un, varlığı ve yokluğu metafizik bir mesele gibi sabah akşam tartışılmaya ihtiyaç duyulmadığı gün, benim gibi gazeteci olmayan yazarlar da bu köşeleri işgal etmeyecekler. O günü ben de sizin gibi iple çekiyorum.

Yoksa Marks'tan Troçki'ye, Kemal'den Atatürk'e, Ertuğrul'dan Ertuğrul'a, icazet alarak serpmeye yazı yazmanın, yukardan ilim irfan ikbal, taktik strateji saçmanın tekniklerini, inceliklerini, dahası protokolünü hasbelkader öğrenmiş biriyim. Enikonu maalesef ben de bir 'okumuş Türk çocuğuyum'.

Ama okuduklarımla sizin canınıza okumayı, basit olanı zaafla karmaşılaştırarak, dibi görüneni lafla derinleştirerek, sıradan insanların ve bireyin beş duyusuna ve aklına hakaret etmeyi en büyük sahtekârlık sayıyorum.

Eğer yazdıklarımla ola ki bünyenizi, aklınızı, vicdanınızı zaman zaman köşeye sıkıştırıyorsam, bunu kimseyi arkama almadan, tek başıma yapmaya çalışıyorum. Yaptığımı büyütmeyin ve daha da elzemi, beni ve sıradanlığımı sakın ha küçümsemeyin diye...

Yazarın derdi, becerebiliyorsa, hiçbir şeye dayanmadan yaslanmadan, kendini ortaya koymaktır. Yani, sıradan bir insan olmaktır.

Sıradan insan kim midir? Türk aydını koşup bir bilene sormadan ben cevap vereyim.

Sıradan insan, beş duyusunu ve aklını gerektiğinde hiç bir referansa ihtiyaç duymadan hemen kullanabilen insandır. İlgüdülerini kaybetmemiş insandır. Yangından hangi güdüyle kaçıyorsa, özgürlüğün kokusunu aynı güdüyle alabilen insandır.

Sıradan insan, bir gece muhtıra verilince, Ertuğrul'lar, Aydın'lar, Kemal'ler uyanmadan, ne düşüneceğini, daha da önemlisi ne hissedeceğini tek başına bilen insandır.

27 Nisan muhtırasının ertesi günü gazete köşelerine bakın, medyamızdaki sıradan insanları saymaya başlayın.

Sıradan insan, yediği ikinci darbede ilk darbeden daha büyük tepki veren, sesini daha da yükselten insandır.

Abdurrahman'ın davasından sonra tepkisini ikiyle çarpma cüretini gösterenlere bakın, kaç sıradan insan kalıyor geriye, artık parmaklarınızla sayabilirsiniz.

Sıradan insan, Veli Küçük ismi geçtiğinde Hrant Dink'in vücut kimyasının bozulduğunu, ölmeden öldüğünü, ne yapsa bir türlü unutamayan insandır.

Ben ve benim gibi sıradan insanları babalarınızı arkanıza alıp kovalamaya çalışabilirsiniz. Ama artık beceremezsiniz. Çünkü biz, kazandık. Bize yer açacaksınız. Bize alacaksınız.

Evet, haklısınız, sizin için tehlikeliyiz. Çünkü biz varoldukça, zamanla siz de sıradanlaşacaksınız.

Sıradanlık, bulaşıcı sağlıktır.

Bize bulaşmazsanız, bir ihtimal sıradanlık size bulaşmayabilir. Ama bize bulaşmadan sıradan olmadığınızı nasıl ispatlayacaksınız, nasıl sergileyeceksiniz? Di mi?

İşte, iş burada sizin için bir çıkmaza giriyor.

Hem de çok sıradan bir çıkmaza.

Maalesef.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Tam göz hizamdan bir Türkiye fotoğrafı -1

Gökhan Özgün 26.07.2008

Türk yargısının epey ehemmiyetli bir üyesinin şöyle düşündüğünü biliyorum. AKP kapatma davasıyla Ergenekon soruşturmasının organik ilişkisi vardır. Söz konusu kişi, Ergenekon soruşturması kanıtlarının AKP kapatma iddianamesini çürüttüğünü düşünüyor. Haklı. Mesela kapatma iddianamesinin ekinde delil olarak sunulan meşum kitabın yazarı Ergün Poyraz, Ergenekon sanıkları arasında. Ergün Poyraz'ın maaşı da JİTEM'den.

Yani, bir terör örgütünü T.C. iddia makamına davet eden zihniyet sorgulanmadıkça, AKP'yi kapatma iddianamesi bir Ergenekon girişimi olarak yorumlanabilir.

Bir 'ceset davası'nın sanıklarının bir 'niyet davası'nın tanıkları olduğu gerçeği ise, Türk hukukunun da, devletin de, dibe vuruşunun resmidir.

Bu durum, yargıyı ikiye böldüğü gibi, devleti de ikiye bölmüştür. AKP'liler ve AKP karşıtları olarak mı bölmüştür? Hayır. Çünkü mesela yazının girişindeki yorumu yapan kişi bir AKP'li değil. O halde, bu bölünmeye şimdilik 'eskiler' ve 'yeniler' diyelim.

Batı'nın kapatmacı faşizan unsurları bu bölünmede, doğal olarak, 'eski' devlete sempati duyuyor. Onlar, Türkiye'nin Hristiyan ya da yüce Avrupa medeniyeti dışında tutulmasını istiyor. Bizim 'eskiler' de aynı sevdâyla kavruluyor. Eğer milli görüşçüyseler, gâvur medeniyetiyle, ulusalcıysalar, antika bir emperyalizmle, 'solcu'ysalar, neo-liberal sapıklıkla savaşan kahramanlardır bizimkiler.

Çünkü Türkiye AB'ye girerse, Avrupa'da akıl almaz bir ilk gerçekleşecek. MİLLÎ gelirimiz düşecek. Liberalizm işçi sınıfının SOL kazanımlarını yok edecek. Ve tabii ki, ULUS orta yerinden bölünecek.

Öte yandan Batı'da bir de liberal demokratlar var. Bunlar Müslüman Türkiye'yi Batı'nın içinde görmek istiyor. Türkiye'nin, Batı medeniyetinin dışına itilemeyecek kadar Batı'nın içinde olduğunu düşünüyorlar. Batı'yı Türkiye'ye kapatmanın yalnızca Türkiye'yi değil, Batı'yı da inandırıcı bir evrensel demokrasi anlayışından uzaklaştıracağına inanıyorlar. Bunlar da devletteki yeni unsuru, yani entegrasyonist unsuru destekliyorlar.

Milli görüşçüler bile Ergenekon'dan tutuklanınca anlıyoruz ki, Türkiye'deki derin siyasi bölünme, Türk parlamentosunu taklit etmiyor. Daha ziyade Batı'nın global sorunsalını izliyor.

İzolasyonistler ve entegrasyonistler olarak. Bu en hakiki siyasi bölünme şeffaflık ve açıklıkla tartışılmazsa, bu tartışmaya öncelik verilmezse, Türkiye'ye huzur yok.

Bu derin bölünmede gerçek takiyeci unsur, izolasyonistler. Bunların önemli bir bölümü Batı'ya sırtlarını dönmekte kararlı olduklarını siyaseten gizliyorlar, sulandırıyorlar. Çünkü meçhul bir geleceği seçerken, ortaya koyabilecekleri inandırıcı bir vizyon, farklı bir medeniyet tasavvurları yok. Ama şu güzelliğe bakın, arkalarında babadan kalma taş gibi bir 'yeraltı örgütü' var.

Derken, devlet içindeki eski unsurlar harekete geçiyor ve parlamenter demokrasiyle yapamadıklarını muhtırayla, yargıyla yapmak istiyor.

Aslında, tek ama tek hedefleri var. Türkiye'ye AB'nin, AB'ye de Türkiye'nin kapılarını kapamak. Sonrası zaten tabiatıyla bir şiir gibi kendiliğinden gelir. Bu akrostişli şiire hangi kelimelerle başlayacaklarını bilecek kadar da tecrübeliler.

Bir de Ertuğrul Özkök'ün 'makul' zalimler ordusu var. Namı diğer, ortayolcular. Türkiye'de alınan bütün banka kredileri bunlardan sorulur. Çünkü Türkiye bir memleket değil, bunların babasının bankasıdır.

Bunlar yeraltından ziyade kapalı kapılar ardında konuşlanmışlardır. Ama arka odalarında yeraltına gizli bir tünel de yok değildir. Bu deliği çok gerekmedikçe kullanmıyorlar. İhtiyatlılar.

Bunlar gerçekten de arabulucudur. Ama neyin arabulucusu? Bunların derdi, Türkiye'nin Batı'yla entegrasyonunu mümkün olduğu kadar geciktirmek. Türkiye'ye mümkün olduğu kadar uzun süre patinaj yaptırmak. Kâr yerine rant, piyasa yerine devlete sırtını dayayan, ezelden ayrıcalıklı kifayetsiz bir burjuvaziyi yangın yerinden tam emniyetle, hatta mümkünse son bir büyük vurgunla selamete çıkarmak. Onları, yeni düzenin tepesine yatay geçiş yaparak yerleştirmek. Bu operasyonun adı da Özkökçede 'büyük uzlaşma' oluyor. Sloganları da 'Avrupa önce bizimdir'.

Bu 'makul' gaddarlar, ezik ve hantal Türkiye bünyesinin kendi suyollarına yatkın olduğunu iyi biliyorlar. Hiç bitmeyen pişkinlikleri de bu yüzden.

Her devrin insanları onlar. Hoş, bu yeni devir biraz zorladı onları. Böyle sıçramalara alışkın değiller. Ama yine sıçrarlar.

Şimdi, bugün yarın, hürriyetimizin içine Ertuğrul Özkök'ün Tayyip Erdoğan'la röportajı geliyor. Özkök Tayyip Erdoğan'la röportaj yaptığına göre, Tayyip Erdoğan'ın kaybetme ihtimali kalmadı. Çünkü bilirsiniz, Özkök hazretleri kaybeden 'marjinalleri' günahı kadar sevmez.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Açık olma zamanı

Gökhan Özgün 28.07.2008

Fransa'da nihayet anayasaya girdi. Türkiye gibi iri bir ülke AB'ye girmeye kalkarsa ve bununla ilgili Fransız meclisinde 5'te 3 çoğunluk sağlanamazsa (ki bu oran 367'den çok daha masum bir oran), Fransa referanduma gidecek. Yani Türkiye bir gün AB'ye girme noktasına gelirse, Fransızlar bunu oylayabilecek.

Niye Britanya veya İsveç bu konuda bu kadar hassas değil de, beşiklerin beşiği Fransa hassas?

Bunun cevabı için büyük analizleri bir kenara bırakın. Gözlerinizi açıp bir Fransa'ya bakın yeter. Fransa çok ama çok büyük bir dekadans yaşıyor. Bu epeydir böyle. Anglosakson dünyasının yükselişi karşısında eziliyor, kendini kibirden kibre vuruyor.

Fransa artık dünyanın entelektüel merkezi değil. Dünya bir yana, kendi kendinin bile merkezi değil. Kafası çalışan, yeniyi arayan Fransız, LA'a koşuyor, NY'a kaçıyor. Hiç olmadı, soluğu Londra'da alıyor. Sanat, felsefe artık Fransa'dan sorulmuyor. Fransızlar şaşkın, televizyonlarda bile bunu tartışıyorlar. Hani neredeyse bir Tanrı vergisi sanıyorlardı bunu. Ellerinden bu kadar çabuk gitmesi onlarda sanki bir soyguna uğradıkları duygusu uyandırıyor.

Bildiğiniz Fransa buharlaşıp yok oluyor. Ekonomisi de yorgun ve ikinci sınıf. Artık kartpostal aşkların turistik çerçevesi bile olmayı beceremiyor Fransa. Hiçbir şeyin merkezi olmayı beceremeyince epey ben merkezli oluyorsun. Dekadans bu işte. Fena bir insanlık hali.

Madem oylamak istiyorlar, oylasınlar. Daha önce de Britanya'yı almadılar AB'ye. Ama sonunda aldılar. Çünkü artık, nihayetinde Avrupa'nın iradesi kazanıyor. Fransa artık bağımsız değil. Avrupa'nın kralı değil.

Fransa şöyle diyor. Her şeyimi kaybetmişim. Elimde kırıkcıkırık bir siyasi nüfuz kalmış Avrupa’da, onu da şimdi 100 milyonluk Türkiye’yle mi paylaşıcım?

Fransa’nın çöküşünü engellemek için liberal bir açılıma, AB’ye ihtiyacı var. Ve fakat, bunun bedeli de siyasi gücünün azalması, Avrupa içinde cüssesinden büyük yer kaplamaması.

Avrupa’da Fransa kadar ‘dekadan’ başka hangi ülke var? Türkiye var. 100 yıllık dekadansını pek idareli yiyor. Bu dekadans dededen toruna, tadından hiçbir şey kaybetmeden bütün nesillere yetiyor. Adı Türkiye Cumhuriyeti, ama tadı ebediyen ‘dekadan’ Osmanlı İmparatorluğu.

Şimdi Fransa Türkiye’nin AB’ye girişini oylayacak da, Türkiye oylamayacak mı? Türkiye’nin AB’ye girme ihtimalinden bazı Fransızlar kadar büyük rahatsızlık duyan birileri daha var. Bazı Türkler. Birileri Türkiye’de bundan çok açık rahatsızlık duyuyor. Kendilerine makul diyen birileri de çok gizli bir rahatsızlık...

Kıfayetsiz Türkler cumhuriyetinden, Kıfayetli Türkiyeliler cumhuriyetine geçişin önünü kesmek için silahlı yeraltı örgütleri kanlı kampanyalar yürütüyor. Ordu bir siyasi parti gibi siyasete giriyor. Muhtıralar veriliyor. Siyasete sürekli müdahale ediliyor. Büyükanıt, bir başbakandan öte, ‘dekadan’ bir Osmanlı padişahı gibi, Karanlık Savaşlar teorisinden, AB müktesebatının 15. maddesinin Türkiye’yi böleceğinden bahsediyor.

Bu kaosa bakınca, bir AB referandumunun herhalde Fransa’dan çok önce Türkiye’de yapılması gerekir diye düşünmeden edemiyor insan. Herkesin silahlarını gömmesi, eğer doğru dürüst bir savları varsa, eteğindeki taşları ortaya dökmesi gerekiyor.

Taraftar olan niye taraftar, karşı olan niye karşı? Bu milletin bunları artık çok net duyması gerekiyor. Çünkü tartışmak yerine, Türkiye’de liberal demokrasinin ensesine sokakta kurşun sıkılıyor.

Böyle bir AB referandumu, Ergenekon ne kadar büyük ve girift bir yapılanma olursa olsun, Ergenekon’un sivil siyasete çekilmesini zorunlu kılacaktır. Amaç da zaten budur. Ergenekon’a el sallamış herkesin ama herkesin boynunu uçurmak değil, onları legal siyasete çekmektir.

AB referandumunu kazanmış, AB sürecini açık ve net bir devlet politikası haline getirmiş bir Türkiye’de Ergenekon’un altına inebileceği bir yer yoktur. Böyle bir yer kalmaz.

En azından, yeni anayasa halka sunulurken çok açık bir AB tartışması çerçevesinde sunulmalı. Her şey şeffaflaşmalı. Bu tartışmayı hilebazlar değil, rasyoneli olan, söyleyecek açık sözü olanlar kazanmalı.

Böyle şeffaf bir AB tartışması birçok şeyi açığa çıkaracaktır. AKP, AB konusunda ne kadar samimi? Yoksa, AB meselesi AKP'de yalnızca bir liderlik iradesi ve şirazesinden mi ibaret? Ki bu çok muhtemel.

Ve en önemlisi, Kürtler'den, Ermeniler'e ve Kıbrıs'a kadar her fırsatta tam ulusalcı pozisyon alan, savaş uçaklarıyla camlar kıran Ertuğrul Özkök'ün makuller çetesinin ne kadar makul olduğu da idrak edilmeli.

İdeolojisi ve bakışı açısı net olanlar ortadadır. AB konusunda ideolojik değil 'stratejik ve sinik' olanlar, artık açık olmak zorundadır. Çünkü belli ki, Türkiye'deki kanlı karanlık, bu 'makul müphemlik' üzerinde konuşlanmıştır.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Dikkat 'political correctness' geliyor

Gökhan Özgün 31.07.2008

Bir davanın önemini adli sonuçlarıyla, kaç kişiyi ipe götüreceğiyle ölçmeye o kadar alışmış ki memleketim, okumayı yazmayı düşünmeyi unutmuş.

Ergenekon iddianamesi Türkiye'de siyasetin okunuşunu değiştirdi. Siyasetin oturuşunu değiştirdi. Ejderha yumurtası dünya âlemin gözü önünde düştü kırıldı. İmparatorun bütün askerleri ne kadar uğraşsa, o yumurtayı bir araya getiremez artık.

Bunun sağlaması için 'makul zalimlerin' artık iyice pısrınklaşan pişkinliğine bakmak yeterli. Çünkü onların işi yumurtanın parçalarını teyelleyip yumurtayı çıktığı yere sokmaktır.

Artık sıradan insan biliyor. Öldürebilen siyasetler birbirinden farklı ideolojiler gibi görünseler bile, bir yerlerde buluşup birbirlerine iş ihale edebiliyor, yepyeni ittifaklar kurabiliyor. Öldürebilenler için siyasetin temel aracı korku ve iftira. Ve, korku ve iftiraya açık her siyaset sonuçta öldürenlerin fikrini, zikrini besliyor. Hileli, hülleli mücadele yöntemini benimseyenlerin yolu eninde sonunda aynı karanlık ve kanlı odada istese de istemese de kesişiyor.

Öldürenlerin siyasi ideolojisine uzaktan el sallamak eskisi kadar masum ve makul değil. İdeolojilerin kanlı ve karanlık uçlarının ‘masum’ gövdesiyle nasıl bir organik bağı olduğu artık bal gibi biliniyor.

Çok ama çok önemli bir şey oluyor! Türkiye kendine has bir ‘gafsız siyaset’ (political correctness) üretiyor. Bundan böyle durduğu yer ne kadar masum görünürse görünsün, durduğu yerin görünen en uç noktasının vebali de az ya da çok senin üzerinde.

Mesela bilimsel sosyolojik araştırma niyetine türbanlı kellesi sayarken ve yalnızca bu sayılardan sosyolojik sonuç çıkartırken artık bin kere düşüneceksin. Çünkü artık bu ‘makul’ girişimlerin vardığı yer keşfedildi ve haritaya eklendi. İster bu uç ve suç noktanın avukatlığına soyunursun. İstersen oh ben kurtuldum diye zil takıp oynarsın. Ertuğrul Özkök kurtulmuş. Öyle diyor. Zaten senin işin bu, memleket batsa da, memleketi batırsan da, kendini kurtarmak. Kendi çok şahsi misyonunu bir Türkiye vizyonu diye halka yutturmak.

Artık gören görüyor, bu işten kurtulamayacak olanlar, oh ben kurtuldum diyenler. Hafızalara ebediyen kaydedildiler. Onların er ya da geç ‘işleri’ az ya da çok bozulacak. Onların cezası da bu olacak. Onları da en çok bu acıtır.

Artık canilerin kimliği bilinmediğı zaman bile caniliğın faili biliniyor. El Kaide, Hizbullah, Ergenekon, Ulusalıcı, Cuntacı, Derin Devlet, Gladyo, PKK artık sıradan insan için çok farketmiyor. Bunların farkı üzerinde ısrar edenler, bunların farkından kendine bir siyasi duruş çıkarmaya çalışanlar, sıradan insan tarafından büyük şüpheyile izleniyor. Kayda geçiriliyor.

Artık Türkiye’deki siyasi soru, ben ne düşünüyorum sorusu değil, ben düşündüklerimle nerede duruyorum sorusu. Çünkü Ergenekon Türk siyasetinin görünmeyen bilinmeyen kıtalarını ortaya çıkardı, bu kıtaların arasındaki gizli geçitleri gözler önüne serdi.

Bu büyük değişim birilerini büyük paniğe sevk ediyor. İşte bu paniğın nedeni, ‘political correctness’. Benim Türkçemle ‘gafsız siyaset’. Ne düşündüğün kadar, düşüncenle, düşüncesizliğıyle nerede durduğundan da sorumlu olma hali.

Umut verici bir gafsız siyaset örneğı, dikkatlerden kaçmamalı, Ahmet Türk’ten geliyor. Ahmet Türk altını çiziyor. “Kim olursa olsun demiyorum,” diyor. “Yalnızca bu insanlık dışı olayı lanetliyorum.” Memleketin ağzından düşmeyen özrü kabahatinden büyük ‘kim olursa olsun’ lafı da böylece bizlere elveda diyor.

Her demokrasi kendine özgü bir ‘gafsız siyaset’ kavramı üretmek zorundadır. Üzgünüz, ama bu böyledir.

Artık, valla ben samimiyim, böyle düşünüyorum diye, dünyada bir tek Türk'ten ırkçı olmaz lafını Hrant Dink'in cesedi üzerine sallayanlar, jetlere Kürtler'in camlarını kırın emri verenler, bunları söylemeyi demokrasinin olmadığı yerde bir garip demokratik hak olarak görenler, eskisi kadar başıboş olamayacak.

Korkmasınlar, demokraside isteyen istediğini söyler. Bunun bir cezası yoktur. Ama demokrasi ağzından çıkanı kulağı duymayanları da kendi haline bırakmaz. Ne mi yapar? Marjinalize eder. Bu, birileri için ölmekten bile beterdir.

Size bir sır vereyim. Demokrasilerde samimiyet tek başına bir erdem değildir..

Ya da daha doğrusu, demokrasilerde 'politically correct' olmayan samimiyetinin bir bedeli vardır. Vebali vardır.

Demokrasilerde 'politically correct' olmayan laflar marjinalleşmek göze alınmadan ortaya üfürülmez. Demokrasilerde Ertuğrul Özkök'ler olmaz. Olursa, merkezde olmaz. Onlar merkezdeyse, orası demokrasi olmaz.

Hâlâ merkezde durabiliyorlarsa, bilin ki, hâlâ bilmediğiniz, bilinemeyen ve açığa çıkması gereken bir şeyler vardır.

Ben buna 'merkezdeki marjinal testi' diyorum. Sıradan insan buluşu bir 'demokrasi ölçer'.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Avrupa'nın Güneydoğusu

Gökhan Özgün 02.08.2008

Bundan tam iki gün önce Türkiye tahliye edildi. Yani, "Bizi güneşe çıkardılar". Türkiye rehin alınmıştı. Öyle dört-beş aylığına falan değil. Tam bir buçuk senedir Türkiye kapatılmıştı. Basbayağı kilitlenmişti.

Önce Türkiye'yi itip kakıp köşeye sıkıştırdılar, sonra yine baharlardan bir bahar, Türkiye'yi 'hiç yoktan' içeri tıktılar. Ve şimdi de dışarı saldılar.

Her gözaltına alınıp salıverildiğinde, bunu bir ihtar, yani bir muhtıra olarak görmeye göstermeye o kadar aşına, o kadar teşne ki darbeleri memleketim, ucuz kıssalar, beleş hisseler hemen ortalıkta uçuşmaya başladı.

Suçlu Türk hukukuydu, Türk yargısıydı. Suçunu kabul etmek, tükürdüğünü yalamak zorunda kaldı. Kuyruğunu kısıtırıp köşesine çekildi. Haklı olan, hakkı yenen Türkiye'ydi. Türkiye kazandı.

Şimdi Türkiye kime teşekkür edecek? Kime minnet edecek? Kimseye. Çünkü bunu kendi başardı. Kendi nüfusunu kullandı, yetmedi, üzerine kendi nüfuzunu kullandı, ve dışarı çıktı.

Türkiye'nin kimseye minnet borcu yok. AKP'nin birilerine minnet borcu varsa, bu artık tamamıyla AKP'nin meselesidir. Hesabı AKP'den sorulur. AKP artık iktidardır. İktidarında bir iktidarsızlık varsa, kapalı kapılar ardında anlaşma yaptıysa, bu, bundan böyle Türkiye'nin meselesi değildir. AKP'nin meselesidir. Artık Türkiye'de gizli kalan her şeyin vebali, gizliliğe tamah edenin boynunadır.

Çok önemli bir viraj alındı. Bir devir sona erdi, AKP demokratin himayesinden çıktı. Bundan böyle demokratlar AKP'den yana olmayacak. Eğer tercih ederse, AKP demokratlardan yana olacak.

Türkiye'nin tahliyesi çok çok önemli bir şeyi tescil etti. Türkiye Avrupa'da nüfuz sahibi bir ülkedir. Türkiye bir Avrupa ülkesidir. Bu tahliyenin gerçekleştiği gün, Türkiye'nin Avrupa'ya kabul edildiği gündür.

Avrupa siyaseti artık Türk siyasetini içine almıştır. Türkiye'deki demokratin da otoriterin de Avrupa'da net bir uzantısı vardır. Avrupa'da Türk demokratin destek olanlar olduğu gibi köstek olanlar da mevcuttur, ve olmaya devam edecektir.

Türkiye'yi yavaşlatmak isteyen Avrupalı, kafasını çevirdiği anda, memleketi yavaşlatmakta çıkarı olan Türkü bulacak, onunla el ele tutuşacaktır. Fransızın fikrinin Türkiye Türklerindir gazetesine yakın durması gibi, Türkiye AB'ye diyen Avrupalı da, Türkiye'de yandaşını bulmakta zorlanmayacaktır.

Çünkü Türkiye AB yolunu seçti. AB rayına geçti. Kimsenin nüfuzu, Türkiye'nin nüfusunun ve nüfuzunun toplamının önüne artık geçemez. Bu budur. AKP'yi kapatmayan değil, kapatamayan Anayasa Mahkemesi'nin varlığı devam etse bile, hiçbir 'hükmü' kalmamıştır. Yeni bir anayasanın mahkemesini oluşturmak artık istisnasız 'her kesim' için kaçınılmazdır. Bunu başka türlü okumaya çalışan her şey, ucuz kurnazlıktır. Kullanım tarihi geçmiş çakallıktır.

Bundan böyle Türkiye'nin meselesi aynı zamanda Avrupa'nın Güneydoğu meselesidir. Bu böyle biline.

Ama bir diyarın Güneydoğusu olmak da kolay değildir. Kürtlere sorun, anlatsınlar. Güneydoğulular ne içeriye alınır ne dışarıya bırakılır. Merkezlerde Güneydoğu'ların enerjisinden, gençliğinden, etinden, sütünden vazgeçemeyen ama

siyasete girmesinden, siyasete ortak olmasından hiç haz etmeyenler her daim mevcuttur.

Ama ne olursa olsun, Türkiye AB rayına girmiştir. Ergenekon davasıyla, Türkiye’yi bu raydan çıkarmak isteyenlerin yöntemleri ve ideolojileri teşhir edilmiştir

Bundan sonraki mücadele, bu rayda gidişi yavaşlatmakta çıkarı olanlarla, hızlandırmakta hayali olanlar arasında olacaktır. Artık Türkiye’deki siyasi mücadele çağdışı anakronik bir mücadele değildir. Yaşadığımız devrin mücadelesidir.

Ergenekon’un yeraltı siyasetinden boşalan yeri ‘eski makbüller’in kapalı kapılar siyaseti alacaktır.

‘Eski makbüller’ AB rayının vidalarını gevşetecektir. Mesela bizim AB treninin rayı Türk malı olsun diye tutturacak, bu gidişi durduracaktır. Bütün yaratıcılığını kullanacaktır. Türkiye’nin patinajı için sözde demokratik her jargonu tekere sokacaktır.

Türkiye yeteri kadar yavaşladığı gün ‘eski makbüller’ için ‘uzlaşma’ gerçekleşmiş olacaktır.

Bunlar dışında bugün her şey meçhuldür. Tahliye edilen Türkiye, mapushanenin kapısının önünde bir sigara yakmış, boş boş etrafa bakmaktadır.

O sırada Türkiye’nin başbakanının ağzından şu sözleri duyarız. “...yola devam, diyoruz. Bu yol, Türkiye için, cumhuriyetimizin çağdaşlaşma hedeflerini temsil eden AB’ye tam üyelik yoludur. Bu yoldan dönüş yoktur, olmayacaktır.”

Bu kesin sözler, dün çok önemli sözlerdi, bugün, malûmun ilâmından başka bir şey değiller.

Ergenekonsuz Türkiye’de bir siyaseti diğerinden farklı kılacak sözler, istikamet belirten değil, süratli ve radikal bir irade işaret eden sözler olacak.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Öngörülebilir irrasyonallite

Gökhan Özgün 04.08.2008

Elimde bir kitap, bir kaç gündür karıştırıyorum. Kitabın adı, *Öngörülebilir İrrasyonalite (Predictable Irrationality)*. Ben edebiyata inanmam, sosyal bilime inanmam. Ben kitaba inanırım. Kitapların toplamına, literatüre inanırım. Bir bakarsınız, bir adli tıp ders kitabı bin edebiyatçının yakalayamadığı ebedi ‘okumayı’ edepsizce yakalamıştır. Bu arada edebiyatçı, edeplerden edep beğenerek kendine bir hakikat kurmaktadır. Tanrının yasaklandığı bir memlekette kendine gizlice bir tanrı yaratmaktadır. Edebiyat denen bu hakikati beğenirseniz, alırsınız. Gerçeklerden kendi sarsak hakikatinizle değil, üzerinde daha çok çalışılmış edebiyat, sosyal bilim denen hakikatle kaçarsınız.

Söz konusu kitabı satın alma nedenim, kitabın ismi. *Öngörülebilir İrrasyonalite*. Yeter de artar bile. Bu isimi görür görmez kendi kendime dedim ki, bu iki kelime kapak olur Türkiye Cumhuriyeti’ne. Bundan daha hassas kıssası olan varsa, beri gelsin.

Türkiye’de bugün siyasi analist diye saygı gören herkes ‘öngörülebilir irrasyonalite’ üzerine uzmanlaşmıştır. Yani Türkiye’nin makbul siyasi analistleri, bir tür ‘kestirilebilir delilik, akıldışılık’ uzmandır. Onların suçu değil. Başka türlü bir öngörü mümkün olmuyor, para etmiyor bu diyarda.

Türkiye 2008 yılına kadar ‘öngörülebilir irrasyonalite’yle geldi. Yani, düzenli bir düzensizlikle. Metotlu bir delilikle.

Bir irrasyonalitenin öngörülebilir olması için en elzem şey, ilk yalanın kutsallığıdır. Akıldan ilk kopuşu nedir bir delinin? Mesela kendini Napolyon sanması. Deli bu ilk yalandan vazgeçmediği sürece aslında epey öngörülebilir bir delidir. Öngörebilmek eğer sizin için önemliyse, bu ilk yalan da sizin için altın değerindedir.

Bu ilk yalan, kuyruklu yalan, ‘anayalan’, kaybolduğu anda zifiri karanlığa gömülürsünüz. Ne yapacağı kestirilemez bir deliyle karşı karşıya kalırsınız. Bu anayalanlar varolduğu, itibar gördüğü sürece en azından öngörülebilir bir toplumda yaşıyorsunuzdur. Akıllı değilsinizdir, ama öngörülebilir bir delisinizdir.

İşte Anayasa Mahkemesi’nin AKP’yi kapatma davası Türkiye’de çok önemli bir kopuşun yaşanmasına neden oldu. ‘Öngörülebilir İrrasyonalite’den ‘Öngörülemez İrrasyonalite’ye geçtik. Yani, kestirilebilir delilikten kestirilemez deliliğe.

Eskiden olsa Anayasa Mahkemesi’nin kararını bütün siyasi analistler kestirebilirdi. Beklenen akıldışılık mutlaka gerçekleşirdi. Ama öyle olmadı. Mesela ben tahmin ettim de AKP’nin kapanmayacağını, ‘her kesimden’ ağır toplar ıskaladı. Bundan ne bana gurur, ne de onlara gocunma payı çıkmalı.

Çünkü deli aniden zırdeli oldu. Ve bütün kestirilebilirliğini kaybetti. İşler ‘fifty fifty’ye bindi. Bilmiyorum Britanyalı bahis şirketleri bahis açtılar mı bu meseleye. Ama açabilirlerdi.

Yani bir anlamda eskisinden beter durumdayız. Öngörülebilirlik anlamında. Şimdi artık öngörülebilene değil ‘öngörülemeyen’ irrasyonelleriz. Devletimizin ruhu, masalı çöktü.

Sorun bir bakalım kendinize, biliyor musunuz, DTP kapatılacak mı? Kestirebiliyor musunuz? Öngörebiliyor musunuz? Eskiden olsa bilirdiniz. Kapatılacak. Belki yarın da bilebilirsiniz. Ama bugün bilmiyorsunuz. Yargının varlığı var, hükmü yok artık.

Askerin dokunulmazlığı kalkacak mı? Cuntacılık soruşturulabilecek mi? Eskiden olsa, olmaz derdiniz. Yarın, belki olacak dersiniz. Ama bugün, bilmiyorsunuz.

Anayasa Mahkemesi kapatamayınca AKP’yi, kabul edin artık, sistem çöktü ve ortada yeni bir sistem de yok. Memleket dışarı salınıvermenin heyecanından içinde bulunduğu durumun vahametini göremez halde.

Öngörünün olmadığı yerde devlet yoktur. Ve bu kez de, siyasetin alanı son derece genişlemiştir. Her şey ama her şey siyasetten ibarettir.

Evet, ben de bir uzlaşma olmadan buradan bir yere gidilmeyeceğini görebiliyorum.

Ama bir uzlaşma yapılacaksa artık onun neyin uzlaşması olacağı belli. Artık bütün temel yalanların, Kürt Türk’tür, Ermeni değil Osmanlı mazlumdur, şeriat başucumuzdadır, Alevilik Sünni bir mezheptir, vesaire vesaire. Bütün anayalanların hükmünün bittiği bir döneme girdik. Ya, anayasamızın mahkemesinin de muhakemesinin de artık taşıyamadığı bu anayalanları unutacağız ve ortak gerçekler üzerinde anlaşacağız. Yeni anayasayı yalanlar değil, gerçekler üzerine kuracağız. Temel gerçeklerde uzlaşacağız. Ve ‘öngörülebilir rasyonel’ bir devlet olacağız.

Ya da maalesef, kestirilebilir akılla, kestirilemez deliliğin, yani iki uzlaşmazın bir ‘ortalamasını’ alacağız. Ve, ‘kestirilebilirliği’ kurtarmaya çalışırken, bir bakacağız ‘kestirilemez bir akıllı’ olmuşuz.

Yepyeni bir felaket. Yani gerçeklerin it gibi farkında, ama bunu kabul etmeyen bir toplum. Yani deliyi oynayan bir akıllı. Ne işe mi yarar? Yine ‘birilerinin’ işine yarar, Türkiye’nin işine yaramaz.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Boşluğa telegraf

Gökhan Özgün 09.08.2008

Boşluktayız. Tehlikeli bir boşluktayız. Zalim imkânlarla açık bir boşluktayız. Bu boşluğu görmeliyiz. Boşluğu ezberden doldurmamalıyız.

‘Otoriter olan’, bu boşluğu görmezden gelmemizi istiyor. Çünkü bu boşluk, otoritenin boşluğu, otoriterliğin boşluğu.

Boşluğu görebilmek için olan biteni bütün basitliğiyle okuyabilmeliyiz. Aşırı okumalara, yorumlamalara girmek demokrasi açısından büyük tehlike.

Anayasa Mahkemesi’nin kararı ve oy dağılımı derinlemesine okunması gereken bir şey gibi sunulmak isteniyor. Ve herkes bunun üzerine atlıyor.

Halbuki, basit bir gerçek var. Anayasa kaybetti. Anayasa Mahkemesi kaybetti. Abdurrahman’ın davası Türkiye’nin davası olmadı. Olamadı. Abdurrahman Türk hukukunu dünya âleme rezil etti. Abdurrahman’ın iddiasını kabul eden Anayasa Mahkemesi kendi ipini çekti. Sistem çöktü. Devlet bölündü. Yargı bölündü. Yargıdakiler bunu biliyor. Devlettekiler bunu biliyor. Asker bunu biliyor. Biz niye bilmeyelim? Biz niye görmeyelim?

Sistem çöktü ve iç savaş çıkmadı. İç savaş çıkmadı diye sistemin çöktüğünü görmezden gelmeyin. İç savaş goygoycularının tayyaresinden inin. İç savaş çıkmadan da bir sistem çöker, yerine yenisi kurulur. Bu mümkündür. 2008 yılında, Avrupa’nın kıyısında, mümkündür.

Türkiye’yi mutlaka bir kazananı ve kaybedeni olması gereken bir mücadeleye AKP sürükledi. Resti AKP çekmedi. Resti demokratlar çekmedi. Resti liberaller çekmedi. Resti Türkiye çekmedi. Türkiye resti görmek zorunda kaldı.

Restleşilirse, sonunda birisi masadan kalkar. Bedavaya restleşme olmaz. Fasulyelerle oynamıyorsanız tabii. Bu saatten sonra Türkiye hâlâ fasulyelerle 1,5 sene oynatılabiliyorsa, vay halimize.

Hakemi olmayan bir mücadeleydi bu. Maalesef hukuksuz bir mücadele. Bu mücadelenin sonunda kimin kazandığını belirleyecek bir merci Türkiye’de artık mevcut değil. Kalmadı. Tükendi.

Şimdi kazananın kendini galip ilan etmesi gerekiyor. Kazanan kendini galip ilan etmezse, mağluptur. Kazanın göbek atarak kendini galip ilan etmesini beklemeyin. Karşısındakinin suratına tükürmesini beklemeyin. Bu çocukluktur.

Aksi ispatlanana kadar kazanan demokrasidir. Aksinin ispatlanmasını bekleyin. AB sürecini izleyin. Kıbrıs meselesini, Kürt meselesini, DTP davasını, Ermenistan kapısını gözleyin. Galibiyet burada ilan edilecek.

Boşluktayız. Boşluğu süslemeyin. 11'e 10'lar, 6'ya 5'ler bu boş tablonun kenar süsüdür.

Abdurrahman ve Anayasa Mahkemesi kaybetmiştir. Eğer raportör Osman Can'ın tavsiyesine zamanında uysaydı, davayı kabul etmeseydi, Anayasa Mahkemesi en azından kaybetmeyecekti. O zaman bu kadar büyük bir boşluk olmayacaktı.

Otoriterin en büyük arzusu bu boşluğun boşluk gibi gözükmemesi. Bu boşluğun yeni bir zemin gibi algılanması. Ve, bu zemin üzerine yeni bir otoriterlik kurulması.

Evet, Anayasa Mahkemesi'nin kullandığı dil bir 'af' dilidir. Ama Tayyip Erdoğan ilk çıkışıyla bu dilin üzerini çizmiştir. Erdoğan, Anayasa Mahkemesi Türkiye'yi büyük bir 'ayıptan' kurtardı demiştir. Adalet tecelli etti, dememiştir.

AKP'nin tam iktidarda olduğunu artık kabul etmek zorundayız. Sistem AKP'ye iktidarı ya el altından ya da masa üstünden vermiştir. Bunu bilemeyiz. Ayrıca bilmek zorunda da değiliz. Bunların her ikisi de yüzde 47 kere AKP'nin siyasi tercihidir.

Ama her iki durumda da sistem çökmüştür. Büyük boşluk vardır. El altından uzlaşmış bir AKP için bu 'ayıplı' sistemin büyük bir 'restorasyon' 'ihtiyacı' vardır. Masada kazanmış bir AKP'nin ise liberal demokrat yeni bir anayasaya gitme 'ihtimali' mevcuttur.

Son 1,5 senede hayırlı bir şey oldu. Kimin kim olduğu belli oldu. Herkesin takkesi düştü, bir AKP hariç. Çünkü sistem AKP'nin tanınmasına izin vermiyordu. AKP'yi gerçekler değil, cebren ve hile ile varsayımlar üzerinden tartıştırıyordu.

Yeni dönem AKP'yi tanıma dönemimizdir. Eğer vesayet düzeni devam ediyorsa, bu, AKP'nin siyasi tercihidir. AKP'nin vesayet rejimidir. Bunu Anayasa Mahkemesi oylarında okuyamazsınız. Çünkü AKP, eğer tam zafer kazanmışsa da, vesayete teslim olmuşsa da, Anayasa Mahkemesi'nin oy dağılımı farklı olmayacaktı.

İçine düştüğümüz boşluğu herkese işaret etmezsek, boşluğun ilk günden farkında olan çakallar, o boşlukta bombalar patlatarak kanlı temeller kazacak ve boşluğun üzerine oturacak.

Anayasa Mahkemesi'nin artık hiçbir partiyi kapatacak gücü, inandırıcılığı kalmadı. Ama boşlukta patlayan bombaların böyle bir gücü var.

Türkiye'de artık iktidar boşluğu yok. Bir iktidar ve onun üzerinde durduğu büyük bir boşluk var.

Bu boşluğun acilen doldurulması gerekiyor. Yoksa görüyoruz ki bombalar, bitmiş bir anayasanın ve onun tükenmiş mahkemesinin yerine geçmeye oynuyor. AKP kısa sürede rengini belli etmek zorunda.

Ve unutmadan, süre uzarsa, işin rengi kaçacak.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sınırdan yaşamak

Gökhan Özgün 11.08.2008

Sınır savaşı başladı. Gürcistan'da olan biten sınır savaşıdır. Liberal Batı Medeniyeti'yle Otoriter Doğu'nun sınır savaşı. Yeni'yle Eski'nin sınır savaşı.

Ooo diyeceksiniz, Gökhan Bey, yine çok basit sizin için her şey. Yine tarafınızı seçmişsiniz. Seçtiğiniz kelimeler önden konuşuyor. Yeni'yle Eski'nin savaşı ha? Liberal olanla Otoriter olanın savaşı, bak sen?

Ben de size bu kelimelere takılmayın diyeceğim. Bu kelimeler 'merkezlerde' önemli. Sınırdan, sınırlarda bu kelimelerin hiçbir anlamı kalmıyor.

Batı Medeniyeti'nin merkezinde liberal demokrasi var, 'insan hakları' var. Şiddetten uzak çözümler bulma mecburiyeti var.

Ama gelin görün ki, yine aynı Batı Medeniyeti'nin sınırında Guantanamo var. Irak'ta ölmüş milyona yakın insan var. İsrail var. Filistin var. Batı Medeniyeti'nin sınırında ölüm var, işkence var, faili meçhuller var. Batı'da inandırıcılık merkezden sınıra azalıyor. Özgürlük merkezden sınıra azalıyor. Ve bir noktada öyle bir yok oluyor ki, karşı taraftan bir farkı kalmıyor.

Bir de Otoriter Doğu'ya bakalım. O, Batı'ya göre bir anlamda daha tutarlı. Rusya'da devlet makamında, ofisinde, güpegündüz bir adam öldürülüyor. Kimse failini bulamıyor. Doğu sınırda ne kadar otoriterse, merkezde de o kadar otoriter. Merkezde ne kadar acımasızsa, sınırda da o kadar acımasız. Yalnızca ve yalnızca tutarlılıkta huzur buluyorsanız, buyurun oradan yakın dünyanızı.

Şimdi ben 'sıradan insan'dan bu ikisi arasında bir seçim yapmam isteniyor. 'Tutarsız Batı'yla, 'Tutarlı Doğu' arasında.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Düşünce, ifade ve şeffaflık

Gökhan Özgün 14.08.2008

Adam bir gün, marjinal bir ecnebi kitapta, bir makale okur. Yazı adamın pek hoşuna gider. Adam da der ki, ben okudum bunları, dünya âlem de okusun. Yazıyı çevirir ve yayınlar. Olabilir. Yazı bir mecradır. Bir iletişim aracıdır.

Adam kendi ulaşabildiğine herkesin ulaşmasını sağlar. Bunun adı iletişim özgürlüğüdür. Adam isterse bunları parasını bastırıp bir ilanda, bir billboardda yayınlatabilir. Ya da bir editörü ikna edip bir gazetede de. Bu özgürlüğe, iletişim özgürlüğüne, düşünce ve ifade özgürlüğü denebiliyor buralarda, acaba niye? Bana çok garip geliyor.

Ya da bir gazeteci bir olayı takibe alır, ona ayrıntılarıyla şahit olur. Eğer ahlaklı bir gazeteciyse şahit olduklarını 'mümkün olduğunca' kendi yorumunu katmadan yazar. Ve bu yazı yayınlanır. Bu haber alma özgürlüğüdür. Bilme, bildirme özgürlüğüdür. Basın özgürlüğüdür.

Basın özgürse, bunlar yayınlanır. Bu özgürlüğe, basın özgürlüğüne de, fikir ve ifade özgürlüğü muamelesi yapılıyor buralarda zaman zaman. Acaba niye? Bana çok garip geliyor.

Ya da bir başbakan çıkar, türban için 'Velev ki siyasi simge olsun' der. Bu bile aslında düşünce ve ifade özgürlüğü değildir. Çünkü bu düşünce başbakana ait değildir. Bunun böyle olabileceğini düşünen, kılık kıyafetin de ifade özgürlüğü alanına girdiğini düşünen hukukçular ve yorumcular bu memlekette zaten mevcuttur. Ve ifade özgürlüğü, şiddeti tahrik etmedikçe üniversitelerden uzak tutulamaz. Bu hak, bu zavallı anayasamızda bile sözde teminat altındadır. Nitekim başbakanın yaptığı da budur. Yorumlardan kendine bir yorum seçmiştir. O yorumları yapanlar hakkında dava açılmamış, başbakan hakkında açılmıştır. Başbakanın bu cümlesi temelinde varolanlar arasından bir 'seçim' özgürlüğüdür. (En azından ben bu yorumu ondan önce yaptım ve bana dava açılmadı.)

Yani hâlâ düşünce ve ifade özgürlüğüne gelemedik. Sanırım uzun süre de gelemeyeceğiz.

Düşünce ve ifade özgürlüğü öncelikle birey için vardır. İleriye gitmek, kendi sınırlarını, düşüncenin sınırlarını keşfetmek isteyen birey için. Bu birey de genellikle yazardır. Yazarın birey olamadığı yerde bu özgürlük anlamsızdır.

Ne midir düşünce ve ifade özgürlüğü? Sıkı durun çünkü düşünce ve ifade özgürlüğümü kullanarak söyleyeceğim. Düşünce ve ifade özgürlüğü mesela vatandaşa ‘göbeğini kaşıyan adam’ diyebilmektir. Ya da Mine Kırıkkanat’ın yaptığını yapabilmektir. Kendi vatandaşını içinden gerçekten geliyorsa aşağılayabilmektir.

Düşünce ve ifade özgürlüğü yalnız başına yazı yazmakla, karşılıklı konuşmak arasındaki farkı bilmektir. Yazıyla siyaseti birbirinden ayırt edebilmektir. Yazı uzlaşmaz, siyaset uzlaşabilir.

Yazı insan ruhunun, bir toplumun ruh haritasını çıkarır. Bizi sınırlarımıza taşır. Ben kendi sınıırıma giderim. O da kendi sınırına gider yazarken. Tabii gidebiliyorsam. Tabii gidebiliyorsa.

Bir gün bir masada karşılıklı oturduğumuz zaman, o beni tanır, ben de onu. O benim sınırlarımı bilir, ben de onun. O kimle uzlaştığını bilir, ben de kimle uzlaştığımı.

Benim gözümde, kendini ortaya çıplak atan Bekir Coşkun kendini binbir muğlaklık ardına gizleyen birinden daha fazla işe yaramıştır bu toplumun şeffaflaşmasında. Ve dolayısıyla demokrasiye yaklaşmasında.

‘Laik kesim’ için bu ülkede düşünce ve ifade özgürlüğü tamdır. Benim için yarımdır. Bu yüzden onları tamamen tanıyoruz. Beni ise yarım yamalak.

‘Laikleri’ artık iliklerine kadar tanıyoruz. Geriye kalanları çok az. İşin garibi tamamıyla siyasi ve diplomatik olmaya zorlanan AKP’yi, düşüncesinin, mutaassıplık tasavvurunun, asabiyetinin sınırlarını bilmiyoruz.

Bir AKP’li milletvekili hanım çıkıyor. Gençler için bir yasa tasarısı hazırlıyor. Allah allah diyoruz. İnsanları fişlemek için yanıp tutuşuyor bu hanım.

Ben diyorum demokrasilerde ‘Diyamet’ bile olmamalı. Devlet imamı, devlet camisi olmamalı. Bu hanım devlet okuluna mescit sokmaya kalkıyor. Özel okula olsa, neyse.

Şimdi bu hanım, bir yazar olmalıydı. Merkezde bir siyasetçi değil. Çünkü bence sınırları yokluyor kendisi.

Yani, yeni, demokratik ve özgürlükçü bir anayasa olmadan, AKP karanlıkta.

Dikkatinizi çekerim bunun adı takiye değil. Uzun süre baskı altında kalırsa bir düşünce, karanlıkta sapla saman birbirinden ayrılmaz hale gelir.

Bu karanlık AKP'nin işine gelir mi, göreceğiz. Ama artık teşhir edecek hiçbir şeyi kalmamış 'laik kesimin' niye hâlâ işine geliyor? Anlaması zor.

Özgürlüğünü sonuna kadar kullanarak kendini teşhir etmiş ve istemeden de olsa şeffaflaşmış olanın karşısındakine de aynı özgürlüğü sunarak aynı şeyin onun başına gelmesine de öncülük etmesi gerekmez mi?

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hanım kızım

Gökhan Özgün 16.08.2008

Aaa bak yine genelleyerek konuşuyorsun diyor, hanım kızım. Genelleme beni diyor, genelleme... Genellersen, ben yok oluyorum ama... Hem sen de artık çok oluyorsun.

Hanım kızım 'fark yaratmayı' öğrenmiş, biliyor, televizyonda görmüş, dergilerde izini sürmüş. Hanım kızım uydudan birey olmuş.

Genellerim, diyorum. Genellerim, çünkü genellemezsem konuşamam. Genellemeler olmasa, fani kişinin dili tutulur. Ben genelleyeceğim. Sen becerebiliyorsan, genellemelerden kaçacaksın. Benim küçük aklımdan, kör dilimden kurtulacaksın. Beni şapa oturtacaksın. Becerebiliyorsan tabii. Öyle kolay değil. Bedeli yüksek. Hele burada, buralarda, çok yüksek.

Hanım kızım genel yaşayıp, özel anılmak istiyor. Ne serden geçiyor, ne de yardan. Bedavaya istiyor her şeyi. Hem vasat olmak istiyor. Hem de olağanüstü. Hem çok kalabalık olmak istiyor. (Büyük sevgi istiyor.) Hem de tamamıyla tek başına. (Sonsuz arzu bekliyor.)

Hanım kızıma kendi gibi olmayan her şey batıyor. Bir, kendi kendine batamıyor. Kendi kendine batmasın diye, büyük bir özenle, 'eşsiz bir zevkle' kendini yok ediyor.

Hanım kızım yokluğunu tasarlıyor. Yokluğunu var ediyor. Varlığının bedelini ödeyemediğinden, yokluğuna şekil vermek için gittikçe daha fazla kendini harcıyor. Sağını solunu harcıyor. Harcatıyor.

Batı ona şekil şekil yokluk satıyor. Batı'nın işi bu. Eski varlıklar yokluk olunca, yeniden tasarlayıp satmak. Eskimiş ayları kırpıp kırpıp yıldız yapmak.

Tasarım aslında bir restorasyondur. Bir zanaattır. Hanım kızım bunu 'sanat' sanıyor. Hatta ilim zannediyor.

Hanım kızım Batı'nın devamlı müşterisi. Özel müşterisi. Hanım kızımın Batı'da önden 'rezervasyonu' var. Bu 'özel'liğini kaybetmek istemiyor.

Etrafta kendi mükemmel yokluğuna rakip cılız bir varlık bile görmeye tahammül edemiyor.

Haliyle, memleketin sınırından şekil şekil 'yokluk' geçiyor. 'Varlık', gümrükten geçemiyor. Varlığa büyük vergi, büyük maliyet, büyük ceza bindiriliyor.

Varlık, Batı'nın kötü yanı. Yokluk, Batı'nın iyi yanı. Türk'ün memleketi Batı'nın iyi yanlarını alır. Kötü yanlarını almaz. Hanım kızıma babası böyle öğretmiş. İşin garibi, babasının nefret ettiği Tayyip amca da (farklı nedenlerle de olsa) babasından farklı düşünmüyor. O da Batı'nın iyi tarafını istiyor. Kötü tarafını istemiyor.

Çünkü varlık tasarlanamıyor. Varlık denen şeyin ne olacağı önden kestirilemiyor. Hesaplanamıyor. Varlık riskli. Varlık mutluluk vaat etmiyor. Hele hele huzurun, yanına bile yaklaşıyor varlık. Varlık, aile, ana baba, vatan, millet tanımıyor. Tonton babalarla, her şeyi bilen hocalarla didişiyor. En kötüsü kendi kendiyle didişiyor. Varlık, zevksiz. Varlık, kültürsüz. Varlık, düstursuz. Varlık, cenabet.

Hanım kızım diyor ki, ben Batılıyım. Soruyorum hanım kızıma, peki hiç Batılı bir 'varlıkla' karşılaştın mı hayatında? Boş boş bakıyor suratıma.

Ben de Batılı varlığı tarif ediyorum ona. Tabii, hasbelkader, ben de bildiğim kadarıyla.

Diyorum, ona dergilerde pek rastlayamazsın. Tasarıma teşne değildir. Uydudan transfer olmaz senin tatlı hayatına. Çünkü kendisi Batı'da da pek sevilmez. Ama nedense kabul görür.

Batı'da bile, olsa olsa balinalara gösterilenden biraz daha fazla ihtimam gösterilir kendisine. Ona yatacak, kalkacak ve en önemlisi 'düşecek' yerler temin edilir. Kendisi Batı'da da insanı irkilten, insanı korkutan bir türdür. Ama korunmaya alınmıştır nedense.

Hayatta gezinebilmeyi, 'hayatta ilerlemeye' tercih eder. Denemeyi bilmeye yeğler.

Tasarlanıp traşlanıp pazara girmedeği sürece şık değildir. Yakışıklı, güzel, 'cool' değildir. Oyunbozan olduğu için winner loser değildir.

Batılı varlık, yani 'birey' denen ucube, Batı Medeniyeti'nin hem kurucusudur hem de kalkanı. Geleceğin karşılayıcısıdır. Önde gidenidir. Ve çoğu zaman, en önde telef olanıdır.

Ama yine de Batı'nın üvey evladıdır. Çünkü tabiatla bulunduğu haliyle pazarlanamaz, para etmez, eti yenmez.

Ayrıca, ona otomobil satamazsınız. Kendi otomobilini küçük garajında kendi yapmaya girişir. Her yazılanı ona yutturamazsınız. Kendi okumak istediği kitabı gece hayatından feragat edip kendi yazmaya kalkışır. (Hanım kızım Batı Medeniyeti'nin üniversitelerde kurulduğunu sanıyor.)

Batılı bireye Batı'yı satamazsınız. Çünkü o, çok kötü bir müşteridir. Fena halde müştekidir. Öncelikle kendinden, ondan sonra, senden ve dünyadan.

Onun meselesi, yok olmak ya da yok olmamak değildir. Olmak ya da olmamaktır.

Aa evet bildin... To be or not to be.

Ne güzel bir restoran ismi olurdu, çok iyi fikir, di mi?

Yok yok, rezervasyonlara ben bakmıycam.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Tümden gelen vatan

Gökhan Özgün 18.08.2008

Kendini aramak, kendini bulmak, her şahsın derindeki arzusudur. Türk'ün vatanında kendini arayıp bulmak ise pek zordur.

Türk'ün vatanında 'kendine giden yol' çok uzaktan başlar. Çok uzaktan. Yollar açıksa, mevsim normalse, binbir badireden geçen Türk, kendine kadar belki ulaşabilir. Ulaştığında ise tükenmiştir, yorgunluktan kendinden geçmiştir.

Sınırlardan, Edirne, Ardahan veya Şırnak üzerinden aktarmayla ulaşır Türk kendine. Nerden çıkmış olursa olsun yola, bir Ankara, bir Anıtkabir önünden geçirmeye de mecburdur yolunu.

Yoklayın kafanızı, vatan deyince aklınıza önce Edirne Ardahan mı geliyor. Yoksa mesela Beşiktaş'ta oturduğunuz evin önü mü? Sokağınız mı? Üstüne bastığınız toprak mı geliyor aklınıza, yoksa özellikle hiç üstüne basmadığınız topraklar mı?

'Vatan resmi' Türk'ün aklına 'sınırdan içeriye' doğru bakan bir perspektifle kazanmıştır. Bu perspektifte 'şahsa' ulaşan menzil çok ıraktır, çok.

Bu vatanda sınırdan PKK'yla çatışırken şehit olan bir er, freni patlamış, kafası dumanlı bir kamyon tarafından biçilerek kapımın önünde öldürülen küçük bir çocuktan daha çok üzmel, yaralamalıdır beni.

Bu vatanda Kürtler'e Özgürlük diye bağırın, hayatımda hiç karşılaşmadığım bir Kürt vatandaşı, yan dairemde oturan, ne yaptığı asla belli olmayan, ama son model Mercedes'inden hiç inmeyen adamdan daha çok ürkütmelidir beni.

Bu vatanda Avrupa'da siyaset konuşan Orhan Pamuk, mahallemde dolaşan sapıktan çok daha tehlikeli olmalıdır benim için.

Aşağıdaki yukarıdaki, sağdaki soldaki sınırlardan başlayarak beni bana kadar getiren bütün bu mecranın adı vatanıdır. Tümden bana, bir türlü gelemeyen vatan.

Kapımın önünde dev gibi bir kamyon küçük bir çocuğu ezmiş, parçalamış, Bu çocuğun yardımına koşmak için yolum uzundur. Şırnak'tan çıkarım yola. 'Gafil' avlanmış bir şehit Mehmetçik, 'etkisiz hale' getirilmiş bir PKK'lı terörist varsa oralarda, onları da sırtıma yüklerim. Bu arada yolda Ahmedinejad'ı Anıtkabir'e doğru çekiştiririm. Bütün Atatürk caddelerinden geçerim. Bütün Atatürk büstlerinin önünde başımı saygıyla eğirim.

Evime ulaştığımda, şehit Mehmetçikle, 'etkisiz hale' getirilmiş PKK'lı gencin cesedini tam paspasımın üzerine sererim. Artık küçük kız çok uzakta kalmıştır. Küçük kızla aramda iki ceset, bir küstah Ahmedinejad ve daha neler neler vardır.

Bu görüntüden ürkerim. Evin içine girerim. Daha doğrusu eve kaçarım. Kapıyı kilitlerim. Koşup içeriden bir Türk bayrağı alıp balkona asarım. Asmazsam, kendini ararken yolunu kaybetmiş bir başka Türk, burası vatan mı değil mi diye, kolaçan etmek için eve girebilir. Kendine ulaşmak için benim evden geçmeye kalkışabilir. Ne olur, ne olmaz.

Kapımın önüne ulaşmak, benliğime kavuşmak için ta fizandan gelmişimdir. Benliğimle gözgöze bile gelemeden, yorgunluktan çökerim. Uyuyakalırım.

Ve rüyamda, yoğurt gibi homojen bir vatan görürüm. Her yerinde herkes aynı mayayla yaşıyordur. Rüyamda her evi ziyarete gelmiş birer Ahmedinejad vardır. Ve her evdeki Atatürk resmine küstahça arkasını dönmüştür. Her kapının önünde kendine ait bir şehit, bir terörist cesedi vardır.

İşte böyle bir memleket düşlerim. Bu 'evlere servis' memleket hayali beni rahatlatır. Çünkü bu sayede hiç olmazsa yorulmam. Hiç olmazsa, bunca felaketi kendi evime, üç günlük yoldan, kendi kambur sırtımda taşımak zorunda kalmam.

Böyle bir memlekette ezilmiş parçalanmış küçük kız hep bana uzaktır. Ben, hep bana uzağımdır. Çocuğumun okulu hele, bana çok çok uzaktır. Onlara yaklaşmaya kalkışmam. Ömrümü beyhude yollarda tüketmem.

Öte yandan başka bir ülkede, bir başka diyarda, başka vatanlar vardır. Başka vatandaşlar vardır. Bu vatandaşlar ezilen küçük kızın yanına saniyesinde varır. Çünkü o anda, yalnızca ve yalnızca küçük kızın yattığı yer, onun vatanıdır.

Bu bambaşka vatandaş, benliğinden çıkabilmek, kurtulabilmek için vatanına ulaşır. Benliğini bulmak için değil. Bu başka vatandaşın vatanında, uzak uzaktır, yakın yakındır. Bu mümkündür. Çünkü, uzak uzaktakilere, yakın yakındakilere teslim edilir. Onlardan sorulur.

Abdullah Gül geçtiğimiz günlerde çok önemli cümleler telaffuz etti bence.

Gül, *Guardian* gazetesine verdiği demeçte, ABD'nin bundan böyle küresel politikaları tek başına şekillendiremeyeceğini, diğer ülkelerle güç paylaşımına gitmesi gerektiğini söyledi. "Tüm dünyayı tek bir merkezden kontrol edebileceğinizi sanmıyorum. Büyük uluslar var. Muazzam nüfuslar var..."

Gül'ü bu çıkışı için kutlamak gerekiyor. Ama sormak da lazım. Peki, Türkiye tek bir merkezden idare edilebilir mi? 'Ben' olmadan, 'Benliğe' giden kısa yollar olmadan, Türkiye dünyada varlığını hissedebilir, hissettirebilir mi?

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Metin Özgün

Gökhan Özgün 21.08.2008

Yıllarca metin yazarlığı yaptım. Bir gün gazetede yazmaya başladım. Metin yazarlığından kurtuldum sandım. Baktım benden bir başka metin yazmam bekleniyor. Bir başka edep kurmam isteniyor. Benden aslında yine bir metin talep ediliyor. Hem de bu kez, çok daha az paraya. Ve bir küçük farkla, bu metnin yazarı bir reklam yazarı gibi 'incognito' değil, bir adı var bu yazarın, adı, Metin Özgün.

Metin yazarının İngilizcesi 'copy writer'dır. Copy, en temel anlamında taklit edilecek, çoğaltılacak model anlamına gelir. Copy writer da bu çoğalmaya elverişli modelin üreticisidir. Aslında restoratördür, ama kendine yaratıcı demeyi pek sever. Kendine yaratıcılığının bedelinin ödendiğini düşünür. Oysa, hiçbir zaman hiçbir şey yaratmayacak olmasının tazminatıdır ona ödenen.

Sanmayın ki derdim reklamcılığı küçümsemek. Reklamcılığı küçümsemem. Hatta bu memlekette reklamcılığı takdir ederim. Reklamcı en azından bu tazminatı iyi kötü tahsil edebilen kişidir.

Zira diğer yandan, kendinden isminden cisminden vazgeçişin tazminatını tahsil edemeyen, kendine yazar diyen bir sürü amatör/profesyonel 'copy writer'la doludur memleketim. Ucuz 'copy writer'larla.

'Literatür'ün adının edebiyat olduğu bir memlekette yaşıyoruz. Gariptir memleketim her arapça kelimedenden vazgeçmiştir ama edebiyat kelimesini pek sevmiştir. Edep yerini yabancı bir kelimeye terkedemez. Terketmemelidir. Halbuki edepsizlik şeffaflığın temelidir. Kadınsı bir erdemdir. Edepsiz ara sıra da olsa, cemaatinin kapısından dışarı çıkıverendir.

Kelimelerle devam edelim. Güzelim 'nazariye' kelimesi yok olmuş mesela. Yerine, herkesin bir kulağından girip tam beyinde patlayan, ismi cisminden büyük 'teori' kelimesi gelmiş oturmuş.

Nazariye, nazar kelimesinden gelir. Yani bakıştan. Bakmaktan. Her ‘teori’ altı üstü bir bakıştır. Bir bakış açısıdır. Nazariye kelimesi hayatta kalsaydı, hâlâ soluk alsaydı, her telaffuz edildiğinde, bu bakış açısını iliklerimizde hissedecektik. Şimdi hissetmiyoruz. Yerine, tanrılardan gelen ulvi bir ‘bilimsel teori’ mevhumuyla yaşıyoruz.

Nazariye yaşasaydı, nazariye kelimesinin gönlü genişliği edebiyat kelimesinin biçareliğini belki dengelerdi.

Bir milletin diline bu derece müdahale etme hakkını ve küstahlığını sadece ve sadece işgalci yabancılar kendinde görür.

Bizi kim işgal etti? Neden işgal etti? Bizi Türkler mi işgal etti? Atamız niye Türk? Yoksa emperyalist olan Türkler mi?

İşte bunlar edepsiz sorulardır. Türkiye’de bir köşe yazarının sormaması gereken sorulardır. Bunlar, tamamıyla benim sorularımdır. Benim yazarken gittiğim uzak yerden getirdiğim sorulardır. Böyle sorulardan davacı olunur.

Halbuki muasır medeniyet, soruları tam da bu tarzda sorabilen edepsizlere ‘yazar’ diyor.

Aynı soru tabii bir başka tarzda da sorulabilir. Mesela şöyle, köşeye sıkışmış bir imparatorluktan bir ulus çıkarmaya çalışırken bu kadar ileriye gitmek gerekir miydi? Bu, cevaptan önce soruda uzlaşma arzusudur.

İşte soruyu böyle sorarsan ‘copy writer’ olursun.

Her toplumun copy writer’a ihtiyacı vardır. Siyasete ihtiyacı vardır. Ünlü bir Japon yazar, bu işi kar küremek, çöp toplamak olarak tanımlıyor. Ben yapmasam biri yapacak türünden. Pis iş yani.

Ama bir toplumun yalnızca ve yalnızca ‘copy writer’lara ihtiyaç duyması, yazardan için için nefret etmesi, metinden ve edepten saparak her yazı yazdığında yazarı cezalandırması patolojik bir durumdur.

Böyle toplumlar, meselelerinin sınırlarına gitmek istemeyen toplumlardır. Çünkü meselelerin sınırında yine kendileri vardır. Yani, mesele bu kadar dardır.

Ve en fenası, meselelerinin sınırında birbirlerinden pek farkları yoktur. Asıl buna tahammül edemezler.

Sınıra vardığında yok olmaya. Farksız olmaya. Bir hiç olmaya. Cılız bir öteki bile kalmamasına.

Bakın Cemil İpekçi *Aktüel* dergisine verdiği röportajda ne diyor?

Soru: Muhafazakârlaşma bahsini konuşuyorduk, mesela sen 20’li yaşlarındayken daha mı modern, laik bir ülke vardı?

İpekçi: Ne moderni Ozan’cım? Ben 20’li yaşlardayken, Nişantaşı’nda bile, iki erkekle flört eden kızla kimse evlenmezdi.....

Ne diyor Cemil İpekçi? Ne modernliği ulan, diyor sözün kısası. Edepsizlik yapıyor. Yazsa da yazar yazmasa da yazar İpekçi. Canı gönülden kutluyorum kendisini.

Copy writer’ın işi nedir bilir misiniz? Farkı pek az olanı çok farklı göstermek.

Hakiki olmayan bir farkı beslemek için yazar diye bu yüzden bu kadar ‘copy writer’ besleniyor.

Bu yüzden gerçekleri ‘genele yaymayın yönetmenleri’ gazeteleri yönetiyor.

Edepsiz bir Millet Meclisi ve edepli yazarlarla yokluğumuza şekil veriyoruz.

Halbuki tam tersi olması gerekirdi, di mi?

Edepsiz yazarlar ve edepli bir Meclis’le varlığımıza şekil vermek.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Şeytan bir melek midir?

Gökhan Özgün 23.08.2008

Bir gün kral devrilir ve cumhuriyet kurulur. Daha dün kraldan çok kralcı olan, sayıları saymakla bitmez kişi, aniden ortadan yok olur.

Korkudan mı? Önceleri belki.

Sonra, kralcı bir parti de kurulsa, kralcıların sayısı ortalıkta dolaşan antika kraliyet madalyalarının sayısına bile ulaşamaz. Kralcılar sanki buharlaşıp yok olmuşlardır.

Tam da Anayasa Mahkemesi'nin kapatmayla ilgili kararı vereceği gün Ertuğrul Özkök'ün yazdığı yazıyı bu bağlamda çok ama çok ilginç buluyorum.

Bu yazıda Özkök, uzun süredir ilk defa, siyaset yapmayı ‘kralcı provokasyona’ tercih ediyor.

İşte o gün, Özkök'ün 'kralının' devrildiğini farkettiği, kabul ettiği gündür.

Özkök, 31 temmuz tarihli yazısına şöyle giriyor.

“Bu yazıyı yurtdışında bir kafede yazıyorum. Önümde Le Monde gazetesi duruyor.

“Eğer AKP kapatılırsa, Avrupa Birliği, atom bombası anlamına gelecek bir silahı kullanmayacak. Yani Türkiye ile müzakereleri durdurmayacak.”

Anayasa Mahkemesi’nin tarihi kararını açıklayacağı gün, Avrupa Birliği’nin en “Establishment” yani son günlerdeki moda deyişi ile, “müesses nizamın” en etkili gazetesinden böyle net bir mesaj geliyor.

Merak ediyorum.

Acaba Anayasa Mahkemesi üyeleri karar toplantısına girerken, AB'den gelen bu mesaj önlerine konmuş muydu?"

Ertuğrul Özkök, AB'nin 'bağımsız' Türk Yargısı'na baskı yapmaması gerektiği hususunda çok 'hassas' bir kişi. Anayasa Mahkemesi, AB'nin yaptığı açıklamalar yüzünden, tabir caizse, AB'ye zaten gıcık.

Yani, AB'ye bizden uzak dur diyen bir kişi, AB'ye gıcık bir takım yargıçların önüne aniden 'resmî' bir açıklamaymış gibi Le Monde gazetesini koymaya karar veriyor.

Eski provokatif kralcı, yeni siyasetini belirliyor.

İşte o gün, Türkiye'nin AB'ye olmasa bile Avrupa'ya girdiği gündür.

Ve Türkiye'deki siyasetin 'yeni kralcı' yolunun ve dilinin netleştiği gündür.

Türkiye'nin demokratikleşmesinin önünde duracak olanlar artık 'Avrupalı' bir dil kullanacaklar. Eski kralcılar artık kendilerine yeni bir jargon yaratacaklar.

Bu büyük bir değişim. Sevindirici olması lazım.

Sevindirici olabilir, ama bir şartla, unutmamamız gereken bir şey var. Türkiye'nin demokrasiye doğru ilerleyişinin önünde, bundan böyle, kendine 'demokrat' diyen, ve mümkün olduğunca 'demokrat' bir jargon kullanan kişiler duracak.

Bundan böyle, kralın dilini kullanmadan kralcılık yapacaklar.

Bütün bunları niye mi yazıyorum?

Çünkü kralcı yavaş yavaş kabuk değiştirecek ve 'muhafazakâr demokrat' olacak.

Muhafazakâr olan, değişimin mümkün olduğunca yavaş olmasını, ve özellikle, ve öncelikle, kendine ve ayrıcalıklarına en az zararı vererek değişimin gerçekleşmesini isteyendir.

Kapatma davası sonrası beliren yeni siyasi zemininde, demokratın demokrattan ayrılması gerekecek. Çünkü artık, bunların bir kısmı ‘radikal/liberal demokrat’, bir kısmı ‘kralcı’ artığı ‘muhafazakâr demokrat’.

Ve gerçek siyasi mücadele bu iki kesim arasında gerçekleşecek.

Muhafazakâr demokratın demokratlığı, demokrasiye geçişin kaçınılmazlığını kabulünden geçer, hazmından değil.

Doğrusu AKP, mutaassıp özellikler göstermesine rağmen ‘muhafazakâr demokrat’ bir parti gibi davranmıyor, ya da davranamıyor. Radikal çıkışlar yapıyor.

Cunta ihtimalinin bana göre kalmadığı, Ergenekon davasının vatandaşın muhakemesini değiştirdiği, korku siyasetinin mecrasının berheva olduğu bir Türkiye’de, ister istemez demokrasinin ilerleyişini yavaşlatacak bir ‘muhafazakâr demokrat’ siyaset belirecek. Türkiye’nin ‘gerçek’ muhafazakârları artık yavaş yavaş şeffaflaşacak.

Bu kişiler, Baykal’ın ve onun körü körüne ‘kralcı’ siyasetinin yerini alacak.

Radikal/liberal demokrat’la, yani demokrasiye acil ihtiyacı ve samimi arzusu olanla, demokrasi madem kaçınılmaz, bari kendimizi ve ayrıcalıklarımızı kollayarak demokrasiye mümkün olduğunca yavaş geçelim diyen ‘muhafazakâr demokratların’ mücadelesi olacak bundan sonraki mücadele.

Bu mücadele bence AKP’nin içinde de cereyan edecek. Solcular arasında da. (Bu da Türkiye’nin garabeti)

Bu ‘gönüllü’ ve ‘mecburi’ iki demokrat tipi arasındaki mücadeleyi, İsmet Berkan geçenlerde bir yazısında beyhude bir mücadele olarak göstermiş. İkisi arasındaki tartışmayı füzuli bir tartışmaya, meleklerin cinsiyeti tartışmasına benzetmiş.

Tam tersine bence, önümüzdeki yıllardaki tek anlamlı tartışma ve mücadele bu.

İlla melekler üzerinden gitmemiz gerekirse, bu tartışma, meleklerin cinsiyeti tartışmasından ziyade “Şeytan bir melek midir?” tartışmasını andırıyor.

Böyle bir tartışmayı asla küçümsememek gerek.

Demokratlar bölünmeden demokrasiye geçilemez ki...

Çünkü demokrasilerde aşağı yukarı herkes, şu veya bu şekilde ‘demokrat’tır...

Bu basit gerçeği unutmuştuk di mi? Ya da zaten hiç idrak fırsatımız olmadı.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İkame edilen aydınlık

Gökhan Özgün 25.08.2008

Türk aydınının bahtını, kaderini, niyetini ve kısmetini Türk otomobil endüstrisine benzetirim.

Türk aydını deyince, genellikle kendine solcu diyenlerden bahsediyorum. Çünkü Türk aydınının pasaportunun aidiyet hanesinde solcu yazar. Bu gayet resmî bir durumdur. Türk aydını nedense bunun önden deklare edilmesinde ısrar eder. Tıpkı T.C. laiklerinin müslümanlık hanesini kafa kâğıdında ısrarla görmek istemesi gibi.

Çünkü biri, müslümanlığın baştan çıkmasından korkar, diğeri, solculuğun elden çıkmasından. Bu nedenle birinin müslümanlığı diğerrinin solculuğu, kayıt altındadır.

Türk aydınının Batı’yla ağır hastalıklı ilişkisi ithal ikameci bir sanayiye benzer.

En ithalci, en ikameci sanayimiz neydi memleketimde? Otomobil endüstrisi.

Batı’nın yarattığı otomobil dünyada her insanın hayalini süslemiş, ihtiyacını şekillendirmiştir.

Otomobilin kaçınılmazlığını fark eden devlet der ki, niye onlardan alalım? Koçum Türk, onu da yapar. Ve karşınıza ilk Türk otomobili Anadolu çıkar. Otomobil demeye bin şahit ister. Olsun, bin şahitten çok ne var memleketimde? Binbir şehit.

O esnada Türk aydını da Anadol'a benzeyen teoriler üretmektedir. Osmanlı'nın 'feodal' yapısından bahseden, bir teori arzusu ve hayaliyle üretilen, ama tıpkı Anadol gibi bin şahit isteyen teoriler.

Bir gün Anadol'un otomobil olamadığı, 'feodal Osmanlı'nın ise teori bile olmadığı bir takım 'sapkın' kişiler tarafından farkediliverir.

Artık yerli malı tasarımdan tam ithal ikameci modele geçme zamanıdır. Şahin'ler, Doğan'lar, Doğan görünümlü Şahin'ler, Serçe'ler devri başlar. İthal ikameci Türk otomobili peynir ekmek gibi satmaktadır. Bunu memleket yemiştir.

Bu otomobiller o kadar çok benzin yakar ki, adamı soyup soğana çevirir. Bu hakikat özenle herkesten gizlenir. Onun yerine, etrafa şöyle bir söylenti yayılır. En iyisi Türk malı otomobil. Çünkü yedek parçası ucuz, her yerde de servisi var.

Müthiş bir yedek parça ve otomobil tamir endüstrisi doğar. Aslında, yukardan aşağıya bir 'rant' endüstrisidir bu.

Ortaya öyle bir Türkiye çıkar ki, dünyanın en iyi tamircileri buradadır. Çakma çıkma takma parçalarla sıfırdan motor yapabilirler. Bozulan her Türk otomobilini, memleketin neresinde olursa olsun, tekrar yürüyebilir hale getirirler. Gerçekten hayran olunacak bir maharet sahibidirler.

Bu sırada Türk aydını da boş durmaz. O da Batı'dan parça parça düşünce alır, burada monte edip etrafa satar. Öyle bir montaj fikir sanayii oluşmuştur ki, bundan birçok aydına 'maddi manevi' istihdam imkânı doğmuştur.

Artık, Türk aydını 'yeni düşünceye' açık değildir. Eski montaj düşünceleri tamir edip tekrar yola sokmaktır onun bildiği. Bunu da hakikaten çok iyi yapar. Hakkını yememek lazım.

Bu arada dışarıda binbir fikir, binbir solculuk, binbir felsefe üretilmektedir. Ama bunlar, 'fikir işçisi' Türk aydınının ürettiği malın ayrıcalığını korumak için memlekete yüksek 'gümrük vergisiyle' 'burjuva' malı kıvamında girmektedir.

Bu yeni fikirlere Türkiye gerçeğine uygun değil, çok 'yüksek sınıf', çok 'burjuva' muamelesi yapılır. Zira, bu fikirler eskisi kadar çabuk bozulup yolda kalmamaktadır. Bu da entelektüel yedek parça sanayiini, ve onun fikir işçilerini işsiz bırakmaktadır. Bu arada çağdışı montaj fikirlerle boş yere ne kadar benzin yakmış Türkiye, hiç mühim değil.

Ama bir gün, ulusun sınırları geleceğin rüzgârlarına dayanamaz, çöker.

Ve aniden ortaya çıkar ki, ‘sistemin içine aldıklarının’ ve ‘sistemin dışladıklarının’ çelişkisi, alttakilerin ve üsttekilerin çelişkisinden daha belirleyicidir bu memlekette. Kazanılanın çoğu da zaten kâr değil ranttır. Ve, maddi ve manevi ‘rantlar’, yukardan aşağıya ‘içerdekilere’ iyi kötü dağıtılmaktadır. Bunun dışında kalanlar da, yukardan aşağıya kendi başının çaresine bakmaktadır.

Ayrıca, kısmete bakın, aynı anda, dünyada da, ‘içerdekiler’ ve ‘dışardakiler’ kavramları, globalizm yüzünden, birdenbire çok daha belirleyici hale gelmiştir. Yani, içerisi ve dışarısı çelişkisi, içeride de, dışarıda da, değişimin motoru haline gelmiştir.

Bu yepyeni ‘motordan’ hiç mi hiç anlamamaktadır Türk aydını.

Eski ‘dahi’ Doğan bayii artık Türkiye’yi yönetemeyecektir. Sıradanlaşacaktır. Uzun ve bozuk yolda vazgeçilmez Türk aydını eski fikir tamirhanelerini, montaj bayilerini kapatmak zorunda kalacaktır. Sıradanlaşacaktır.

Bu tabii ki emperyalizmin bir oyunudur.

Bu arada ‘emperyalizm’ çoktan büyümüş globalizm olmuş ve ‘oyun oynamayı’ bırakmıştır.

Not: İthal ikamesi faydalı olabilir. Ama, sana verilen ilk fırsatı nasıl kullandığın önemlidir. İlk fırsatta bir Anadol sokuşturursan memlekete, ithali de ikamesi de geri teper. İthal ikamesi bir kumardır. Memleketin kaderini, ayrıcalık verdiklerinin insafına, iyi niyetine ve becerisine terk eden bir kumar.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Biz bize benzemeyiz

Gökhan Özgün 28.08.2008

Avrupa’ya girmek istiyorsak, artık Avrupa’yla biraz ilgilenmemizde fayda var. Çünkü Avrupa’nın hastalıkları bize de sirayet etmiştir. Niye etmesin ki, en azından iki yüz yıldır başka bir üst-kültürden besleniyoruz da, ben mi bilmiyorum?

Kendimizi o kadar Avrupa'dan uzak hissediyoruz ki, Türkiye'de gerçekten Avrupalı olduğunu düşünen insan yok gibi.

Ben kendimi bir Avrupalı olarak gördüğüm için Avrupa Birliği'yim mesela. Yoksa bir takım 'pragmatik' ve 'uyanık' gerekçelerle değil.

Avrupalı olduğumu öncelikle hastalıklarımın benzerliğinden anlıyorum. Kendi içimde, ruhumda bir çamur keşfettiğim zaman, bir bakmışım bu çamur Avrupa'nın 'en bataklık' bölgesinden geliyor.

Merak ediyorum Avrupalı olduğumuzu ne zaman kabul edeceğiz? Eğer Avrupa'nın hastalıklarını içimizde taşımıyorsak, niye Avrupalı olalım?

AB, 'geleceği karşılamakta' güçlük çeken bir Avrupa'nın hastalıklarıyla mücadele etmek üzere yaratılmış bir proje.

Bizim hastalıklarımız 'tamamıyla' bize özgüyse, bu hastalıkların Avrupa'yla hiçbir alakası yoksa, AB bizim ne işimize yarar?

Bu her yere sirayet etmiş 'biz bize benzeriz' muhabbeti ne zaman bitecek?

Bizi bize özgü yapan tek şey, Avrupalı kimliğimizi, Avrupalılığımızı, bütünüyle reddetmek. Bu 'inanılmaz' derecede 'tatsız' gerçeği bilinçaltımıza tıktırmak.

Bunu yaparken hem Avrupa'yı hak ettiğinden fazla yüceltiyoruz hem de aynı anda kendimizi ilelebet Avrupa'nın dışına koyuyoruz. Yani, aşağılıyoruz, dışlıyoruz.

Türkiye'de ifade özgürlüğü olsa, 'Kürt'ün derdinden' kopmak isteyen bir siyasi görüş de belirecektir elbet. İtalya'nın Kuzey'inin Güney'inden ayrılmak istemesi gibi. Bu 'pislik' bize bulaşmasın siyaseti, pragmatik, snob, acımasız bir merkez periferi siyasetidir.

Bu tavır, kendi parçası olanın meselesini çözmektense ondan kurtulmak ister. Avrupalı'nın mağrur ve muhafazakâr olanının Türkiye'ye karşı siyaseti de budur. Ve biz, her şeyimizin ama her şeyimizin bize özgü olduğunu iddia ederek bu acımasız siyasete milletçe çanak tutuyoruz. Sağcımızla solcumuzla. Hatta, liberalimizle demokratımızla.

Acaba biz hep o kadar bize benziyor muyuz?

Yoksa çoğu zaman Avrupa’da yaşanan veya yaşanmış olanın azgelişmiş, anakronik, periferik ve trajik bir parodisi miyiz?

Avrupalı kimliğimizi kabul etmeden Avrupalı hastalıklarımızla nasıl mücadele edeceğiz?

Avrupa’nın hastalıklarını tanımak için, önce basit bir gerçekten başlayalım.

Avrupa diye coğrafi bir kıta yoktur. Bu tamamıyla Avrupa kültürünün uydurmasıdır. Avrupa kıtası koskocaman coğrafi bir palavradır. Yıllar önce Atlas dergisinde bunu ‘coğrafi’ olarak derinine inceleyen, bu durumla kafa bulan bir yazı okumuştum. Bence o yazı, Türkiye’de yazılmış en önemli ‘siyasi’ yazılardan biriydi.

İşte, demiştim, kendi kendime. Nihayet bir Türk böyle bir yazı yazabilmiş. Yazının edası Avrupa’ya taraftar ya da karşı olmaktan ziyade, tam bir ‘Avrupalı muhalif’ gibiydi. O yazıyı ancak bir Avrupalı yazabilirdi.

Avrupa’nın karanlık, bataklık yüzünde, bir ‘öteki’ yaratma, dışlama kültürü vardır. Avrupa kıtası adı verilen büyük coğrafi palavra, ötekileştirmenin ilk adımıdır.

Sizce bizimkine biraz olsun benzemiyor mu?

Sonra gelelim mesela Avrupa ırkçılığına. Zenciye köleleştiren ırkçılıkla Yahudiye tasnif ve tasfiye eden ırkçılık arasında çok önemli bir fark vardır.

Yahudi zenci değildir. İlk bakışta onu diğerlerinden farklı kılan beş duyuya hitap eden fiziki özellikleri yoktur. Bu ‘ötekini’, Yahudi’yi yaratabilmek için Avrupalı’nın ‘kafasını kullanması’ ve ‘ekstra bilgi’ üretmesi gerekir. Ancak bu bilgiyi icat ettikten sonra, Yahudi’nin kapısına çarpı koyup onu tasfiye edebilir.

Peki, kendi farkını Yahudi kendi ortaya koysa... Mesela hasidik kıyafetlerle ortalıkta dolaşsa... O da olmaz. Bu kez de homojen Avrupa Kültürü dejenere olmaya başlar.

Yani Yahudi, kendini gizlese de, açık da etse, her iki koşulda da, birbirinden büyük tehlike yaratır. Birinde ‘takiyeci’, diğerinde de ayrılıkçı ve ‘küstah’tır.

Bu size bir şeyleri hatırlatıyor mu?

Son günlerde Fransız solu'nun tartışmalarını takip ediyorum. Birbirlerini ezberden ötekileştirme kabiliyetlerini görünce, evden 'nickname'le kelle uçuran okuyucu yorumlarını okuyunca, kendimi, evimde, memleketimde hissediyorum.

Richelieu değil miydi, merkezi bir devlet nasıl kurulur diye yüzyıllarca önce Osmanlı'yı inceleyen. Çılgın Türkler değil miydi, devletten bir gram kaybetmeden on beş dakikada bir ulus nasıl kurulur diye Fransa'dan gözünü alamayan?

Yoksa, Türk'ün o meşhur mottosunu tersine çevirmek ve şöyle mi demek gerekiyor?

Avrupa'nın kötü yanlarını zaten çoktan almışız. Artık iyi yanlarını da alma zamanı gelmedi mi?

Bu Türkiye nasıl bir memlekettir ki, zehir, sınır tanımadan gayet 'liberal' içeriye sızıyor, sıra panzehire gelince, sınırdan kuş uçmuyor.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bu kadarlık mı?

Gökhan Özgün 30.08.2008

Işık Koşaner'in, yeni Kara Kuvvetleri Komutanımızın söylediklerine bakın. Küresel güçler tarafından **kurgulanan** ve ülke içi medya, bazı akademik ve sermaye çevreleri ile sivil toplum örgütleri içine **yuvalanan post-modern** bir tabakanın oluşturduğu propaganda ve etki ağı; ulusal birlik, ulusal değerler ve **güvenlik parametrelerinin** zayıflatılması ve çözülmesi yönündeki gayretlerini sürdürmektedirler.

Bu, yine tam suratımıza isabet eden, ve/fakat gelmiş geçmiş en büyük, en dolgun tükürük. Zira, bu tükürüğü suratımıza yediğimizde önümüzü göremez hale geliyoruz. Geleceği göremez hale geliyoruz. Kör oluyoruz. Gözümüzü açıp önümüzü görmeye çalışmak suç oluyor. Bu konuşmanın dünya çapında bir 'skandal' olması gerekiyor. Bu konuşmayı dünyaya teşhir etmek gerekiyor.

Tükürüğe alıştık. Normaldir diyip geçelim. Ama olmuyor, tükürüğün kıvamı kalınlaşıyor. Nüfuzu derinleşiyor. Alanı genişledikçe genişliyor.

Asker geri çekileceğine, ileri gidiyor. O kadar ileri gidiyor ki, size geri çekilecek hiçbir yer bırakmıyor.

Koşaner'in bu konuşması sıradan bir 'muhtıra' değil. Bu konuşmanın ipuçları Büyükanıt'ın geçen yıl halka arz ettiği Karanlık Savaşlar teorisinde de mevcut.

Asker kendine düşman belirlerken, ulusal güvenlik sınırlarını çizerken hiç bu kadar ileri gitmemişti.

Hassasiyetimizi o kadar kaybetmişiz ki, askerin ağzından çıkanı kulağımız duymuyor.

Bir gün asker çıkıp mesela 'materyalistler' ulusal güvenliği tehdit ediyor dese, asker siyasete müdahale ediyor diyip geçecek miyiz?

Asker siyasete müdahale etmeyi çoktan geçti, asker artık felsefeye müdahale ediyor. Hem de en geniş anlamıyla felsefeye müdahale ediyor.

Ben düşünce ve ifadeye bu kadar kapsamlı ve geniş bir müdahale çabası görmedim, duymadım.

Lafa bakın, hizaya gelin. Sivil toplum örgütleri içine yuvalanan post-modern bir tabakanın oluşturduğu.....

Ordumuz 'yuvalanan post-modernizme' savaş açmış. Buna inanabiliyor musunuz? Post-modernizm bunun farkında mı?

Dünyanın en büyük ordularından biri post-modernizme savaş açtı. Bu kötü bir şaka mı?

Post-modernizm çok geniş bir tanımı, hatta çoğu zaman doğru dürüst bir tanımla olmayan bir felsefe, bir durum, bir ruh hali, bir tartışma. Kısaca, 'yeni olan' birçok farklı şeyi, hatta birçok karşıt görüşü temsil ediyor.

'İlerici' ordumuz 'yeni' olana savaş açmış.

Ben Türkiye’de ‘geleceğe’ ismi konarak savaş açıldığına, mücadelenin bu kadar genişletildiğine, bunun bu densizlikle ifade edildiğine, ilk defa şahit oluyorum.

Post-modernizm bir doktrin değil, çehresi belli bir ideoloji değil. Post-modernizm örgütlü değil. İnsanlar, yaşasın post-modern mücadelemiz diye yollarda yürümüyor. Post-modernizm bir durum. Bir insanlık durumu. Bir insanlık durumuna savaş açılıyor. Heyhat.

Dikkat edin çocuğunuz post-modern olmasın. Televizyon seyretmesin, internete girmesin, hatta mümkünse yabancı dil öğrenmesin. Öğrenirse, post-modern kitaplar okumasın. Ele avuca sığmaz ve yine de post-modern olursa, orada burada ‘yuvalanmasın’.

Dünyada ‘yeni olan’ ulusal güvenliğimizi tehdit ediyor. ‘Gelecek’ ulusal güvenliğimizi tehdit ediyor. ‘Gelecek’ medyada akademik çevrelerde ‘yuvalanıyor’. ‘Gelecek’ denen densiz, gelmiş, içimize sızmış, aramızda dolaşıyor.

Ordumuzun görevi bizi gelecekte korumaktır. Çünkü gelecek, post-modern bir gelecektir.

Basındaki en sıkı tepkilere bakıyorum. En iyi ihtimalle ezbere tepkiler. Asker bir türlü siyasetten uzaklaşmıyor diye yakınmalar, serzenişler. Sitem kıvamında yani.

İnsani tepkiyi bir tek bu gazete veriyor. Yasemin Çongar veriyor. Söylenenlerin insanlığımıza bir hakaret olduğunu bir tek *Taraf* gazetesinde hissedebiliyorsunuz.

‘Gelecek duygusu’ insani bir haktır diye avazı çıktığı kadar bağırarak başka birileri yok mu bu memlekette?

Suratımıza fırlatılan ancak bütün haşmetiyle bir kavanozun içinde durduğu zaman mı birilerini rahatsız ediyor?

Sevan Nişanyan’la karısı arasındaki mesele bir türlü iki kişi arasında kalamıyor da, bu mesele orduyla milleti arasında ‘sembolik’ ve mutlak bir ‘atışma’ olarak mı tarihe geçecek?

Bu tacizin diğer tacizlerden elle tutulur, gözle görülür, kokusu alınır, çok büyük bir farkı olduğunu anlamamız için bize kaç kavanoz gerekiyor?

Kendimi gelmişimden geleceğime aşağılanmış hissediyorum.

Türk olmaktan utanıyorum. Tükürükte boğulmuşuz. Türklükte boğulmuşuz.

Hayatietimiz kalmamış. Gelecek duygumuz zaten yok olmuş. Birileri yalnızca bunu tescil ediyor.

Gelecek duygumuza, geleceği yoklayışımıza, geleceği karşılayışımıza, yani herşeyimize tecavüz edildiğinde bunun adı ‘asker yine siyasete müdahale etti’ oluyor. O kadar. O kadarcık.

Halbuki vatandaşlığımızla oynamaktan çoktan geçilmiş. Açık açık insanlığımıza meydan okunuyor.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Cognitariat

Gökhan Özgün 01.09.2008

İnternette karşıma çıkıyor. Hayatımı reklamcılıktan kazanmış olmam Türk solcusu için bulunmaz bir nimet. Bana küfür etmek istediklerinde Birinci Cihan Harbi’nden kalma muhayyilelerini bile kullanmaları gerekmiyor. Reklamcılığım yetiyor da artıyor.

Reklamcılığı bir küfür olarak kullanabiliyorlar ve kendi aralarında anlaşıyorlar. Allah muhabbetlerini artırsın.

Çünkü Türkiye’de emeğini reklam sektörüne satmış biri ‘emekçi’ değildir, olamaz. Hele hele solcu hiç olamaz. Ama mesela bir vagon fabrikasında bölüm şefi olsaydım, benden proleter olmazdı.

Benle ne yapacağını bilmeyen, daha doğrusu çok iyi bilen, beni yürüten bir küfür, bir kafir kabul eden ‘sol’u ben ne yapayım?

Bu solculardan herhangi biri acaba, şu anda Avrupa’da, birilerinin ‘cognitariat’ diye bir kavram geliştirdiğini, global kapitalizmi anlamak için proletarya yerine ‘cognitariat’ kavramını kullandıklarından haberdar mı?

Yok, bu kavramdan hoşlaşıp hoşlaşmamaları değil derdim. Merakım, yalnızca bundan haberdarlar mı? Yoksa post-modern bir sürü şey gibi, buna da mı gümrükte el konuyor?

Ordumuzun post-modernizm düşmanlığıyla solumuzun post-modernizm düşmanlığı arasındaki tatlı cilveleşme size olan biten hakkında bir fikir vermiyor mu?

Modern postlarını korumak isteyen başkumandanların ve abilerin birbirinin ayağına basmaması normal değil mi?

Ben meseleye, ben solcu muyum değil miyim diye bakmam, bakamam. Sol beni kabul ediyor mu, etmiyor mu diye bakarım. Bana açık mı, değil mi, diye bakarım. Adam ekmeğimi, alınterimi, kimliğimi küfür sayıyorsa, yürür giderim.

Aynada sürekli kendi gözlerinin içine bakan, kendine aşkından göbeğine kadar sarkmış gıgısını bir türlü farkedemeyen ‘Türk solu’nun çehresini ben mi değiştiricem?

Ben bu kadar iddialı bir insan değilim. Kabul görmezsem çeker giderim. Onlar sağ, ben selamet. Pardon, onlar sol, ben selamet.

Ben meramımı sol kelimesini kullanmadan da anlatırım. Solumuz post-modern hainleri istemiyorsa pılımı pırtımı alıp ‘sol’dan göç ederim.

Göç, post-modern bir durumdur. Post-modern insanın en önemli gücüdür.

Yalnızca Fransa’dan ve Almanya’dan da 2’şer milyon kişi, daha ‘liberal’ Anglo Sakson ülkelerine, Britanya ve Amerika’ya göç etti, geçtiğimiz 10-15 yıl içinde.

Bu insanlar benim hamurumdan, benim çamurumdan insanlardı. Global dünyanın yarattığı bu yeni işgücü, memleketlerini arkalarına bakmadan terkettiler.

Bunlar proletarya değil, bunlar cognitariat. Sevmeyince, terk ediyor. Sevmeyince de terk ediyor. Hepsi de okumuş çocuklar. Hepsi de pek nitelikli işgücü.

İçlerinden biri, bir Fransız şöyle diyor: ‘Farklı olmak Fransa’da sanki bir günah, ama Britanya’da bir avantaj.’

Bunlar, milliyeti, kanı, bayrağı falan o kadar takmıyor. Söylediklerinin arkasında şöyle bir cümle gizli. Benim emeğim bu pazarda gerçek değerini bulamıyorsa, senede altı hafta tatil yapsam ne yazar? Önce emeğimin değerini bulduğu pazara göç ederim. Sonra ben kendi boş zamanımı kendim yaratırım, diyor. Maaş artışı ve statü yerine üç günlük hafta sonu pazarlığı yapmayı tercih edebiliyor.

Avrupa bu göçten, bu insan erozyonundan endişe duydu. Yüzünü ‘liberalizme’ biraz da ondan çevirdi. Fransa’nın sağcı hükümetinde bu yüzden solcu bakanlar var.

Öte yandan Amerika’daki insan da, Avrupa’yı daha iyi tanımaya başladı. O da Avrupa’nın sosyal güvenliğine, altı haftalık tatillerine gıpta etmeye başladı. Yüzünü daha fazla ‘demokrasiye’ çevirdi. Bu yüzden Hüseyin Obama diye bir zenci ABD başkanlık kürsüsüne el sallıyor.

(*Time* dergisi yukarıdaki iki meseleye de birer sayı ayırdı.

Ha tabii, söz konusu medeniyetlerin generallerinin ve ‘solcu abi’lerinin bir zaafı var. Post-modern insanlık durumuyla sorunları olsa bile, bu konuda seferberlik ilan etmeye muktedir değiller. Maalesef, sistem müsait değil.

Demem o ki, memleketimin resmî ve sivil generalleri bu kafayla giderlerse, olacak şudur. Köylülüğün mum gibi eridiği, hizmet sektörünün ışık hızıyla büyüdüğü memleketimden, önümüzdeki 20, 30 yıl içinde milyonlarca, evet milyonlarca nitelikli iş gücü göçü, yani, beyin göçü olur. Batı’dan ‘madem öyle, bize buyurun çocuklar’ davetinin gelmesi yeterli. Ki, eli kulağındadır, gelir.

Geriye kalanlar da, Türkiye Türklerindir gazetesinin şefliğinde, birbirleriyle doya doya çelik çomak, dekmancılık oynarlar. Bütün taktik ve strateji dehalarını kullanıma sokarlar.

Yani sözüm size, komutanım, solcu abim. Post-modern insandan o kadar korkmayın. Bunlar gidicidir. Her yer onların ‘yuvası’ olabilir. İttirin biraz arkalarından, giderler. İki nesil sonra Türkçeyi bile unuturlar.

Yani ‘yaşam’ sizin, hayat onların. Memleket sizin, dünya onların.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bir hakikat

Gökhan Özgün 04.09.2008

Post-modernizmde yuvalanmış en büyük ‘tehlike’ nedir, bilir misiniz? Sonunda ‘hakikatin’, sözde ‘objektif’ olanın, yani ‘gerçekliğin’ önüne geçmeyi başarması.

Hakikatin gerçekliğin önüne geçtiği bir dünyada, şahıs topluluklardan, toplum devletten, insan ulustan daha ehemmiyetli ve daha etkili hale gelir.

‘Gerçeklik’ otorite gerektirir. Otoriteyi çağırır. Mesela Sovyetler, ‘gerçeklik’ takıntısı yüzünden ‘hakikatlere’ sırt çevirdiği için totaliterliğin şahikasına ulaşmıştır.

Nietzsche ‘Tanrı öldü’ dediği zaman çok erken bir post-modernizm tanımı yapmıştır. Zamanından önce öten herkesin başına gelen Nietzsche’nin de başına gelmiştir. Önce, yanlış anlaşılmıştır.

Ölen Tanrı, ‘Gerçek Tanrı’dır’, insanın dışındaki Tanrı, objektif Tanrı. Ama onun yerini ‘Hakiki Tanrı’ almıştır. Bu Tanrı, Hallac-ı Mansur’un ‘Enel Hakk’ diye tasvir ettiği Tanrı’yı andırır. Tanrı, artık benle doğan, benle yaşayan ve benle bilinmeyene göç eden bir mevhumdur. Kimileri bu Tanrı’nın daha güçsüz ve zayıf olduğunu düşünür. Halbuki tam tersi doğrudur.

Bir hakikat olarak Tanrı, bir gerçek olarak Tanrı’dan çok daha güçlüdür. Gerçek olanın gerçekliği tartışılabilir, ama hakikatler tartışılmaz.

İdealizm materyalizm tartışması artık geride kalmıştır. Dr. Johnson’un kürsüye bir taş getirip ona tekme atarak materyalizmi kanıtlamaya çalıştığı zamanlar geride kalmıştır. Taşın gerçekte var olup olmaması artık kimseyi ilgilendirmemektedir.

Taşın hakikati, yani tekme attığınız zaman ayağınızda duyduğunuz acı önemlidir artık. Taş da hakikidir. Tanrı da. Birinin hakikati diğerinin hakikatini yok etmez. Edemez.

Adorno, modernizmin ‘Holocaust’la bitmiş olduğunu söyler. Holocaust’tan sonra insan, ‘ilerlemeye’ inancını kaybetmiştir. Ve kendi hakikati dışındaki bir ‘gerçeklik’ten, ‘gerçeğin’ ne olduğunu ona anlatan ideolojilerden, doktrinlerden kuşku duymaya başlamıştır. (Bence, modernizmin bir diğer bitiş nedeni de Stalin’dir.) Yani, Hitler ve Stalin sağda solda modernizmin sonudur.

Artık insanlara ‘gerçekliğin’ ne olduğunu işaret ederek onları ikna edemezsiniz. Yani, onların hakikatini tarihçilere, sosyal bilimcilere havale edemezsiniz. Onların hakikatlerini iyi anlayıp bu hakikatin dilini deşifre ederek ‘belki’ onları kendi hakikatinize yaklaştırebilirsiniz. Ya da, bir geçici ittifak imkânı, zemini yaratabilirsiniz.

Yani, insan şu sonuca varmıştır. Bundan böyle şahsi yanlışlarını, toplu yanlışlara tercih edecektir. Bütünü, ‘gerçekliği’ kavramak imkânsızdır. Şahsi yanlışlar, toplu ideolojilerden, yanlışlardan çok daha az tehlikelidir. Bu da, belki herkesin üzerinde yavaş yavaş anlaştığı yegâne ‘hakikattir’.

Ben, 'biz' kadar hataya açık bir mahlukum. Ama 'benim' yanlışım, 'bizim' yanlışımızdan çok daha masumdur. 'Ben' bu yüzden ittifak yapar, katılmaz, destekler, teslim olmaz.

Gariptir, Avrupa'da bir soykırımla sona eren modernizm, Türkiye'de bir soykırımın üzerine inşa edilmiştir.

Belki de bu yüzden Türkiye Cumhuriyeti, en büyük yalanlar Cumhuriyeti'dir.

Modernizm, toplu delilikler için biçilmiş bir kaftandır. Bir zehirdir. Post-modernizm bunun panzehiridir. Bu yüzden kimilerine göre post-modernizm, modernizmin bir devamıdır. Bir tamamlayıcısıdır. Bir karşıtı değil. Karşıtı, düşmanı olarak görenler, genellikle modernizmin karanlık yüzünün ağababalarıdır

Ermeni soykırımı çok acı ve çok büyük bir hakikati temsil eder. Hakikatlere saygı duymayanın bu dünyada yaşama, varolma, yer edinme şansı artık yoktur.

Türk halkı soykırım 'hakikatini' çoktan kabul etmiştir. Çünkü hakikatler gizli değildir. Gizlenemez. 'Gerçek' ise nedense hep 'gizli' bir mevhum olarak tasvir ve takdim edilir.

Türk devleti bunun bir soykırım 'gerçeği' olup olmadığını sorgulamayı sürdürerek, Türk halkının zihnine çoktan 'yuvalanmış' olan bu hakikatle boşuna savaşmaktadır.

Bir gün mutlaka Türkiye halkını ve bu halkın hakikatini temsil eden biri, Ermeni soykırımı hakikatinin önünde yanına 'tarihçileri' almadan saygı duruşunda bulunacaktır.

Hayasız muhasebecilere not. Bunu geciktirmek, ödenecek maddi ve manevi tazminatların zaten en büyüğüdür.

Ermeni soykırımı bir hakikattir. Ben bu hakikati küçük yaşımda 'sıradan Türklerden' dinledim. Bana anlatılanları tasvir edebilecek bir sözcük ben hakikaten bulamıyorum. Bu da şu demektir. Bulunan hiçbir sözcüğe de 'hayır' diyemem. Demem.

Tabii, kendimi sıradan bir insan olarak görüyorsam. Yani, hakikiysem. Ve hakikatle ilgiliysem.

'Gerçek Türk' ne düşünür bilemem. Zaten o da bilmiyor. Fellik fellik kendine 'gerçek Türk' tarihçisi arıyor. Ve/fakat o sırada, karşısına 'futbol hakikati' çıkıveriyor.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

En büyük masumiyet müzesi

Gökhan Özgün 08.09.2008

Şu vize meselesi. Meğer AB kaldırmak istermiş, bizimkiler oralı olmazmış. Direnirmiş. Öyle dedi, Olli Rehn.

Hangi çılgın Avrupa'yı suçlayabilir? Hele şu vize meselesi, Türk'ün en büyük direnç göstereceği nokta. Allah aşkına biraz baskı yap Olli Rehn. Olabilecek felaketlerden korkma. Biraz cesaret.

Türkiye ikiye bölünecektir bu hususta. Avrupa vizesine karşı olanlar ensesinden kurşunlanacaktır sokakta. Vatan haini ilan edilecektir. Ordu bu konuda muhtıra verecektir. Kimbilir belki darbe bile yapar. Bu bizim için çok hassas bir mevzu.

Ama sen yine de yılma Olli Rehn. Bastır. Vizeyi kaldıran, gevşeten konsolosluklara bombalar atılacaktır. Ama sen savaşmaya devam et, Olli Rehn. Şu kaz kafalı ‘Türk insanına’ baskı yapmaya devam et.

Önce çok küçük bir güruhtan destek alacaksın. Moralini bozma. Çünkü Türk insanı, gün boyu vize kuyruklarında beklemeye bayılır. İçine donunu bile belge diye koyduğu dosyaları, her ay yeni donuyla yenilemekten ve Avrupa’ya teslim etmekten çok büyük bir zevk alır.

Bu iş Kıbrıs, Irak, Ermeni meselesinden çok daha çetrefilli Olli Rehn.

Türk insanı, iş vizeye gelince tek vücuttur. Nuh der, peygamber demez. Öyle kolay kolay vizeyi gevşetmez. En zoru, en dirençlisi bu olacak Olli Rehn. Ama sen bunun altından kalkarsın.

Biraz bastırırsan, sonunda sen kazanırsın. Ve Türk kaybeder. Donuna kadar vizeli olma ayrıcalığını kaybeder

Donuna kadar fişlenmiş ve güncellenmiş bunca dosyayı ne yapacağım diye merak ediyorsan, en iyisini yine sen bilirsin, Olli Rehn. Çevrecisindir sen. Bu kadar kâğıt, bu kadar pislik etrafı kirletmesin. Onları yeniden dolaşıma sok.

Benim tavsiyem bu konuda Postmodern Harp Dairesi’yle bir görüşmen. Senin konsolosluklardaki şahsi bilginin binde biri yoktur askeriyede Olli Rehn.

Yani, çöpünü de satabilirsin. Bu arada çevreciliğinden de taviz vermemiş olursun. Alacağın çevreci ödülü de ‘masumiyet müzene’ koyabilirsin.

Sen demokratsındır Olli Rehn. Amerika’dan çok daha demokrat. Amerika mesela, seçer. ‘Diskrimine’ eder. Birine 10 yıllık vize verir. Birine ilelebet vermez.

Ama Avrupa, vizeye yepyeni bir anlam getirdi Olli Rehn. Sınıfsız, ayrıcalıksız, günlük vize. Bu vize kuyruklarında birbirini hiçbir yerde görmeyen Türk insanı dost oldu, birbirinin derdine ortak oldu.

Bizi kaynaştırdın. Bir işadamı, bir işçi, bir mimar, senin vize kuyruklarında sınıfsızlığın ne demek olduğunu idrak etti. Birbirini kucakladı. Demokrasinden bize bir nebze tattırdın. Sağolasın Olli Rehn. Borcumuz büyük.

Ama bizim millette vefa yoktur. Nankördür. Sana minnettar olacağı noktada, bir bakarsın ağzını bozar. Ve şöyle konuşmaya başlar.

Ah Avrupa, ne riyakârsın sen! Riyadan ne çok kâr ettin bugüne kadar. Batı'nın şımarık çocuğu Avrupa. Küçük, şirin kız Heidi. Büyümüş de küçülmüş masum çocuk.

Ben masumiyet duygusunun daha beleşe geldiği, kendini tepeden tırnağa bu kadar masum hisseden başka bir diyara denk gelmedim. Sanki Yahudiler'le birlikte Avrupa'nın bütün günahları gitti İsrail'e yerleşti.

Avrupa'da yabancı suçludur. Hepimiz suçumuzu bilerek dolaşırız Avrupa'da. Hepimizi durdurup suçumuzu bilip bilmediğimizden emin olunur. Bu, sıradan Avrupalı vatandaşın 'görevidir'. Resmî vizenin sivil devamıdır. Her Türk sanki fahri konsolostur Avrupa'da. Türkiye'nin siciliyle birlikte dolaşır. Bunu bilmekle yükümlüdür. Çünkü bir Avrupalı her an durdurup onu sorguya çekebilir.

Yeme beni Avrupa. Yeme beni Olli Rehn. Biz masumiyetimizi yeni kazanıyoruz. Bir nebze masumiyet kazanabilmek için birbirimizi lime lime ediyoruz.

Masumiyetin bedelini öğreniyoruz. Çünkü bizim günahlarımızı yükleyip kaçabileceğimiz bir abimiz yok Avrupa. Senin için kolay. Amerika senin bütün günahlarını yüklenip arşa yükseliyor. Bunu umursamıyor. Yeter ki yeri en tepede olsun.

Amerika diyor ki, mesela İsrail'in bütün günahı Amerika'nın olsun. Ben senin günahını da taşıyım küçük güzel masum kız kardeşim, Avrupam benim. Ama sen de benim abin olduğunu unutmayacaksın.

Sen hepimizin 'Masumiyet Müzesi' ol Avrupa. 'Pis işleri' sen bana bırak, diyor Amerika.

Fransa'nın ikinci büyük milli gelir kalemi silah satışı olsun. Bu hep böyle olsun. Ama senin adın Rambo olmasın Fransa, küçük tatlı kız kardeşim benim. Sen filozof yetiştir. Komünist partiden faşist partiye kayan oylar geliştir. Sokakta enternasyonalist evde nasyonalist işçi sınıfı bilinci oluştur.

Sen hepimizin 'Masumiyet Müzesi' ol Avrupa.

Olli’cim, yemezler. Sen bizi yanlış anladın. Biz Avrupalı değiliz. Avrupa Birlikçi’yiz.

Bir bakmışsın, senin bir türlü tamamlayamadığın ‘Avrupa Masumiyet Müzesi’ni gelmiş biz kurmuşuz Avrupa’nın ortasında.

Ee, bir iki ‘nadide’ AB vizesi dosyası da pek yakışır oraya. Ve senin ‘serzenişin’ de o dosyaların tam yanına.

Maalesef Olli Rehn, insan masumiyetini kazandıkça enayiliğini kaybetmeye başlıyor.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İşte size ‘normalleşme’

Gökhan Özgün 11.09.2008

Türkiye Türklerindir grubunun Türkleri kimdir? Cevabı basit. Onlar Türkiye’nin sahibi olan Türklerdir. Onların Türkiye’nin sahibi olmasına itirazı olmayanlar, Türk’tür. İtirazı olanlar, Türk değildir. *Hürriyet* gazetesinin Türklük tanımını iyi okumak lazım. Bu Türklük, bildiğiniz diğer Türklüklerden biraz farklıdır.

Bu grubun gazeteleri ‘siyasete müdahale’ aygıtının bir uzantısıdır. Bir ‘siyasete müdahale’ makinesidir. Başından beri böyle tasarlanmıştır. Mükemmel tasarlanmıştır.

Bu grubu satın alan, bu makineyi satın almış olur. Bu yüzden bu makine her önüne gelene teslim edilmez. ‘Aile’ içinde el değiştirir. Neyin satıldığı, neyin alındığı, gayet iyi bilinir.

Hürriyet okunmaz, takip edilir. *Hürriyet*’in söylediğinin, haberinin gerçekliği önemli değildir. *Hürriyet*’in kendisi bir siyasi hakikattir. *Hürriyet*’in kendisi bir siyasi güçtür. *Hürriyet*, Türkiye’nin sahiplerinin gazetesidir.

Basın görüntüsü altındaki bu garip siyasi oluşum, Türkiye’de tanınır. İşadamı onun gücünü bilir. Gücünü tanır. Siyasetçi onun gücünü bilir. Gücünü tanır. Onun gücünü bilmeyenler, saftır. Çocuktur.

Bu siyasetin şefi Ertuğrul Özkök, bir cumhurbaşkanı adayına köşesinden Abdullahım Gülüm bir ‘şövalyelik’ yap, sen vazgeç bu sevdadan diyebilir. Küçük Abdullah’ın başını okşayarak, onunla köşesinden ‘tete a tete’ konuşabilir. Kendinde bu hakkı, bu gücü görebilir, bulabilir. Bu müstehcen gücü açık etmekte bir beis görmez. Çünkü ‘aklı başında’, gerçekçi herkes zaten bunun farkındadır. Hatta, bu durumu içselleştirmiştir.

Türkiye Türklerindir siyasetinin şövalyesi olmayanlara ne olur? Normalde yok olurlar.

Ama bu kez yok olmadılar. Takiye kampanyaları, Malezya baskınları, Ergenekon pişkinliği ve imparatorun bütün askerleri, bu kutsal görevi, Türkiye Türklerindir şövalyeliğini geri çevirenleri yok edemedi.

Buraya kadar her şey güzel gidiyordu. Neredeyse bir umut vardı. Ambardaki malzemeyle siyasete müdahale eden grubun ambarındakiler tükendi. Bu arada Tayyip Erdoğan her gün gazeteden takiyeci, yani büyük riyakâr ve yalancı ilan edildi. Tınmadı. Umursamadı. Sükûnetini korudu. Ne zaman ki ambardaki ‘seri numaralı’ cephane tükendi, Türkiye’nin sahibi Türkler son çare olarak biraz olsun ‘normal’ gazeteciliği denemeye başladı. Ortalıkta evraklar, belgeler uçuşmaya başladı. Ve işte o zaman, Tayyip Erdoğan hiddetlenmeye başladı. Ve bir medya grubunu muhalefet ilan etti. Daha doğrusu, gerçek muhalefetin Türkiye’nin sahipleri Türkler olduğunu açık etmeye karar verdi.

Bu meydan savaşını başlatmadan birkaç gün önce “Türkiye bundan böyle üç tarafı denizle dört tarafı düşmanla çevrili bir ülke değildir”, “Biz herkesle sorunumuzu masada konuşarak çözeriz” tarihî cümlesini telaffuz eden başbakan niye bir günde buralara düştü?

Çünkü başbakan bu ülkeye büyük hizmet etmişti. Birkaç yılda büyük tabuları yıkmıştı. Kıbrıs artık Türkiye’nin sıkıştığı yer değildi. Irak meselesi Ertuğrul Özkök’ün jetlerinden, Barzani’nin kellesini isteyenlerin elinden özenle alınmış, sükûnete kavuşmuştu. Ermenistan ziyaretiyle tarih yazılmıştı. Bunlar gerçekten büyük şeylerdi.

Zamanında Özal’ın kırdığı putları hatırlatıyordu. Ama bu arada Türkiye büyük bir gerçeği unutmuştu. Yemek servis edilmiş, Türkiye huzura kavuşmuştu. Ve, bunun tabii ki bir bedeli olacaktı. AKP, tıpkı Özal’ın zamanında çıkardığı gibi, bu hizmetleri karşılığında kallavi bir hesap çıkartacaktı. Türkiye’nin hesabı ödeme vakti gelmişti.

Erdoğan hesabı tam halkın masasına koymaya hazırlanıyordu ki, Türkiye Türklerindir grubu maraza çıkardı. Onlar bu hesap kitap işinden çok iyi anlarlar. Hiçbir şeyin değerini bilmez, ama her şeyin fiyatını çok iyi bilirler. Elinde hesap pusulasıyla Erdoğan’ı yakaladılar.

Hesap kesme işlerine biz bakarız dediler. Bizim onayımız olmadan bu memlekette kimse kimseye hesap kesemez. Her hesap pusulasının üzerinde Türkiye Türklerindir grubunun ve onların himayesi altındakilerin soğuk damgası vardır. Savaş, bunun savaşdır.

Bir kere başbakana bir sorum var. Madem böyleydi, niye Anayasa Mahkemesi kararının tam arifesinde, böylesine ‘hassas’ bir günde, Türkiye Türklerindir gazetesinin BaşTürk’üne röportaj verdiniz? Bu röportajın o gazetenin iyice zayıflamış prestijini, inandırıcılığını, ‘değerini’ ve gücünü ne kadar arttırdığını bilmiyor muydunuz?

Tabii ki biliyordunuz.

Sonra ne oldu? Asıl siz bunu açıklayın. Sonra ne oldu?

Onların hanutu olmadan hesap kesilemez, işte bu oldu.

Eski tarife fazla mı geldi? Bütün bu peşrev yeni tarife için mi?

Kırk katır, kırk satır, bin hatır memleketi.

Her şey normalleşti. Bu arada Baykal siyasetten silindi. Bir dipnot haline geldi. Türkiye Türklerindir partisinin dipnotu.

Zamanında bir filozof şöyle demişti. Hakikatin ne olduğu değil asıl mesele. Mesele, ne kadar hakikati taşıyabileceğimiz.

Sahi, daha ne kadar hakikat taşıyabiliriz?

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

12 Eylül 1480

Gökhan Özgün 13.09.2008

12 Eylül’le ilgili bir film yapsam, son sahnesi belli. Hatta benim için o sahne kaçınılmaz. Dahası, bütün film zaten o sahneye nasıl geldiğimizin filmi olmalı. Amerika, derin devlet, bu filmde olsa olsa bir dipnot olur. O kadarlık. Çünkü

onlardan daha karanlık güçler devrede. Ruhlarımızın karanlığı devrede.

Ben bu ‘son’ sahneye şahit olduktan sonra, artık meseleye başka türlü bakamıyorum. Siyaset zaten şahitlikten ibarettir. Hakikat bir an için size göründüyse, geçmiş olsun. Bir daha ne kendinize ne başkasına huzur verirsiniz.

İşte benim hapsoldüğüm resim. Kenan Evren’in 2006 yılı Muğla Üniversitesi konuşması. Muzip paşa, bir üniversite amfisinde 12 Eylül ‘ışkenceleri’ üzerine muziplik yapıyor. Salon kahağaya ve alkışa boğuluyor. Yakın plan, alımlı bir genç kızımız, esbabı çok meçhul bir mahcubiyetle hafifçe boynunu eğiyor, bir eliyle perçemini düzeltirken, bütün edebiyle ve diğer eliyle ağzını kapatıyor. Ve koyveriyor kahağasını. Son.

Ne var bunda? demeyin. Burası Türkiye demeyin. Bu resimde burası Türkiye değil. Dahası, bu resimde burası dünya değil, bu gezegen değil. Burası, ta cehennemın en dibi.

Türkiye’de nedir en büyük tabu? Ermeni soykırımı. Bir konuşma hayal edin. Bir konuşmacı hayal edin. En Türkünden, en resmî görüşünden bir konuşmacı. Size Ermeni meselesini anlatıyor. Büyük bir Ermeni düşmanlığıyla konuşuyor. Bunlar Türkiye’de olabilir, burası Türkiye, diyebilirsiniz.

Ve/fakat elinizi vicdanınıza koyun ve söyleyin. Hayal edebilir misiniz ki, bu konuşmacı bu kıyımla ilgili espriler yapsın, gülsün, güldürsün, eğlendsin. Yüzünüz ekşir, o kadar da değil, dersiniz. O kadar da değil.

Ermeni soykırımını kabul etseniz de, karşı da olsanız, bu konuda acımasız, ırkçı cümleler de kursanız, bu mesele Türkiye’de alenen bir mizah mevzuu olmaz. Olamaz. Her bakış açısının taraftarı bu konuda ‘ciddidir’. Çok ciddidir. Çünkü, bu bir hakikattir. Böyle bir hakikat, acı zekâ, sulu gülüş kaldırmaz.

‘12 Eylül’ Türkiye’de henüz bir hakikat bile değil. Toplumun hafızasından sanki iz bırakmadan silinmiş. Sanki memlekete lobotomi yapılmış. Beş milyon kişiyi dolaylı mağdur eden, acıya boğan bir felaket, uçmuş gitmiş.

Bunu derin devlet başaramaz. Bunu Amerika başaramaz. Bu bizim marifetimiz. Hepimizin marifeti.

Amerika’nın en kör göze parmak darbesi Şili’de oldu. Şili’de, Güney Amerika’da, gariptir ama, hâlâ sevenleri, taraftarları vardır diktatörün, Pinochet’nin. Ama buna rağmen Pinochet, hiçbir yerde böyle bir stand-up yapmadı. Yapamazdı. Çünkü Pinochet’yi seven, sever. Nefret eden, nefret eder. Pinochet karton değildir. Sahicidir.

Yeni Aktüel dergisinde Alper Görmüş'ün '**Nefret edermiş gibi yaptığımız diktatör, Kenan Evren**' adlı, hayranlık verici derecede sahici bir cesaretle yazılmış yazısını okuduktan sonra, uzun süredir aklımda tamamlayamadığım bu yazıyı, nihayet kurabildim. Alper Görmüş'ün bu tarihi yazısını siz de mutlaka okuyun.

Alper Görmüş, sanki kendiyle yüzleşmenin hiddetinden kırılmış bir aynanın parçalarını biraraya getirmeye çalışıyordu yazısında. O kırık aynanın parçaları biraraya gelince ortaya bir ucube diktatör portresi, Evren Paşa çıkıyordu. Kartondan bir diktatör. Bir çizgi film kahramanı. Bu kahramanın filistin askısı da, idam sehpası da kartondan.

Sanki bir uzak ülkenin mizah dergisinde bir başka uzak ülkenin acı hakikatini hicvederek anlatan bir 'çizgi diktatör' Kenan Evren. Sahici değil. Olamıyor. O mu bizim eserimiz, biz mi onun? Hangimiz daha kartonuz? Artık belli değil.

Dünyada böyle acımasız karikatürler vardır. Ve neredeyse hepsi de 'engizisyon' dönemiyle ilgilidir. 500 yıl öncesiyle yani. Dünya mizahı, insan vicdanı, 500 yıllık bir mesafeyi acımasız bir mizah için ancak 'kabul edilebilir' buluyor.

Kenan Evren canlı bir 'engizisyon' karikatürü gibidir. Biz çizdik onu, kendi ellerimizle. Mükemmel çizdik. Kültürümüzün bir parçası yaptık. Artık onu yok etsek, hiçbir şey ama hiçbir şey hatırlayamayacağız. Onu yok etmesek, insanın kanını en donduran anda, dudaklarımızdan dünyanın en hayasız gülümsemesi, hatta kıkırdaması, eksik olmayacak.

Kimse diyemez ki 12 Eylül'ü hatırlamıyoruz. Hatırlıyoruz. **12 Eylül 1480'de** Türkiye'de acımasız, kanlı bir darbe oldu. Üzerinden 40 nesil geçmesine rağmen, hâlâ hatırlıyoruz.

Bu garabetin, bu felaketin, psikolojinin en orta yerinden bir açıklaması vardır. Suç ortaklığı.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Akıl sağlığım için bir yazı

Gökhan Özgün 15.09.2008

Herkesin bir cinnet noktası vardır. Kafanızı duvara vurmak, her şeyden önce kendi kafanızı parçalamak istediğiniz nokta. Ondaki sonrası zaten meçhuldür. İnsanları o noktaya getirmek istemezsiniz. Hele hele göz göre göre getirmek, hiç istemezsiniz.

Cinnet, yüzde yüz çaresizlik hissidir. Sonsuz bir beyhudeliğin bütün varlığını ele geçiriverdiği o vahim andır. Birden soluğunuz kesilir ve varlığınız tek bir büyük çırpınış haline gelir.

Beni cinnetin sınırına getiren, aptal yerine konmaktır. Alenen, ve aceleyle, ve oldu bittiyle, aptal yerine konmak. Derken, beni aptal yerine koyan üçkâğıtçı, tezgâhını toplayıp ben gık bile diyemeden oracıktan ayrılır. Toz olur. Sonra vur kafanı duvara oğlum. Vur.

Ama bu kez, tezgâh toz olmadan davranmalıyım. Kendimi kendimden korumalıyım.

Şu Aydın Doğan-Tayyip Erdoğan meselesinde, tiksinti verici pişkinlikte bir nokta var ki, beni cinnetin eşğine getiriyor.

İşte size o nokta. Şimdi okuyacaklarınız Aydın Doğan'ın Erdoğan'a hitaben sözleri.

“Genç yaşında başbakan oldun. Başarılısın da. Ülkede güzel şeyler yaptın. Bırak bizimle uğraşmayı da Türkiye’yi Avrupa Birliği’ne götür. Biz de sana yardımcı olalım, elimizden geleni yapalım. Gel Türkiye’nin ekonomik meselelerini çözmek için ne gerekiyorsa yapalım. Yalan yanlış iftira ne varsa, düzeltmeye amadeyiz. Ama tehditle, şantajla, baskıyla olmaz. Bunun adı demokrasi değil. Tayyip Bey de demokrasiyi içine sindirsin.”

Olabilir. Söyler. Söylesin.

Ama bu sözler alıntılanıyor. Hem de nerelerde... Bir sabah aniden, tıpkı Malezya gibi, bu sözler bir ‘referans’ teşkil ediyor. Bir demokratlık referansı. Bir ‘iyi niyet’ referansı. Halbuki bu sözlerin sözde bir anlamı olsa bile, hiçbir referansı yoktur. Referansı sıfırdır.

Aydın Doğan Türkiye’nin AB lokomotifini oluveriyor mu birden? Oluveriyor. Geçmiş olsun.

Demek biz tam anlamadık. Meğer yiğit Avrupa Birlikçi Aydın Doğan’ın en büyük muhalifi Ertuğrul Özkök ve Türkiye Türklerindir gazetesiymiş.

Ya da daha fenası, su katılmamış aptalı, belki de bu gazete AB sürecinin dinamitçisi değil, tam tersine öncüsüymüş. Yani, hiç ama hiç bir şey anlamamışız.

İşte böyle anlarda benden büyük servet düşmanı olamaz. Paran mı var kardeşim? Ayrıcalıklar senin, lüks senin, güç senin. Güle güle harca.

Ama sana bunlar yetmiyor di mi? Beni ve benim gibi sıradan insanları sıfırlamak istiyorsun. Hiçlemek istiyorsun. Yok etmek istiyorsun. Hatta o da yetmiyor. Ebleh yerine koymak ve sonra pişkin pişkin sırtıtmak istiyorsun.

Sayın Aydın Doğan, bütün samimiyetimle söylüyorum. Allahaşkına senin için de bir şeylerin bedeli olsun. Bu kadar bedavacı olma.

Hem ‘yayın organlarından’ iki sene boyunca ‘su katılmamış’ AB sabotajcılığı yapacaksın, Kıbrıs’tan Kürt meselesine, Ergenekon’dan şeriat tehlikesine, karpuz seçer gibi cumhurbaşkanı seçmekten, genç kız anket defteri kıvamında kapatma davasına, sonra bir günde, birkaç minnet borçlu kalemle ve bir paragrafla en büyük AB ve demokrasi önderi sen olacaksın.

Olmayıver. Bu kadar kolay olmayıver. Bir kez olsun bir bedel öde. Böyle şeylerin fiyatı yoktur. Bedeli vardır.

Benim senin paranda gözüm yok. Benim kendime göre büyük fedakârlıklarla, ‘Türkiye gerçeklerinden’ uzak tutmayı başardığım akıl sağlığında senin niye gözün var?

Niye benim aklımı, irademi, mücadelemi de bir kalemde servetine katmak istiyorsun?

Niye bu kadar açgözlüsün?

Niye benim emeğimi, sıkıntımı, cebelleşmemi çalmak istiyorsun? Niye her şey ama her şey senin olsun istiyorsun?

Daha önce de söyledim. Senin için hiçbir şeyin değeri yok, fiyatı var. Avrupa Birliği’nin de bir değeri yok, bir fiyatı var. Demokrasinin de bir değeri yok, bir fiyatı var.

Bunlar senin için ‘feasible’ olduğunda desteklersin. ‘Feasible’ olmayınca desteklemezsin. Avrupa’yı ancak köprüden ayrıcalıklarınla birlikte geçersen, istersin.

‘Beyaz Türk’ beyazlığından zerre kaybetmeden AB’ye girmek istiyor. Bu hakikat, AB’nin önündeki en büyük engel. Sen ve senin gibiler AB’nin önündeki tartışmasız en büyük engelsiniz.

Bu, normaldir. En azından ben bunun normal olduğunu düşünüyorum. Hatta, bu durumu gayet ‘insani’ buluyorum.

Normal ve insani olmayan, senin ne yardım ne serden geçmen. Maddi manevi her pozisyona talip olman. Ve kelli felli adamları bu pişkin, şişkin ihtirasa alet etmen. Onların itibarını da üç kuruşa düşürmen. Hayatının merkezine ‘feasibility’ koymamış insanları, bütün imkânlarını kullanarak aptal yerine koyman. Koydurtman .

Bunu yapma lütfen. Burada dur. Hakiki ol. Hakikati sulandırma. En büyük iyi niyetimle rica ediyorum.

Sahip olduklarının yanında istediğim çok bir şey değil. Gerçekten değil.

Bu boş ve ‘boşuna’ yazıyı gerçekten kendi akıl sağlığım için yazdım. Okurdan özür dilerim.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

‘Rantı ye Türkiye’

Gökhan Özgün 18.09.2008

Yıllardır, ara ara, bir ‘muz cumhuriyeti’ olmamak, olamamakla övünürüz. Hani, hakikaten değilizdir de.

Bizi bir muz cumhuriyetinden ayıran en önemli şey, ‘rantı’ yukardan aşağıya çok çok iyi dağıtan bir sistemimizin olmasıdır. Gelir dağılmaz, ama rant bu memlekette çok iyi dağılır.

Zamanında Özal ‘benim memurum işini bilir’ derken, bu ‘erdemimize’ dikkat çekiyordu.

Korkmayın, diyordu. Geliri dağıtmıyoruz ama ‘rantı’ çok güzel dağıtıyoruz. Rant dağıtmak sintine boşaltmak gibidir. En tepeden rantı boşaltırsınız. Etrafı büyük bir pislik kokusu alır. Biraz sabrederseniz, o koku yavaş yavaş kaybolur.

O rant süzölür, süzölür, billur gibi ‘tertemiz’ olur. İşte o ‘temiz’ ranttan yukardan aşağıya o kadar ama o kadar çok kişi nasiplenir ki, gelirlerimizi mikroskop altına alsak, eser miktarda değil, ruh sağlığını bozacak miktarda rant bulaşmıştır sözde ‘tertemiz’ ekmeğimize.

Rantın bu kadar iyi dağıldığı bir memlekette masumiyet gerçekten müzeldir. .

50 milyar dolar hortumlanır. O para İsviçre bankalarına bir diktatörün hesabına mı yatar? Yok hayır, paranın çoğu hortumlandığı delikten ekonomiye girer. Bir bakmışsınız dünyanın en toy hizmet sektörlerinden birinde maaşlar arşa ulaşmış. Transfer fiyatları dudak uçuklatmış. Ertesi günün bile büyük muamma olduğu bir ülkede nasılsa ‘vizyon sahibi’ olabilen ‘Genel Müdürler’ allah rolüne soyunmuş. Dünyanın maliyeti en yüksek jipleri sıradan birer aksesuar haline gelmiş. 50 milyar dolar değnekçime kadar ulaşmış. Devletim sana şükürler olsun.

Osmanlı İmparatorluğu’nu Osmanlı İmparatorluğu yapan belki de dünyanın en iyi rant dağıtan sistemlerinden birine sahip olmasıydı. Osmanlı, rantı dağıtırken rantı yiyenin ‘kapıkulluğunu’ garanti ederdi.

Malatyalıya Selanik’te, Selanikliye Malatya’da tımar tahsis ederdi. Bu sayede rantıye tımar sahibi, evinden dışarıya her adımını attığında, velinimetini, devlet babayı, kafasını ‘bu yaban ele’ vura vura hatırlar, saygıda kusur etmezdi.

Osmanlı’da toprak sahibi, hani neredeyse anavatanı ‘devlet’ olan bir nevi ‘sömürgeci’ ecnebi bürokrattı.

Cumhuriyet de aynı geleneği devam ettirdi. Bütün bir ulus, vatan, devletin ‘sömürgesi’ gibi yönetildi.

Şu anda Beyaz Türk’lerin, yani memleketin en ‘Avrupalı’ unsurlarının Avrupa Birliği konusunda bu kadar ayak diremesinin arkasında bu hakikat var.

Çünkü bu memlekete hep ‘Fransız’ kalabilmek, rantı toplamının, ayrıcalıklı kalabilmenin tek yoludur.

Osmanlı da rant, toprağın yabancısına verilirdi, TC’de de rant, bu toprağa yabancı olmayı, yabancı kalmayı başaran devlet kullarına verildi.

Bir farkla, Osmanlı kadar pragmatik olamayan TC, bu ‘yabancılığı’ katı bir ideolojiyle her gün tekrar üretmek zorundaydı. TC yukardan aşağıya sürekli ‘ecnebi Türk’, yani devlete kapıkulu yaratıyordu. Bu ‘yerli ecnebilik’ devletin

merkezî gücünü koruyordu. Rantın devletin kontrolünde olmasını sağlıyor ve devlet gücünden gram kaybetmiyordu. (Ecnebinin kendine yabancı bir ülkede rant toplayabilmesinin tek yolu devletten geçer)

Tayyip Erdoğan Aydın Doğan'a çektiği peşrevlerle bu 'ranta' ve 'devlete' ortak olacağını ele güne deklare etti. Bu, kendi tabanına yerel seçimlerden önce verilmiş bir müjdeydi. Bir tartışma değil.

Abdurrahman'ın davasıyla hukukun kendi kendini lağvetmesinden önce Erdoğan, bu 'küstahlığı zinhar yapamazdı. Mahkemenin çaresiz 'kararsızlık kararından' sonra anladı ki, global ekonomi onun arkasındaydı.

Artık belki de, Türkiye'nin 'eski yerlileri' global destek sayesinde Türkiye'nin 'yeni ecnebilere' olabilirlerdi. .

Memleketim 'laik Türk ecnebilere' sonra şimdi de yavaş yavaş 'Müslüman Türk ecnebi' üretmeye başlamıştı. Onlar da elbet rantı 'yukardan aşağıya' nasibine göre herkese dağıtacaktı.

"Onu bizim Çalık grubuna söz verdik" cümlesi, Erdoğan tarafından ne yalanlanıyor, ne de yanıtlanıyordu. Sanki bu cümle bir ahlaksızlık beyanı değil, bir müjdeydi.

Bu müjde uğruna Erdoğan, bütün imkânlarını tüketip zaten çırılçıplak kalmış diğer tarafın karşısında çıplak kalmayı göze aldı. Hiçbir yolsuzluk dosyası onun şahsını bu cümle kadar 'düşüremezdi'.

Birbirlerini yesinler diyeceksiniz, ama dikkat, yeni anayasayı unutturmak üzereler.

Yeni bir anayasa, küçülecek devlet ve AB'ye doğru atılacak her adım, iki tarafın da yediği, yemek istediği 'toplam rantı' azaltmanın tek yolu.

Türkiye'de her 'masumiyet savaşı'nın sonunda iki taraf da zaten olmayan masumiyetini bir de herkesin önünde kaybeder. Tabiatıyla, kimse gördüğüne şaşırılmaz.

Ve/ fakat, bu savaşların sonunda 'masumiyetini' tekrar tesis eden hep devlet olur. Ama nedense, buna da kimse şaşırılmaz.

'Yeni' askere dört koldan yapılan 'eski' teşrifata dikkat!

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Büyük Klüp

Gökhan Özgün 20.09.2008

Ben hayatımda ‘sıradan insanı’ temsilden bu kadar uzak bir medya görmedim.

Masumiyet savaşları başlayınca Büyük Klüp müdavimleri teker teker ortaya dökülüyor. O Büyük Klüp, ‘sıradan insanların’ bir türlü giremediği Büyük Klüp’tür.

O Büyük Klüp’ün kapısından içeriye girince, kimler birbiriyle sarmaş dolaş olur, aklınız şaşar. Hepsi ayrı kapılardan kabul edilirler Büyük Klüp’e. Ama, sen, ben, o, her zaman her kapısında enseleniriz. Çünkü parolayı bilmeyiz. Parolayı bilsek, dışarıda kucaklamadığımızı içerde kucaklayamayız. Bünyemiz el vermez. Yapmaya kalksak üzerimizde sırtır. Yüksek ahlakımızdan değil, beceriksizliğimizden diyelim, bir türlü olmaz.

Sıradan insanı bu Büyük Klüp’ün üyelerinden ayıran nedir bilir misiniz?

Büyük Klüp’ün üyeleri, masumdur. Temizdir. Prensiplidir. Sportmendir. Ahlaklıdır. Çeviktir. Yolsuz değildir. Yolludur. Onlar zemzemle yıkanmıştır.

Hadi bütün ‘sıradan insanlar’ adına konuşmayayım, kendi adıma konuşayım. Ben masum değilim. O yüzden masumiyet peşindeyim. Ben temiz değilim. O yüzden temizlik peşindeyim. Arzu ettiğim ahlaka da sahip değilim. O ahlakın zeminini bulamıyorum. O yüzden arıyorum. Siyasete ilgim bu yüzdendir. Kendimi pislik içinde hissettiğimdendir. Ne yaparsam yapayım, bu pisliğin bana bulaşmasını engelleyemediğim içindir.

Kendimi bu pisliğin dışında görsem, çıkarım dağın tepesine derviş olurum. Ya da en azından veririm yüzümü sabaha karşı rüzgâra, bir an olsun hiçbir şeye aklımı takmadan hayatın tadını çıkartırım.

Ben ‘sıradan insan’, benim maruzatım, büyük pisliğin bana bulaşıyor olmasıdır. Büyük pislikten kaçamıyor olmamdır. Nereye yüzümü dönsem, üzerime pislik sıçramasıdır.

Ben ‘sıradan insanın’ içerisinde tertemiz olacağı, her şeyden arınacağı bir Büyük Klüp’ü yoktur.

Ben ‘sıradan insan’ pislik içinde yüzerim. Akşam eve gelince üzerimde tatsız tuzsuz ekşi bir duygu vardır. Bugün ne bulaştı bana acaba diye aynanın karşısına geçerim. Biçare tercihlerimi teker teker yaparken kimin iktidarı sızdırdı yine üzerime, kimin iktidarsızlığını taşıyorum yine omzumda diye kendimi kolağan ederim.

Çocuğuma okul seçerken hangi pisliğe bulaştığımı, çocuğumu da bulaştırdığımı merak ederim. Bankadan tahvil alırken, doları yüzde 20 faizle hangi çulsuzun cebinden çaldığımı ister istemez en azından aklımdan geçiririm.

Birinin dilinde rant denizi içinde yüzdüğümü, birinin dilinde haramdan nefes alamadığımı hep hissedirim.

Siz Büyük Klüp üyeleri masumiyetinizi bu kadar kolay kazandıkça, nedense ben kendimi daha da kirlenmiş hissedirim.

Kendini benim kadar pislik içinde hissetmeyen beni temsil edemez. Üzerine hiçbir pislik bulaşmadığını iddia eden benim dilimi konuşamaz. Benim sığınacak sağım solum kalmamıştır. Sağım solum pisliktir. Ortada da zaten kuburun en büyüğü durmaktadır. Oradan oraya telaşla koşuştururum.

Ve hayretler içinde izlerim, Aydın Doğan’a bir türlü toz kondurmamalar. Büyük Klüp raconudur bu. Her şeyi ama her şeyi Ertuğrul Özkök’e yüklemeler. Bu adam ne kazansa yeridir. Ertuğrul Özkök’ten söz ediyorum. İsa gibi bir şey oldu kendisi. Bütün bir âlemin günahlarını tek başına taşıyor ve altından kalkıyor. Sırtında çarmıhla dolaşıyor. Bu arada, Ertuğrul Özkök, bal gibi Aydın Doğan’ın sesi. Üstüne, Aydın Doğan da kendinden çok daha büyük bir kesimin memleketi çıkmaza sokan çıkarlarının megafonu. Bu bilgi çocuklara belgesiz veriliyor. 18 yaşını geçenlerden belge isteniyor.

Derken, Türkiye’yle birlikte fırtınalı burnu dönünce Deniz Feneri’yle karşı karşıya kalırım. Zemzemle yıkanmalar. Sanki Kanal 7 Çemişgezek camii vakfı. Kendinden başka hiçbir şeyi temsil etmiyor. Her şeyden o kadar uzak yani. Kanal 7 Ertuğrul Özkök’ün bir ikizi olmalı. O da tek başına bir başka âlemin bütün günahlarını taşıyacak besbelli.

Hazır bu ikili herkesin günahlarını yüklenip göğe yükselirken, benim gibi ‘sıradan insanlara’ sağdan soldan, bu topraklarda yaşamaktan bulaşmış pislikleri de sırtlansalar bari. Ama sırtlanmıyorlar. Onlar yalnızca Büyük Klüp’ün günahlarını taşıyabiliyorlar. Peygamber değiller, istiapa hadleri bu kadar.

‘Sıradan insan’ artık kendi masumiyetine inanmıyor ki sizinkine inansın. Benden söylemesi. Ama tabii unuttum, siz ‘sıradan insanın’ ‘marjinal’ olduğunu düşünüyorsunuz.

Sonra halı ayağımızın altından çekilince kim çekti diye merak ediyorsunuz.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

CERN, din ve milliyetçilik

Gökhan Özgün 22.09.2008

Bu dünyada ve her dünyada kıyamet kopacak. Bu kesin bir bilgi. Dünya yok olacak. Dünyayla beraber bizim hayat diye bildiğimiz her şey de belki ateşte yanacak.

Din ve bilim ‘başlangıcımız’ konusunda tam olarak anlaşıyor olabilir ama sonumuz konusunda tam bir ittifak içinde. Dünyanın sonu kıyamet.

Bilim ‘bilimsel’ olabilir, ama sıradan insanla kurduğu ilişki ‘dini’ bir ilişkidir. Her din gibi, bilimin de sıradan insanın muhayyilesiyle rabıtası tasvirler ve tasavvurlar üzerinden ilerler.

Bilimin yarattığı her yeni tasvir, her yeni tasavvur, hem insanı hem de insanlığı geri dönüşsüz bir şekilde değiştirir.

İlk dünya haritasını gören insan bir daha eskisi gibi olamaz. Dünyanın uzaydan çekilmiş fotoğrafından sonra artık yaşadığımız dünya aynı dünya değildir. Dünyayla ilgili hissiyatımız, maneviyatımız değişmiştir.

Memleketimde herkes, günlerce orada, CERN’de, ne olup bittiğini anlamaya ve anlatmaya çalıştı. Halbuki anlatmaları ve anlamaları gereken işin bilimsel boyutu değil ‘manevi’ boyutuydu. Sıradan bir Batılı da orada ne olup bittiğini anlamıyordu ama bizden çok farklı şeyler hissediyordu.

İnsanlığı CERN’e götüren bilim macerası yolda birçok tasvir ve tasavvur yarattı. Bunlar da, Batı’da sıradan insanın ruhunda tıpkı dünyanın uzaydan fotoğrafı gibi zaman içinde yavaş yavaş yer etti.

Karadelik tasavvuru bunlardan en derin iz bırakanıydı. Uzaydaki her şeyi yutan karadelikler. Galaksimizin ortasında bile koskoca bir karadelik vardı. Bütün bir galaksi bu karadelik tarafından yutulmak üzere onun etrafında dönüyordu.

Karadelikleri yaratan patlayan yıldızlardı. Bizim güneşimiz de bir gün patlayacaktı. Ondan önce bir başka felaket olmazsa, güneşimiz bir karadeliğe dönüşmese bile, bu kaçınılmaz patlama bütün dünyayı, bütün canlılarıyla yakıp kül edecekti.

Ne zaman kopacak kıyamet? Üç-dört milyar yıl sonra. Ve kıyametten sonra insanlık hayatını sürdürecekse nerede sürdürecekti? Bir başka gezegende ve çok muhtemelen de geçici olarak Mars'ta.

CERN deneyi sırasında basınımızda yazılanları takip ettim. Memleketim bilime tapıyordu. Ama o kadar. 'Bilimin maneviyatıyla' ilgimiz ise koskoca bir sıfırdı. Bir günlüğüne herkes yüksek fizikçi olmuş, tabir caizse, kelimelerini anlamadıkları bir kutsal kitabı yüksek sesle okumuş ve iman tazelemişlerdi.

Bu arada Batı'da azımsanmayacak sayıda insan, epeydir dünyaya baktığı zaman sanki yeni bir maneviyatın ilk ayetlerini yazıyordu. Burası, dünya, insanın evi değil. İnsan göçebe. Kâinatın yolcusu. İnsanın evi kâinat. İnsan sürekli yeni dünyalar bulacak, ve her dünyadaki kıyametten kaçmaya çalışacak. İnsanlığın kaderi, kaçınılmaz olarak ortak. İnsanın cevheri toprak (karbon) ama, her şeyin, toprağın da kaynağı, ışık ve ateş

CERN deneyi ise muhtemelen bu yeni tasavvura tasavvufu çağrıştıran bir mevhum daha ekleyecek. Her şeyin ama gördüğümüz her şeyin tek, basit ve aynı hamurdan olduğunu gösterecek.

Hayatın kaynağı ışık. Dünya fani. Evimiz artık kâinat. Ve belki de kâinattaki her şeyin ve insanın hamuru tek ve aynı.

Bu yenilenmiş 'maneviyatın' insanları, artık Mars'ı düşündükleri zaman, göç edecekleri, bir süre yaşayacakları bir yeni dünya tasavvur ediyor.

Stephen Hawking, geçtiğimiz yıl, milyonlarca belki de milyarlarca yıl öncesinden insanı uyardı. Bir an önce uzaya gidin, dedi. Çünkü uzaylısınız. Çünkü hayatınızı er ya da geç orada idame ettirmeye mecbursunuz.

Bilim sıradan insanlarla konuşurken dinin dilini kullanır. Toplu selametın, toplu kurtuluşun dilini kullanır. Mucizelerin hakikiliğinden vazgeçse bile, tasvirde hakikatin mucizevîliğinden vazgeçemez. Dinin eski diliyle yeni cümleler kurar. Yeni maneviyatlar yaratır. Geleceği karşılayabilecek, insanlığı hayatta tutabilecek yeni maneviyatlar. Sayısız kıyametten kaçabilecek kurtulabilecek en son kıyamete dek varolacak maneviyatlar.

İşin garibi, bu yeni maneviyattan yoksun olun kültürler, dinini, dilini, kültürünü, kimliğini eninde sonunda kaybeder. Kendi kıyametinden kaçamaz.

Halbuki bu maneviyata açık kültürlerin dini de dili de kültürü de şu veya bu şekilde hayatta kalmaya devam eder.

İşte benim ‘milliyetçilik’ten anladığım bundan ibaret. Kendimizi kaybetmemek için milletçe insanın geleceği karşıladığı yere taşınmak. Her şeyle orada hesaplaşmak.

Orada, geleceğin eşiğinde, bilim, dinin diline, din de, bilimin eline muhtaçtır.

Orada üniversiteler vardır. Üniversitelerin kapısı yoktur.

Din bilimi bilim dini rencide ediyor diye internet sitesi kapatan insanlık müsveddeleri yoktur.

Bu ‘sivilceli bilim kurgu’ yazısı kimde beyhude bir sırtış uyandırıyorsa şunu unutmasın. Şu anda torunlarınızın geleceği muhtemelen oradaki bir ‘sivilceli yeni yetmenin’ elinde. Onun tasavvurunda. Onun tasarrufunda. Ve onun hür maneviyatında.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Jip Cumhuriyeti

Gökhan Özgün 25.09.2008

Amerika’da Obama’nın ‘takiye’ yaptığına inananların oranı kaç biliyor musunuz? Yüzde 12.

300 milyonluk bir Amerika’da bu 36 milyon kişiyi temsil eden bir bakış açısı demek.

Göbek adı benim gibi Hüseyin olan Obama’nın ‘gizli’ Müslüman olduğunu düşünenlerin sayısı bu. Üstelik Amerika Hristiyan bir ülke. Düşünsenize *Hürriyet* gazetesine nasıl gün doğardı, Amerika’da olsaydı. Ama Amerika’da kimseye gün doğmadı.

Amerikalı gazeteci bizimkinden daha mı ahlaklı? Ben böyle bir ihtimal üzerine oynamak istemem.

Böyle bir haber büyütülse, Malezya, İran kıvamına gelse, hele Amerikan fantezi yazarlarının komplo teorisi kabiliyetiyle iyice bir tatlandırılrsa, satmaz mı? Satar. Hem de ne biçim satar.

O zaman Amerikan ‘merkez medyası’ niye böyle bir malzemeden ‘Marşlılar dünyayı işgal ediyor’ kıvamında şişirilmiş bir korku yaratmaz?

Çünkü bu, ‘perakendecilik’ kurallarına aykırıdır. Amerika’da Şerif Mardin’le Bekir Coşkun’u, Ayşe Arman’la Soner Yalçın’ı aynı pakette satamazsın. Bunları teker teker ayrı ayrı yerlerde severek satın alabilecek Amerikan tüketicisi, hepsini aynı korku promosyonlu pakette bir arada almaz. Bir tercih yapman gerekir satarken. Çünkü satın alan tercih yapar.

Merkez medya tercihini Şerif Mardin’den yaparsa bunun maliyeti, bunun fırsat maliyeti (opportunity cost’u) diğerlerinden maalesef vazgeçmektir. Amerika’da zaten her gün her sayfasında korku satan gazeteler vardır, uzaylıların her gün bir çocuğa tecavüz ettiği gazeteler. Büyük korku üstatları da yerini orada alır. Ekmeğini orada kazanır.

Bir ‘jip cumhuriyeti’ olan memleketimde, fırsat maliyeti kavramı burjuvazimizi ilgilendirmez. Türkiye’de yalnızca fırsatlar vardır. Bir fırsatı tercih etmek, sizi başka fırsatlardan mahrum etmez. (Mahrum ediyorsa, enayi yerine konursunuz.)

Bunun en iyi örneği CHP’dir. CHP’nin, bir başka diyarda meczup diye nitelendirebilecek iletişim stratejisi hem demokrat, hem cuntacı, hem milliyetçi, hem enternasyonalist, hem anti-emperyalist, hem Avrupa Birlikçi ve hem vesaire vesaire hem de vesaire vesaire’dir. Nasılsa böyle bir ‘ramazan paketi’ bedava. Bir fırsat maliyeti yok.

Bunun alıcısı var mıdır Türkiye’de? Vardır. Başta burjuvazimiz. Toplayıcılıktan avcılığa bile geçememiş burjuvazimiz, bunu seve seve alır. Çünkü hem cumhuriyet tarihinin ‘en büyük korkusunu’ yaşayıp hem de barları lokantaları beach-clubları doldurabilirler. Ankara’da bir bomba patlar. Genelkurmay Başkanımız, böyle patlamalar olabilir, olmaya da devam edebilir diye Ankara’da Ulus’ta ulusa açıklama yapar. O gün hiçbir uçak, lokanta rezervasyonu iptal edilmez. Bu açıklama nasılsa bedavadır. Korkusu da, korkutması da, bedava. (Sabık Genelkurmay Başkanımız bu bedava açıklamayı Ergenekon’dan önce yapmıştır, bedava bir açıklama olduğu için hangi bilgiyle bu açıklamayı yaptığını ona ilelebet kimse sormayacaktır.)

Aynı açıklamayı Pentagon sivil bir uçakla patlatıldıktan sonra Amerikan Genelkurmay Başkanı yapsaydı, daha önce de yazmıştım, şu anda bütün Amerika hâlâ yer altında yaşıyor olurdu. Böyle bir açıklamanın bedeli budur.

Sonunda ortaya şöyle bir tablo çıkar. Hem Türkiye’nin büyük bir tehlikenin eşiğinde olduğuna inanan, hem de aynı dönemde yatırımlarını, şirketlerinin değerini, hatta lüks tüketimini arttıran bir burjuvazi. Hem her şey değişsin, büyük bir dönüşüm olsun isteyen, hem de ordu dahil kimse kimseyle papaz olmasın isteyen bir ‘makul’ ve ‘onurlu’ gazeteciler güruhu. Bu ‘hem hem’leri istediğiniz kadar uzatıp ‘ayağım olsun yere değmesin’e kadar getirebilirsiniz.

Sıfıra yakın riskle büyümüş bir burjuvaziden, bir teknokratlar, bir bürokratlar ordusundan başka ne bekleyebilirsiniz?

Amerika’da açılan 100 işyerinden ortalama 90’ı batır.

Tayyip Erdoğan boykot çağrısıyla Aydın Doğan medyasına bir ‘fırsat maliyeti’ çıkarmak istedi. Buraya kadar iyi de, garip olan, o da bunu bedavaya getirmek istedi. Madem böyle bir çağrı yapacaktı, bunu Anayasa Mahkemesi kararından önce yapacaktı. O zaman siyaset yapmış olacaktı. Ama yapmadı. Çünkü şimdi bedavaya geliyor.

Kapitalizmde bedavaya gelen bir tercih, tercihsizliktir. Siyasetsizliktir. Hiçliktir. Aslında ahlaksızlıktır. Kapitalist bir ekonomi hiçlikle belki bir yere kadar büyür, ama gelişemez. Kapitalizmde gelişmeyi sağlayan, yapısal değişikliğe yol açan, tercihlerin, fırsatların maliyetlerinin hakiki olmasıdır.

Fırsat maliyetinin olmadığı bir toplumda ne birey bireye benzer, ne de cemaat cemaate.

Aynı 5000 kişinin Jan Garberek, Sezen Aksu, Mick Jagger ve İbrahim Tatlıses konserine koşabildiği jip cumhuriyeti, bir tercih kültürü değil, bir yağma kültürüdür.

Fırsat maliyetinin olmadığı toplumların en büyük tehlikesi, ‘marjinal’in merkeze çöreklenebilmesi, merkezin de marja sürülebilmesidir.

Seçme şansı olanların bütün seçimlerini bedavaya getirdiği bu toplumlarda, bütün ama bütün bedeli hiçbir seçme şansı olmayanlar öder.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

DTP sessizliği

Gökhan Özgün 27.09.2008

Dostoyevski, “dünya yüzünde tek bir çocuk acı çekiyorsa, Tanrı yoktur,” demişti.

Böyle mutlak sorgulamalar kimilerine beyhude gelir. Çünkü temel meseleyi çözmez. Ama bu basitliği hor görmeyin, zira böyle sahici isyanlar meseleye yeni bir temel kazandırır.

Bu yeni temel üzerine bir başkası, Dostoyevski’den yılarca sonra, şu mealde sözler edebilir ve etti de; “İnsanlık büyüdükçe, erişkinleştikçe, Tanrı insanı yalnız bırakacaktır, onun işlerine karışmayacaktır”. Ve böylece, Dostoyevski’nin meselesi en azından gökyüzünden yeryüzüne iniverdi.

Bunun DTP’nin kapatılmasıyla ne ilgisi var diyeceksiniz?

DTP’nin kapatılması DTP’nin içinden bazı kişilerin fena halde işine geliyorsa, DTP, zaten yoktur. Bir parti değildir.

Zaman’da Bejan Matur yazdı. “DTP’nin kapatılması DTP’nin içinde ‘şahinleri’ güçlendirecek, ‘ılımlıları’ tasfiye edecektir,” diye. Dikkatinizi çekerim. “İlimlileri şahinleştirecektir,” demiyor. Arada büyük fark var.

AKP’nin kapatılma davası esnasında böyle bir parti içi siyasi dengeden söz edeni ben hatırlamıyorum. Belli ki böyle bir itişme yoktu. Türkiye büyük vakit ve enerji kaybetse de, eninde sonunda Tayyip Erdoğan’ın yine partisinin başına geçeceğinden neredeyse kimse kuşku duymuyordu. AKP’nin kapatma davası Türkiye’nin meselesiydi. AKP’nin kendi içinde hesaplaşma zemini değildi. Olmadı da.

Bence demokratları DTP’nin kapatılması konusunda paralyze eden hakikat de zaten bizzat bu.

Yoksa, birine terörist deyip dememek, mesela benim indimde vicdan özgürlüğüne girer. Bunun hazmı çok zordur, ama vicdan özgürlüğünü düşünce özgürlüğünden ayıran da budur.

Diyarbakır Cezaevi engizisyonundan geçmiş biriyle benim gibi birinin siyasi düşünceleri belki benzer olabilir. Ama, aynı vicdana sahip olmamızı beklemek, her papazın her imamın, peygamber, hem de aynı peygamber olmasını beklemek gibi bir şeydir.

Bir gün elbet dindarlarımız da vicdan ve din özgürlüğünün birbirini nasıl tamamladığını kafalarını vura vura anlayacaklardır. Ahmet Türk'ün "PKK terörist değildir," diye kendi iradesiyle beyanat vermesiyle, kendisine sorulduğu zaman "terörist demem," demesi arasında geceyle gündüz kadar fark vardır. İnancını empoze etmekle, inancını beyan etmeye zorlanmak kadar büyük bir fark.

Ayrıca PKK'ya terörist dememek ya da diyememek, zaten bütün Kürt meselesinin hülasasıdır. DTP'yi kapatmak, Kürt meselesini kapatmaktır. DTP sanki bir parti değil, Kürt meselesinin bütünüdür.

Bu yüzden, DTP'nin kapatılması Türkiye için AKP'nin kapatılmasından çok daha tehlikelidir. AKP'nin kapatılması Türkiye'ye büyük vakit kaybettirecekti, patinaj yaptıracaktı. Ve fakat, herkes için için biliyordu ki, tren er ya da geç rayına oturacaktı. DTP'nin kapatılması ise, meçhule giden bir yol.

İşin garibi, Türkiye bu gerçeğin farkında, temenni düzeyinde bakıldığı zaman, DTP'nin kapatılmamasını temenni edenler o kadar çok ki, DTP'nin kapatılmama 'temennisi' bayram tebriğine döndü.

DTP'nin içinde bir kanadın DTP'nin kapatılmasından güçlenerek çıktığı bir ortamda, DTP'nin kapatılmama mücadelesi verecek bir bünyeye, bir iradeye sahip olduğu söylenebilir mi? Ya da DTP'nin içinde veya tabanında DTP'nin kapatılmasını temenni edenler olmadığını açık yüreklilikle söyleyebilir misiniz?

Böyle bir tabloda benim gibi sıradan bir insandan DTP için 'mücadele' beklemek, sen de bir el atıver de DTP'nin iç siyasetini bir dengeleyelim demek olmuyor mu? Senin yanına aldığına karşı ben nasıl mücadele vereyim? Bu, her şeyden önce benim haddim mi? ('Benim haddim mi' sorusu pek 'ehemmiyetli' insanlar memleketi Türkiye'de nedense hiç sorulmaz.)

Kürtlerin, kapatıldığı takdirde, bütün üyeleri ve tabanıyla mağdur ve mazlum olacak bir siyasi parti kurma zamanı gelmedi mi? Tasada ortak olmayan bir siyasetin, kaderi nasıl ortak olabilir? En vahim noktada bile ortak değillerse, onları birarada tutan ne?

Kürt siyasetinin, bu derecede geniş bir siyasi yelpazeyi aynı çatı altında barındırması yalnızca ve yalnızca 'mazlumlukla' açıklanabilir mi?

Türkiye'de insanların demokrasiyle ilişkisini yine Dostoyevski'den bir karakterle resmederim ben. Stavrogin'le. Stavrogin, 'inansa, inandığına inanmaz, inanmasa, inanmadığına inanmaz' bir kişidir.

DTP, fikri bir yana, bünyesiyle bu kişiliği fazlasıyla andırıyor.

Açıkçası, DTP'nin kapatılmasından duyduğum endişe AKP'nin kapatılmasından duyduğum endişeden daha büyük. DTP'nin bütün tabanının ve üyelerinin benle aynı endişeyi paylaşacağı günü bekliyorum.

İşte o gün, DTP için 'mücadele' vermek, tabir caizse, garip ve heveskâr kaçmaz. Anlamalı olur.

Tayyip Erdoğan'ın Aydın Doğan'a karşı sazı kendi eline alması, basındaki demokratları nasıl tek kelemde ehemmiyetsizleştirdi ve anlamsızlaştırdıysa, DTP'nin ucube bünyesi ve iç meseleleri de, sıradan insanı ve onun demokrasi mücadelesini işte öyle ehemmiyetsizleştiriyor.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Cehaletin sonu ve masumiyet müzesi

Gökhan Özgün 29.09.2008

Kitaplara oldum olası düşkündüm. Bunun nedenini uzun süre anlayamadım. Çünkü derdim 'bilgi' değil, 'sanat' değil. Kaynağı 'yüksek' olan şeylerin, kaynağı 'alçak' olan şeyler kadar büyük felaketler yaratabildiğine de kısa ömrümde zaten defalarca şahit oldum.

Kitapları niye sevdiğimi, bir gün bir müze gezerken idrak ettim. Hayatımda çok çok az müze gezdim. Müze gezmeyi hiç mi hiç sevedim. Bunun nedenini de, kitaba olan düşkünlüğüm gibi, hiçbir zaman anlamamıştım. Kısmet ikisini birarada anlamakmış.

Birden farkettim ki her müzenin arkasında biri var. Bir editör diyin, bir montajcı, bir otör ya da bir yazar diyin, farketmez. Tek bir kişi var. Koskoca bir müze yalnızca alıntılarla yazılmış tek bir kitap gibi. Zaten plastik sanatlarda var olabilmek için bir müzede 'alıntılanabilmek' gerekiyor.

Bir küratörün seni alıntılatabileceği bir kıvamda olmalısın ki, var olabilesin. Yoksa, yok olur gidersin ve büyük ihtimalle tarihten siliniverirsin. Plastik sanatlarda 'tanınmayan' yok olur gider. Var olabilmek için hayatta kalman lazım. Hayatta kalmak için de tanınman.

Bu garabeti en iyi anlatan cümleyi Orhan Pamuk kurdu. Kitabını okumasam da, müzesini görmesem de, şunun farkındayım ki, Orhan Pamuk, ikisiyle birlikte, çok önemli bir cümle kurdu. Projesine, müzesiyle birlikte kitap yazma fikrine yani, istediğiniz kadar 'hesaplı, hesapçı' deyin, farketmez. Bu cümle, kitabından daha değerli

benim için. Ayrıca ilgi çekici cümleler kurabilen insanların 'hiç hesapsız' olması gerektiğini size kim söyledi? Yani ehemmiyetli şeyler, bir bebeğin ağlaması ve gülümsemesi kadar içten ve masum mu olmalı? Niye yazarlarda masumiyet aranır, bilemem, ama ben bunu insanların kutsal kitap arayışına bağlarım. Kutsal kitapların arkasında Tanrı ve peygamberler vardır. Tanrı zaten masumiyetin ötesindedir. Peygamberler de onun masum elçileri.

Bu sayede, kutsal kitaplar kandırmazlar, ya da kandırmadıklarına inanılır. Ama maalesef insan denen fani masum değil. Zaten o yüzden bir kitap yazmıyor, milyonlarca kitap yazıyor.

Kitabın sihri kütüphanede. Bir kütüphanede Proust'la, dünyada adını kimsenin duymadığı bir yazar yanyana durur. Siz hiç bir müzede Van Gogh'la ismi hiç duyulmamış bir ressamın yanyana sergilendiğini gördünüz mü?

Kütüphane demokrasinin resmi gibidir. Bir müze ise hayatta bulabileceğiniz en totaliter şeydir. Tek bir kişinin kurguladığı kutsal bir kitap gibidir. Ve bu kitabın içindeki kelimeler de yazara ait değildir. Müzenin içindeki eserler, icazeti önceden alınmış kutsal kelimelerdir.

Müze sizi belli bir okumaya doğru iter. Zorlar. Kütüphane ise size hiçbir tavsiyede bulunmaz. Kitap güzeldir, çünkü kütüphaneliktir. Plastik sanatlar problemlidir ve bazen problemdir, çünkü müzeliktir.

Her kitap klasikleşmeyi arzulamaz, ama her resim klasikleşmeyi arzular. Buna mecburdur, çünkü yoksa, yok olur. Kitap klasikleşmeden de hayatını sürdürür. Güçsüz de var olabilir.

Orhan Pamuk'un 'müzesindeki' her şey, artık klasiktir. Orhan Pamuk kitabıyla onları klasikleştirmiştir. Ama, kitabının bir edebiyat klasiği olup olmayacağı meçhul. Olmasa da kütüphanede yerini alır. Masumiyet müzesindeki nesneler ise, onun kitabıyla klasikleştirilmemiş olsa, birer eskici parçasıdır.

Bu proje eksensizleşen bir dünyanın resmi gibi. Artık mesela demokrasiyi anlamak için demokrasinin klasiklerini bilmek, okumak gerekmiyor. Zaten bu kadar kitap, yazı ve mecra bolluğunda aynı dünya görüşüne sahip iki kişinin ortak tek bir kitabı okumamış olması çok mümkün. Galactica dizisi, ya da Matrix filmi üzerinden siyaset tartışan ve klasikleri yalayıp yutmuş kişilerden siyaseti daha 'iyi' kavramış çocuk dolu dünya.

Bilginin bir ekseni kalmadı. Dolayısıyla, cehaletin de bir ekseni yok artık. Öyle toplu halde parmakla işaret edilebilecek anlamda cehaletin sonu geliyor.

Orhan Pamuk bir kişi hayal etti, ve onu psikologlara, ve hatta edebiyat eleştirmenlerine teslim etmedi. Tek bir kişinin ve aşkın etrafında bir 'kültür' yarattı. Ve onu hıncırca korumaya aldı. Demek tek bir kişiden de bir 'kültür' çıkabiliyormuş. Demek bir birey, tedaviye açık bir 'ruh'tan ziyade, kabulü hak eden bir kültürü andırabiliyormuş,

Demek birey, bağımsız davranabilmeyi, düşünebilmeyi, kendini ifade edebilmeyi, gerçekten de hak edebiliyormuş.

Dünya bunu hissediyordu, şimdi idrak da ediyor. Yeni olan, idrak. Dünya demokrasiye inanıyormuş gibi yapıyordu. Artık gerçekten inanmaya başlayacak.

Nobel ödüllü bir edebiyatçı beş sene uğraşıyor, ve bir 'müze rehberi' yazıyor. Birileri de bunu küçümsemeye çalışıyor. Çünkü kitabı küçümsüyorlar. Edebiyatı yüceltiyorlar. Edebiyatla birlikte de kendilerini.

Edebiyat, plastik sanatların güç dünyasına heves etmektir. Müzeyi kütüphaneye tercih etmektir.

Tabii, her şeyi yanlış anlamış olabilirim. Yani, müzelik olmayabilirim. Rafta kalabilirim.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bir yıl ileri, on yıl geri, Kürt meselesi

Gökhan Özgün 09.10.2008

"Yavaş, hantal, gönülsüz ve sahipsiz bir demokratikleşme, bir 'ilerleme', bir 'iyileşme' gibi gözükse bile, beklenin aksine PKK'yı zayıflatmayabilir. Hatta büyük ihtimalle güçlendirebilir bile. Halbuki ani, atak, radikal, kapsamlı ve kaynağı belli bir demokratikleşme PKK'yı çok hızla küçültür.

Bundan 30 yıl önce, Kürt diye ayrı bir halkın varlığını kabul etmiyorduk. Bugün Kürt varlığını kabul ediyor muyuz? Ediyoruz. Kürtçenin apayrı bir dil olduğunu, hatta bir Hint-Avrupa dili olduğunu kabul ediyor muyuz? Ediyoruz. Meclis'ten toplayıp senelerce içeri attığımız kişileri tekrar siyasette görmeyi kaldırabiliyor muyuz? şimdilik kör topal kaldırıyoruz. Af Yasası'ndan, hatta bir paşa gönül isterse, Kürtçe devlet hizmetinden, eyalet sisteminden bahsedebiliyor muyuz? Bahsediyoruz. Son 30 yılda Kürt meselesinde hayati olmasa bile önemli değişiklikler olmadı mı bu memlekette? Oldu. En azından zihniyet açasından oldu.

Şimdi en önemli soruyu soralım. Nedense hiç sorulmayan soruyu. Peki, bu değişim nasıl gerçekleşti? Vicdanlıysak bu basit soruyu soralım artık. Bu nasıl gerçekleşti? Büyük siyasi partilerimizin iradesiyle mi oldu? Ben böyle bir irade görmedim. Gördüğüm, büyük bir dirençti. Yukarıdaki zihniyet dönüşümü, açıklanmış, net, belli bir siyasi proje çerçevesinde gerçekleşmedi. Sanki her şeye rağmen zamanın çarkında kendiliğinden gerçekleşti. Bu dönüşüm insanlık için küçük bir adım olabilir ama Kürtler için büyük bir adımdı. Bu dönüşümün öznesi kimdi? CHP mi? Ecevit mi? Demirel mi? AKP mi?Bu dönüşümün net bir öznesini Türkiye’de hiç kimse işaret edemez. Öznesi belli olmayınca bu dönüşüm pasif bir dönüşüm haline gelir. Ve birileri çıkar bu ‘sahipsiz dönüşümün’ öznesinin PKK olduğunu iddia eder. Burada mesele bu iddianın doğru ya da yanlış olması değildir. Böyle bir inancın zemininin olup olmamasıdır.

Böyle bir inancın zemini var mıdır? Eğer bu dönüşümün öznesi dev bir abide gibi her yerden görünmüyorsa, evet, bu inancın bir zemini vardır.

... Her hantal demokratikleşme, bir geri çekilme gibi tezahür eder ve bu ilerlemenin öznesi PKK oluverir. Öyle olmasa bile öyle telakki edilebilir.Yok, bir anda, radikal, kapsamlı, anlamlı ve sahipli bir demokratikleşme gerçekleştirilirse, bu demokrat atağın öznesi bütün Türkiye olur ve PKK aniden bütün siyasi zeminini kaybeder. Yani, demokratikleşme var, demokratikleşme var. Biri PKK’nın hesabına yatar, biri bütün milletin hesabına. İşte bence gerçek bu. Bu gerçeğin niye acı olduğuna gelince... Niye acı olduğunu zaten hepiniz biliyorsunuz.”

Yukarıdaki satırları, Yeni Anayasa ikliminin henüz dağılmadığı bir ortamda, yaklaşık bir sene önce yazdığım “Kürt meselesi ve PKK’yla ilgili acı gerçek” başlıklı yazımdan aldım.

Arada geçen zamanda ne oldu?

Arada Türkiye, silah, hukuksuzluk ve medya zoruyla en vahim, en akıl almaz köşelere sıkıştırıldı. Sonunda kurtulduk sandık. Ama baktık ki, AKP’yi kuma gömmeyi başaramayan ‘hukuk darbesi’, Yeni Anayasa ihtimalini muhtemelen canlı canlı tabuta soktu.

AKP, anayasa vaadine sarılacağına, kalan sağlar biziz pişkinliğiyle, artık tescil edilmiş, soğuk damgalı iktidarına sarıldı ve seçim öncesinde güç gösterisine başladı.

DTP’nin kapatılması meselesi Türk siyaseti denen zurnanın son deliği haline geldi. Ve işin en acı yanı, DTP kapatılırsa, hukuksuzluğu tescilli bir mahkeme tarafından siyasi bir kararla kapatılacak, kapatılmazsa, yine siyasi bir kararla kapatılmayacak.

Ve şimdi, AKP çok tehlikeli bir oyun oynuyor. Artık bu çağda zaten kaçınılmaz olan küçük, sembolik ve sıradan demokratik hamlelerin PKK’yı köşeye sıkıştıracağı vaadi veriliyor halka. Bu, büyük bir yalandır.

Böyle gönülsüz, göstermelik ‘demokratik’ hamleler PKK’yı güçlendirir.

Gerçek şudur ki, kararlı, kapsamlı radikal bir demokratik hamle bile, olsa olsa PKK’ya vicdani zemin kaybettirebilir. Ve onu izole eder. Yok olmasını garanti etmez.

Demokrasi, Kürt vatandaşlarımızın temel hakkı olduğu için önemlidir. Yoksa PKK’yı yok etmek için ekonomik ve stratejik kullanılması gereken çok pahalı bir teçhizat ya da modern bir ‘silah’ değildir.

Samimiyetle cevaplanması gereken soru şudur. PKK’yı yok etmeyecek olsa bile, Kürtlerle ilgili radikal bir demokratik açılıma evet diyecek, bu konuyu gündemde tutacak, iki halk için ortak hafıza oluşturmaya çalışacak, her fikrin ifade edilmesine tahammül edecek kaç kişi var bu memlekette?

Öznesiz, nesnesiz, mesnetsiz bir sözde ‘demokratikleşme’, terörün öznesini de, nesnesini de, mesnedini de güçlendirir.

Bir bakmışsınız yine on yıl geriye gitmişiz. Bir taraftan demokratikleşmeden bahsederken, bir taraftan yine olağanüstü durum yasaları çıkarmaya başlamışsınız. Demokraside ilerliyoruz derken, ucubeliğimize ucubelik katmışız.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kıyamet tüccarları

Gökhan Özgün 11.10.2008

Bugünlerde, kriz sağolsun, kıyamet yine kıymete bindi. Şimdi kıyametin yağı çıkarılıyor. Sağda solda ‘bak nasıl haklı çıktık’ yazıları çıkıyor.

Kondratiev’e göre her 50 yılda bir, bu arada her 10 yılda birliği de var. Bir de küçük, üç beş yıllıkları var. Kapitalizmin krizlerinden bahsediyorum. Derdiniz kriz kehanetiyse, kapitalizmde hep haklı çıkarsınız.

Kapitalizm, büyük iniş çıkışlar, o büyük iniş çıkışların içinde de küçük iniş çıkışları olan, epey engebeli, kriz içinde krizlerle yürüyen bir üretim tarzıdır. Bunu bilen, yüzyıldır biliyor. Ben bunu bundan 25 yıl önce, ekonomi tahsil ederken öğrenmiştim.

De, bütün bunların mesela, AKP'nin DTP'nin kapatılmasıyla ne alakası var? Kürt meselesiyle, AB'yle, korporatizmin şahı TC devleti ve onun yanaşma burjuvazisi ve onun merkezî medyası ve hepsinin veziri azamî Türk Ordusu'yla ne alakası var?

Yani global kapitalizm krize girince, birdenbire Anayasa Mahkemesi hukukun üstünlüğüyle mi hareket etmiş oluyor? Aniden AKP'nin meşruiyet krizi tekrar mı doğuyor? Karpuz seçer gibi cumhurbaşkanı seçme hakkı mı oluşuyor? Ergenekonu umursamama pişkinliği siyasi bir temel mi kazanıyor?

Hani lafı açık açık buraya kadar getirmeye çalışan çakallar var etrafta, aklım almıyor.

Kendini önce solcu olarak tescil ettikten, ve araya 'kapitalizmi kökünden sorgulamak' gibi cüsseli cümleler sıkıştırdıktan sonra, ne söylersen söyle, oluyor.

Söylenen açıkça faşizan da olsa, otoriter bir kapitalizme koşarak kollarını da açsa, farketmiyor.

Madem durum bu, o halde net olmakta fayda var.

1) Türkiye'de liberal demokratlar ve liberal solcuların temel meselesi şu.

Dünyada iki kapitalizm var, bunlardan biri Batı'da liberal demokrasi üzerinde duruyor. Diğeri ise, Sovyetler'in ve Çin'in ne idüğü belirsiz rejimlerinden bozma bir 'otoriter kapitalizm'. (Bir üçüncüsünü bilen varsa, beri gelsin)

Liberal demokrat ya da liberal solcu, sana kapitalizmi sorgulama demiyor. Kapitalizmi, ya da canın başka neyi isterse sorgulayabilecek asgari özgürlüğü ancak liberal demokraside bulabileceğini söylüyor. Zaten mesela Çin'de kapitalizmi falan sorgulayamazsın. Çünkü sorarsan, kapitalist değiller.

Liberal demokrasi bir zemindir. Şu anda var olan en özgürlükçü siyasi zemindir. Peşinde koşulan bir 'ekonomik rejim' değildir. İsveç de liberal demokrat dünyanın bir parçası olarak sınıflandırılıyor. Amerika da.

Türkiye muhteşem korporatist geleneğiyle, devlete sırtını müstehcen bir şekilde dayamış burjuvazisiyle ve diğer yanda sürekli baltalanan AB umuduyla, şu anda tam iki dünya arasında duruyor.

Liberal demokrasiye ve onun dünyasına doğru hamle yapmazsa, tam otoriter bir kapitalizmin içine düşecek. Ve TC geleneğini ebediyen taçlandırarak.

Bu 'liberal' sol ya da demokrat tavrı, yüzde yüz ekonomik liberalizm destekçiliği gibi okumakta ısrar etmek çakallık değilse nedir? .

2) Bu krizle tam tersine kapitalist kamplaşma daha da derinleşecek.

Batı dünyasındaki fütursuz Amerika ve dolar egemenliği son bulmaya başlayacak. Krizin büyük mazlumu Avrupa'nın gücü zamanla artacak. Avrupa, Batı kapitalizminin merkezinden ve karar mekanizmalarından artık eskisi kadar uzak durmak istemeyecek. Amerika'yla Avrupa zihniyet ve iktidar merkezi olarak birbirine yaklaşıp. 'Sosyal devlet' fikri Avrupai anlamıyla güçlene bile, ulusal devlet fikri ve onun bütün teraneleri gittikçe zayıflayacak. Yani, Batı daha da globalleşecek. Ve yavaş yavaş bunun hukukunu ve uluslararası denetim mekanizmalarını oluşturmaya başlayacak

Ama asıl ilginç olan, otoriter kapitalist ülkelerin de bu krizden zihniyetleri daha da güçlenmiş olarak çıkacak olmaları.

Niye mi? Tam da bizim çakalların kullandığı savın üzerine atladıkları için. Bu krizi, korporatizmin, devlet kapitalizminin ve otoritenin doğrulanması, sağlanması olarak telakki ettikleri için. (Eminim karanlık savaşlar teorisi mucidi Org. Büyükanıt da aynı şeyi düşünüyordur.)

Dünya bize son 20 yılda, daha önce 'mümkün değil' denilen bir şeyin mümkün olduğunu gösterdi. O da, otoriter kapitalizmin pekala hayatta kalabileceği, hatta hızla 'büyüyebileceği' gerçeğidir.

Yani kapitalizmin bütün dünyayı kendiliğinden demokratlaştıracığı hayali sona erdi. (Bu da liberal demokrasinin 'pembe' hayaliydi)

Demokrasi artık bütünüyle siyasi bir tercih. Ekonomik bir zorunluluk değil. Dünyamızı seçmemiz gerekiyor. Ya herru, ya merru.

Bir üçüncü yol mu arıyorsun? Bu yol Çin'le Amerika'nın ortası değil. Maalesef bunları toplayıp ikiye bölemiyorsun. Bir üçüncü yol varsa, o yol, olsa olsa İsveç'le Amerika'nın arasında bir yerde duruyor. Batı'da duruyor.

O üçüncü yolu demokrasiye geçememiş bir Türkiye’de, burada ararsan, ‘kapitalizmi kökünden sorguluyorum’ şarkısı eşliğinde mükemmel bir otoriter kapitalist ucube daha yaratırsın.

Ucube yaratmak ve sonra onu anlamaya çalışmak, e, bizim işimiz de bu değil mi zaten?

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bir varmış, bir yokmuş

Gökhan Özgün 13.10.2008

Türk muhalefet geleneğinin bir vazgeçilmezi var. Olmazsa olmazı. O da, küçümsemek, hor görmek. Bütün cüssesi ve karmaşıklığıyla karşımızda duranı, görmezden gelmek.

Memleketimde muhalifliğin ucuz estetiği buradan besleniyor. Muhalefet, aşağıdan değil, tepeden bakıyor.

Bir parti yıllarca uğraşıp iktidara geliyor. Hem dünyadaki hem de Türkiye’deki çok ilginç bir takım yeniliklerin rüzgârını arkasına alıyor. Ve, bu partinin başarısı şöyle açıklanıyor. Takiye, din istismarı, seçmene rüşvet, seçim yolsuzluğu, ekonomik göstergelerde hile yapmak, vesaire vesaire...

Birileri de çıkıyor diyor ki, takiye yapmıyorlar, seçmene rüşvet vererek kazanmıyorlar, oylar hileli değil, ekonomik göstergeleri çarpıtmıyorlar. Ve meşruiyet sorunları falan da yok.

Bu kadarını söylemek, en büyük AKP destekçisi olmanıza yetiyor da artıyor bile.

Söylediğiniz siyasi bir önerme mi? Hayır. Sadece, AKP’nin, öyle ‘yok ol’ diyince yok olmayacak bir zamane hakikati olduğunu söylüyorsunuz. AKP’nin ardında, hem içeride hem dışarıda, büyük, karmaşık ve yeni bir hareket, yeni bir gerçek var.

Sonra diyorsunuz ki, dünyada da büyük bir değişim var. Dünya, yeni bir dünyanın eşğinde. Avrupa, dünya tarihinde ilk defa, tartışarak, konuşarak, uluslarüstü ortak bir kimlik yaratmaya çalışıyor. İlk defa, yukardan verilmeyen bir kimlik oluşturuluyor.

Bu sefer de körü körüne Avrupa ve Batı hayranı ilan ediliyorsunuz.

Globalleşme, diyorsunuz, Türkiye'nin hem siyasi hem de ekonomik olarak sınıf atlaması için bir fırsat olabilir. Bu sefer de hata ediyorsunuz. Çünkü globalleşmeyi de kartonlaştırmanız lazım. Çünkü globalleşme ve neo liberalizm, bütün milletleri ve onların işçi sınıflarını istisnasız fakirleştiren, sefilleştiren bir canavar.

Vatandaşıyla büyük uyum içinde yaşayan bir devlete sahip olan, kişi başına geliri 85 bin dolarlık Norveç'e globalleşme nasıl zarar veriyorsa, Türkiye'ye de aynı zararı veriyor olması lazım.

Globalleşme Norveç'e zarar verebilir ama Türkiye'ye faydası olabilir dediğiniz zaman, muhalif olamazsınız. Çünkü, globalleşmeyi Batman'ın Joker'ı kadar kartonlaştırmıyorsunuz.

Ve ondan sonra, oturup birbirimize şöyle diyoruz. Türkiye'de muhalefet yok.

Var. Yalnızca, yok sayma muhalefeti var.

Derken kriz geliyor, bunu da globalizmin ve hatta kapitalizmin çöküşü olarak yorumlamanız gerekiyor. Çünkü karton muhalefet bunu gerektiriyor.

Bu krizden globalleşme güçlenerek çıkacak dediğiniz zaman, koşulsuz şartsız globalleşme destekçisi oluyorsunuz.

Sonra diyoruz ki, Türkiye'den mesela büyük yetenek çıkmıyor. Yahu, yanı başımızda bin tane Freud ya da Einstein bitse, farkedilmeden, yaşar, ölür.

Çünkü biz sanıyoruz ki, Batı'yı muasır yapan topraktan bitiyor. Hayır, öyle değil.

Batı'yı Batı yapan, o yetenekleri daha kimse farketmeden, gören, tanıyan, sahip çıkan, kollayan, onların üretmesi ve var olması için gerekli şartları hazırlayan 'prodüktör kişilikler'. Batı, bir keşif toplumu. Bir 'tanıma' kültürü. Varlığı yok, yokluğu var sayma, kültürü değil.

Ama böyle bir meziyet için, bir gelecek duygusu, bir gelecek tasavvuru sahibi olmak gerekiyor.

Hal böyle olunca da, bizim köşelerde yazdıklarımız insanı bezdiriyor.

Çünkü tartışma için bir zemin yok. Bir gelecek tasavvuru yok. Biz, varmış gibi yapıyoruz. Hatta bir münazara için bile bir zemin mevcut değil. Temelinde bütün olan biten, bir nevi ‘metafizik’ itişme. Garip ama, bütün tartışma, bir varlık ve yokluk tartışması.

Yıllarca, Kürtler, var mı yok mu tartıştık. Aslında hâlâ tartışıyoruz. İşkence, var mı yok mu, asker siyasette, var mı yok mu, tartıştık. Sonra, AKP, var mı yok mu, tartışmaya başladık. Oradan, ‘Türkiye’de demokrasi var mı yok mu’yu tartışmaya başladık. Derken, Ergenekon, var mı yok mu, tartışıyoruz. Soykırım, var mı yok mu, zaten hep tartışıyoruz. Kitabına göre Müslümanlık, var mıdır yok mudur, en derin tartışmamız. Sol, var mı yok mu, tartışıyoruz. İrtica, var mı yok mu, tartışıyoruz. Üniversite, var mı yok mu, tartışıyoruz. Hukuk, var mı yok mu tartışıyoruz.

Şimdi de, tabiatıyla, kapitalizm var mı, yoksa artık yok mu oluyor? Onu tartışıyoruz.

Varlık ve yokluk tartışması, tartışmayı yürüten kişileri, tartışılan nafîle ikilemin önüne geçirir. Kahramanlaştırır. Memleketimde köşe yazarının ‘seksapeli’ de budur zaten

Bu seksapelin beyhudeliğinden, ucuzluğundan hicap duymaya başladığım için yazdım bu yazıyı.

Evet, kabul ediyorum, ne söylersek söyleyelim, hangi acı zekâyâ, hangi samimi vicdana hayran kalırsak kalalım, buralarda maalesef her şey bu kadar pespaye. Bu yazıyı yazarken bu gerçeğe sadık kaldım. Kusura bakmayın.

Şimdi tartışalım, bu yazının söylediği bir şey var mı, yok mu?

Ben yok diyim, siz var diyin. Maksat ‘tartışmak’ değil mi?

Ya da, yoksa her şeye, zaman var mı yok mu, onu tartışarak mı başlayalım?

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

‘Uyanık rejim muhalifliği’

Gökhan Özgün 16.10.2008

Türkiye sınıf atlıyor. Hatta siyaseten 11 kırıkla bir üst sınıfa devam etmesine izin veriliyor denebilir. Burada çakarsa, iki sınıf birden geriye gidecek. Hal bu.

Bu hakikatin Sağ'la Sol'la alakası yok. Bunun sağlaması ortada. İnsanlarımızın hayatı artık cenazelerinden daha kıymetli. Hayat nihayet şehitlikten daha değerli bir merteye olmaya başladı. Sınıf atlamanın bundan daha net bir göstergesi olamaz.

Artık askere giden gençlere, cenazelerinde insanüstü bir varlık, tutanaklarda teçhizat zayıatı olarak bakma 'fırsatı' yok oluyor.

Dağlıca'lar, Aktütün'ler, *Taraf* sağolsun belgeleniyor. Belgelendikçe, asker hiddetleniyor.

Milletçe insani endişeler taşımaya başladık, ama tepki vermeye gelince, geçmişte yaşıyoruz. Zihnimiz, gönlümüz açılıyor, ama eklemlerimizde aynı felç devam ediyor.

Bırakın bunca belgeyi bir kenara. Bir gerçek var ki, tek başına yeter de artar bile. O gerçek de, Orhan Miroğlu'nun bir yazısında sessiz sedasız bir köşede duruyordu.

Şöyle yazdı Orhan Miroğlu: "Dahası biliyoruz ki, bir yıl içinde Türkiye'nin uğradığı askerî kayıplar Irak'ı işgale devam eden ABD'nin kayıplarından fazla."

Ve işte Türk gazeteciliğinin pespayeliği, bu hakikate de mi ulaşamıyorsun? Bu da bir belge. Hatta ilk sayfadan nal gibi puntolarla girilecek bir belge.

Felç olmuş bir toplum olmasak, bu belge yeter de artar bile. Böyle bir hakikat karşısında da hesap vermeyecekse ne zaman hesap verecek, şanlı ordumuz?

Demokrasiyi dilinden düşürmeyen başbakanımız 'en azından' yukardaki basit ama çok garip gerçeğin niye hesabını sormuyor ordumuza?

Böyle bir soruya bir krallıkta bile cevap vermek zorunluğu vardır.

Niye bizim kayıplarımız ABD'nin kayıplarından fazla?

En azından buna cevap versinler. İsterlerse desinler ki, Irak'ta OHAL var, bizde yok. PKK, Irak'taki direnişten daha kuvvetli. Ya da, Türkiye, desinler, Irak'tan daha karışık. En azından bir başlangıç olur. Artık bir tenezzül etsinler. Bir muhatap olsunlar.

Ama ne gerek var? Ölmemesi gereken zaten ölmüyor.

Bu hakikatin farkındaysan, zaten, hali vakti iyi kötü yerinde birisindir. Yani, uyanıksındır. Benim vatandaşım işini bilir. Sen de işini bil. Binbir yolu var... Çocuğunu ölümden uzak tut. Ama, uyanık olmayanı uyandırma. Yoksa, papaz oluruz. Bana şahit değıl, şehit lazım. Anlayışlı ol. Anlayışlı ol dediysem, yanlış anlama. Bu bir emirdir. İşte zımni antlaşma bu.

Bu, 'muhalif vatandaş'ı ikame eden 'uyanık vatandaş' modeli de, Özal'ın memleketime hediyesidir.

Özal'ın gerçekleştirdiğı önemli hamleleri, ve fakat, bu hamleleri 'tek başına' gerçekleştiren yarattığı sakat 'muhalif zihniyeti' birarada değılendirmeden, Türkiye neyle hesaplaşırsa hesaplaşıp, hesabı yarım kalır.

Özal, Türkiye'de büyük tabuları yıktı. Bugün Türkiye'nin yüzü hâlâ Batı'ya dönükse, bu, Özal sayesinde. Yoksa mesela, Turgut Sunalp denen asker olmaktan başka bir mesneti ve meziyeti olmayan, şimdi kimsenin nirsuz yüzünü ve adını bile hatırlamak istemediğı birinin 'boşluğuna' çevirecekti yüzünü Türkiye.

Acaba bu yüzden mi, Türkiye'de Kemalizm'in temel renklerinden biri, sorgusuz sualsiz, toptan Özal düşmanlığıdır? Nitekim kendine sol diyen geniş bir kesimde de, bu böyledir. Özal'a hakkını teslim eden asla solcu olamaz. Sol kimliğine asla soğuk damga bastıramaz.

Ama putları kıran aynı Özal, 'benim memurum işini bilir' diyerek, askerlikten uyanık vatandaşa çıkış yolu temin ederek, devlet yanaşması burjuvaziye pek ilişmeden, ona ne idüğü belirsiz bir 'becerikli' burjuvazi ekleyerek, yepyeni bir uyanık vatandaş modeli yaratmıştır.

Bu 'uyanık muhalif vatandaş', kimseyi, özellikle hiçbir kurumu karşısına almaz, her şeyin etrafından dolaşır. (Özal'ın kendi gibi, bir nevi bürokrat muhalif tiplemesidir.) Bunun mekanizmaları toplum içinde zamanla kabullenilmiştir. Sınıf

atlamaya çalışan Türkiye, yıllardır bu mekanizmalarla ve bu ‘uyanık muhalif’ tiplmesiyle idare etmiştir.

Medyamız bu ‘uyanık muhalif’ tiplmesiyle ağzına kadar doludur. Onlar için vize hakiki bir sorun değildir. Eğitim hakiki bir sorun değildir. Demokrasi hakiki bir sorun değildir. Asker hakiki bir sorun değildir. Hepsinden kaçış için açılmış ‘hakiki’ gizli yeraltı tünelleri mevcuttur. Bunları bilmeyen, kullanamayanlar için, çok üzgündürler. Türkiye güzel, ama yalnız bir ülkedir... Ve hatta, yalnız olduğu için mi, bu kadar güzeldir, yoksa?.. Sorry. Karar vermek çok zor.

Ama artık o gizli geçitlere bütün ‘uyanık muhalifleri’ sığdıramayacak kadar gelişiverdi memleket, bak sen şu işe.

Tıpkı Glasnost sonrası Rusya gibi. Ya daha daha fazla otorite, ya da daha fazla demokrasi. Bunun ortası yok.

Sayın başbakana söylüyorum. Bunun ortası yok. ‘Uyanık rejim muhalifliği’nin artık çıkacağı bir delik yok. Ama artık girebileceği koskoca bir delik var. Otoriter kapitalizm.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Gerisini sen düşün başbakan...

Gökhan Özgün 18.10.2008

27 Nisan’ın ertesi günü gazetelerini, bul, oku, başbakan. Bak bakalım kaç kişi doğru yerde durmuş, kaç kişi yanlış?

Artık ben bilemiyorum, o zaman neye doğru diyordun? Neye yanlış? Şimdi neye doğru diyorsun? Neye yanlış? O zaman yanlış yerde duranlar, şimdi doğru yerde mi duruyor? Yoksa, o zaman doğru yerde duranlar, şimdi yanlış yerde mi?

Ben bunun içinden çıkamam. Sen nasılsa çıkarsın içinden. Çünkü ‘doğru’ yerdesin. ‘Doğru’ yerdekilerin içinden çıkamayacağı hiç bir ‘iş’ yoktur bu memlekette.

Artık ne dediğin anlaşılmıyor başbakan. Ama nerede durduğun allah için her yerden görünüyor. Evet, doğru yerdesin. Artık, hem niyetsizsin hem de büyük kısmet peşindesin. Hem böyle bir abesle iştigal edip hem de kazançlı çıkmak için en doğru yerdesin. Türkiye’desin.

Geçen sene yanlış yerdeydin. Düzelttiler.

Bu memlekette yalnızca ‘doğru yerler’ vardır. Başka da bir şey yoktur. Dosdoğru hakikatler yoktur mesela. Unutmuştuk. Hatırlattın başbakan.

Ertuğrul Özkök’le yeni bir söyleşi vakti gelmedi mi başbakan? Hem artık ‘doğru yerde’ buluşursunuz. ‘Doğru yerde’ oturursunuz. Yeter ki doğru yerde durun, ondan sonra istediğiniz kadar eğri konuşabilirsiniz.

Onlar zaten senle birlikte daha ‘doğru’ işler yapmak için ‘uzlaşmak’ istiyorlardı başbakan.

Onlara dikkat et. Hiç yanlış yere düşmezler. Onların siyaseti yanlış yere düşmeme siyasetidir. Bak, Irak’ta jet uçuran Ertuğrul Özkök şimdilerde senin dış politikana hayran. Niye mi? Çünkü artık doğru yerdesin. Doğru yeri asla kaybetmeme siyasetindesin.

Mesele ‘doğru’ yerse, sakın yanlış anlama başbakan, ama onlardan, hasmın ilan ettiklerinden öğreneceğin çok şey var. Çünkü, doğrunun ve yanlışın bu memlekette ‘yer’den ibaret olduğunu onlar ezelden beri biliyorlar.

Bir, yeri olanlar vardır bu memlekette, bir de, yeri olmayanlar. Yeri olanlar, doğru yerdedir. Yeri olmayanlar, yanlış yerde. Bütün ama bütün mesele bundan ibarettir. Gerisi hikâye.

Geçen sene senin de yerin yoktu başbakan. Yanlış yerdeydin. Bu sene yerli yerindesin maşallah.

Kapatma davasının ertesinde gazetelerde yazılanları tekrar oku başbakan. Kim doğru yerde, kim yanlış yerde, bize bir söyle. Üzerinden çok zaman geçmedi, doğrular yanlışlar aynıdır. Ama, belli ki seninle birlikte ‘yer’ değiştirmişler.

Aydın Doğan’ın Hilton için dediğı gibi, boşuna mı edindin bu yeri sen de başbakan? Arkadaşların yardımıyla orayı ‘doğru yere’ çevirirsin artık.

Artık yavaş yavaş doğru yerde duruyorsun zaten. Senden önceki bütün başbakanların durduğu yerde duruyorsun.

Doğru yer orası, biliyorsun. Çünkü orada durduğun vakit, başın birilerinin ayaklarına değiyor. Kimin ayaklarına değiyor söylemeyeyim. Başı da ayağı da rencide etmeyeyim.

“Biz doğru yerdeyiz, gerisini yanlış yerde duranlar düşünsün” demişsin, başbakan. Ne güzel demişsin. Ama bunu daha iyi ifade edebilirdin.

Bak işte burada uzman görüşü veriyorum sana başbakan. İşim buydu, yıllarca kelimelerle uğraştım. Her ifadenin en kısasını, en vurucusunu aradım.

Senin söylediğini senden daha iyi ifade eden biri vardı bu memlekette. Kulakları çınlasın, Yasin Hayal. (Kime niyet, kime kısmet...)

“Akıllı ol Orhan akıllı” derken Orhan Pamuk’a, aynı şeyi söylüyordu. ‘Doğru yeri’ işaret ediyordu. ‘Doğru yerde’ dur Orhan, yoksa ‘gerisini sen düşünürsün’ demek istiyordu.

Yasin Hayal’in ifade gücüne sahip olmanı temenni ederim, başbakan. Aynı derdi senden daha iyi, daha kısa ve daha vurucu anlatmış. Gerisini artık sen düşün başbakan. Sen düşün.

Duydun mu başbakan?.. Şehit anası Havana Yeşil, Başbuğ’a hitaben “... bu iddialar doğru mu, bana cevap vermek zorundasınız” demiş.

Ne diyelim şimdi ona? Yanlış yerde mi duruyorsun diyelim? Çünkü yanlış yerde duruyorsa, belli ki ‘gerisini o düşünecek’ Çocuğunun mezarının başı yanlış yer midir?

Doğru yerdesin, başbakan, doğru yerde.

Doğru yerde duranların zaten iyi kötü ‘bir hukuku’ vardır bu memlekette. Başka hukuka da ihtiyaçları yoktur. Gerisine de karışmazlar. Yani, bir şey daha anlaşıldı bu vesileyle başbakan, yeni anayasa manayasa, artık Hak getire. Belli ki doğru yerde duranların gerisini düşünmeyen ‘hukukuyla’ idare edeceğiz.

Biz yanlış yerdeyiz. Doğrudur. Çünkü durduğumuz yerde başımız kimsenin ayaklarına değmiyor. Dilimiz de hayasızların diline dolanmıyor. Gerisini de artık sen düşün başbakan, sen düşün.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İfade ve otorite

Gökhan Özgün 20.10.2008

Düşünce özgürlüğüyle ifade özgürlüğü arasındaki fark, ne farkıdır? Üslup farkıdır. Bu kadar basit. Basit de, bunu idrak etmiş kaç kişi var bu memlekette? Gittikçe anlıyorum ki, çok az.

Çok çok çok çok az.

Bu memlekette de, dünyada da, düşünce özgürlüğü artık zaten ciddi bir mesele değil. İfade özgürlüğü ise çok ciddi ve çok vahim bir mesele. Aynı tarafta olanları, aynı safta görünenleri bile birbirinden derinden ayıracak kadar ciddi bir mesele.

Komünizm gerekiyorsa, onu da biz getiririz zihniyetiyle, Anayasa değişecekse, onu da biz değiştiririz diyen Baykal'ın çizgisinde hiç değişmeyen, yüzde yüz ifade özgürlüğü düşmanlığıdır. Geniş bir sosyalist kesimin yüz yıldır Marksist-Leninist skolastiğe takılıp kalması da, yine, ifade özgürlüğü korkusudur. Din erkânı, zaten 'skolastik felsefe' denen, 'düşüncenin özgürlüksüz ifadesinin' bizzat kurucusudur.

Muasır medeniyetin hangi erdemi varsa, inceden bir bakın allahaşkına, onun arkasında, yakınında, ya da uzağında, ifade özgürlüğü vardır. Yoksa 'aynı ifadesizlikle' dile getirilmiş doğru düşünceler, saptamalar ve analizler silsilesi değil.

Otoriter olanla totaliter olanın farkı da budur zaten. Totaliter, düşünceye bile tahammül edemez. Otoriter ise 'her düşünceye' tahammül eder, ve fakat sana ve üslubuna tahammül edemez. Otoriter sana sürekli üslup uyarısında bulunur. Çünkü sen, üslubunun nereye vardığını göremeyecek kadar 'saf'sındır.

Totaliterin gözünde aptal, cahil ve tehlikeli olan, otoriterin gözünde sınıf atlamış, 'saf ve çocuk' olmuştur. Totaliterin gözündeki 'erkeksi ve yok edilmesi' gereken tehdit, otoriterin gözünde, zaman zaman histerikleşen, hayatın gerçeklerinden kopuk, bir türlü 'erişkin' olmayı beceremeyen, 'çocuksu ve kadınsı' bir tehlide dönüşmüştür.

Totaliter yok etmek ister. Çünkü karşısındaki erkektir. Otoriter kontrol etmek ister. Çünkü karşısındaki 'yetişkin' değildir. Mesele, otoritere muhalif olan kişinin düşünceleri değildir, mesele onun kontrol edilemez refleksleri, 'yanlış zamanlamaları', yani üslubu, ve bütün bunların marifetiyle ismini cisminden büyük tutabilme kabiliyetidir. Yani, iletişim gücüdür.

‘Kadını ve çocuğu’ olanın örgütlenme kabiliyeti düşüktür. Otoriter için bu rahatlatıcıdır. Ama gelin görün ki, ilham verme ve alarma basma yeteneği sanki onun tabiatındadır. Ve erkeksi olan gibi ketum ve içine kapanık olmadığı için, daha inandırıcı ve samimi görünme ihtimali vardır.

Demokrasilerin en önemli denge unsuru ifade özgürlüğüdür. Yönetilen vatandaş iktidardan ve devletten uzak tutan sistem, ona, bunun karşılığında en azından ‘ifade özgürlüğü’ diye bir şey vermiştir. Buna karşılık demokrasilerde siyasetçi, vatandaşla karşılaştırılmayacak derecede az ifade özgürlüğüne sahiptir. Bu ‘kısıtlama’ devlet erkânı için neredeyse mutlaktır.

Onların elinden bu özgürlüğü alan bir yasa mı vardır? Devlet bürokratları için zaman zaman evet. Siyasetçi için olmamasına rağmen, demokrat bir toplumda siyasetçinin ağzından çıkan kulağı duyması gerekir. Çünkü yoksa, siyaseten bunun bedelini öder. Tabii, o toplumda bir bedel ödeme mekanizması varsa... Orası, bir yağma değil, bir tercih toplumuysa... Öğrencinin, askerlik görevini yapan erin, eti devletin, kemiği anasının babasının değilse...

Siyasetçinin ifade özgürlüğünü azaltan mekanizmanın temelinde ‘gafsız iletişim’ mecburiyeti vardır. Çünkü ben sıradan vatandaş, siyasetçinin hakikatte ne düşündüğünü, aslında ne kadar demokrat olduğunu, kimin kulağına nerede ne fısıldadığını bilmek mecburiyetinde değilim. Ayrıca böyle bir imkânım da olamaz. Bunu bilen kişilere ‘danışman’ deniyor. O kişilerin de zaten köşe yazmaması, gazetecilik yapmaması gerektiği inancındayım.

Siyasetçi için ‘üslupla mesaj aynı şey’ olmalıdır. Aynı şey değilse ve eğer sistem demokratsa, onu cezalandırır. Zaten, demokrasilerde siyasetçi olmanın güçlüğü buradadır.

Amerika’da Jay Leno gibi ‘merkezî’ bir TV show’da bile Bush’un kafası bir köpeğin vücudunun üzerine rahatlıkla oturtuluyor. Ama Bush gibi otoriter bir başkan bile, hiçbir vatandaşını ‘gerisini siz düşünün kazığı’ üzerine oturtamaz. Demokrasilerde iktidarsız olanın ifadesi son derece özgür, iktidarda olanınki ise son derece kısıtlıdır. Çünkü demokrasilerde siyasetçi ve iktidar vatandaşın efendiliğini kabul etmiştir. En azından, öyle görünmek mecburiyetindedir.

Benzetme yerindeyse, otoriter rejim, demokrasinin tam olarak baş aşağı halidir. Otoriter rejimlerde devlet erkânı, asker, siyasetçi ve resmî ideoloji destekçisi kişilerin ifade özgürlüğü sonsuz, sıradan vatandaşınki ise, resmî ve sivil imeceler marifetiyle büyük kontrol altındadır.

Bu yüzden, hiç umulmadık kişilerin bile aniden ortaya çıkıp *Taraf*’ı terbiye etmeye kalkışmasına şaşırmayın.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

'Attitude'

Gökhan Özgün 23.10.2008

Radikal bir değişim, bir dönüşüm peşinde millet. Bunu herkes iyi kötü görüyor. Ama bu değişimin, 'ifadesiz bir değişim' olması bekleniyor, şiddetle. Türk'ün 'ifadesizliğinin' bu 'büyük değişim' esnasında hep sırtması gerekiyor.

Herhalde, kısmetse, dünyanın en 'akıllı, en 'edepli', en 'duygusuz' ve en 'resmî' büyük dönüşümü olacak bu. Âkil adamların ardı ardına dizdikleri biteviye, ifadesiz, tespih gibi 'düşüncelerle' değişecek her şey besbelli

Bizden beklenen, düşüncelerinizi söyleyin, ama ifade etmeyin. Düşünce onu bunu yıpratmaz, rencide etmez, ama ifade, yıpratır. Dikkatli olun.

P. Mağden zamanında bir yazı yazmıştı. Yüksek ezan sesinden şikâyet eden bir yazı. Çocuk yaşlardan beri dinsiz olduğunu da belirtmişti bu yazıda. Ve 'dualama seansları' ifadesini kullanmıştı yazının içinde.

Hemen ardından Fikri Akyüz'ün, *Yeni Şafak*'ta, P. Mağden'e haddini bildirme yazısı gecikmeden beliriverdi. Evet, Allah affetsin, P. Mağden dinsiz olduğunu, bu düşüncesini belirtebilirdi, ama 'dualama seansı' ifadesini kullanamazdı. Çünkü, dinsiz olduğunu 'belirtmenin' serbest, ama dinsizliğin özgür ifadesinin 'hakaret' sayıldığı bir ülkede yaşıyoruz.

Temel bir hak bir 'âlicenaplık' olarak sunulursa, tabiatıyla, o hakkın özgür ifadesi de 'nankörlük' ve 'haddini bilmezlik' olarak tezahür eder.

Fikri Akyüz'ün bu kırmızıçizgisi Anayasa Mahkemesi'nin türban çizgisiyle aynı yerde duruyor. Müslüman olabilirsiniz, ama bunu ifade edemezsiniz. İfade edersen, bir, diğerlerini kendine benzetebilirsiniz, iki, toplumun bütünlüğünü zedellersin, üç, sana benzemeyenleri rencide edersen.

Âlicenap devlet, sağolsun, Fikri Akyüz'ün müslümanlığına karışmıyor, tabii ifade etmediği sürece. Fikri Akyüz'e de duacıyız, dinsizliğimize karışmıyor, tabii ifade edilmediği, yalnızca kibar bir maruzat, bir beyan ve mümkünse 'hicap içinde' arz edildiği sürece.

Aksi takdirde, rencide ediyorsun, saldırıyorsun, hakaret ediyorsun, bölüyorsun. Yıpratıyorsun.

Halbuki binbir türlü dinsiz var. Ben, benim dinsizliğimi nasıl ayırt edicem bir diğerinden? Kendimi ifade ederek. Binbir türlü müslüman var, nasıl ayırt edecek müslümanlığını bir diğerinden? Kendini ifade ederek.

‘Attitude’ diyorlar, İngilizcede bir kelime var. Türkçeye ‘tavır’ olarak tercüme ediliyor. Tavır almayı pek severiz bu memlekette. Hepimizin tavrı hazırır. Sol tavır, müslüman tavır, demokrat tavır, laik tavır.... Fakat pek ‘attitude’ muz yoktur. Çünkü ‘attitude, aslında taviıdan fazlası demektir. İfadeli bir taviıdır. Tavrımızın kişiselleşmiş halidir, ifadesidir.

Ve ‘attitude’ sahibi olanlar nedense buralarda hemen herkesi rahatsız ederler. Bir kere ‘attitude’, kafadan küstahlık olarak algılanır. ‘Attitude’ sahibi olan bir kimse Türkiye’de hemen şu kuşkuyu uyandırır. Kim var ulan bu herifin arkasında? Çünkü arkada kimse olmadan burada ‘attitude’ sahibi olamazsın. Olsa olsa, genel bir ‘akıllı’ tavra yazılma, abone olma şansın vardır.

Başbakanın uslubu ‘empatiyle’ karşılanır. Cengiz Çandar der ki, *Taraf* gazetesinin kısa ve uzun namlulu ‘silahlarıyla’ (yazarlarıyla) ‘yıpranan’ ve ‘rencide’ olan Genelkurmay’a kendini siper etmektedir Başbakan. (Genelkurmay’ın köşkü sırça olduğundan bu kadar narin olsa gerek.)

Ve bu ‘fedakârlığı’ yaparken de, Başbakan epey bir ‘attitude’ sahibidir. Meşrebine ve asabına uygun bir kimyanın ürünü kelimeler sarfetmektedir. Ama olsun, ne de olsa o başbakan, o, ‘attitude’ sahibi olabilir. Arkasında koskoca yüzde 47 var.

Ben ‘attitude sahibi olursam, ben, sıradan insan, arkamda ya gizli bir güç vardır, Soros, Fethullah Hoca, seç, beğen. Ya da arkamda hiç bir şey olmadan ‘attitude’ sahibi olduğum anlaşılırsa, ki en fenası budur, o takdirde, ya bir tür meczubumdur, ya da halk arasındaki deyişle ‘artizlik yapıyorumdur’. Köşemden dekmancılık oynuyorumdur.

Düşüncenin sıradan insan tarafından ‘ifadesizce’ tebliğ edilmesinin erdem sayıldığı bu memlekette, ‘attitude’ sahibi olmak hakkı da paraya, statüye ya da resmî görüşe tanınmış bir ayrıcalıktır.

Gariptir, ‘ifadesiz düşünceye’ bayılan, bunu ‘edep’ ve daha da tehlikelisi ‘akıl’ telakki eden bu toplum, söz konusu ‘düşüncesiz ifade’ olduğu zaman pek geniş gönüllüdür.

Zeki Mürenleri Bülent Ersoyları kucaklayan Türk hoşgörüsünün arkasında ‘düşüncesiz ifadenin’ özgürlüğü vardır.

Bülent Ersoy’un başına gelen ‘kaza’ budur. Bir düşüncesi yokken ifade özgürlüğü neredeyse sınırsız olan Bülent Ersoy, bir düşünce sahibi olur da, onu her zaman ki ifade gücüyle ortaya atmaya kalkarsa, bir günde herkesle papaz oluverir.

Taraf'ta çok kimsenin hazmedemediği şeyin bir diğer adı da, 'attitude'dur. Çok sivil bir 'zaaf', çokook. O kadar sivil ki, her an değişen 'karmaşık gizli hakikatlerin', dengelerin, ittifakların farkında değil. Yani, medyamız gibi bir 'insider' olamıyor, *Taraf*. *Taraf*, uslanmaz bir 'outsider'. Yani, ne bir 'think,' ne de bir tank. Yalnızca bir gazete.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Biri bana anlatsın

Gökhan Özgün 25.10.2008

Biri bana anlatsın. Türkiye'de demokrasi nasıl tartışılacak? Benim kafam basmıyor. Diyorlar ki, heyecanlanmayın 'çocuklar', sinirlenmeyin, germeyin, yıpratmayın, rencide etmeyin. Üslubunuza dikkat edin. Sakin sakin tartışalım. Demokrasiye doğru evrilelim. Oldu o zaman. Sakin sakin başlayalım.

Bir, Türkiye'de demokrasi var mı? Burada dur. Sakin sakin dur. Çünkü İki'ye geçemeyiz. Hiçbir zaman geçemeyiz. Bir'de kalırız. Sakin sakin kalırız. İlelebet kalırız. Rencide etmeden, yıpratmadan, germeden, burada kalakalırız.

Çünkü Türkiye'de demokrasi tartışması yok. Türkiye'de, demokrasi var mı, yok mu, münazarası var.

İsmet Berkan'ın dünkü yazısından anlaşılıyor ki, Türkiye'de epey bir demokrasi var. Çünkü Türk siyaset ortamı sakin sakin evrilme imkânı sağlıyor insana. Peki, neye doğru evriliyoruz? Sakin sakin evrilme imkânı olduğu için, belli ki 'daha fazla demokrasi'ye doğru. Asgari demokrasiden azami demokrasiye yavaş yavaş ilerliyoruz yani. Peki.

Ertuğrul Özkök'ün önceki günkü yazısına bakınca daha da enteresan bir durumla karşılaşıyoruz. Anayasa Mahkemesi'nin türban kararı Türkiye'de 'çoğulcu demokrasi'nin delili olarak görünüyor. Demek ki, Türkiye'de demokrasi yok da ne demek? Âlâsı var. Çoğulcu demokrasi var. Batı'da bile birçok yerde tam anlamıyla var olduğu şüpheli bir şey, çoğulcu demokrasi, meğer yanı başımızda duruyormuş. Bu pişkinlerin pişkini 'çoğulcu demokrasi' argümanı Türkiye'de aslında pek çok kişi tarafından zaman zaman kullanıldı. Öğün kurtarmak için şöyle ortaya bir servis edilip sonra yenmeyince hemen masadan kaldırıldı. Ertuğrul Özkök'den anlıyoruz ki, Türkiye'de demokrasinin kralı zaten var. Peki.

Anayasa Mahkemesi Başkanı'nın dediklerinden anlaşılıyor ki, Türkiye'de demokrasi yok. Üyelerinden anlaşılıyor ki, demokrasi var. Var olduğu şuradan belli, çünkü bekçileri var. Bekçisi de Anayasa Mahkemesi. Bekçinin eğitimsiz köpeği de Türkiye Büyük Millet Meclisi. Peki.

Tayyip Erdoğan'dan anlaşılıyor ki, Türkiye'de demokrasi var. Çünkü Tayyip Erdoğan'da demokrasi var. Dilinde var. İçinde var. Hep onun durduğu 'doğru' yerde durmak kaydıyla, demokrasi, bal gibi var. Yalnız, demokrasi onunla birlikte yer değiştiriyor, ağız değiştiriyor. Bu da normal. Peki.

Solun önemli bir kesiminden anlaşılıyor ki, Türkiye'de demokrasi yok, olmayacak da, zaten, olamaz da. Kapitalizmde demokrasi olmaz. Çünkü, o demokrasi sosyalist olmaz. Dostoyevski'nin 'Tanrı yoksa her şey mubahtır' demesi gibi, onlar için de artık her şey mubah. Yalnız bir maruzatları var. Kapitalizmde demokrasi mümkün olmasa bile, 'emperyalizme' karşı mücadele mümkündür. Ve işin garibi, şu anda 'demokrasi' denen, globalizmin emperyalist bir 'entegrasyon' aracıdır. O yüzden bu demokrasi hiç olmasa, kim bilir belki de daha iyi olur. Devlet daha güçlü olur. Ve böylece, bir türlü demokrat olamazken, en azından 'bağımsız' olabiliriz. Emperyalizmin oyununu bozup halkımızı 'mutlu edebiliriz'. Diğer bütün demokrat olmayan 'bağımsız' ülkeler gibi.... Peki.

CHP'ye kalırsa, demokrasi CHP'nin içinde var. CHP'nin dışındaki her şey demokrasiye ve üzerine Cumhuriyet'e anayasal tehdit. Bu ezelden beri öyleydi. Ebede kadar da böyle kalacak. Peki.

Bir liberal demokrat pembe hayal de diyor ki, Türkiye'de demokrasi yok, ama globalizm Türkiye'nin kafasına vura vura demokrasiyi kendiliğinden getirecek. Bu yüzden, anlamadığınız karmaşık süreçlere müdahale etmeyin. Globalizme, global kapitalizmin dönüştürücü gücüne güvenin. Ve bekleyin. Peki.

Birileri de diyor ki, Türkiye'de demokrasinin D'si yok. Olsaydı, bu olanlar olmazdı. Olsaydı, zaten sakın olunurdu. Olsaydı, zaten gerginlik olmazdı. Olsaydı, büyük ihtimalle başka şeyler konuşurduk.

Şimdi bütün samimiyetimle soruyorum. Bu tartışma nasıl sakın sakın yürüyecek ve demokrasiye geçilecek.

Hangi varlık yokluk tartışması dünyada bir sonuca ulaşmış? Ben mesela, Ertuğrul Özkök'ü, 'çoğulcu demokrasi' bir yana, demokrasinin olmadığına mı ikna edicem? Ortada buluşma noktamız nedir? Matematiği sevenler için şöyle sorayım. İki ayrı boyutta var olan iki noktanın ortası nedir. Yani, evimin köşesiyle saat 7:30'un orta noktası nedir? Böyle bir nokta yoktur.

Benim bildiğim, demokrasi yoksa, kelimenin bütün anlamlarıyla, demokrasi, 'kazanılması' gereken bir şeydir. Maalesef.

Kendine demokrat diyebilenlerin bolluğu Türkiye'yi demokrat yapmaya yetiyorsa, peki o zaman, sakın olalım.

Bazı insanlar kendine demokrat diyerek sakın sakın yaşayabilsinler diye demokrat kelimesinin içi 100 yıldır acımasızca boşaltılmışsa, onun içini telaşla tekrar doldurmaya kalkan insanlar nasıl sakın olabilir? Gerçekten anlamakta güçlük çekiyorum. Ve bunu da kimse bana izah etmeye tenezzül etmeyecek, biliyorum. Çünkü aslında maksat, laf olsun, ‘demokrasi torbası’ dolsun.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Dikkat, düşük banket!

Gökhan Özgün 27.10.2008

Yenilikte ısrar edemezsen, eski evi tamir eder, işi bitirirsin. Ve böylelikle, yenileme ihtimalini de meçhul bir tarihe ertellersin. Renovasyonda diretmezsen, bir bakmışsın, elinde yalnızca biçare bir restorasyon kalmış. Her değişimin, her dönüşümün en vahim hakikati, en zalim imkânı budur zaten.

Renovasyonla restorasyon aynı yolun üzerindedir. Renovasyon yolun sonundadır, yoldan çıkarsan, restorasyona düşersin. Topu topu eskiyi yenilersin. Eskiye kuvvetlendirirsin, temellendirirsin. Ve hatta onun tükenmiş estetiğine olmadık bir ‘derinlik’ katarsın. Bu basit gerçeği aslında herkes bilir, yeter ki hatırlamak istesin. İlkini beceremezsen, ikincisi ellerinden öper.

İnsanları yanıltan bir şey var bugünlerde. Sanki herkes ‘değişim’ istiyor. İşte bu da insanların kafasını karıştırıyor.

Asker değişim istiyor ve Ergenekon’un soruşturulmasına ‘kapı açıyor’. MHP’nin ortak olduğu bir hükümet idam cezasını kaldırıyor. Türkiye’de ekonomi zihniyetini değiştiren kişi, Derviş, CHP camiasından çıkıyor. AKP, Derviş’in ekonomik vizyonunu kompleksiz devam ettirebiliyor. AKP, AB’ye en sağlam çıpa atmış siyasi hareket olarak tezahür ediyor. Ve fakat, diğer yandan AB ihtimalini ‘kâğıt üzerinde’ tam cepheden karşısına alacak hiçbir siyaset, hiçbir vizyon yok.

Anayasa Mahkemesi Türk halkının suratına tükürmekten son anda vazgeçip tükürüğünü ‘gerekçe’ olarak kâğıda püskürtüyor. Mendil kullanmaya başlıyor yani.

Hıncal Uluç, Bülent Ersoy ve *Taraf* gazetesi, gün geliyor aynı telden çalabiliyor. Tabii hemen ertesinde Hıncal abi, tellerini tekrar akort ediyor. Ama olsun. İyimser bir açıdan bakacak olursanız, sanki büyük bir ittifak mümkün. Sanki hep eli kulağında, ama bir türlü gerçekleşmiyor.

Bir de bunun üzerine ‘sakin demokrat abileri’ eklerseniz, neredeyse umutlu bir tablo var.

Sanki o büyük global değişim rüzgârı bir üfürse, bütün parçalar birleşecek, ‘yönetimle taraftar elele’ birinci lige geçecek.

Halbuki bu insanların bir kısmı renovasyon istiyor, bir kısmı ise, şiddetle restorasyon.

Renovasyon isteyen aslında küçük bir kesim. Maalesef bu böyle. Büyük kesim totaliter olanın tasfiye edilerek otoriter bir rejim olarak yeniden inşası, restorasyonu peşinde.

Kiminin meşrebi ancak bu kadarına el veriyor. Bir çoğu da demokratikleşen bir Türkiye’de beş para etmeyeceklerini ve bütün ayrıcalıklarını kaybedeceklerini pekala hissedebiliyor. Kiminin ezik muhayyilesi de, özgürlüğü, elle tutulur maddi bir zenginlik değil, zurnanın son deliğı manevi bir ‘lüks’ olarak tasavvur etmeye yetiyor.

Aslında Türkiye, Turgut Sunalp yerine Özal’ı tercih ettiğı gün, totaliter zihniyeti ebediyen terketti. Özal’ın takdire şayan ve fakat bütünüyle şahsi çabası da, Türkiye’yi yüzü Batı’ya dönük, ve fakat otoriter bir rejim haline getirmeye yetti ancak.

Ama, totaliter zihniyet yerini otoriterliğe bırakınca, totaliter zihniyetin putları, ayinleri, duaları, yeminleri, antları, işkenceleri, cinayetleri bir günde buharlaşıp yok olmadı elbet. Ortalıkta sürünmeye devam etti.Şimdi Hıncal Uluç’la *Taraf*’ı aynı perdeden konuşturabilen gerçek şu. Az çok ‘medeni’ hiç kimsenin artık hazmetmesi mümkün olmayan, ‘bize yakışmayan’ totaliterlik kalıntılarının yok edilmesinin zamanın gelmiş olması. Her şeyin dünyanın öbür ucundan bile görünür olduğı bir dünyada, façanın düzeltilmesi gereğı.

Hıncal Uluç’un ‘demokratlığı’ Kemalizm geleneğinin devamı olan şapka, fular demokratlığı. Ne kadar sahnedeysen, o kadar demokrat olmalısın.

Totaliter bir ülkeyle otoriter bir ülkeyi ben birbirinden nasıl ayırıyorum, size söyleyeyim.

Demokrat bir ülkeden totaliter bir ülkeye gelen bir turist, daha uçaktan iner inmez o ülkenin totaliter olduğunu iliklerine kadar hisseder. Daha pasaporta varmadan, ülkesine dönünce anlatacağı binbir inanılmaz hikâye vardır.

Otoriter ülkeye inen bir turist, orada yaşamaya karar vermediğı sürece hiçbir şey hissetmez. Hatta şöyle düşünür. Burayı çok yanlış tanımışım.

Birey düşmanı memleketim her ansiklopediyi ‘şahsi ifadeye’ tercih ettiğinden, yukarıda yaptığım teşbihe bir de not düşmek faydalı olabilir. *Britannica* şöyle ayırıyor totaliterle otoriteri.

Otoriterlik, temelinden demokrasinin karşıtıdır. Ayrıca, totaliterlikten şöyle farklıdır.

- Otoriter devletlerin kuvvetli bir ‘rehber ideolojisi’ yoktur. (Kemalizm inandırıcılığını kaybeder. Ergenekon’un son kullanma tarihi dolar.)
- Otoriter, sosyal örgütlenmede ‘bir nebze olsun çoğulculuğa’ müsamaha eder. (Anayasa Mahkemesi’nin AKP’yi kapatmama âlicenaplığı.)
- Totaliterin ulusal seferberlik gücü otoriterde kalmamıştır. (Hıncal Uluç, Bülent Ersoy vakası.)
- Otoriter, kalan gücünü de ‘görece öngörülebilir’ sınırlar içinde kullanır. (Bu da filmin devamı.)

Zaten pek çok memleketim ‘sakininin’ demokrasiden anladığı yukarıdakilerden ibaret. Ne eksik ne fazla.

Ya, bir an önce AB standartlarında bir anayasa, ya da hepimize geçmiş olsun.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Medeniyetler dediğin...

Gökhan Özgün 01.11.2008

Avrupa’nın tezi şu: Türkiye Doğu’lu bir ülkedir. Doğu’lu bir kültürdür.

Bizim sözde anti-tezimiz ne? Türkiye Batı’lı bir ülke değildir.

Laik kişiye göre Batı’lı değiliz. Çünkü dindar Müslümanlar var. Aramızda iflah olmaz Doğu’lular var.

Dindar kişiye göre de Batı’lı değiliz. Çünkü Müslümansız.

Müslüman ve laik hiçbir konuda anlaşamıyor. Ama bir konuda anlaşıyor. Başbakan’ın sözleriyle sabit. “Batı’nın iyi yanlarını alacağız, kötü yanlarını almayacağız.” Bir nevi manevi ithalat açığı sanki söz konusu olan.

Batı’lı laik Türk diyor ki, Batı’nın ‘tehlikeli’ yanı demokrasidir. Laik kişi kendi sosyolojisinde demokrasiyi hak etmiştir. Ama dindar Müslüman Doğu’ludur ve bir sosyolojiye bile layık değildir. Antropolojiye müstahaktır. Müslümanın antropolojisi de demokrasiyi taşıyamaz.

O halde diyor, laik Türk, Batı'daki demokrasi Türkiye için kötüdür. Batı'nın kötü yanıdır. Ve sınırdan içeriye girmemelidir. Veya, girişi, zamanlaması, tarifeleri kontrol altında olmalıdır. Kimin kontrolü altında? Tabii ki Beyaz Türklerin ve onun ağababası askerin.

Müslüman da diyor ki, demokrasi 'ihtiyaçtan' buyur edilmelidir. Ama demokrasi yalnızca bir hukuktur, kültür değildir. Bizim kültürümüz farklıdır.

Tez ve anti-tez bu kıvamda olunca, Türkiye gibi bir sentez ortaya çıkıyor ki, akıllara ziyan.

Batı kavimciliğinin, gericiliğinin ortaya saldıgı en büyük yalan 'medeniyetler çatışması' kavramıdır.

Aniden Batı, Müslüman dünyasını güçlü ve müstakil bir 'medeniyet' olarak kabul etmeye karar veriyor. Niçin? Bir 'ortaklığın' imkânsızlığını tescil için. Neo-con'lara döşek hazırlamak için.

Halbuki, globalleşen dünyada birdenbire netleşen gerçek, bir medeniyetler çatışmasından ziyade bir merkez-periferi çatışmasıdır.

Müslüman çevre merkeze baş kaldırmaktadır. Bunun adını medeniyetler çatışması koymak, hem merkezde hem periferide birilerinin işine geliyor. Periferinin merkezin refahına, hâkimiyetine ortak olmasını arzulamayanların işine geliyor.

Az gelişmiş periferiyi bir karşı-medeniyet ilan etmek, çok kurnazca bir çözüm. Çünkü bu uyanık tabloda, periferi, merkezden hak, hukuk, refah talep etmiyor, tam tersine, binbir emekle kurulanı yıkmaya çalışıyor.

Diğer açıdan, periferiden bakınca da, merkezin "bütün yaklaşımları ve her siyaseti" emperyalist ve 'yabancı' bir müdahale oluveriyor. Ve bu müdahale, periferinin 'mükemmel mazlumluğunu' yok ediyor. Bundan iyisi Şam'da kayısı.

Böylece 'Batı'nın kavimcisiyle, faşistiyle, neo-con'uyla, hatta muhafazakârıyla, 'Doğu'nun kavimcisi, milliyetçisi, anti-emperyalist solcusu, anti-emperyalist Müslümanı ve Ergenekon'u aynı yataкта buluşuyor. Ayrılığı, farkı tescil etmek, sınırları keskinleştirmek, ortak bir medeniyet ihtimalini yok etmek için.

Ama bir ihtimal daha var. O da bir 'medeniyetler çatışması' olmaması ihtimali. Aynı medeniyet olma ihtimali. Aynı medeniyetin iki yüzü olma ihtimali. Bu ihtimal neredeyse bütün dünyada bir tabu.

Zamanında, AB heyecanın yüksek olduğu bir iklimde, Fehmi Kuru bir laf sarfetmişti. Türkiye'yi içine alan AB'yi 'İbrahimî' bir medeniyet olarak tasvir etmişti.

Bu yaklaşım, tabir caizse, bir devrimdi. Ama bu topraklarda ehemmiyetsiz fikir ehemmiyetli olanı sürer ve yok eder. Fikri ortaya atan bile peşini bırakır. Çünkü, fikir heyecan uyandırmaz buralarda. Önceleri fikir yasaktı, şimdilerde de heyecan.

Halbuki, Batı medeniyetine, pekala Müslüman dünyayı da içine alan tek bir kültür olarak da bakılabilir.

Bir dindar buna, Fehmi Kuru gibi, İbrahimî bir medeniyet diyebilir. Bir dinsiz de 'hümanist medeniyet' diyecektir. Yani, 'seçilmişlerin' medeniyeti. İbrahimî dinler medeniyeti, 'seçilmiş insanların' medeniyetidir.

Önlerinde denizler açılanların, Tanrı'nın oğluyla rabıta kurabilenlerin, ya da son kitabın ve peygamberin takipçileri olma ayrıcalığına sahip olanların medeniyetidir.

Hümanizm de ancak bu medeniyetten çıkar. İnsanın 'üstün' ve 'seçilmiş' bir varlık olduğunu düşünen, insana 'fıtrat' atfeden bir medeniyetten. Demokrasi de, Stalin de, Sol da, Sağ da 'çok farklı' yorumlarıyla bu hümanizmin bir ürünüdür. Bu 'fıtrat'ın bir sonucudur.

Bu yüzden İran'da bile Müslüman entelektüeller Hegel'i, Heidegger'i, Habermas'ı tartışıyorlar. Konfüçyüs'ü, Tao'yu, Buda'yı değil.

Aynılıktan ziyade ayrılığın üzerinde duran her bakış açısı, ister din kaynaklı olsun ister pek 'modern' görünsün, gericidir. Çünkü aslında, geleceğe karşı geçmişi, periferinin çıkarlarına karşı merkezin ayrıcalığını korumaktadır. Tek değil de iki karşı medeniyet temelinde düşünenler, refaha ve özgürlüğe, yani hümanizmin 'medeni yanına' periferinin ortaklığını, ortak olma ihtimalini sürekli tehir etmektedir.

Türkiye AB'ye girerken direnç, sandığımızdan çok daha büyük, çok daha karmaşık olacaktır. Ve işin fenası, bunun altından kalkacak 'ortak medeniyet' zihniyeti Türkiye'de oluşmadan, Dünya'da oluşmaz...

Teröristin yarısı

Gökhan Özgün 03.11.2008

Bir zamanlar mafyayı güçlü kılanın ne olduğu takılmıştı kafama. Siyasi ve sosyolojik olarak değil. Temelinde bir mafya üyesini sıradan insandan farklı kılan neydi?

Derken, Sedat Peker'in uzun ve beni altüst eden mülakatını izledim, *Kanal 6*'daydı hiç unutmam. Bebek'te öldürülen, adını neydi unuttum bir mafya üyesinin karısının konuşmasını duydum televizyonda.

Mafya, şaka değil, gerçekten ölümden korkmuyordu. Zerre korkmuyordu. Ölüm gerçekten onların hayatının bir parçasıydı.

Şimdi ölümden gerçekten korkmuyorsanız, çıkın sokağa, aç kalmazsınız, öyle kolay kolay ezilmezsiniz de. Ne kadar yaşarsınız o başka, ama hiçbir iktidar size kolay kolay hükmedemez, hiçbir düzen size kolay kolay nüfuz edemez.

Ölümden korkmamak insan denen faniye bahşedilmiş büyük bir felsefi 'güçtür' maalesef.

Benim gibi 'şuursuz' addedilen yazarların da yanına yanaşılır ara sıra, korkmuyor musunuz denilir? Aslında sorulan soru şudur? Ölümden korkmuyor musunuz?

Çünkü yazdıklarınız yüzünden bu memlekette ölüm tehdidi altındasınızdır. Ben, yazdıklarım için ölümü göze alır mıyım? Hayır, almam. Zinhar, almam. Ama yine de yazarım, bu anlamda şuursuz tanımı doğrudur bizim gibiler için. Bu memlekette bırakın muhalif yazarları, devletin kalemleri bile öldürüldü. Niye? Hedef şaşırtmak için. 'Propaganda' için. Ortallığı karıştırmak için. Yazar olarak ne kadar 'ehemmiyetiniz' artarsa, o kadar hayatınız tehlikededir. Ergenekon konuşsun. Ergenekon çok önemli. Çünkü nelerin mümkün olduğunu gösterdi. Bir silahlı propaganda dilini, mecrasını, 'belki' de yok etti.

Bir yazar bu iklimde, bir teröristin, bir mafya üyesinin felsefi olarak yarısıdır. Şuurlu ya da şuursuz, ölümü şu veya bu şekilde göze alır. Bu, hiç ama hiç küçümsenmeyecek bir felsefi ortaklıktır.

Yani, buralarda bir yazarın vücut kimyasının uzağında yakınında ölüm vardır. Bir varlık, bir ruh olarak, maalesef bir teröristin yarısıdır.

Böyle bir memleketin başbakanı da, bir taraftan kapatılma davasıyla uğraşırken, bir taraftan bir takım 'cinayetler' temsil ettiği hareketin üzerine atılırken, kalkar, Ahmet Türk'e sorar. Terörist mi, değil mi? Dam üstünde saksığanım, ama beline kazma vurmaya geldim.

Çünkü Ahmet Türk'ün aslında şöyle demesi gerekir. Sen TC devletine terörist de, ben de PKK'ya terörist diyeyim.

Devletin terörü hâlâ devam etmektedir. 'Mümkün' olabilen mahkemeleri, soruşturmaları, hâlâ sürmektedir. Adamın biri televizyona çıkıp tek başına devlet için 1000 kişiyi öldürdüğünü söylemektedir. Eksik ya da fazla.

Ama hakikat şu ki, bu ifadeye çok kimse pek şaşmamaktadır.

PKK'ya terörist, ben, diyorum. Ama ben, devletlerin de terörist olduğunu, olabileceğini biliyorum, görüyorum, hatırlıyorum.

Bu devletin terörist olduğunu anlamak için de öyle binbir kanıta ihtiyacım yok. Ben yargıç değilim. Savcı değilim. Yazı yazarların ölümlü göze aldıklarının 'varsayıldığı' ülkenin devleti terörist değildir de nedir?

şimdi başbakana soruyorum. Sen TC devletine terörist diyebiliyor musun?

De, Ahmet Türk hâlâ PKK'ya terörist demezse, sonuna kadar senin yanındayım.

PKK terörü hafızanın yarısıdır. Diğer yarısı devlet terörüdür. Buna, 'ortak hafıza' diyorlar. Ortak hafızası olmayan da, boşuna bölünmekten korkmasın. Zaten bölünmüştür. Çünkü ortak vicdanı yoktur. Olsa olsa, bölünme tam olarak idrak edilmemiştir. Bu da işin gerisi oluyor.

Bu zihniyetle sen zaten gerisine karışamazsın, seni karıştırmazlar başbakan.

Bu memlekette gerçekten birlik görmek isteyenler bir avuçsa, bu memleketin bölünmüşlüğünden beslenenler bin avuç.

Mesele, Türkiye'yi bölmek değil. Sana yanlış anlatmışlar. Mesele, zaten bölünmüş Türkiye'yi bir araya getirmek. Bu her şeyi değiştirir.

Türkiye'yi kim böldü? PKK mı?

Sence yalnızca PKK'nın ya da 'her şeyin faili' dış güçlerin gücü buna yeter mi başbakan?

Eğer bunlar Türkiye'yi bölmeye yettiyse, bu devlet, dünyanın en güçsüz devleti.

Türkiye'yi yalnızca PKK bölmediyse, suç ortağı kimdi başbakan? Ama bunu sen söylemeyeceksin. Bunu bana söyletmek isteyeceksin. Çünkü ben, nasılsa yazarım. Çünkü nasılsa ben, yarı teröristim.

Ama unutma başbakan, yalnızca yazarlar değil, başbakanlar da yarı teröristtir bu ülkede. Ölüme mesafeleri, akıbetleri, 'kefenli' nutukları bu intibai veriyor.

Başbakansın, başında bulunduğunu varsaydığımız devlete terörist diyemezsin, bunu anlarım en azından. Ama bir yol daha vardı. Sen onlara hiçbir şey sorma, onlar da sana hiçbir şey sormasın. Sukut ikrardan gelir.

Bu memlekette yalnızca 'sessiz' kalarak bir 'ortak hafıza' yaratmak fırsatı öyle kolay kolay yakalanmıyor başbakan. Bu fırsatı göz göre göre heba ediyorsun.

Meraklısına son bir not, terörizm kelimesinin kaynağı, etimolojisi, devlet terörüne dayanır. Terörizm tarihte ilk kez, Robespierre'in korku rejimini tanımlamak ve tasvir etmek için kullanılmıştır.

Aynı yazı, yeniden

Gökhan Özgün 06.11.2008

İfade düşüncenin sesidir. İfadesizlik düşüncenin sessizliğidir. İfade çağında yaşıyoruz. Düşünce çağı bitti. Ağır sanayi devri nasıl bittiye... Silah endüstrilerinin gücü nasıl artık dünyayı yönetmeye yetmeyecekse... Nasıl internet, google'lar facebook'lar ifadenin hizmetindeyse... İşte öyle. Tebliğ edilmemiş düşünce kalmadı. Ama günyüzüne çıkmamış bir sürü ifade var.

Öyle de, bu bizim medya kaymakamlarının umurunda mı? Değil. Çünkü aşklarını ifade etmekten düşünce ifade etmeye sıra gelmiyor. Bu memleketin toprağına havasına suyuna âşıklar. Onlar da haklı, başka iklimde medya kaymakamı kolay kolay yetişmiyor.

Onların kulağına 'yeni bir düşüncenin' vakti geldiği fısıldanır. Onlar da, o düşünceyi mırıldanmaya başlarlar. Mümkün olduğu kadar sessizce. Mümkün olduğu kadar hafızada iz bırakmayacak bir şekilde. İfadesizce.

Buyurun size pazartesi günü bu gazetede yayımlanan "teröristin yarısı" başlıklı yazımı, onların, medya kaymakamlarının, istediği, uygun gördüğü, hatta takdir ettiği üslupla yazayım.

Aynı yazı yeniden. Yazın adı bu kez: Acaba?.. Yazının ruhunu daha iyi hissetmek için lütfen Can Dündar'ın buğulu sesiyle okuyun. (Hoş o da, bugünlerde sakıncalı ama, bir 50 yılda Atatürk'e yaptıkları hazmedilecektir, korkmayın.)

Acaba?..

Adrian Guelke'nin *Terrorism and Global Disorder* adlı kitabını okudunuz mu, bilmem? Ben okudum. Ben ayda 13 kitap okurum ortalama. 14'e çıkarmaya çalışıyorum. Çünkü 13'ün uğursuzluğuna inanırım. İnsan kalbinde bilimin ulaşamadığı karanlık noktalar var. Artık yavaş yavaş bunu kabullenmeye başlasak iyi olur diye, pek de emin değilim ama, düşünmeye başladım. Bu vesileyle, bu konuyu hep birlikte milletçe tartışsak çok iyi olur diye düşünüyorum.

Bir keresinde, üniversitede ders veriyorum, bir tez öğrencim, "Hocam," dedi, "biçim mi önemlidir? Öz mü?" Ben de, "Bu soruya ancak biçimsel olarak cevap verilebilir, özünde bir cevap bulmak mümkün değildir," dedim. Geçenlerde aynı öğrencime rastladım, "Hocam," dedi, "hâlâ verdiğiniz cevabı düşünüyorum". "Düşün," dedim, "düşünerek, hep daha fazla düşünerek değişecek bu memleket". Düşünceli düşünceli yanımdan uzaklaştı.

Neyse âdetimdir, kitap mevzuuna girince bir türlü çıkamam. Sadede gelemim. Bu yazıyı yazmaktaki amacım, bütün memlekete kan ağlatan PKK terörüyle ilgili bir çözüm arayışına girmekti. Şimdi sayın başbakanımız, bakın ifade etmekten hiç çekinmiyorum, çünkü ben yakıştırıyorum, kendine çok yakışan o Kasımpaşalı fevri üslubuyla, DTP'yle bütün diyalog imkânlarını daha baştan ortadan kaldırdı. DTP kapatılmakla karşı karşıya. DTP'lilerin PKK'yla bağlantısını maalesef uçan kuş biliyor. DTP kapatılırsa, ki bu davaya girmek, sayın yargıçlarımızı etkilemek istemem, demokrasimiz 'dünyada kuşku' uyandıracak. Tam da 'sermayenin ülkemize akın ettiği' bir zamanda.

Bizim de artık bazı şeyleri kabul etmemizin vakti, pek emin değilim doğrusu, ama sanırım, geldi. Nitekim orada savaşmış, bizzat harekât yürütmüş generallerimiz bile bizim de bazı hatalar yaptığımızı kabul ettiler. "Güneydoğu'da yanlış yaptık," dediler. Ki, bu yanlışlarla ilgili bazı değerli gazeteci arkadaşlarımız kitaplar yazdılar. Meraklısı arar bulur zaten.

"Kürt meselesi diye bir mesele yoksa, durum gerçekten çok vahim." Bu cümle bana ait değil, bundan emin olun. Bu cümle televizyonda bir dinleyici yorumu olarak geçti. Ama ilginç bir saptama değil mi? Hep derim, benim halkım filozoftur.

Zaten bizim devletimiz de geçmişte ufak tefek bazı yanlışlar yapamadıysa, ve buna rağmen, Türkiye'nin en akil kalemleri bile DTP'yi hâlâ Meclis'te görmeyi temenni ediyorsa, bu işte büyük bir gariplik var demektir. Şimdi geçmişteki yanlışları burada anlatmaya gerek yok. Bunlar bilinmeyen şeyler değil. Geçmişte kalan, geçmişte kalsın, biz yepyeni bir gelecek kuralım.

Bir kez daha geçmişi unutarak bir gelecek kuralım, olsun. Ortamı germek kimseye fayda getirmez. Mesela *Taraf* gazetesi gazeteciliğine çok saygı duyduğum bir gazete. Ama, gazetecilik heyecanını gazetecilik sorumluluğunun önünde tutuyorlar. Fakat zaman içinde heyecanla sorumluluk arasındaki altın dengeyi yakalayacaklarından kimsenin kuşkusu olmasın. Benim yok.

Az kalsın unutuyordum. Yazının başında bir kitaptan söz etmiştim. O kitapta, tarihte terörizm kelimesinin ilk kez Robespierre döneminde devlet terörünü tanımlamak için kullanıldığı belirtiliyor. Terör kelimesinin kaynağı devlet, şimdi terörün en büyük hedefi. Demem o ki, tarih çok garip bir şey. Biçimsel olarak garip, özünde çok sıradan. Bilmem anlatabildim mi?..

Aslında anlatabilmiş olmaktan korkarım. Anlatabildiysem rahat uyuyamam. Çünkü bunlar bir köşeye sığmayacak kadar derin meseleler. Yoksa sığabilirler mi? Acaba? Tartışalım.

İmza

Hepinizi tek tek kucaklayan 'sakin demokrat' köşe yazarınız

Arif Olgun Durgun

İşte P.tesi güncü yazımın 'düşünce' olarak aynı telden çalanı, ama 'ifadesizlik' olarak medya kaymakamlarına tam ayarlısı.

Bu memlekette bir şeyler değişecekse 'ifadesiz' değişmeyecek. Söz konusu ifade gücü ve özgürlüğü de, başbakanın ifade gücü ve özgürlüğü değil, vatandaşın ifade gücü ve özgürlüğü.

Vatandaşın bu güce sahip olduğu memleketlerde siyasetçilerin nutukları inanın çok sıkıcıdır. Mesela zencileri Amerika'dan kovan heyecanlı bir 'başkan nutkuna' hiç rastlanmadı. Amerika'da zencilerin milyonlarcası Çiçek gibi sünnetlerini olup aniden kendilerini Müslüman olarak ifade etmeye başlamalarına rağmen.

Medya kaymakamları Obama'yı pek iyi anlıyorlar da, Obama'nın göbek adının nasıl oluyor da benim gibi Hüseyin olduğunu, bunun neyi 'ifade' ettiğini zırnık anlamıyorlar. Anlayabildikleri zaman, çoktan 'tam bağımsız' olmuş olacağız. Kendimizden bile tümüyle bağımsız.

Devr-i Hüseyin

Gökhan Özgün 08.11.2008

Bugün bütün dünya Amerikan demokrasisine tapıyor. Yine, yeniden.

Dünya, zihniyetini Amerikan demokrasisiyle sınıyor. Avrupa medeniyeti bile dili bir karış dışarda Amerika'yı seyrediyor. Tayyip'le, uygun adımdan mehter adımına terfi etmiş Türkiye de mel mel bakıyor tabii.

Amerika bunu nasıl başarıyor? Guantanamo'yu, bir kaç senede bütün dünyaya pompaladığı Müslüman düşmanlığını, medeniyetler savaşı teranesini, belgeli işkenceleri, yalanla girdiği Irak'ı, yüz binlerce ölüyü, nasıl aniden unutturuyor?

Nasıl bir günde özgürlük savaşçısı haline geliyor? Ha, nasıl? Umutsuzluk çıkmazından umut şeridine nasıl aniden direksiyonu kırabiliyor?

Amerika'ya hep hayran olacaksınız. Dönüp dönüp hayran kalacaksınız. Mahcupça hayran olacaksınız. Açıkça hayran olacaksınız. İtiraf etseniz de, etmeseniz de, bundan kaçamayacaksınız. Bu sizin trajediniz. Bu sizin çıkmazınız. Bu belli ki artık sizin kaderiniz. Silahla da Amerika yönetecek, silahsız da Amerika yönetecek.

Hacıyatmaz Amerika hep tekrar tekrar sahneye çıkacak.

Uzaydan gelse biri bugün, güçlü bir 'merkez' görecek. Yalnızca Amerikalıların oylarıyla yönetilen bir gezegen görecek. Amerikan seçimlerinde oy verebilmek için kıvranan, iç geçiren taşralı bir dünya görecek.

Amerika sizi hep taşralaştıracak. Öyle de taşralaştıracak, böyle de. Silahla da taşralaştıracak, silahsız da. Merkez valinizin adı bir George olacak, bir Hüseyin. Apışıp kalacaksınız. Paralize olacaksınız.

Ne olduğunu anlamayacaksınız. Çünkü taşralısınız. Çünkü gelecek kavramınız yok. Çünkü geleceğe düşmansınız. Çünkü taşralının geleceği, muhayyilenin 'zamanı' içinde değil, hasedin 'mekânı' içinde yer alır.

Gelecek kavramı yerine kibir ve haset dolu çocuksu bir merkez düşmanlığınız ve onun siyam ikizi, mahcup ve ikiye bölünmüş bir merkez hayranlığınız var. O kadar taşralısınız ki, görmeden, gitmeden, tanınmadan yönetilecek kıvamdasınız.

Çünkü bir ütopyacı bile hayal etmediniz. Bir disütopya olsun çiziktirmediğiniz. Bir P.tesiye bir Salı bile öngöremiyorsunuz. Taşralı kibriyle şişinip duruyorsunuz. Taşra kaymakamlığının kıyaklarından vazgeçemiyorsunuz. Amerika'da bir Science Fiction dergisi bir milyon satıyor. Siz her gün bir internet sitesi yasaklıyorsunuz. Geleceğin kapısı aralandığı anda kapatıyorsunuz.

Bir gün başınıza göktaşı düştüğü zaman bir Allah'a, bir de Amerikalı'ya yalvaracaksınız. Şu göktaşını başımızdan al diye. O göktaşını uzayda yok edecek teknolojiye bir Amerika sahip.

Amerika senin gibi gelecek kavramından yoksun taşralıyı niye işine karıştırır? Son yıllarda senden aldığı işine

yarar tek kavram, 'Türk tipi inkâr' kavramı. Mutlak inkâr anlamına geliyor.

Merkeze karşı o kadar kompleksisin, o kadar taşralısın ki, Amerikan demokrasisi denen 'yarım demokrasi'nin tek erdeminin 'geleceği karşılayabilmek' olduğunu anlamıyorsun.

Amerikan özgürlük anlayışının geleceği karşılamak için kurgulandığını anlamıyorsun. Bu özgürlüğün, somut, elle tutulur bir amacı olduğunu idrak edemiyorsun.

Geleceği ilk karşılayan, senin gelmişini de, geçmişini de, geleceğini de yönetir, bu kafana dank etmiyor. Çünkü milliyetçilikten, bağımsızlıktan, birini birinin üzerine pompalı tüfekle salmayı anlıyorsun.

İnsan denen beşer, bir taraftan 'adalet ve kalkınma' peşinde koşarken, bir taraftan da geleceğin rüzgârını göğüslemek zorunda. Meseleyi 'çok zor' kılan da bu. Dünün adaleti bugünün adaleti değil. Dünün kalkınması bugünün kalkınması değil.

Amerika'da gelecek hep biraz bilinmezdir. Bilinmezliğine saygı gösterilir. Geleceğe saygı gösterilir. Amerikan kültürünün tek erdemi, geleceğe bütünüyle hükmetme kibrinden vazgeçip geleceği karşılama gücüne odaklanmasıdır.

Bunu Avrupa anladı. Avrupa bir alternatif merkez olabilir. Ya da merkeze ortak olabilir. AB'nin ehemmiyeti buradadır. AB, eski dünyanın geleceğe ezbere hükmetme kibrinden, geleceği karşılama tevazuuna geçiştir.

Sen olan biteni anlayamazsın. Çünkü aniden taşralı bir aşağılık duygusuyla bir taraftan çocuklarına Melisa, Lara, Maya, Aksel gibi 'uyanık' isimler koyar, bir taraftan da anti-emperyalist, ulusalçı, laik-cuntacı, faşizan, 'sözde bağımsız', 'gözü kapalı' taşra siyaseti yaparsın.

Sonra bir bakmışsın, Amerikan başkanının adı Hüseyin. Şapa oturursun.

Kendini merkezden 'bağımsız' zanneden, geleceğe çocuğunun ismiyle ortak olabildiğini sanan zavallı bir 'shopping mall taşrası'ndan daha kolay ne yönetilir?

Ondan daha kolay, silahı ithal kuvvetleriyle ve cunta anayasasıyla kendini bir 'alternatif merkez', bir büyük güç sanan ifadesiz insanlar ordusu yönetilir.

Bundan sonra seni merkezin silahları yönetmeyecek. Seni merkezin silahsızlanması yönetecek. Amerika gittikçe daha güçlü, ama daha 'görünmez', daha 'gürültüsüz' bir merkez olacak.

Bu 'geleceği' nerede karşılayıp denize dökeceksin çok merak ediyorum. Kasımpaşa'da herhalde. Büyük bir fark. Çok büyük.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Elveda AKP

Gökhan Özgün 10.11.2008

Mesele kapandı. Başbakan meseleyi kapattı. Türkiye Batı Medeniyeti'nin içinde yer alamayacak.

Batı Medeniyeti'nin tampon, tapon taşrası, sınır karakolu olarak kalacak. Türkiye iki dünya arasında hapis kaldı. Türk milliyetçiliği bu felce 'bağımsızlık' adını veriyor.

Bir şirkette bir satın alma müdürü düşünün, ona bir terfi imkânı sunuluyor. Diyelim genel müdür olma imkânı. O da bunu hiç tereddütsüz reddediyor. O zaman anlarsınız ki, o satın alma müdürünün işleri tıkrındadır.

Türkiye'ye terfi imkânı sunuldu. Türkiye bunu reddetti. O halde anlayın ki, Türklerin işi tıkrındadır. Hangi Türklerin mi? Tabii ki Türkiye'nin sahibi olan Türklerin.

Türk burjuvazisinin meseleye bakışıyla başbakanın meseleye bakışı artık birebir örtüşüyor. Bekâra karı boşamak kolaydır bakışı.

Enteresan olan, Erdoğan'ın dönüp dolaşıp tam da TÜSİAD'ın rayına oturmasıdır.

Nedir TÜSİAD'ın çizgisi?

Ahmet Altan'ın Tayyip Erdoğan'ın son konuşması için yaptığı tasvire cuk oturur TÜSİAD. Bakarsınız bakarsınız, dinlersiniz dinlersiniz, okursunuz okursunuz, olan bitenin, gevelenenin, ne demeye geldiğini bir türlü anlayamazsınız.

Ben oyumu CHP'ye vereyim, ve fakat seçimlerde AKP kazansın, ama çok küçük farkla kazansın. İşte size gerçek Türk burjuvasının meşhur ince ayar gerçekçiliği.

Çok medeni, çok çağdaş projelerim, araştırmalarım, anayasa taslaklarım var. Sponsor ediyorum. Türkiye'nin geleceği için projeler yaptırıyorum. Ama bir şartım var. Bunların gerçekleşmeyeceğinden emin olmak istiyorum. Gerçekleşmeyeceğinden emin olduğum sürece en çağdaş projeler bende. Gerçekleşecek gibi mi oldu? Aman Allahım, ne diyorsun?.. O takdirde size yeni anayasa için babadan kalma 'kurucu meclis' önerim var. Bu kadar kurutulmuş bir kurucu meclisi asker bile akıl edemedi. İşte size TÜSİAD.

Başbakan ne diyor? Bekâra karı boşamak kolaydır. Hamken meyve yenmez. Eksik olanı ben ilave edeyim. Erken öten horozun kafasını keserler. Bunları, bir hikmetmiş gibi, şu veya bu şekilde söylemeyen, pek kimse kalmadı zaten Türkiye'de.

Bunlar sözde demokrasimizin hiç bitmeyen teraneleridir. Bunların kaynağı korkaklık ya da kurnazlık olabilir. Tam itaat kültüründe ikisi bir ve aynı şeydir.

Türkiye'nin sözde demokrasi mücadelesi tarihini bu özdeyişler özetler. TÜSİAD'ı, milli burjuvazimizi, milli solumuzu, milli sağımızı, ve en önemlisi ordumuzu, ve son olarak da AKP'yi, bu özdeyişler 'kıssalıyor'. İşte size büyük uzlaşma.

'Muasır medeniyet' yolunda Cumhuriyet'ten geriye üç beş özdeyiş kalır.

Peki kardeşim ne zaman karı boşanacak, ne zaman meyve olgunlaşacak? 40 yıldır bekliyoruz. Ben 40 yıldır bekliyorum en azından.

Cevap. Ne zaman uygunsa ben sana söylerim. Bunlar ince meseleler.

TÜSİAD'a sor. Elbette AB'yi isterler. Elbette demokrasi isterler. Ama henüz hazır değillerdir.

Ne zaman hazır olacaksınız kardeşim? Yeteri kadar yürümeyen otomobil, yürüyen çamaşır makinesi satmadınız mı? Maşallah, iletişim çağında dünyanın en pahalı ve en yasak interneti de Türkiye'de millete pazarlanabiliyor. Cevap. Sen fazla karıştırma. Biz demokrasiye hazır olunca sana söyleriz. Bunlar karışık meseleler. Ortalığı germe.

Peki, küçük bir maruzatım olabilir mi Sayın Başbakanım? Meyveyi olgunlaştıracak olan, ya sev ya terk et, midir? Yoksa pompalı tüfek midir?

Bir küçük soru arz edebilir miyim Sayın TÜSİAD, siz acaba otoriter bir Türkiye'yi demokrat bir Türkiye'ye tercih ediyor olabilir misiniz?

Bütün "business, business" dediğiniz otoriter Türkiye riskini ve karanlığını yönetebilme becerisi olmasın?.. Bu sizin 'görelî avantajınız' olmasın sakın? Demokrat bir Türkiye'de bu avantajınız kaybolmasın sakın?

Muasır medeniyeti sonradan yakalamaya çalışmanın kıyağı buradadır. Muasır olmadan medeni olabilme imkânındadır. Hiçbir dünya çapında ürün, marka üretmeden, bu meşakkati çekmeden, bu rekabete girmeden, işlerin tıkırındaysa, kapitalizmin bütün muasır nimetlerini sonuna kadar tüketebilirsin. Bundan vazgeçilebilir mi?

Muasır olmadan medeni olmanın şahikası Ertuğrul Özkök ve Tayyip Erdoğan artık aniden aynı kişidir. Erken öten horozlar memleketinin 'gerçekçi' horozlarıdır onlar.

Anadolu kaplanlarıyla İstanbul aslanları uzlaşır. Türkiye yine eski kafesine girer. Uzlaşma mı, teslimiyet mi? İkisi birden. Teslimiyette birleşmek hususunda uzlaşmıştır.

Bekâra karı demokrasisi yine kazandı.

Artık yine eski kafesteyiz. Ama her şey eskisine göre çok daha çıplak. Herkes beyhude bir histeriyle üstünü başını yırtmış bulundu. Durum hiçbir zaman olmadığı kadar müstehcen. O kadar müstehcen ki, gözlerini kapatmazsak çocukların, açık dimağlarıyla olan biteni bizlerden daha iyi anlama ihtimalleri çok büyük

Şimdilik çıplaklıktan biraz hicap duyuyoruz, başbakanın asabiyeti o yüzden. Asıl tatlı ve kibar mugalata herkes tekrar giyindikten sonra başlayacak.

Yüzde 47'yle olmayan, yüzde 99'la da olmaz. Hem de hiç olmaz. Elveda AKP.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sabır ve laiklik

Gökhan Özgün 13.11.2008

Sabır. Ne erdemli bir kelime değil mi? Halbuki sabrın erdem olduğu belli durumlar vardır hayatta. Trajediler. Hastalık. Ölüm. Allah'ın hikmetinden ya da insan ruhunun gücünden medet umulan anlar.

Bunun dışında sabır, biattır, tapınmadır. "Planını" anlasan da anlamasan da, karışamayacağın, kendinden üstün bir varlığa bütünüyle teslimiyettir sabır.

Bu biat, insanüstü bir varlığa biatsa, Allah'a, Peygamber'e biatsa, bunun adı dindir, inançtır, insanın en tabii hallerinden biridir.

Bu biat kendimiz gibi etten kemikten bir insana ise, bu, insanlığın en vahim halidir. Çünkü bu onun şaşmaz hikmetine inanmaktır. Hikmet, ben faninin bildiği kadarıyla hiç şaşmaz haliyle yalnızca Allah'ın tabiatındadır. Çünkü gerçek hikmet, insan denen faninin takip edemeyeceği, insanı aşan bir idrakin, bir şuurun ürünüdür.

Laiklik laiklik dediğimiz, insanüstü bir varlığa veya kavrama duyulan tam teslimiyetin, tartışılmaz bir inancın, tartışılmaz hukuki hükümler haline getirilmesini ve bunun herkese dayatılmasını engellemektir.

İnsan, herhangi bir üstün idrakin, kendi hayatında kendi için takipçisi olmakta özgürdür. Özgür olmalıdır. Bunu başkalarına tavsiye etmekte, diğerlerini yanına çağırmakta da hürdür. Hür olmalıdır.

Ama insan, insanüstü olan her neyse, onun hukukunu insanın hukuku haline getirmekte özgür değildir. Çünkü bu takdirde, insanüstü hukukun 'uygulayıcıları' da tabiatıyla insanüstü kişiler olmak zorundadır. (Laiklik hukukla değil, uygulayıcıyla ilgilidir. Laik olmayan hukukun uygulayıcıları da insanüstü olmalıdır)

Peygamber'in, yani insanüstü bir kişinin hâlâ hayatta, dünyada olduğu bir dönemde, bir Müslüman için laiklik mümkün değildir. Ama peygamber öldüğü andan itibaren, aksi, yani laik olmamak mümkün olmamalıdır. Çünkü peygamber öldüğü andan itibaren laik olmamak, insana tapınmadır. Ki bu, büyük günahdır.

Atatürk'ün de belli ki kimi insanlar için insanüstü vasıfları vardır. Ki buna inanmakta insanlar özgürdürler. Bu onların hakkı olmalıdır. Ama Atatürk, yani insanüstü kişilik öldükten sonra, ona atfedilen hukuku mutlaklaştırmak, yalnızca Atatürk'e tapmak değildir. Ondan daha fazlasıdır. Anayasa Mahkemesi'ne tapmaktır. Ve onun, Atatürk'ün insanüstü kişiliğinin yeryüzündeki temsilcisi olduğuna inanmaktır.

Türkiye, yalnızca diyanetin varlığı yüzünden değil, Anayasa'nın değiştirilemez, dolayısıyla kutsal ve dünyevi olmayan bir metin olarak yorumlanmasıyla da, laik bir ülke değildir.

Atatürk'ten sonra Atatürkleşme, kurtarıcı olma arzusu bu memlekette olağan bir hevestir.

Şimdi de aynı hevesi başbakanda görmekteyiz. Başbakan sabır telkin etmektedir. Ve sabrın ötesinde onun hikmetine inanmamızı vaaz etmektedir. İnanırsanız, yolun sonu demokrasidir. Oraya nasıl ve ne zaman varılacağı yalnızca Tayyip Erdoğan'ın bilgisindedir.

Ve bizim aklımız onun hikmetini anlamaya yetmez. Bu yüzden sabretmek zorundayız. Bizim küçük aklımız, mesela 'beğenmeyen çeksin gitsin'le demokrasinin tam tersi istikametinde gittiğimiz düşünebilir. Ama bu noktada bize sabırlı davranmamız telkin edilir.

Burada sabır, trajik bir sabır, bir tevekkül değildir. Burada sabır, insanüstü bir varlığın talep ettiği bir sabırdır. Bizi selamete götürecek insanüstü kişinin bizden sorgusuz sualsiz talep ettiği sabırdır.

Ey fani, geçtiğin yolu tanıyamayacaksın, etrafına fani gözlerinle baktığın zaman kendini bambaşka yolda sanacaksın. İşte o anda gözlerini kapat ve SABRET. Muhtaç olduğun inancı kalbinde, muhtaç olduğun kudreti damarlarındaki kanda bulacaksın. Yolun sonu selamettir. Yolun sonu muasır medeniyettir. Yolun sonu demokrasidir.

Bu memlekette kutsallığına inanılan kişilerin sayısı bir iki değil. Çok daha fazla. Çünkü bu ülke laik değil. Dahası, bu kültür laik değil. İnsanüstü olana yalnızca inanmıyor, yalnızca biat etmiyor. Peygamberler, liderler bu hayattan göçüp gittikten sonra bile, onların dünyevi temsilini öneriyor. Bunu düzenleyecek bir 'ruhban sınıfı' yaratıyor. Bunu destekliyor. Hatta en berbatı, bunu dayatıyor.

Anayasamız laik değil. İnsanın değiştiremeyeceği hiçbir şey laik olamaz. Çünkü değiştirilemiyorsa kutsal bir metindir. Bu kadar basit. Artık başbakanımız da laik değil. İnsanın anlayamayacağı, şuuru ve hikmeti insanı aşan bir varlık, laik olamaz.

Ve son olarak da, bir siyasi rejimi veya zemini, demokrasi olsun başka bir şey olsun, varılacak transandantal (aşkın) bir nokta olarak görmenin de laiklikle bir alakası yoktur.

Demokrasi bir sabah kalktığınızda sınırından bir anda içeri girdiğiniz bir masal ülkesi değildir. Öyle telakki etmek, demokrasiye insanüstü, tabiatüstü bir vasıf atfeder. Ve, insanüstü kurtarıcılar, rehberler, demokrasi havarileri, hatta peygamberler talep eder.

Demokrasi, demokrasiye giden yolun bütünüdür. Laiklik ise bu ülkede hiçbir zaman görülmemiş, hiç kimse tarafından gerçekten temsil edilmemiş bir şeydir. Maalesef hâlâ öyledir.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Aniden ışıklar yanınca

Gökhan Özgün 15.11.2008

Birileri bugün Türkiye’de “hiç küçümsenmeyecek” bir demokrasi olduğunu düşünüyor ve kendini buna inandırabiliyor.

Böylesi daha rahat çünkü. Daha kıyak. Nasılsa demokrasi var. O halde, bir takım “gelişmeler” konusunda sabırlı olunabilir, ağır abi olunabilir, medya kaymakamlığının, plaza kaymakamlığının yanında bir demokrat düşünce kulübüne üye olunabilir.

Demokrasinin karmaşıklığından, öyle aceleye gelmeyeceğinden, dengelerden, bölgelerden, gölgelerden, thinklerden, tanklardan, bekârlardan, karılardan dem vurulabilir. Demokrasinin ilerlemesi için sessiz sakin bir köşeden tatlı tatlı devlete danışmanlık yapılabilir. Hatta “derin bir düşünürseniz”, Avrupa’daki sofistike liberal demokrasi eleştirileri “bizim küçük ama güzel” demokrasimizi eleştirmek, daha doğmamış bir bebeği kılı bir adama çevirmek için kullanılabilir. Şık olur. Yakışır.

Yabancı “demokratça” kelimelerin manaları çağrışımları üzerine düşünmektense, “demokratça aksan” dersleri alınabilir. Kapalıçarşı esnafı gibi, beş kelimeyle aksansız bir yabancı dile, turistik demokratça diline hâkim olunabilir.

İmkânlar sonsuz. İmkânlar sınırsız. Yeter ki Türkiye’de “hiç küçümsenmeyecek” bir demokrasi olduğuna inanın. Yeter ki, herkesi ve herkesten önce kendinizi buna inandırın.

Kendinizi inandırmanız çok mühim. Çünkü bu geçici bir yalan değil ki kendinizi kandırmadan idare edebilesiniz. Bu yalan bir ömür boyu sürecek. Bu yüzden kendinizi inandırsanız çok iyi olur.

Böyle büyük bir yalana küçük de olsa bir de baz gerekir. Cunta anayasası, yani “kurucusu” asker olan bir parlamento ve onun kıyak seçim sistemi de bu “hiç küçümsenemeyecek demokrasi”nin temelini oluşturur.

İnanabiliyor musunuz?.. Türkiye’de parlamento seçimleri yapılmaktadır. Yaşasın demokrasi. O halde, seçimlerden sonra, seçim sonuçlarının gerçek bir “sonuç” olup olmadığını, kurucu kumandanların fikriyle çelişip çelişmediğini bir dahaki seçimlere kadar “demokratça” tartışabiliriz.

Ama gelin görün ki bu tatlı yalan için maalesef ve maalesef bir şeye daha ihtiyaç vardır. Kontrol edilmesi o kadar kolay olmayan bir şeye, bir azıcık olsun itaatsizliğe ihtiyaç vardır. Birazcık, azıcık sürpriz... Hiç sürprizsiz demokrasiyi artık insan kendine bile yediremez.

Seçim sürprizleriyle seçimlerden sonra bilahare ilgilenilecektir. Ama seçimlerde bu küçük sürprizlere ihtiyaç vardır.

Ee kim yaratacak bu sürprizi? 40 yıldır aynı partiye oy verenler mi? Yoksa annem gibi, her seçimde hangi partiye oy vereceği son ana kadar belli olmayanlar mı?

İkincisi tabii. Bunlara “kararsızlar” demeyi çok severiz. Aslında bunlar kararsız değildir. Bunlar itaatsizdir. Aidiyetsizdir. ‘İtaatsizlik’le seçmek ve seçebileceğini düşünmek, Türkiye’de bir ve aynı şeydir.

Bu itaatsizlerin sayısı öyle az da değildir. Bunlar Türkiye’yi bir yerden bir yere savururlar. ‘Hiç küçümsenmeyecek demokrasimiz’in beşiğini onlar sallarlar. Özal’ı iktidara getiren de bunlardır. Tayyip Erdoğan’ı getiren ve götürecek olan da.

Ama ne var ki, bu itaatsizler hiçbir şeyi değiştiremezler. Oradan oraya savrulurlar. Memleket sonunda hep aslına, Yavuz Sultan Kemal demokrasisine geri döner.

Ama endişe etmeyin, bu itaatsizler bir dahaki seçimde yine bir sürpriz yaratacaklardır. Böylece demokrasimiz hareketli ve canlı bir görünüm kazanacaktır. “Hiç küçümsenmeyecek demokrasimiz” adlı peynir gemisi yürümeye devam edecektir.

Ve nasılsa, demokrasi iradesinden hiçbir eser olmayan bir ortamda , “gönülsüz bir çağdaşlaşma” ve “az biraz zenginleşme” mis gibi demokratik bir gelişme olarak yutturulabilir.

Bir gün aniden bu resme *Taraf* gazetesi giriverir. Nasılsa, nerden çıktıysa, arkasında kim varsa, hele daha da

fenası, arkasında kimse olmadan böyle gazetecilik yapıyorsa, eyvah.

Taraf aniden Türkiye'ye girer, ve girer girmez, hemen kapının dibinde bulunması gereken ışıkları hiç de öyle zorlanmadan bulur ve ışıkları yakar.

Her şey görünür olmuştur aniden. Hangi hain söyledi onlara prizin olması gereken yerinde olduğunu, şaşarım. Orasını burasını kapatmaya çalışanlar mı istersiniz, çaresizce pişkinleşip çıplakken giyinikmiş gibi davrananlar mı, insan ışıkları açmadan bir uyarır diye hayıflanalar mı...

Taraf müstehcen ilan edilmiştir. Cezasını, reklam vermeyerek, burjuvazimiz verecektir. Çünkü burjuvazimizin içinde bile, bu "müstehcen" yayını evde, odasında, yalnızken okuyan, hatta zaman zaman kesip saklayan kişiler mevcuttur. Öyle mi?.. Madem öyle, o halde öncelikle onlar reklam vermeyecektir.

Bu arada, Türkiye'nin oradan oraya savrulan 'itaatsizleri', ışıklar yanınca *Taraf* la gözgöze gelivermiştir. *Taraf* onlara, hiç kimsenin şimdiye kadar önermediği basitlikte bir şey önermektedir.

Seçiminizi, yani, Türkçesiyle itaatsizliğinizi, istediğiniz gibi yapın. Ama aydınlıkta yapın.

Bu basitliği söndürebilir misiniz? Hiç sanmıyorum.

Bugün, "hiç sanmayışımın" 1. yıldönümü.

Taraf ın birinci yıldönümü.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

"Zengin fakirler", ya da, krallar cumhuriyeti

Gökhan Özgün 17.11.2008

Bir aile biliyorum. Aylık hane geliri 9 milyar lira. Türkiye şartlarında hiç de fena para değil diyeceksiniz. Kazandıkları paranın 1,5 milyarı ev kirasına gidiyor.

Ev kirası çıkınca geriye ne kalıyor? 7,5 milyar lira. Ee, bundan iyisi Şam'da kayısı di mi? Ama öyle değil. Ailenin giyim kuşam, mutfak masrafı, hastalık, kültürel faaliyetleri vesairesine kalan para, bu 7,5 milyarın, maksimum 2 milyar kadarı.

Geriye kalan 5 milyar nereye gidiyor dersiniz? Üç çocuğun eğitim masraflarına. Tam başbakanın Türkiye'nin rahmine yerleştirmek istediği kadar çocuk. Üç çocuk.

5 milyar lira, kazanılanın yarısından fazlası, çocukların eğitim masrafına gidiyor. Para biriktirmeyi unut. Ev bark sahibi olmayı unut. Kendini unut.

Eğitim masrafları çıkınca ailede kişi başına düşen harcama ayda 800 milyon lira. 12'yle çarpın, 9,6 milyar lira. Yani, kişi başına harcanabilir gelir yıllık 7.000 dolar civarında. Yıllık kişi başına neredeyse 10.000 dolar diye

şışindiğimiz milli gelirimizin epey altında. Yani, bu aile fakir. Epey fakir. Siz ister bu aileye küçük burjuva deyin, ister beyaz yaka, ister proleter, canınız ne isterse deyin. Bu aile fakir. Epey köşeye sıkışmış durumda.

Çünkü ayda 5 milyar liranın üzerinde "muasır medeniyetsizlik" vergisi ödüyor. Çocukları "emperyalist Amerika"nın dilini iyi bellesin istiyor. Bırakın Türkçe'nin geleceğine güvenmek, Fransızca'nın bile geleceğine güvenmiyor. İngilizce'den mümkünse şaşmıyor.

İş, çocuklarına gelince, dünyanın gidişatında pek öyle tartışma kaldırır bir şey görmüyor. Akşam rakı masasında en bağımsız, en milliyetçi nutukları atabilir. O başka, bu başka. İlki hakikat. İkincisi siyaset. Bu "zengin fakir" gariban Türk'ün tek bir lüksü kalmış. O da, hakikatten tam bağımsız siyaset yapabilmek.

Bu aile kâh AKP'nin İslam devrimi yapmasından, kâh PKK'nın Türkiye'yi bölmesinden, kâh Türkiye'nin Ermenilere tazminat ödemesinden korkuyor. Ya da bu korkuların hepsini birden yaşıyor. Hepsinin üstüne AB'nin de bütün bu felaketlere teşne olmasından endişe ediyor. Ara ara, geçmiş güzel günlerin hatırına, dededen kalma "emperyalizm"e karşı, laik, sol, Müslüman ya da milliyetçi tavır sallamayı da ihmal etmiyor.

Çünkü bu "gerçekleri" merkez medya her gün hiç bıkmadan usanmadan kendisine işaret ediyor. Bir milletin merkezi de bir yere kadar yanılabilir, di mi? Akliselim var. Merkezin ahlakı güçlü olmayabilir, ama merkez denilen şey, ne raddede şuursuz olabilir?

Eşşek gibi çalışıyor. Ruhunun derinlerinde hissettiği çağdaş bir hakikat için ayda 5 milyar lira ödüyor. Ya da işin aslı, bu sevimsiz hakikati ruhunun derinliklerine gömüp unutmak için ayda 5 milyar lira tazminat ödüyor.

Böyle bir aile CHP'ye de oy veriyor olabilir, AKP'ye de, ve hatta ve hatta MHP'ye de, DTP'ye de.

Türkiye, demokratikleşme görüntüsü altında, global merkezin zorlamasıyla "gönülsüz ve sahte bir çağdaşlaşma", "az biraz zenginleşme" yaşadıkça, bu ailelerin sayısı artıyor.

Bu varlıklı köleliktir. Köleler de, köle felsefesine rağbet eder. Köle felsefesinde, efendinin sahip olduğu her ama her değer köle için kötü ya da yanlış olduğuna inanılır. Kölenin kendine ait felsefesi yoktur. Felsefesinin tümünü efendisinin felsefesinin zıddından çıkarmaya çalışır. Vakti ve imkânı ancak beyhude bir zıtlasmaya yeter.

Efendisinin iyi yanlarını alıp kötü yanlarını almamaya çalışır. Tıpkı Erdoğan'ın Batı'nın "iyi" yanlarını alıp kötü yanlarını almaması, Baykal'ın cumhuriyeti alıp demokrasisini istememesi gibi.

Akşam masasında kral kesilince, efendisinin kötü yanlarını saymaya başlayınca, bir bakmışsınız efendisi Batı'nın tek bir iyi yanı kalmamış. Ya da lafta kalmış. Olsun. Onun da Yavuz Sultan Kemal'i var.

Gündüz köledir, gece kral. İner çıkar. Bu da yorar adamı, çok yorar. Dahası, ruh hastası eder.

Bu arada onun yerli efendisi, Türk burjuvazisi ne yapar? O da, tam tersidir. Gündüz kraldır, gece köle. Bütün akşamlarında, Batılı efendilerine ait muasır medeniyetin bir plastik taklidine kendini esir eder. Partilerle, resepsiyonlarla bu hayali simüle eder. Ona bu yakışır. Ama gündüz, bu ezik çabasını unuttur. Çünkü gündüz, "şartlar" buna el vermemektedir. O, gündüzleri, tamamıyla bize özel, hiç değişmez "şartlar"ın "gönülsüz" kralıdır.

Bunca parayla yetişen çocuklara ne olur? Onlar da aynı girdaba düşerler. Büyük kölelere yine küçük köleler yetiştirirler. Gittikçe daha fazla maliyetle. Gittikçe daha fazla şizofreniyle. Bu arada ordunun harcamaları hiç azalmaz, hep artar.

Birileri gecelerin kralıdır, birileri gündüzlerin kralı. Asker de hepsinin kralı. Krallar cumhuriyetinde devran böyle döner.

Not: Yukarıdaki hesap, kriz öncesi dolar paritesi üzerinden yapılmıştır. Mümkün olan en iyimser hesaptır anlayacağınız.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Tarafsız marka konferansı

Gökhan Özgün 20.11.2008

Önümüzdeki günlerde bir Marka Konferansı olacak. Ve orada şu sorulacak. Siz Türkiye markası için ne yaptınız?

Türkiye markası, Türkiye markası, denilen nedir? Bir "turistik Türkiye markası" vardır. Bir 'destinasyon' olarak Türkiye. Bunu bir kenara bırakalım. Bu apayrı bir konu. Bir muz cumhuriyeti bile böyle bir marka yaratabilir.

Mesele turistik marka yaratmak olunca, misafirperverlik, cana yakınlık, deniz, kum vesaireyle idare edebilirsiniz.

Hoş, misafirperver ülkenin savunma bakanı Türkiye'yi Türkiye yapan en değerli şeyin, kuruluşundaki etnik temizlik olduğunu belirtince, misafirperverlik gibi yusuvarlak bir kavram da yuvarlanır gider, ama olsun. Türklüğe ve Türkiye'ye zarar verecek kişiler baştan bellidir bu memlekette. Diğerleri, ne söylerse söylesin hiçbir zararları olmaz.

Bir de "Made in Turkey" kelimelerinin anlam kazanması, "Made in Turkey" ibaresinin bir katma değer olması diye bir şey var. Bir ülkeyi 'marka' yapan budur. Bu sayede 7-8 milyonluk İsveç'in milli geliri 80 milyonluk Türkiye'den fazladır.

Bir ülkenin marka değeri, oradaki emeğin bir çarpanıdır. Bir İsveçli bir sabah işine gider, akşam işinden çıktığında aynı süre çalışan Türk'ten 10 misli daha fazla üretmiştir. 10 misli daha fazla 'değer' yaratmıştır.

İşte bu katma değerın önemli bir kısmı, o ülkenin "marka" değeridir.

Yeni dünya düzeninde herkes otomobil üretebilir. Ama herkes dünyayı, ürettiğinin otomobil olduğuna inandıramaz.

Şu inandırıcı olma işi çok önemlidir marka olmakta. Ve gün geçtikçe, daha da önem kazanmaktadır.

Bir kere Türkiye'yle ilgili şunu sormak gerekiyor. Türkiye inandırıcı bir ülke midir? Temel meselelerinin hemen hepsinde 80 milyonun aynı düşündüğü, aynı düşünmediği zaman da aynı düşünüyormuş gibi yapmak zorunda

olduğu bir ülke, inandırıcı mıdır?

Daha basit bir şekilde ifade edeyim. Böyle bir ülkenin malının üzerinde "genuine leather", yani, "hakiki deri" ibaresi gördüğünüzde inanır mısınız? Valla ben inanmam. Çünkü sorsam, 80 milyonun sekseni de, hep bir ağızdan 'hakiki valla hakiki' diye bağırarak. Bu da insanı kıldandırır biraz. Nitekim, Türk de, üzerine 'genuine' yazar, sahte mal satar. Dünyanın en iyi sahte mal yapan ülkelerinden biri olur. Bakın bu konuda inandırıcıdır işte.

Böyle bir ülkenin karakterinden söz edilebilir mi? Daha doğrusu karakter derinliğinden dem vurulabilir mi? Yani, böyle bir ülke hakiki midir? Daha da önemlisi böyle bir ülke canlı mıdır? Yaşıyor mudur? Yoksa bir ölü gibi ifadesiz midir? İfadesizliğin erdem olduğu bir ülkenin sattığı bir ruju hangi kadın alır? Ya da şöyle söyleyeyim. Bir ülkeyle ilgili aklınıza ilk gelen şey askerse, o ülkeye hangi kadın dudaklarını teslim eder? (Çok özel cinsel fantezileri yoksa tabii)

80 milyonun dışarıya yekpare ve amorf bir tek vücut gibi sunulması gereği, büyük bir sessizlik değil midir?

Daha basit sorayım. Siz bu ülkenin, ta fizandaki radyo istasyonunu bile alır iddiasıyla ürettiği "güçlü" radyo alıcısına para verir misiniz? Ben mümkünse vermem. Bu adamlar ta fizandaki radyo istasyonunu niye dinlemek ihtiyacında olsunlar ki? Yakındaki de uzaktaki de nasılsa aynı telden çalışıyor. Ee, adamlar da oturup sırf iddia üzerine en güçlü radyo alıcısını niye yapsınlar? Liseler arası fen kolu yarışması mı bu? Ya da, YouTube'un yasaklandığı bir ülkenin ürettiği bir internet modeminin dünyanın en iyi modemi olduğuna hangi çocuk inanır?

Marka konferansında sorulacak. Türkiye'nin marka yönetiminde tek sorumlu hükümet ve devlet kurumları mı? Cevap veriyorum. Şu an görünen o ki, ilk sorumsuz onlar.

Bunlar bana vahiy yoluyla inmiş şeyler değil. Bunları, Türkiye'de zekâlarıyla tanınan reklamcılarımız ve kendini ilk fırsatta "dünya vatandaşı" hissediveren reklamverenimiz gayet iyi bilir. Âlâsını bilir.

Ama hiçbir zaman oturup özgürlükle, demokrasiyle marka arasındaki ilişkiyi konuşmazlar. Bu sözde manevi kavramaların aslında nasıl bir maddi zenginlik olduğunu bir türlü tartışmazlar.

Bu arada, Türk insanı denen insan türünden beklenen de, Türk markalarına zarar veren Türkiye gerçeklerini bir ordu-millet azmiyle yabancidan saklamak ve büyük bir milli birlik lobisiyle bu vahim hakikatleri unutturmaktır. Türk insanının her ecnebi ülkede bir fahri konsolos gibi davranarak Türkiye markasına değer katması beklenir. 80 milyon diplomatla marka olmuş bir ülke ben bilmiyorum.

Gelin görün ki böyle bir ülkede, *Taraf* diye bir gazete, beğenin beğenmeyin, bir yılda marka olmuştur. Dünyanın en prestijli, en 'merkezî', tekrar ediyorum en 'merkezî' yayınlarında *Taraf*tan sitayişle, saygıyla, takdirle söz edilmiştir. *Taraf*, Türkiye hakikatine bir derinlik katmıştır.

Reklamverenimiz farkını dünyanın farketmediği bu markaya, çok farklı nedenlerle olsa gerek, reklam vermemekte ısrar etmektedir. Peki, öyle olsun.

Ama ne hikmetse, *Taraf* gibi bir marka, "çok değişik perspektifli bir marka konferansına" davet edilmeye de layık bulunmamıştır. Onun yerine şarkıcı Yalın tercih edilmiştir.

Kismetse, bir dahaki yüzyıla inşallah. O zamana dek, çalıp oynayacağız besbelli.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Abdullah Gül ve Ulrike Meinhoff

Gökhan Özgün 22.11.2008

Otoriter rejim totaliter rejimden çok farklı bir imkân sunar insana. Çok zalim bir imkân. Bir o kadar da halim selim bir imkân. Bu imkân suratınıza 'müsteseksi', acısı tadından yenmeyen bir gülümseme kondurur. Yuvarlanıp gidersiniz. Yuvarlayıp gidersiniz.

Bu imkânın adı, sinisizmdir. Bu kavramın felsefi köklerini boşverin. Günümüzde ne demeye geldiğini en iyi Oscar Wilde anlatmıştır. Sinikliğı, her şeyle aramıza koyduğumuz o alaycı mesafeyi, Oscar Wilde, "Her şeyin fiyatını bilip hiçbir şeyin değerini bilmemek" diye kıssalar.

Otoriter rejim alaycı mesafeye izin verir. Totaliter rejim baştan sona ciddiye alınmayı ister. Şakası yoktur. Totaliter rejimde siyasetle aranıza mesafeyi ancak çenenizi kapatarak koyabilirsiniz.

Halbuki otoriter rejim size, konuşarak, bol bol konuşarak susma imkânı verir.

Türkiye 90'lardan beri yaşadığı 'sinikliğı', son iki yılda, AKP umudu veya AKP korkusu sularında aniden kaybetti. Türkiye, sinik olmayan, Türkiye'nin geleceğine alaycı bir mesafede durmayan bir iki yıl yaşadı. Sinik olmaya alışmış memleketim çok yoruldu, perişan oldu.

Birdenbire Türkiye'de bazı "değerler" konuşulmaya başlandı. Demokrasi, özgürlük ve muasır medeniyet hayali gibi, basit, evrensel ve çok çok "merkezî" değerler.

Halbuki Türkiye'de bunlardan bir "değer" olarak hiçbir zaman bahsedilmezdi. Üstü açık ya da kapalı, hep bu değerlerin fiyatı tartışılırdı. Demokrasi bize neye patlar? Özgürlük Türk milletine neye mal olur? Medeniyet bizi böler mi? 'Erken' demokrasinin maliyeti nedir? En beleşe demokrasinin doğru zamanı, ne zamandır?

21. yüzyılda Avrupa'nın eteklerinde birileri muhtıra verme ve bir iktidar partisini bile kapatma cüretini gösterince işler aniden 'ciddiye' bindi. Türkiye çok uzun süredir siniklikten bu kadar uzaklaşmamıştı. Ruhu altüst oldu. Hakikatler, "mesafeli hafiliğini" kaybetti. Aniden insanların omzuna çöktü.

Derken başbakan birdenbire memleketi rahatlattı. Memleketin yüzüne yine o acı tatlı, güzel ve yalnız gülümsemeyi kondurdu. Hadi dedi başbakan "değerleri" unutalım. Bizi rahatlatan şeyi yapalım. Milli imansızlığımıza, ulusal şüpheliğimize, fiyatlara dönelim.

Bekâra karı boşamak kolaydır, dedi. Bir hesap kitap cümlesi. Boşanmanın hesabını hep kuma kalmış vatandaşın yüzüne vuran "erkek" bir cümle. Değer bilmeyen, fiyat hesaplayan bir cümle. Sinik bir cümle. Sonra devamı geldi. Meyve hamken yenmez. Kabzımal hesabı. Memleket yıllarca çürük ve kurtlu meyve yemişe, hamını ister mi istemez mi, bunun hesabı öyle kolay değil, sayın başbakan.

Ama neyse, böylece merkez medyayı bir tatlı huzur aldı. Kısa süren “değerler” devri bitmiş, hiç bitmeyen hesap kitap devrine yine dönmüştük. Prestijini kaybetmeye başlayan onca ‘siyaset muhasebecisi’nin cevheri yine parlamaya, yine para etmeye başladı.

Halbuki AKP’den beklenen öyle çok bir şey değildi. Bir cunta anayasası yerine bir sivil anayasa. Bu öyle demokratik devrim falan değildi. Asgari bir demokrasi umuduna bir zemin, bir başlangıçtı.

Bu, sinisizmin, gevrek imanın sonu olacaktı. O kadar. O kadarcık. Yükselen yeni bir burjuvaziden de bu kadarı beklenir. Gölgelelerinden bile korkmuyorlarsa tabii.

Mesela cemevleri bir günde, bir dakikada bir ibadethane olarak kabul edilebilirdi en azından. Burada ham olan neydi, bekâr kimdi, karı kimdi, biri bana anlatsın. Mesela 301, bin şahinin takdirinden alınıp bir şahinin takdirine bırakılmayabilirdi. Bu kadarı Kürtlere bile umut olurdu. Ne olurdu, ordu darbe mi yapardı? Çocuklar bile inanmaz buna.

Bu memleket AKP’den çok şey beklemedi. İmkânsız istemedi. Önce, siyaset muhasebecileri istenenlerin imkânsız raddede pahalı olduğunu söyledi. Şimdi de, başbakan söylüyor. Yani fiyatta anlaşılar. Değersizlikte uzlaşılar. Türkiye yine sindi. Sinik oldu. İmanı gevredti.

Cengiz Çandar geçen gün yazdığı ‘*Taraf’a destek*’ yazısında sağolsun *Taraf’ı* uyardı. Dikkat edin, dedi. Ulrike Meinhoff’a, (dünyanın gelmiş geçmiş en ünlü nihilist teröristlerinden birine) benzemesin sonunuz. Meinhoff gibi “sözün bittiği” yere gitmeyin dedi. Ulrike Meinhoff’la *Taraf’ı* yanyana görünce kanım dondu. İnşallah dedim, karım okumamıştır bu yazıyı.

Ben sonuçta vasat bir aile babasıyım. Siyasi taleplerimin temelinde demokrasi gibi merkezî bir kavram olduğunu düşünüyorum. *Taraf’ın* da sözün bittiği yerde değil, mugalatanın bittiği, sözün başladığı yerde olduğunu düşünüyorum. Başaşağı Türk siyasetinde, marjinalin merkez, merkezin marjinal olduğunun farkındayım elbet. Ama Ulrike Meinhoff hiç aklımdan geçmemişti. Beni bir endişe aldı.

Derken bir baktım, cumhurbaşkanımız “sözün tam bittiği yerde” duruyor. Kürtlerle kuş dilinde konuşuyor. Ben söylemeyeyim, siz anlayın diyor. Siz söylemeyin, ben anlayayım diyor. İşaretleşiyor.

Cumhurbaşkanı Ulrike Meinhoff’la aynı yerde, Çandar’ın tabiriyle, ‘sözün bittiği yerde’ duruyor. Cumhurbaşkanı oradaysa kimbilir ben neredeyim, hele hele *Taraf* nerede? Güler misin? Ağlar mısın?

Ağlar mıyım bilmiyorum ama, bir daha böyle şeylere gülmeyeceğim, asla gülemeyeceğim. Bu iki seneden bu “gülememe” bana yadigâr kaldı.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sıradan itaatsizler

Gökhan Özgün 24.11.2008

Adamın biri bana anlatıyor. Ben yaşlarda bir adam. Bir 'emekçi', bu tabiri tercih ediyorsanız eğer. Aylık geliri maksimum 1 milyar. Abi diyor, ben eşek gibi çalışırım. Tek zevkim var. Akşam televizyonun karşısına geçip karımla yemek yemek. Parantez açıyor. Karımı da, öyle böyle değil, çok severim.

Geldim bir akşam eve, açtım televizyonu, bir baktım ordu muhtıra vermiş. Yiyemedim abi yemeği. İştahım kaçtı. Bugüne kadar hep CHP'ye oy vermiştim, çaktım oyumu AKP'ye.

İki senedir niye AKP'yi konuşuyoruz? Sosyalistler yüzünden mi? Sosyal demokratlar yüzünden mi? Hatta Müslümanlar, laikler yüzünden mi?

Hayır, bu adam yüzünden AKP'yi konuşuyoruz. Bu adam gibiler yüzünden. Her birinin iştahı çok farklı nedenlerden kaçmış olabilir. Ama Türkiye'nin demokrasi iştahını da, AKP'nin oylarını da, bunlar kabarttı.

Bu adamlar olmasa, Türkiye kemik oylar koalisyonlarıyla aynı tekerleği sonsuza dek çevirebilir. Çok daha rahatlıkla, çok parti görünümlü bir 'tek parti'yle yönetilebilir.

Bunlar Türkiye'nin itaatsizleri. Sıradan insanları. Hiç kimseleri. Bunlar dışında herkes, bir şey. Bir kimlik sahibi.

Bunların iştahı kaçıyor. Bunlar vücutlarıyla hissedebiliyorlar. Bunlar bünyeleriyle düşünebiliyorlar. Bunlar meşrepleriyle ilerleyebiliyorlar. Bunlar canlı. Bir o yana, bir bu yana sıçrayabiliyorlar. Öyle cam gibi gözlerle cemaatlerinin tezgâhında yatmıyorlar.

Bütün Türkiye bunlar gibi olsaydı, bakanlarımız, siyasetçilerimiz, bilinçaltılarını Türkiye'nin üzerine fıskırtmadan evvel dokuz kere yutkunurlardı. Çok efendi siyasetçilerimiz olurdu. Bir o kadar da pervasız yazarlarımız, gazetelerimiz, vatandaşlarımız.

Bunlardan biri, bir Kürt, askerde, bir siyaset muhabbeti esnasında yanıma yaklaşıyor ve İstanbullu 'ben'le konuşuyor.

Bak arkadaşım diyor, üzerindeki er elbisesi var ya, o er elbiseyle gir bir Kürt köyüne, elinde silah falan da olmasın, tek başına gir. Cümle âlemi topla köyün meydanına, soyunun de, hepsi soyunur. İşte bu kadar korkarlar Türk askerinden. Yıl 1993. "Ufak tefek" hatalar yapılmış yıllardan biri.

Bana hiçbir soru sormuyor bu adam. İstanbul'dan görünmeyen bir şeyi anlatıyor bana. Bir bünyenin iliklerine işlemiş bir hafızayı üç cümlede naklediveriyor. Benimle gerçekten konuşmayı deniyor. Ben ne bilirim bileyim, neyi idrak edemediğimi biliyor. O beni tanıyor. Onu tanımayan benim. Adam benle konuşabiliyor. Bana nasıl nüfuz edilebileceğini biliyor. Şimdi ben bu adama, sen onu bunu bırak, PKK terör örgütü mü değil mi, bana onu söyle dersem, bunun, soyun ulan karşımda demekten ne farkı var? Ki ayrıca, evet öyledir, de diyebilir.

İşte bunlar böyledir. Bu itaatsizler, nadiren konuşmayı seçerlerse, iletişim güçleri fevkaladedir. Bir konuşurlar, öyle bir yerden girerler ki içinize, vicdanınıza uğramalarına izin verirsiniz, bir daha ne yapsan çıkmazlar.

Cesetlerin arkasına gizlenmeye çalışılan Kürt meselesi budur. Bu sorunu ekonomiyle çözebilir misiniz? Hayır. Tam tersine, zenginleştikçe, bu tür hassasiyetler bir süreliğine uykuya yatsa bile, artar. Bu adam DTP'ye oy verebilir mi? Verebilir. AKP'ye oy verir mi? Artık değil. AKP ağzıyla tuttuğu kuşu, bir cümlede çiğneyip tükürdüğü için zinhar vermez.

Bu sorunu yalnızca demokrasiyle çözebilir misiniz? Geçmiş olsun, artık ancak, epey bir demokrasi artı üstüne epey bir sabırla çözebilirsiniz.

Ben gün geçtikçe farkediyorum ki, bu insanları siyasetin ötesinde birleştiren bir şey var. İtaatsizlik. İçinde itaatsizlik barındırmayan hiçbir siyaset, hiçbir ifade, düşüncesi ne olursa olsun Türkiye'yi değiştirmek bir yana, kımıldatamaz bile.

Bu itaatsiz Kürt vatandaşı, iştahı kaçıp AKP'ye oy veren itaatsiz Türk vatandaşa derdini anlatabilir mi? Anlatabilir. Hem de beş dakikada. Bu insanların çok basit bir ortak dili var. Bu ortak dili konuşan, konuşmaya tevessül eden bir siyaset var mı? Haşa, yok.

Türk siyasetinin en büyük oyunu budur işte. Bu iki insanı yan yana getirmezler. Bunları konuşturamazlar. Bunların farklı ifadesini yok sayarlar. Bu itaatsizleri birbirinden uzak tutarlar. Sürekli cızırtı yaparlar. Cemaatlerle, kemik yığını partilerle, biteviye siyasi analizlerle, teorilerle, pratiklerle, kutsallaştırılmış kelimelerle, bu insanları birbirine yaklaştırmazlar.

Obama olayını en iyi resmeden yazı Orhan Miroğlu'nun yazısıydı. Sadece Türkiye değil, o yazıyı bütün dünya okumalıydı.

Obama Amerika'yı ağlattı, gördüm diyordu, Miroğlu. Sevinçten ağlattı. Şaşkınlıktan ağlattı. Geleceğin geçmişten çok farklı olabilme ihtimaliyle ağlattı. Ve soruyordu, bizi ağlatacak birini görebiliyor musunuz ufukta?

Bütün itaatsizler birbiriyle beş dakika konuşabildiği gün, eğer gelirse, biz de ağlayacağız.

O zaman bir anlam kazanacak, liberalmiş, sosyal demokratmış, hatta solcuymuş, sağcıymış, sosyalistmiş...

Anamız ağlarken bunların bir anlamı yok. Bunlar tatlı kimlikler sadece. Önce, bir gün olsun birlikte ağlayacaksınız. Yolunu ondan sonra ayıracaksın.

Sırf cebindeki eski haritada sağa sola dön işareti var diye, kavşaktan çok önce oraya buraya dönenler, kim olursa olsunlar, tabelalara itaat ederler. Gözlerine, kulaklarına değil.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Tayyip ve Obama ve İstanbul ve Amerika

Gökhan Özgün 27.11.2008

Tayyip Erdoğan'ı anlamayı başardık mı ki, Obama'yı anlayalım?

Obama, Amerika'dan başka bir yerden çıkabilir miydi? Çıkamazdı. Bunu iyi kötü herkes biliyor.

Tayyip Erdoğan, İstanbul denen "diyarın" mahsulüdür. Bir başka toprak ona yol açar mıydı, boy verir miydi?

Veremezdi. Bunun kaç kişi farkında?

Obama'nın üzerindeki "Made in USA" damgası çok net. Tayyip Erdoğan'ın alnındaki "Made in İstanbul" ibaresini okuyabilen kaç kişi var?

"Diyar" kelimesi oldum olası kafamı kurcalar. Diyar, bir topraktan, bir şehirden, bir memleketten, bir vatandan fazlasıdır. Milletler, memleketler unutulur, diyarlar unutulmaz.

Zamanında Bağdat bir diyardı. İskenderiye bir diyardı. Bir zamanlar Paris bir diyardı. Şimdi New York bir diyar. İstanbul'u ne kadar yok etmeye çalışsak da, bize bir diyar olmaya çabılıyor.

Diyarı diyar yapan, geleceği içinden geçirme, geleceğe yol verme arzusudur. Bir diyarın geleceğe açık kapıları, öyle emirle, demirle, teoriyle, pratikle kolay kolay kapanmaz. Diyar geleceğe doğru genişlemek, geleceğe doğru yayılmak ister. Bütün siyasetlerin üzerinde duran bir tabiatı vardır diyarın. Diyar, sözlük anlamında hem ülke demeye gelir hem de dünya. Gariptir, Amerikalılar da Amerika'ya hem ülke derler hem de dünya.

Diyarı işgal ettim sanırsınız, diyar sizi işgal eder. 1453, Türklerin İstanbul'u değil, İstanbul'un Türkleri fethettiği tarihtir. İstanbul'un Müslümanlığa girdiği tarihtir.

Diyarların çağlar boyunca değişmeyen tek bir siyaseti vardır. Açıklık. Diyarlar açık toplumlardır. Bu açıklık öyle bir çekim gücü yaratır ki, bu çekime kapılanlar, teslimiyetle direnci birbirinden ayıramaz hale gelir. Ezbere direndikçe, teslim olurlar.

Diyarın derinliğini ve açıklığını kavrayamayan taşralı, diyarın en büyük kurbanı olur. Diyarın ne olduğunu kavrayan taşralı ise, diyarın kralı.

"New York is where America happens first." Bir zenci Amerika'yı yönetmeden önce, bir Yahudi, ardından bir Katolik İtalyan New York'u yönetti. (Zavallı Paris'i ise hep Chirac, hep Chirac.)

Türkiye'nin tesettürlü bir First Lady'si olmadan evvel, İstanbul'un tesettürlü bir First Lady'si vardı. Bu kimseyi öyle histeriye boğmamıştı. Ne de olsa İstanbul bir diyardı. Böyle şaşkalozluklara harcayacak vakti yoktu.

Obama'ya bakın. Obama ilk dünya başkanıdır. World President. Bir bilim kurgu filminde bir dünya başkanı rolü için "artist" arasanız, tam da Obama'yı seçersiniz. Obama yalnızca dünyayı temsil eden bir sosyoloji değil, daha da ötesidir, dünyayı temsil eden bir fizyonomidir. Obama müthiş bir uyanıklıktır. Ama Amerika'nın hesaplı uyanıklığı değil, bir diyarın tabii uyanıklığıdır. Amerika gibi bir diyarın, geleceği içinden geçirme, geleceğe yol verme arzusudur.

Millete milletle, orduya orduyla karşı koyabilirsiniz. Ama bir diyarın çekimine, ancak kendiniz bir diyar, kendiniz bir "açıklık" yaratarak karşı koyabilirsiniz. Açıklığın çivisini açıklık söker. Açıklığın çekimini açıklık keser.

Avrupa tekrar açılmak ve yeniden bir diyar olabilmek için büyük "fedakârlıklar" yapıyor. Avrupa, yeniden bir diyar olabilmek için merkezinden alıp taşrasına "zenginlik" dağıtıyor ve bunu hazmetmeye çalışıyor. *Economist*'in yıllığına bakın. AB'nin milli gelirlerinin nasıl hızla birbirine yaklaştığını göreceksiniz. Burada "kâğıt üstünde" görece milli zenginliğinden hızla kaybeden eski hükümler zengin milletlerdir.

Tayyip Erdoğan'ı yaratan da ne Müslümanlıktır, ne de Rize. Tayyip Erdoğan'ı da, AKP'yi de yaratan, diyar-ı İstanbul'dur. Onu da AKP'yi de yaratan ele avuca sığmayan diyar-ı İstanbul açıklığıdır. Meğer, Anadolu kaplanlarının kafesinin anahtarı, Anadolu'da değil, İstanbul Kasımpaşa'da gizlenmiştir.

İstanbul'un ne olduğunu görmek için, bir daha yurtdışında nerelisin diye sordukları zaman, I am from Turkey, demeyin, I am from İstanbul, cevabını verin. İstanbul'un Türk kimliğinin hiç de öyle altında kalmadığını, çok üstünde durduğunu karşınızdakinin gözlerinde göreceksiniz. Vikinglerin deyimiyle "Kocadiyar" İstanbul, hâlâ hasbelkader bir diyardır. Kimliğini askerin emriyle anayasadan almaz.

İstanbullu Tayyip'e bir milletin değil bir diyarın yetiştirmesi olduğu çok çabuk unutturuldu. Gönlünün başkentini, diyarını, çok çabuk, çok ucuza sattı ve Ankara'ya taşıdı.

Obama'nın da, bir milletin değil, bir diyarın mahsulü olduğunu unutma ihtimali en az Tayyip kadar var. Danışmanlar bunu hemen unutturmaya yarar.

Onları iktidara getiren diyarı unutulursa ne olur? Tayyip, Türkiye'nin façasını kurtarır, tatlı bir makyaj olur. Eskiye restore eder. Günahkâr Ankara müteşekkîr olur. Obama unutursa, o da Amerika'nın façasını kurtarır. Günahkâr Washington duacı olur. Ve sonra, ikisi de günahlarla beraber unutulur gider.

Bir diyara sahip olmak her millete nasip olmaz. Ama., her diyarın içinden bir sürü millet gelir geçer.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Maalesef

Gökhan Özgün 29.11.2008

Türkiye'de siyaset yazdığım kısa süre içinde çok garip bir hakikatle karşı karşıya kaldım. Bu öyle garip bir hakikat ki, yüzlerce yazı yazabilirsiniz, tonlarca laf edebilirsiniz, ve fakat bu garabet yüzünden, bütün yazdıklarınız baş aşağı anlaşılabilir.

Bu çok acayip hakikat de şu. Bu memlekette bir kimliğe aidiyet ifşa etmek, aidiyet belirtmek, hatta aidiyet ima etmek, o kimliğe mutlak ve sarsılmaz hayranlığınızı tescil etmek anlamına geliyor. Bundan kaçış zor. Hatta imkânsız. Bu öyle büyük bir patoloji ki, memleketi tımarhaneye çeviriyor. Düşünceyi ve ifadeyi sarhoş ediyor.

Ben Batı'ya ait olduğumu biliyorum. Hatta daha ileri gidiyorum, Türkiye'nin, dahası Müslümanlığın, Batı'nın kültürel, siyasal, tarihî bir parçası olduğuna inanıyorum. Her şeyin bu aidiyetin kabulünden başlaması gerektiğini düşünüyorum. Bu aidiyeti kabul ettikten sonra kafam çalışıyor. Bir umut görebiliyorum. Çünkü ancak bu aidiyet içinde iletişim kurma ihtimalim var. Zaten aidiyet bu demektir. İletişim kurabilme ihtimali. İyi kötü bir ortak dil.

Ve fakat bundan ne anlaşılıyor? Ben, H. Gökhan Özgün utanmaz, arlanmaz, şuursuz bir Batı hayranıyım. Yani Türkçede Batılıyım dediğim zaman, zımni ama kesin olarak şunu da belirtmiş oluyorum: 'Ne mutlu Batılıyım diyene.' İşte bize Atatürk'ten miras kalan 'büyük felsefe' bu. Ne Batılıyım ne Doğuluyum dediğim zaman ise 'doğru' yerde duruyorum. İkisine de ait olmadığımı göre, ikisi de beni mutlu ve gururlu kılmıyor demektir. O

halde, ne kalıyor, ne mutlu Türküm diyene.

Yani Türkiye’de kimsenin maalesef Batılı, maalesef Türk, maalesef kadın, maalesef erkek, maalesef Kürt, maalesef Müslüman, maalesef solcu, maalesef sosyalist, maalesef ateist, ya da maalesef dinsiz, maalesef güzel, maalesef çirkin olma ihtimali yok.

Olsa olsa, bazen futbolda mümkün oluyor. Maalesef Galatasaraylı, maalesef Fenerli, hatta maalesef Türk bile olabiliyorsun. Futbol bile bütün fanatıklığı altında çok daha insani bir kimlik sunabiliyor insana.

Yoksa, buralarda bir şey olduğun anda, baştan sona gurur doluyorsun, taşıyorsun, fıskırıyorsun. İlk fırsatta da milletin üzerine fıskırtıyorsun. Hem bir şey olup hem de ondan hicap duymak, duyabilmek, ara sıra duyma ihtimaline sahip olmak, yok. Yani 301’den bir kimlikle değil binbir kimlikle yargılanıyorsun. Her gün yargılanıyorsun. Birbirini yargılıyorsun.

Bu yüzden de kimse kendi içinde bir savaş, bir mücadele yaşamıyor. Bütün savaşlar, dışımıza, cepheye taşınıyor. Kimse içindeki ırkçılıkla savaşmıyor. Kimse içindeki ikiyüzlülüğe ilişmiyor. Sosyalist, solcu, liberal, demokrat, Müslüman olduğun anda zaten zemzemle yıkaniyorsun.

Kendini temizlemek için bir fikir, bir kimlik seçiyorsun. Sonra da kendinden başka hiç kimseye hayrın olmuyor.

Ben şanslı bir insanım. Çünkü kötülüklerin cüssesine kendi dışımda şahit oldum. Ama, o kötülüklerin bana düşen hissesini ve derinliğini kendi içimdeki karanlıkta idrak ediyorum. Yoksa, nasıl yazmayı becerirdim, aklım almıyor.

Türkiye Hrant Dink’i öldürdüğü zaman, yalnızca bir avuç kalmış Ermeni’den birini öldürmedi. Türkiye, hem kuvvetli bir kimlik sahibi olabilen, hem de kendi kanındaki ‘pislenmişlikten’ bahseden bir adamı öldürdü. Bir de üstüne onun bu insanlığını utanmadan yargıladık ve bunu Türklüğe hakaret olarak tescil ettik. Türkiye bir kez daha insanlık suçu işledi. Hrant Dink’te beliren ‘yeni insanın’ kökünü daha doğmadan kuruttu.

Evet, ben maalesef Batılıyım, maalesef Avrupalıyım, maalesef Türküm, laikliğin faşizan bir kibre dönüştüğü bir memlekette maalesef dinsizim, pespaye Hydepark parodilerinin demokrasi diye pazarlandığı bir memlekette maalesef demokratım, maalesef acımasızca iğdiş edilmiş, barbarlaştırılmış bir dilden başka bir anadilim yok ve daha maalesef bir sürü şeyim.

Ve maalesef, meselemi bu kimliklerin içinde halletmek zorundayım. Çünkü başka bir mecram yok.

Zaten bu kimliklerimin başında maalesef olmasaydı. Bana söyleyecek bir şey kalmazdı. Hepsi pilli bebek gibi benim adıma konuşurdu.

Ve, El Kaide’nin olduğu bir dünyada maalesef bir insanım. El Kaide beni rehin alsa, kendimi kurtarmak için maalesef dinsizliği saklar ve Müslümancım derdim. Maalesef beni tehdit ederek ifademi değiştiren yalnızca El Kaide değil. Maalesef kendi devletim de bana aynı şeyi yapıyor. Maalesef Batı’nın ‘medeni’ devletleri de oraya buraya sayısız ölümle, açık tehditle ‘medeniyet’ götürüyor.

Ve maalesef böyle bir dünyada El Kaide’ye karşı olmak, lanetlemek hiçbir şey demeye gelmiyor. Hiçbir şey. Ya da, yalnızca ve yalnızca bir şey demeye geliyor. O da, çok önemli ve yeni bir şey. Yepyeni bir teslimiyet. Yepyeni

bir kimlik. Bizim kimlikleri andıran tertemiz bir kimlik.

Bu yazıya devam edicem.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Global terör ve global devlet

Gökhan Özgün 01.12.2008

Global bir 'insan toplumu' oluşmadan çok evvel global bir ekonomi oluştu. Global adaletsizlik artmaktan ziyade, çok acı bir derinlik kazandı.

Dünyada büyük bir nüfus yalnızca üretici olarak değil, artık tüketici olarak da global kültürün bir parçası. Hem global üretiyor hem global tüketiyor hem de dünyanın Amerikan seçimlerine ilgisine bakılırsa, epey global yönetiliyor. İnsanlara bir seçim hakkı verseniz, kendi seçimlerinde mi oy kullanmak istersin, yoksa Amerikan seçimlerinde mi? Küçümsenmeyecek sayıda insan, milli seçimlerinden vazgeçip Amerikan seçimlerinde oy vermeyi isteyebilir. Bunu daha anlamlı bulabilir. Üstelik ne kadar merkezden uzaklaşırsanız, Amerikan seçimlerinde oy vermek isteyen insanların sayısı o kadar artar.

Yani çok açık bir şekilde bir nevi 'seçkinler demokrasisiyle' yönetilen bir dünyayla karşı karşıyayız. Merkezdekiler global vatandaş, taşradakiler ise bir nevi pleb, hatta giderek köle.

Global bir 'insan toplumu' olmaktan çok uzak olma hali artık yalnızca hümanist, romantik ve ahlaki bir mesele değil. Taş gibi hepimizin önünde duruyor. Bir Batılının, hatta Batı'da yaşayan bir köpeğin hayatının mesela Ortadoğu'da yaşayan bir insanın, bir çocuğun hayatından kat be kat değerli olması artık çok derinlerde bir yerde isyan yaratıyor. Ruhları karartıyor. Bunun çok acımasız bir geri dönüşü oluyor.

Çok ciddi bir global demokrasi sorunu var . Ulusal demokrasi sorunun yanına bir de global demokrasi sorunu ekleniyor.

Ve global terör diye bir şey ortaya çıkıyor. Kimi, hangi memleketi, nereden, ne zaman vuracağı belli olmayan bir terör.

'Global devlet' fikri bu terör korkusu üzerine kuruluyor.

Amerikan orduları Irak'a 'global güvenlik' nedeniyle bir 'kolluk kuvveti' gibi giriyor. Irak'a getirdikleri demokrasi de, bu 'güvenlik müdahalesinin' promosyonu. Hazır girmişken, nükleer silah da bulamadık, bir de 'demokrasi' inşa ediverelim bari.

Raymond Aron taa 1961 yılında bir soru sordu. Global bir toplumun kolluk kuvvetleri kim olabilir? Bu büyüklükte kabullenilebilir bir kolluk kuvveti mümkün müdür?

Bush'un şuursuz milliyetçiliği bu kolluk kuvvetinin Amerikan ordusu olduğu, olabileceği, olması gerektiği iddiasındaydı. Yemedi. Astarı yüzünden pahallıya geldi. Bush ahlaken ve siyaseten kaybetmeden önce

şuursuzluğuyla kaybetti.

Guantanamo, Müslüman düşmanlığı ve âleme şeriflik taslayarak dünyayı yönetmeye çalışmak ahlaksızlığının ötesinde büyük bir şuursuzluk ve beceriksizlikti. Bu çağın kaldırabileceği sürdürülebilir bir durum değildi.

Obama'nın farkı, bu şuursuzluktan vazgeçmek zorunda olduğunu anlaması.

Bu şuursuzluktan vazgeçmeye oy verir misiniz? Ben veririm.

Bu büyük bir değişim midir? Her şuursuzluktan vazgeçiş önemlidir. Bir fırsattır

Bu dünyada terör kelimesi hep karşımıza çıkacak. Global düşman terördür. Global vatandaşın resmî ideolojisi ise, her şeyden, ama her şeyden önce terörü lanetlemek, terörden korkmak olacaktır. Terörü lanetlemek medeni olmaya yeterli ve denk sayılacaktır. Bu arada global dünyada insanlık suçlarının olsa olsa binde birinin kaynağı terörmüş, unutalım gitsin.

11 Eylül'ün ardından bir Amerikalı gazeteci şöyle yazmıştı. "11 Eylül'den sonra, X ray güvenlik sistemleri ve check in işlemleri ile ilgili yazılan yazı sayısı global adaletsizlik üzerine yazılardan çok çok daha fazlaydı."

Obama, seçimlerden önce çok önemli bir açıklama yapmıştı. Amerika'da korku siyasetinin bittiğini söylemişti. Göreceğiz. Aşağı yukarı aynı şeyi aynı zamanlarda Tayyip Erdoğan da söylemişti. Ama cümlesini bitirmeden kafasını başka bir yana çevirdi. Türkiye'nin demokratikleşmesini PKK'ya ve orduya endeksledi. Bu da hem ordumuzu hem de Avrupa'nın izolasyonistlerini çok mutlu etti.

Paranın ve sermayenin su gibi dolandığı bir dünyada Batı'nın azgelişmiş ülkelere babadan kalma 'emperyalist' müdahaleler yapması artık öncelikle kendisi için riskli. Amerika'nın ve Batı'nın yeni belirmiş bir 'iyi niyeti' yok. Yeni ortaya çıkmış bir 'çaresizliği' var.

Globalizm Batı'yı da köşeye sıkıştırmış durumda. Terörden başka tutunacak dalı yok. Batı, global bir insanlık fikrinin oluşmasının önüne terörden başka bir engel koymayı beceremiyor. Aslında terör hiçbir şeye engel değil. Bu cılız hakikati gözümüzde büyütüp büyütmemek bize kalmış.

Dünyanın demokratikleşmesi, global bir insanlık fikri oluşturulması hiçbir zaman bu raddede dünyanın kendi iradesine kalmamıştı. Herkesi şaşkınlığa düşüren bu. İş başa düştü. Hiçbir mazeret kalmadı.

Bütün bunlar ne kadar hayali görünse de, dünyanın tepelerinde birileri, gelecekte kaçınılmaz bir 'global devlet' öngörüyor ve oradan geriye doğru, işine geldiği gibi düşünmeyi deniyor.

Bu 'global devletin' onların 'işine geldiğinden' çok daha hızlı demokratikleşmesi için, düşünmeye onların başladığı yerden başlayıp bambaşka türlü geri gitmek gerekiyor.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Abdullah Gül'ün hokkası

Gökhan Özgün 04.12.2008

Önümüzdeki günlerden birinde kesinlikle şöyle bir şey cereyan edecek. Abdullah Gül eline kalemi alacak ve önünde imzalaması için yeni (devlet) İhale Kanunu duruyor olacak.

Ne enteresan bir an değil mi? Önünde duracak kanun metni, bir siyasi metin değil. Önünde duracak metin, alenen devletin harcadığı parayı zifir karanlığa sokan bir kanun.

Neler geçecek Abdullah Gül'ün aklından acaba bu kanunu imzalarken?

Şimdi sıra 'bizimkiler'de mi diyecek? Tahsil etme zamanı geldi, elden ne gelir mi diyecek? Ne yapalım bu dünya böyle kurulmuş, siyasette 'gerçekçi' olmak lazım mı diyecek? Ya da imzalarken, hiçbir şey düşünmemeye mi çalışacak?

Ya da şöyle mi avutacak kendini? Üç beş sene bu karanlık devam eder, sonra nasılsa AB bastırır, yasayı değiştirir. Onların 80 senesi vardı karanlıkta at oynattıkları, bizim üç beş senemiz var, ne yapalım elimizi çabuk tutmalıyız, diye mi aklından geçirecek?

Meclis'ten hiçbir çatlak ses çıkmıyor, bana da yüce Meclis'in iradesine uymak düşer diye, Türk işi bir 'üç maymun imzası' mı çakacak kanunun altına?

Yoksa aklına şöyle şeyler mi gelecek? Yılda 20 milyar dolar gidiyor devlet ihalelerinde rüşvete. (Bkz. Neşe Düzel- Serdar Harp söyleşi) Biz IMF'den 10,15 milyar dolar alacağız diye ne hallere düştük. Şu 20 milyar doları doğru yerden ekonomiye soksak, belki IMF'ye ihtiyacımız kalmaz diye mi düşünecek? Bu kadarı, kabul ediyorum, çocuksu bir hayal, tamam.

Peki, ne düşünecek? Siz ne düşünürdünüz, önünüzde Türkiye'nin bütün rant tarihini özetleyen bir kanunun şahikası dururken? Anlamı çok açık bir kanun. Bir çocuğun bile anlayacağı bir kanun.

Bu kanunla takip edilemeyecek bir karanlığa girecek miyarlarca dolar nereye gidecek? Elbette bundan nasiplenenlerin de borçlu olduğu birileri var.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Nuri Bilge Ceylan

Gökhan Özgün 06.12.2008

Bundan 30 yıl kadar önceydi. Darbeyi üniversitede yemiştik. İdeolojik sakallarımız ve bıyıklarımızla, ve yine ideolojik basma elbiselerimiz, hushpapilerimizle, üniversite kampüsünde kasılmış kısılmış kalmıştık.

Oturuşumuzla, bakışımızla, edamızla, sessiz sedamızla, kendimize çaresizce anlam ve ifade katmaya çalışıyorduk. Hep yanyana oturuyorduk. Konuşsak da konuşmasak da yanyana oturuyorduk. Kimin yanında oturduğun çok önemliydi. Kimileri merdivenlerde oturuyor, umutsuzluğa kerkiniyor, kimileri kantin masalarını siyasi ayrımlarla bölüşüyor, umutsuzlukların etrafında biteviye bir son akşam yemeği görüntüsü çiziyordu.

Elimizdeki, doğru yanlış farketmez, üç beş laf uçup gitmişti. Hocalarımız sıra traşından geçirilmişti. Bu memlekette her neslin hayatından kaybolmasına hükmedilen 10 senenin ilk senelerini mümkün olan en az acıyla kaybetmeye çalışıyorduk. Türkiye'deki her yeni nesil gibi, biz de kendi neslimizin payına düşen kendi mahkûmiyetimizi yaşıyorduk. Voltamızı, kendi küçük büyük cemaatlerimizin, birbirimizin gölgesinde atarak, biraz olsun ısıniyorduk.

O günlerde, kampüsün ortasındaki yazın tozlu, kışın çamurlu futbol sahasından, bir cemaatsiz, yalnız adam yürüyordu. Bir oraya yürüyordu. Bir buraya yürüyordu. Her daim yalnızdı. Ama yüzündeki ifadeye bakarsan yalnızdan ziyade tek başınaydı. Biz cemaatinin kollarında vakit dolduranların suratındaki ifade, onunkinden çok daha fazla yalnızlığı andırıyordu.

Adamın omzunda hep bir fotoğraf makinesi vardı. Hep bir aşağı bir yukarı yürüyordu. Hep işi vardı. Her fırsatta üniversitede bir yerde ve belki de başka yerlerde fotoğraf sergisi açıyordu. Yüzünde belli belirsiz bir, 'beni maymun edemezsiniz' gülümsemesi vardı. O adamın adı Nuri Bilge Ceylan'dı.

Üç Maymun'u seyredince bütün bunlar bir 'film şeridi gibi' gözümün önünden geçti. *Üç Maymun* hayatımda gördüğüm en iyi film. Derdim, sinema eleştirisine merdiven dayamak değil. Benim sinemayla ilişkim basittir. Bir filmi bir kez görüp bir ay sonra başından sonuna neredeyse sahne sahne muhayyilemde tekrar canlandırabiliyorsam, o film benim için iyidir. Ne kadar kolay hatırlayabiliyorsam, filmin dili o kadar benim anadilimdir. O dil bana o kadar nüfuz etmiştir.

Zihnimde *Üç Maymun*'a yakın duran tek film var. *All about Schmidt*. Nuri Bilge Ceylan'ı daha önce de çok severek izlerdim. Ama bu film başka. Bu film insanı şaşkınlığa düşürüyor. Bu filme kestirmeden 'entel' diyene, hadi len, derim, yürrü, yemez artık.

Ama bu film ağır. Çok ağır. Yavaş değil. Anlaşılmaz değil. Tam tersine, çok acayip temposuyla, kaldırmak istemeyeceğiniz kadar açık sözlü olmasıyla, ağır. Bir karadelik gibi ağır. Bir bezelye tanesine bir gezegenin ağırlığını sığdırmış gibi ağır. Aşk, ihaneti, yalanı, ölümü, çaresizliği mükemmel bir hikâyeye sıkıştırmış. Ve bu hikâyeyi daracık bir mekâna sıkıştırmış... Ve bu daracık filmin içine bütün Türkiye'nin ağırlığını sığdırmış gibi ağır. Hakikat gibi ağır.

Bu film sizi bütün direncinize rağmen içine alıyorsa, hakikat ne kadar bünyenizi bozsa da, rahatsız etse de, hakikat sizin için büyüklü demektir. Hakikat sizin için hipnotize edici demektir.

Orada burada yönetmenlik nutukları atanlara da bu vesileyle bir çift lafım var. Seyretsinler, görsünler. Bu filmde sonra artık öyle büyük bir sır değil. İnandırıcı diyaloglarmış. Hikâyeymiş. Bir filmi film yapan bunlar değil. Bunlar olmazsa olmazlar. Seyretsinler, görsünler. Vücut dili neymiş. Vücut dili kaç acı zekâlı, sulu gülüşlü inandırıcı diyaloga bedelmış. Yine görsünler, filmde ses ne demekmiş. Sessizlik ne demekmiş. Vücutları konuşturamayacaksan niye film çekiyorsun? Sessizliğe ses veremiyorsan, sese sessizlik katamıyorsan ne diye uğraşıyorsun, seyirciyi de uğraştırıyorsun? Görüntüsüz, vücutsuz, oyuncusuz ve sessiz bir mecra var. Kitap var. Kitap yaz o zaman. Ha, ama sen şöyle düşünüyorsun, filme basılmış vasat bir kitap, kâğıda basılmıştan çok satar. Haklısın ve uyanıksın, ama sinemacı değilsin. Sinema dilinin imkânları seni ilgilendirmiyor o zaman. Seni ilgilendiren sinemanın elindeki imkânlar.

Üç Maymun'u seyretmeden önce şöyle düşünüyordum. Yapmışlar işte yine bize, küçük de olsa bir kıyak.

Vermişler Cannes'da ödülü. Şimdi şöyle düşünüyorum. O jürideki herkes ezilerek verdi bu filme ödülü. En azından Sean Penn'in aklından şöyle geçtiğini düşünebiliyorum, 'Belki ben de bir gün bu kadar iyisini yapabilirim, belki...'

Filmde genç oğlanın yatağa sıkıntıyla uzanma sahnesi var ki, bu kadar kısa bir sahne hiçbir zaman bu kadar çok şey anlatmadı.

Üç *Maymun* gibi bir film, 'tek başına' olmayı, kalmayı seçebilen birinin varabileceği bir nokta olabilir ancak. 'Yalnız ve güzel' memleketimde de bu 'tek başınalık' çok çok zordur.

Bir maymun, cemaatinden kovulup tek başına kalmaya mahkûm olabilir, ama tek başınalıktan hiç hazzetmez. Bunu seçmez. Gerekirse, tek başına olmayı, kalmayı seçebilmek, insanla maymunun farkı bu değil mi zaten?

'Yalnız ve güzel' memleketlerde 'tek başına ve güzel olan' insanlar asla gişe yapmıyor maalesef.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Önder Aytaç, Taraf, medya, polis, demokrasi ve Markar'ın karakutusu

Gökhan Özgün 08.12.2008

Geçen gün *Taraf*'ta sürmanşette Önder Aytaç'ı görünce beni bir düşünce aldı. Bu düşünce, *Taraf*'la başladı, medyamızla devam etti, oradan, polisimiz, 'demokrasimiz' ve AKP'ye kadar her şeye sirayet etti.

Taraf gazetesi, *Taraf* yazarı Önder Aytaç'ın 'oğlu öldürülen acılı babaya' sorduğu 'tuhaf' ve hazmı zor bir soruyu sürmanşetten sorguluyordu.

Taraf niye böyle bir şey yapıyordu? Aynı mantıkla, *Radikal*'in mesela, Mehmet Ali Kışlalı'nın, Haluk Şahin'in, Nuray Mert'in veya diğer bazı yazarlarının 'hazmı zor' sözlerini sürmanşetten hiç indirmemesi gerekirdi.

Düşünce beni buraya getirince, *Taraf*'ın basit ve fakat hayati farkını nihayet bütünüyle idrak etmiş oldum. *Taraf*'la *Radikal*, ya da bir başka gazete, her gün aynı manşetler ve hatta yüzde yüz aynı içerikle çıksa bile, *Taraf*'ın hâlâ çok önemli bir farkı vardı.

Taraf, Türkiye'de net bir vaadi olan tek gazeteydi. Bu farkı şöyle resmedersek sizin için de benim için de daha kolay olur. Farzedin ki bir Aktütün benzeri haberin belgesi hem *Taraf*'ın hem de *Radikal*'in eline geçiyor. *Radikal*, eline geçen bu haberi basabilir, ya da basmayabilir. Burada lütfen dikkat. Derdim meslek ahlâkı tokuşturmak değil. İşin güzeli, *Taraf*'ın farkını anlatmak için buna bile gerek yok. Meseleye 'iş' açısından bakmak yeterli.

Radikal bu haberi basmazsa ve basmadığı sonra ortaya çıkarsa ne olur? *Radikal* bu yüzden okuyucu kaybeder mi? Hayır, neredeyse hiç okuyucu kaybetmez.

Ola ki, o gün *Taraf*'ın bütün editörleri ve Ahmet Altan kafalarını bir yere çarpmış ve kazayla dünya görüşleri tersine dönmüştür. Ve bu yeni Aktütün'ü basmak istememişlerdir. Bunu yapabilirler mi? Hayır, artık isteseler de yapamazlar.

Taraf o haberi basmazsa ve bu ortaya çıkarsa, okuyucusu *Taraf*'a savunmasını yapmak için bir, bilemedin iki gün verir. Çok ikna edici bir açıklama gelmezse, ki böyle durumlarda gelmez, *Taraf*'ın okuyucusu *Taraf*'a cezasını verir. *Taraf* böyle bir haberi basmazsa, iki gün sonra kapısına kilit vurmak zorunda kalır.

Yani, bir şey olmak ve yapmak yetmiyor. Olduğunuzu, yaptığınızı ve farkınızı çok açık bir vaat olarak insanlara sunmak, bunun iletişimini kurmak ve vaadiniz üzerinden kendinizi bağlamanız gerekiyor. *Taraf*, her gün bas bas bağırarak hep şunu vaat etti, *Taraf*'ın 'özgür olmama özgürlüğü yok'. İtaatkar olma özgürlüğü yok.

Taraf dışında bütün medya, varsayın ki her gün, tıpkı *Taraf* gibi gazetecilik yapsın. Amma ve lakin her gün yapmaları, yarın da yapacakları anlamına gelmez. Çünkü okuyucularıyla ilişkileri bir hakikat vaadi ilişkisi değil. Karmaşık bir tatmin ilişkisi. Yapmadıklarında kaybedecekleri pek fazla bir şey yok.

Yani medyanın geriye kalan kesiminin 'özgür olmama özgürlüğü' var ve bu imkânı 'mahfuz' tutabiliyorlar. Bu imkânı kullanıp kullanmamaları ayrı bir nokta, böyle bir imkânlarının hep mahfuz olması ise apayrı ve çok daha önemli bir nokta. Mesele, basit bir ak ve kara meselesinden çok daha derin.

Gelelim Önder Aytaç'a. Önder Aytaç'tan genel olarak aldığınız intiba, polisin çok değiştiği intibası.

Evet, poliste bir iyileşme oldu. Mesela artık trafik polisinden bile it gibi korkmuyoruz.

Ya da yakalanan her hırsız ifade niyetiyle eşşek sudan gelinceye kadar dayak yemeyebiliyor.

Ayrıca bir Polis Akademisi üyesi bu gazetede yazıyor. Bu da önemli bir işaret.

Bunun ötesinde bir değişimi ben hissedebiliyor muyum? Hayır. Küçükçekmece'de birkaç acayip herif polisim diye bir bara girip bir kadını saçından sürükleyerek dışarı çıkarabiliyor ve sonra o kadına tecavüz edebiliyor mu? Edebiliyor. Bu kimin suçu? Sapına kadar polisin ve İçişleri Bakanlığı'nın suçu. Ve bu bir 'meslek kazası' da değil.

Polis anlamlı bir şekilde değiştiğini düşünüyorsa, bunu çok iddialı, kapsamlı, gürültülü bir kampanyayla halka duyurmak zorunda. Ve bu değişiminin vatandaş için ne ifade ettiğinin de çok anlaşılır bir dille herkese anlatılması gerekiyor.

Polis niye bu konuda bastırmıyor? İçişleri Bakanlığı niye bunu kendine en önemli mesele edinmiyor?

Çünkü bu iletişimi kurdukları anda, artık farklıyız imasından vaadine geçerler. Ve bu vaat, polisi gerçekten değişmek zorunda bırakır. Polis cemaatinde, 'atamalardan' bağımsız olarak, 'iyi' polisin 'kötü' polise egemen olduğu bir kültür kaçınılmaz olarak oluşur.

Yani iyileşme geri dönüşsüz bir yola girer. İletişimi kurulmayan, vaadi oluşturulmamış bir iyilik, 'tesadüfi' ya da 'geçici' bir iyilik olmayı arzuluyordur. Gerektiği anda eskisi kadar zalim olma esnekliğine sahip olmak istiyordur.

Böyle bir iletişimin en önemli engeli nedir?

Geçen gün Markar Esayan 'Ermeniliğe dair' başlıklı unutulmaz bir yazı yazdı. Orada şöyle diyordu. 'Ermenilik, Türkiye'nin geçmişi ve bugünüde, bu ülkede "olanın" ve "olacakların" anlaşılmasında adeta bir karakutu vazifesi görüyor...'

Ermeni meselesi bu yüzden hepimizin meselesi. Bu ülke bir sürü felaketin açılmamış karakutusuyla dolu.

Geçmişindeki karakutuyu açmadan, onunla yüzleşmeden, değişmek ve iyileşmek mümkün müdür? Hayır, değildir. Çünkü yüzleşme olmadan değişimin iletişimini kurmak, vaadini oluşturmak mümkün değildir. Geçmişindeki karakutuyu açıp herkesle paylaşmadığı sürece, polisin neye göre değiştiğini, neye göre iyileştiğini anlatması imkânsızdır.

Aynı çıkmaz Türkiye'de demokrasi meselesinde de yaşanmaktadır. AKP, 'demokratlığı' zaman zaman tesadüfi olarak tutunduğu bir dal değil de, açık ve net bir vaat gibi sunsaydı, bu vaadin AKP'yi bağlayan bir iletişimini kursaydı, her şey çok farklı olurdu. O zaman Erdoğan, istese de, ya sev ya terk et diyemezdi.

Türkiye'deki 'iyileşmelerin' ve 'değişimler'in iletişimi ısrarla kurulmayarak geriye dönüş kapısı hep açık bırakılıyor. Bu zalim kapıyı kapatmak için, herkesin karakutularını açıp içindikilerle herkesin gözü önünde hesaplaşması gerekiyor.

Önder Aytaç'ın polisin 'iyileştiğini' söylemesi hiçbir şey ifade etmez. Kendi karakutusuyla hesaplaşmamış bir polisin, iyileştiğini inandırıcı bir şekilde ilan ve beyan edebilmesi mümkün değildir.

İlan edilemeyen, net bir vaade dönüştürülemeyen bir iyileşmeyi yok saymak da, toplumun en sağlıklı reflekslerinden biridir.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Fâni siyaset devri

Gökhan Özgün 11.12.2008

Köksal Toptan *Sabah*'a yaptığı açıklamada diyor ki, din dersleri zorunlu olmaktan çıkarılabilir, ama bir şartla, diğer yandan devletin halkın din eğitimi ihtiyacını karşılaması gerekir.

Bu çok sıradan gibi görünen cümlede AKP'nin hiç değişmeyen özeti saklı.

Bu cümleyi şöyle de okuyabiliriz. Sizin de, benim de, demokrasinin ilkesel bir gereği olduğundan kuşku duymadığımız bir hamle var. Zorunlu din derslerinin kaldırılması. Biz bu hamleyi yapabiliriz, ama 'önce' bir şartımız var. Devletten buna karşılık bir beklentimiz var. Devletin toplumun din eğitimi ihtiyacını karşılaması gerekir.

Köksal Toptan'ın söylediği çok açık. Dindar kesimin gücü, daha doğrusu taleplerinin gücü, devlet tarafından tanınmaz ve teminat altına alınmazsa, demokrasi yok. İlkesel bir demokratlık yok. Bunu bizden beklemeyin

diyor.

Çünkü bu teminat olmadan gerçekleştirilecek olan 'kısmi demokrat' iyileştirmeler, dindar kesimi eskisinden daha 'sahipsiz' bir noktaya sürükleyebilir. Böyle bir düşünce ya da içgüdü hâkim AKP'ye.

Artık kaybolan yıllarını devletten geri almadan, AKP'den ilkeli bir demokrat tavır beklemek hayal.

AKP'nin iki şansı var. Dindar kesimin varlığının teminatını zaten laiklikle hiçbir alakası olmayan anayasa ve devlet yapısının içine sabırla yerleştirmek, ya da demokrasi.

AKP için 'demokrasinin cazibesi' pragmatikti. Daha 'hızlı' ve 'etkili' bir yol gibi gözükmesindeydi.

AKP'nin bünyesi demokrasiye karşı değil. Ama bu demek değil ki, AKP demokrasi havarisi. AKP'nin duruşunda gizli olan söylem şu, bir demokrat muhalefet olursa, demokrasiye zorlanabiliriz, bünyemiz demokraside uzlaşmaya mahal verebilir. AKP demokrat bir zeminde siyaset yapabilir. Ama o zemini toptan bizim kurmamızı beklemeniz, şuarsuzluk olur.

Bizim kendi 'varlık' meselemiz, demokrasinin varlığı meselesini önceler diyor AKP. Evet, bu iki varlık meselesinin uzun vadede bir ilişkisi olabilir, ama 'uzun vadede hepimiz öleceğiz' diyor sanki AKP.

Devleti karşısına almayı gözü yiyecek bir 'itaatsiz siyasi parti' daha çıkmadan artık parmağımı bile kımıldatmam diyor sanki AKP. Elimden geldiğince, ve işime geldiğinde, o da temelinde 'makro ekonomiye' endeksli olmak üzere, dış politikada çağın minimum gereklerini yerine getiririm, o kadar, diyor AKP.

AKP'nin yaptığı şantaj açık. Ya benim taleplerimi de meşrulaştıran bir demokrat muhalefet ve niyet oluşur ve hakiki bir demokrasi umudu belirir. Ya da demokrasi kismetse gelir, kismet değilse gelmez.

AKP, Anayasa Mahkemesi'nin 'affıyla' uluslararası zeminde zafer kazandığını düşünüyor. Ama içeride yenildiğini düşünüyor. Nihayetinde AKP şunu idrak ediyor. Benim varlığım hâlâ 'meşru' değil. Benim varlığımı devlet hiçbir zaman meşrulaştırmaz. Buna inanmak çocukluk olur. Benim varlığımı ancak ve ancak demokrat bir muhalefet meşrulaştırabilir.

Öyle bir muhalefet yok ve oluşacağı da yok mu, o zaman geriye ne kalıyor? Büyümek daha da büyümek. Niye büyüdüğünü bilmeden büyümek. Hatta büyümenin AKP'yi gittikçe meşrulaştıracığı gibi beyhude bir inanca kapılmak.

AKP, tabir caizse kendi misyonunu şöyle görüyordu. Benim misyonum demokrasi getirmek değil, demokrasi yoklaması yapmaktı. Onu da hasbelkader yaptım. Demokrasi istiyor musunuz diye şöyle bir soruverdim, gördünüz başıma gelenleri, diyor. Yasağımı savdım.

Bu demokrasi yoklamasından Türkiye'nin sıfır almış olması AKP'yi rahatlattı mı, yoksa hayal kırıklığına mı uğrattı? Tek hedefi artık ölçüsüzce büyümek olan bir partide bunu ayırt etmek bundan böyle çok zor. Gittikçe daha da zorlaşacak.

Tayyip Erdoğan'ın Deniz Baykal'ın 'çarşafılamış açılımını' desteklemesinde hoş bir demokrat centilmenlik varmış gibi görünüyor. Ama işin acı yanı, her halde hiçbir şey siyasette Erdoğan'ı bu kadar güldürmemiştir. Tayip

Erdoğan'ın Deniz Baykal'ın çarşafılamış hazin açılımına kahkahalarla güldüğünü hayal etmemek mümkün değil. Asıl centilmenlik bu kahkahasını kendine saklamasında.

Demokrasinin aciliyeti, hızla yerleşme ihtimali, Türkiye'nin siyasetini çok olumlu yönde etkiliyordu. AKP, Türkiye'nin yüzde 47'sinin 'demokraside uzlaşma' ihtimalini temsil ediyordu. Demokratlığın bayraktarlığını değil.

Demokrasi ihtimalinin artık yavaş yavaş orta yaşlı bir insanın ömrünün sınırları dışında bir tarihe erteleniyor olması, o kadar çok şeyi değiştirir ki, aklınız hayaliniz durur.

İnsan ömrü sınırlarına endeksli siyasetle, insan ömrünün dışına taşmış umutlar arasındaki fark, siyasi ideolojilerden bağımsız olarak, çok önemli ve hayati bir felsefi farktır.

Türkiye'nin değişmez sahipleri, demokrasi umudunu insan ömrünün sınırlarının dışına iteklemeyi belki de başardı. Zaten totaliter rejimlere göre çok daha pragmatik olan otoriter rejimlerin 'gerici hedeflerinin' menzili tam da bu kadardır. Bir insan ömrü kadar.

Demokratlığı marjinalleştirmenin en etkili yolu, demokrasi ihtimalini insan ömrünün sınırlarının ötesine sürmektir.

Muhalefeti çarşafılamış Türkiye, şimdi AKP üzerinden var gücüyle bu 'tatlı tehir ihtimali' üzerinde çalışıyor.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Batı'nın tadına bakmak

Gökhan Özgün 13.12.2008

Üç tane kelime var. Günah kelimeleri bunlar. Birey, liberalizm ve postmodernizm. Bunlara, kavramdan ziyade, günah kelimeleri demek gerek. Çünkü bunların mecazi anlamları, hakiki birçok anlamını, sürekli değişen çağrışımlarını ve referanslarını görünmez kılıyor.

Heves eden herkes, liberalizm, birey ve şimdilerde postmodernizm mecazlarını bir lego pratikliğiyle biraraya getirerek acil bir Sodom ve Gomore tasviri yaratabilir. İbrahim'in kavminin kadim Sodom ve Gomore korkusunu bu üç günah kelimesinde pembe bir sevgililer günü paketine koyup aniden size hediye edebilir.

Anasını babasını bile satan bencil birey, artı, insanın fitratını bir kenara itip hayvanlar âleminin 'vahşetine' teveccüh eden liberalizm ve son olarak da, zinanın ve binanın üzerine kontrolsüzce ve 'zevksizce' inşa edilmiş 'omurgasız postmodernizm'.

Bu günah kelimeleri askerin diline de yakışır, solcunun diline de, Müslümanın, sosyalistin, Atatürkçü'nün diline de.

Hatta ve hatta, mesela, Fransız sağının onursal lideri ve Paris'in ezelden beri sahibi olan Jacques Chirac'ın diline de.

'Liberalizm insan ruhunun bir sapkınlığıdır.... Ve Liberalizmin akıbeti komünizmin akıbeti kadar feci olacaktır.'
İmza, Jacques Chirac.

Sodom ve Gomore kelimelerine 'insani' anlamlar yükleyerek büyük bir kitle siyaseti yaratmak 'iletişim' açısından nasıl mümkün değilse, birey, liberalizm ve postmodernizm kelimeleriyle de şuradan şuraya gidemezsiniz.

Günah kelimeleriyle sevap siyaseti yaratamazsınız. Bu imkânsızlık yalnızca Türkiye'de böyle değildir. Büyük ölçüde Avrupa'da da böyledir.

Benimse bu kelimelere duyduğum ilgi günaha duyduğum ilgi gibidir. İnsanın binlerce yıldır sorduğu soru. Her günah, hep günah mıdır?

Türkiye yalnızca nevi şahsına münhasır bir otoriterliğinin ve totaliterliğinin mahsulü değildir. Türkiye, Avrupa siyasetinin sevaplarını bir türlü ithal etmezken, günah rehberini büyük iştahla ithal etmiş, sağın solun ağzına yerleştirmiştir.

Bu yüzden Türk siyaseti, 'sevapların' ne olduğu meçhul, ama günahların tarifinin çok renkli olarak tasvir edildiği bir kutsal kitabı elinden hiç bırakmamaktadır sanki.

Türk siyasetinin verdiği bu zalim imkânı en iyi, en uyanıkça, en 'medeni' kullanan kişi Ertuğrul Özkök'tür.

Ertuğrul Özkök'ün siyasi görüşü, karısının kelimeleriyle, 'sosyalist'tir. Bkz. Sanem Altan'ın 'Tansu Özkök'le' söyleşisi.

Karısının siyaseten Ertuğrul'dan farkı da, 'devrimci sosyalist' olmasıdır. Evde, yine karısının anlatımıyla, sosyalizme devrimle mi geçilmeli? Yoksa evrimle mi evrilmeli? tartışmaları sanki hep sürüp gitmektedir.

Bu ev, dikkatinizi çekerim Türkiye'nin 'merkezindeki' evdir. Ve bütün bunlara gülüp geçemezsiniz. Gülüp geçerseniz büyük hata edersiniz. Çünkü Ertuğrul Özkök bunlara gülüp geçenlere bence çok gülüyor.

Batı kültürü 'konesörü', şarap degüstatörü, artık 'medeni cesaretini' kulağında küpe olarak taşıyan 'sosyalist' Ertuğrul Özkök, kişiliğinde ve gazetesinde, Avrupa'nın bütün çıkmaz sokaklarını Türkiye'ye taşımaktadır. Batı'dan devlet teşvikiyle 'medeni imkânsızlıklar' ithal etmektedir. Bu 'medeni imkânsızlıklar' onu şiddetle talep eden medeni Türklere medeni bir dille peynir etmek gibi satılmaktadır.

Ertuğrul Özkök hem Chirac'tır, hem de Lenin. Hem İbrahim'dir, hem de Mustafa Kemal.

Bu arada gün olmuş devran dönmüştür. Dünyanın görmüş olduğu en radikal 'liberal girişim' artık Amerika değildir, Avrupa Birliği'dir. Onlarca milletin sınırlarını aniden kaldıran, yalnızca sermayeye değil, işçiye de serbest dolaşım imkânı sağlayan Avrupa Birliği, artık hangi içgüdüyle becerdiyse, dünyanın belki de gelmiş geçmiş 'en liberal' girişimine imza atmıştır.

Ve aniden, tarihte, coğrafyada, ekonomide, siyasette binbir şekle girmiş liberalizm, sosyalizmin karşısındaki cephesinden ayrılmış, milliyetçiliğe karşı cephe alır duruma gelmiştir.

Liberalizmi aniden karşısında bulan milliyetçilik, şiddetle sosyalizmi yardıma çağırmaya başlamıştır. Milliyetçiliğin, sosyalizmin liberalizmle mücadelesindeki 'know how'ından acilen yararlanmaya ihtiyacı vardır.

Hangi 'sosyalist'in bu yardıma koşacağı, hangisinin tam aksi istikamete doğru kaçmak zorunda kalacağı, zaten ta ezelden beri bellidir.

Ama her şey bir yana, bu çağ garip bir hakikate sahne oluyor. Eski siyasi terminolojiyle bir 'siyasi iletişim' kurmak, en önemlisi bir 'gelecek duygusu' yaratmak, büyük siyasi hareketler oluşturmak, artık mümkün değil. Sağın solun iletişim dilinin birbirine karıştığını farkedenden Avrupa, büyük meşakkatle siyasette kendine yeni bir dil arıyor.

Türkiye ise bu hayâsız fırsatı hemen değerlendiriyor. Sevapları işaret etme gücünü kaybetmiş, günahları ise bir okuma kitabı tadında tasvir eden eski siyasi jargonun üzerine şehvetle uzanıyor ve şarap tadıyor. Sürekli Batı'nın tadına bakıyor. Ağız tadı aklından ve vicdanından önce gelişen Türk, bir türlü Batı'da o eski tadı bulamıyor.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Özrümüzün bir tercümesi var mı?

Gökhan Özgün 15.12.2008

Türk hareket etmeye kalktı mı kılı kırk yarar. Tabir caizse, hareket ederken bir devlet kadar hantaldır. Söz konusu hareketsizlik olunca, vazgeçişin bütün bireysel imkânlarını kullanır.

Ben de gökten düşmedim buralara. Türk Türk dediğimde kendimi zinhar içine katmıyorum sanmayın. Türk'ün ruhunun grameri benim ruhumun da grameri olmasa, nasıl anlayacağım neler olup bitiyor? Bir yabancı Türkiye'de her şeyi anlayabilir de, Türk'ün sınırsız itaatinin sırrına az da olsa nüfuz edebilmek için buralı olmak gerekir.

Kraldan çok kralcı olanların memleketinde yaşıyoruz. Kralların bile kralcıları sürekli sukutu hayale uğrattığı bir memleketteyiz. Asker Baykal'ı sukutu hayale uğrattıyor. Baykal da seçmenini. Türk Eğitim Sistemi denilen mutlak inkârdan, Talat Paşa'nın 100 yıldır yaşayan ölümsüz derin devletinden öyle bir gaz pompalanmış ki, şimdi buna maruz kalanların hepsini sanki teker teker kucağa almak, bir bebek gibi sırtlarını sıvazlaya sıvazlaya gazlarını çıkarmak gerekiyor. Baykal da bugünlerde sokak sokak bu pırpırsı icra ediyor. Bir 'pırpırsı odası', bir 'gaz alma' odası kursa daha hayırlı olur.

Bu pırpırsı günlerinde önümüzde imzaya açılmış önemli bir de girişim var. Bu girişim, Ermenilerden 'özür' girişimi adıyla meşhur oldu. Acımasızca Hıristiyanlaştırılmış bir ülke olduğumuzu tam hatırlayacakken unuttuk, 'özür' ne demektir onu konuşuyoruz. Ve maalesef, boşuna da konuşmuyoruz.

Evet, 'özür' bu memleketin ruhunun gramerinde çok ağır bir kelimedir. Hele hele bu metindeki gibi, son sözün 'özür' olursa, vay haline. Özrün Türkçesi, bana artık her şeyi yapabilirsin, ben seninim, demektir. Özür dileyen, karşı tarafa, ben ettim, sen eyleme der. Özür, Türkçede suçun itirafıdır. Mesela kocasına seni aldattım özür

dilerim diyen bir kadın, o andan itibaren bir hukuka sığınmaz, kocasının insafına sığınır. Özür dileyen karşı tarafın âlicenaplığına sığınır. Çünkü hukuksuz memleketimde zulümden ve âlicenaplıktan başka bir hukuk yoktur.

Âlicenaplıktan payını alan da, AKP gibi, bir daha eskisi gibi olamaz. Yani açık ya da zımnen özür dileyen, ruhunu satar. Bunun Türkçesi budur.

Söz konusu Ermenilerden özür metnini İngilizceye çevirseniz, 'özür dilerim' kelimelerini pekala 'I am deeply sorry' diye çevirebilirsiniz. En azından Amerikan İngilizcesinde, 'özür' kelimesinin yerine Türkçede çok sırtan 'üzgünüm' tabirinin kullanıldığının artık hepimiz farkındayız.

Kendinizi hiç mi hiç sorumlu hissetmediğiniz bir kaza sonucu birilerine çok büyük zarar vermiş olabilirsiniz, o zaman İngilizcede 'I am sorry' dersiniz. Veya olanlar tamamıyla sizin sorumluluğunuzda olabilir, yine 'I am sorry' dersiniz. Çünkü sivil ve insan olanın dilinde özür, öncelikle acınızı paylaşıyorum, ortaya çıkan felaketin farkındayım anlamına gelir. Çünkü sivil ve insan olanın diyarında insanları insanlar yargılamaz, hukuk yargılar. Sivil özür cümlesi, insani bir empati cümlesidir. Türkçede ise özür dilemek, aslında siz kazandınız, ben kaybettim anlamına gelir. İçi devlet ve egemenlik ve güç dolu bir kelimedir özür. Birinin acısını paylaşmadan özür dileyebilme kabiliyeti, bu toprakların garabetidir. Türkçede özür dileyen, ola ki üzgünse, olsa olsa, kaybettiğine ve çaresizliğine üzülmemektedir.

Ben söz konusu bu metnin altına yalnızca imzamı atmakla kalmıyor, ayrıca özür kelimesinin de metinden çıkarılmamasını arzu ediyorum. Çünkü bu kelime burada, özürsüzleşmiş dilimizin de özrünü diliyor. Özür kelimesine sivil ve insani bir anlam katıyor.

Bir gün devletimizin de 'özür' dileyebilmesini istiyorsak, özrün ruhumuzdaki anlamını ve referanslarını sivilleşirmeye başlamamızda fayda var.

Ben, bu yüzden, bilhassa özür dilemek istiyorum. Buna ihtiyacım var.

Bu metinde özür kelimesinin varlığına karşı olup bu yüzden imza atmayacak olanlardan da canı gönülden özür dileyerek, –çünkü onları da anlıyorum–, bu kelimenin burada kalmasında ısrar ediyorum.

Zehirlenmiş bir bünyenin panzehire ihtiyacı vardır. Sağlıklı bir bünyeyi anında öldürecek bir panzehir, zehirlenmiş bir bünyeyi ayağa kaldırabilir. Bu metindeki mükemmel panzehir de artık iyice belli ki, özür kelimesidir.

Özürsüzlüğümüzün 'karakutusunun' anahtarı biraz da bu özürde gizlidir.

Not: Söz konusu metnin İngilizcesinde, özür kelimesi tercüme edilirken İngilizcede gündelik dilde neredeyse hiç kullanılmayan 'apologize' tabiri kullanılmıştır. Bu kelimenin İngilizce metinden çıkarılması, yerine üzüntü içeren bir özür metni kurulması belki bu konuda rahatsızlık duyanları rahatlatabilir. Hoş, 'apologize' kelimesi de bence sorunsuzdur. Anadili İngilizce olan bir insan için 'apologize' kelimesi bu metindeki bağlamında, bireyin taşımaktan çekineceği bir ağırlıkta değildir.

Yani aslında, bizim Türkçedeki 'özür' kelimesinin özgül ağırlığının bir tercümesi yoktur. Çünkü insani özrün

Türkçede bir karşılığı yoktur. Mesele de zaten budur. İlacı da, özür kelimesini kendini sakınmadan, pervasızca kullanmaktır.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Korkudan şüpheye kayan merkez

Gökhan Özgün 20.12.2008

Şimdi şöyle bir şey hayal edin. Bir Ermenistan gezisinde biri çıkarıp Tayyip Erdoğan'a ayakkabısını fırlatıyor. Hadi işin içine, bir türlü tarihe gömülemediği için tarihçilere gömülmüş bir şeyi sokmayalım.

Diyelim bir Güneydoğu gezisinde biri çıkarıp ayakkabısını başbakana fırlatıyor. Fırlatması için bir neden var mı? Allah için, artık olabilir. Sen bir gün kalkıp adamları binlerce yıllık toprağından kovmaya kalkarsan, bir halkın pabucunu gözlerinin içine baka baka dama atarsan. O pabucu o damdan indirirler. Ellerinde kalmış pabuçlarıyla da ne yapacakları artık pek belli olmaz.

Diyelim böyle bir şey oldu. Ve ertesi gün, bir takım insanlar başbakanlık konutunun önüne pabuçlarını bırakıp bu gösteriyi desteklediler. Böyle bir şeyin olabileceğini hayal edebiliyor musunuz?

Siz imkânsız hayal etmeye çalışadurun, şu anda Beyaz Saray'ın önü, cuma namazında cami kapısı gibi, ayakkabı dolu. Ayakkabıların üzerinde de, dünya yüzünde Amerika diye bir ülke var olmasa hâlâ yaşıyor olacak Iraklıların isimleri var. Bilmiyorum Amerikan 'şehitlerinin' isimleri de var mı? Ama Türkiye'de öncelikle Türk şehitlerinin ismini koymadan bu ayakkabılara 'yabancıların', 'gâvurun' ismini yazarsanız, vasiyetinizi de hazır etmekte fayda var.

Nuray Mert mesela, bir Amerikalı olsaydı, bu pabuçların Doğu'ya karşı vicdani bir aşağılık duygusuyla, dünyanın en nefret edilen ulusunun vatandaşı olan Amerikalıların 'şirin' görünme arzusuyla oraya bırakıldığını söylerdi. Ve sonra ilave ederdi. Dünyanın en kötü milletini Amerikalıların gibi göstererek neye hizmet ediyorsunuz?

Nuray Mert, Ermenilerden özür metnine bir yandan 'özürsüz' imza atmak isteğini dile getirirken bir yandan da, nedense çok sevdiği yan işi, sade demokrasiyi aşağılamak işini münasip bir dille icra etmekten imtina etmedi.

Ben özürsüz imza atmak istiyorum, çünkü özür dilemek bir komplekstir. Bir nevi Batı'ya karşı aşağılık kompleksidir diyor, benim anladığım.

Mesela bir cunta anayasasıyla idare edildiğiniz için hicap mı duyuyorsunuz, Batı standartlarında bir anayasa mı istiyorsunuz? Alın size bir Batı kompleksi daha. Sen dünyanın en kötü anayasasının TC Anayasası olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?

Kompleksli görünmekten çekiniyorsanız –çünkü yalnız ve güzel Türk'ün kompleksli olmak için hiçbir nedeni yoktur- hayatınızı psikoloji kitaplarının birinci 'chapter'ı marifetiyle sade demokratları akli sıra maymun ederek kazanabilirsiniz. İnanın demokrat her tepki size şu veya bu şekilde bu tatlı imkânı yaratacaktır.

Benim burada tahammül sınırlarımı çok zorlayan bir şey var. O da, bir türlü kayıtsız kalınamaması hali.

Bir demokrat tepkiye katılmayabilirsiniz. Tamam eyvallah. Ama katılmayanlar arasından kayıtsız ya da mesafeli kalabilen niye hiç olmaz? Siz, şu veya bu nedenle içinde değilseniz, onu tefe koyup neden çalıp oynamak gerekir? Kambersiz düğün olmaz mı? Kambersiz düğün olursa, kamber kendi çalıp kendi mi oynar?

Türkiye’de her şeye ama her şeye kayıtsız kalınabilir. Tarihimiz bunun örnekleriyle doludur. Bir tek şeye asla kayıtsız kalınamaz, demokrat tepkiye. Demokrat hiçbir tepkiye ‘şüpheyle’ yaklaşmaz.

Şüphe, eğer samimi bir şüpheyse, kayıtsızlık ya da mesafe getirir.

Olan bitenden, alınması gereken tavırdan şüphe duymayanların, şüphesiz, kesin bir dil kullanmasından daha tabii bir şey olamaz. Ama benim Türkiye’de en yadırgadığım şey, şüphenin, kesin, hatta otoriter ve yıkıcı bir dille ifade edilmesidir. AKP’nin niyetinden ‘şüphe’ edenlerin diline bakarsanız, bunu anlarsınız. Hem şüpheci olma ayrıcalığını korumak, hem de kendine en kesin, en yıkıcı, hatta en otoriter dili seçmek bu topraklarda ortaya çıkmış benzersiz bir zenaattır.

Türkiye’deki en temel siyasi iletişim problemi, şüphesizliğin tabiatıyla şüphesiz olan dilinde değildir. Tam tersine, problem, şüphe duyan kişilerin hiç şüphesiz ve kesin dilindedir.

Çünkü Türkiye korkuyla yönetilen bir memlekettir. Türkiye’de şüphe, korkunun yavrusudur. Şüphe buralarda aklın değil, omuriliğin kaygısıdır. Şüphe, buralarda insani bir değerlendirme değil, sanki hayvani bir içgüdüdür. Onun için Türkiye’de şüphenin dili, özünde, şüphesizliğin dilinden çok daha yıkıcı ve en fenası da, hileli olabiliyor.

Abdullah Gül, bütün bu olan bitenin ortasında, çok ama çok önemli bir şey icra etmiştir. Demokratik bir tepkiye karşı demokratik bir şüpheyle yaklaşan birinin alması gereken mesafeyi, yorumsuzluğu şaşırtıcı bir olgunlukla sergilemiştir.

Abdullah Gül son duruşuyla Türk siyasetinin merkezini korkudan şüpheye kaydırmıştır.

Bugünlük Amerika’ya gıpta etme çaresizliğinden, Nuray Mert’in üslubunun ihsas ettiği şekliyle, kendimi acilen medeni hissetme züppeliğinden, kompleksinden kurtulduysam, bu, Abdullah Gül sayesinde. Kendisine en içten teşekkürlerimi sunuyorum.

Bir ülkenin cumhurbaşkanı, yani devlet denen hantal aygıtının başı, kendine demokrat diyenlere, ya da başbakanına bir demokratlık örneği olarak gösterilebiliyorsa, o ülkenin zaafı, demokrasisinden önce, kendine demokrat diyenlerindedir.

Ben maalesef artık bundan şüphe etmiyorum. İstesem de, edemiyorum.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Modern muhafazakârlar

Gökhan Özgün 22.12.2008

Hâlâ barbarlığın kıyısında yaşıyoruz. Asgari bir demokrasi boğazın karşısından el sallıyor bize, ama biz, karşıya bir türlü geçemiyoruz. İki kulaçta nefesimiz tıkanıyor, boğuluyoruz.

Sağa mı kulaç atıyoruz, sola mı kulaç atıyoruz diye itişirken kramp giriyor, boğuluyoruz. Halbuki sağ ve sol tam da boğazın karşı yakasında anlam kazanıyor.

Karşıya sağı solu takmadan dimdik yüzmek isteyenler kendine liberal, demokrat, liberal demokrat, liberal solcu diyor, aralarında sosyalistlerin kadim karakoyunları da var. Ya da bazen bu kişiler kendilerine ne dendiğini umursamıyor, kimlik siyasetini beyhude buluyorlar. Çünkü karşıya dikine yüzmek isteyenler öncelikle ittifak arıyor.

Meseleyi sağ ve soldan çıkarıp muhafazakârlık ve muhafazakârlık karşıtlığıyla resmedersek, biteviye demokrasi patinajının nedeni belki biraz olsun ortaya çıkabilir.

Muhafazakârlığı bu yazıda, değişime karşı direnç gösterme, değişimi yavaşlatacak, erteleyecek siyaset, kavram, kavram kargaşası oluşturmak ve zaman zaman bütün imkânlarını geleceğe direnmeye vakfetmek anlamında kullanıyorum. Bu muhafazakârlık için demokrasiyle otoriterlik arasındaki çizgi çok belirli, çok anlamlı değildir. Özellikle demokrasinin kurumsallaşmadığı bir toplumda.

Böyle baktığımızda Türk siyasetinde ezelden beri tanıdığımız milliyetçi muhafazakârlar, yani MHP var. Faşizan-milliyetçi muhafazakâr MHP en azından net AB karşıtlığıyla kendi içinde tutarlı bir duruş sergiliyor. Dünyanın her milletinde şu veya bu şekilde var olan kerameti bütünüyle kendinden menkul milliyetçiliği temsil ediyorlar.

Sonra gayet tabii Atatürkçü otoriter muhafazakârlar var. Bunlar askerin sivil siyasetteki kanadı gibi. Askerle birlikte hareket ediyorlar. Atatürkçü muhafazakârların ultra muhafazakâr ya da daha doğrusu, gerici faşizan bir kanadı da var. Kemalistler ve ulusalcı solcular. Bunların gericiğini artık asker bile tescil etti. Sanırım Ergenekon davası bu sayede kör topal yürüyor gibi duruyor.

Derken sırada gayet tabii Müslüman muhafazakârlar var. Bunların neredeyse hepsi AKP tarafından temsil ediliyor. Bunlar diğer muhafazakârlar arasında demokrasiye ve AB'ye en çok kerkenenler. Çünkü muhafazakârlıkları ve muhafazakârlıklarını ifade etme özgürlükleri büyük baskı altında.

Ve bir de son bir grup var ki, bu denemeyi bu grup enteresan kılıyor. Çünkü onlar tam olarak hiç tarif edilmediler. Ben bunlara 'modern muhafazakârlar' demek istiyorum. Bunların ideolojisi temelinde Doğan Grubu gazeteciliği ve televizyonculuğu tarafından oluşturuluyor. Ben nedense artık Doğan Grubu'nu siyasi bir parti gibi görüyorum. İstesem de bu gruba başka türlü bakamıyorum.

Bu grubun amiral gemisi *Hürriyet*, aslında satması gerektiği kadar satmayan bir gazete. Adeta sübvansede ediliyor. Her Beyaz Türk'ün şirketine adeta bir resmî gazete gibi alınan *Hürriyet*, topu topu 500.000 satıyor. Bu anlamda potansiyelinin çok altında bir satışı var. *Hürriyet* gibi bir gazetenin bir milyonun üzerinde satması lazım. Ama nedense bu 'bussiness kaybına' tahammül ediliyor.

Bu 'modern muhafazakâr grup' çok büyük ve karmaşık bir kitleye hitap ediyor. Bu kitle her zaman CHP'nin kitleleriyle örtüşmüyor. Ertuğrul Özkök biz CHP destekçisi değiliz derken doğru söylüyor. Değiller, çünkü CHP de tıpkı AKP gibi gerektiğinde onların rakibi olabiliyor. Zira Doğan Grubu, hem devletçi sağa hem devletçi sola

çok geniş bir spektrumda hitap eden iddialı bir siyasi parti gibi.

Bu modern muhafazakârların en büyük iddiası 'merkez' olmak. Bu merkez olma duygusu, hitap ettiği kitleye memleketin asıl sahibi olma duygusunu da veriyor.

Bu modern muhafazakâr grubun en zalim yanı büyük mugalâta ve kavram kargaşası yaratma kabiliyeti. Demokrat terminolojiden faşizan terminolojiye, milliyetçi terminolojiden liberal terminolojiye, hem zaman hem de mekân içinde akıllara durgunluk verecek, vicdanları bulandıracak geçişler yapabiliyorlar. Ve bu tutarsızlığı büyük bir maharetle bir demokrasi gereği olarak gösterebiliyorlar. Muasırlığı medeniyetsiz tadabilmiş olmanın bütün imkânlarını kullanıyorlar. Değişimi yavaşlatmak ve ertelemek için bütün ideolojik imkânları kullanmaktan çekinmiyorlar. Bunun her aşamasında çok ince planlı ve hesaplı bir şekilde yapıldığını iddia etmiyorum. Bu artık siyasi bir oluşum. Güzelliği de burada.

Modern muhafazakârlar neye karşı olduğunu hep çok iyi biliyor, bilmedikleri zaman bunu çok çabuk üretiyorlar. Ama neye taraf oldukları konusunda karanlıkta gemi gibiler. Zaten bunun da pek önemi yok. Çünkü temel meseleleri korkuya medeni bir dil kazandırmak, medeni bir ton katmak. Yani bunlar ebediyen 'çaresiz demokratlar'. Çaresizlik üretiyorlar. Ve bu çaresizliği sağdan soldan kim arzu ederse ona satıyorlar. Her demokrat çare Türkiye'de onlar için aniden bir çaresizlik, hatta bir demokratik tehlike olarak tezahür ediyor. Bunlar hitap ettikleri kitleyle çok karmaşık bir tatmin ilişkisi içindeler. Diğer bir güçleri de bütün diğer muhafazakârlıkları etkileyebilme kabiliyetleri. Mesela Tayyip Erdoğan artık prototip bir modern muhafazakâr gibi davranıyor. TÜSİAD da bu modern muhafazakârlığın vazgeçilmez bir parçası.

Bu muhafazakârlığının temel farkı, demokrat bir terminolojiyi muhafazakâr bir gramerle sürekli harmanlayarak ortaya yepyeni kombinasyonlar çıkartması. Yaratıcı olmaları. Burada solun da sağın da verdiği imkânlardan faydalanıyorlar. Her otoriter rejim muhafazakârı gibi ne zaman açık faşizan bir söyleme sarılacakları da belli olmuyor.

Milliyetçi, Müslüman, modern muhafazakârlara DTP'nin mazlum milliyetçi muhafazakârlığını da ilave ederseniz geriye kalan çok küçük gruba, itaatsiz oldukları için çaresizce 'liberal' sıfatı kalıyor. Muhafazakârlığa itibar ve itaat etmeyen liberaller.

Aslında bu insanlar 'liberal aydın'dan ziyade büyük Türk muhafazakârlığının dışında kalan kişiler. Ve onların hepsini birden tanımlayacak bir isim bulmak da zor.

Muhafazakârlar için stratejik siyasi tercih olan ve tartışmaya ardına kadar açık her demokratik hamle, bu itaatsizlerde bir refleks olarak tezahür ediyor. Bir bakıyorlar ki, aynı demokrat refleksi birbirlerinden habersiz ve fakat aynı anda vermişler. Bu eşanlılık için de siyasi, vicdani bir bütünlük, tutarlılık (integrity) gerekiyor. Bu itaatsiz grubun gücü sayılarından ziyade 'siyasi bütünlük ve tutarlılık' kavramını ve dolayısıyla sadeliği, basitliği demokrat siyasete ve onun siyasi iletişimi içine sokmuş olmaları.

Ama gelin görün ki, büyük Türk muhafazakârlığı bu itaatsiz grup karşısında her birleştiğinde –tek refleksleri bu- devlet ve ordu bütün cüssesiyle kendini gösteriyor ve geleceği gölgeliyor.

Geriye büyük bir umutsuzluk ve beyhudelik hissi kalıyor.

Cemaat savaşları

Gökhan Özgün 25.12.2008

Cemaat kötü bir şey midir? Mesele iyi ya da kötü olup olmaması değildir. Çünkü cemaat denen şey, dünya yüzündeki en insani şeylerden biridir. Daha açık söyleyeyim, cemaat, devlet denen şeyden çok çok daha insanidir

Uzak gelecekte bir gün, devletler, ya da milli devletler yok olursa, ütopya bu ya, geriye ne kalır? Cemaatler kalır. Nihayetinde cemaat cemaat dediğiniz, ecnebinin dilinde 'community'dir. Bizim dilimizde, bir çatı altında toplanmak, nedense daha ziyade, 'sığınmak' çağrışımları olan cemaat kelimesinin Latince kökeninde toplu bir ortaklık, 'commune', vardır.

Daha da ileriye götürün, 'communication', yani ortak dil oluşturmak, oluşturabilmek de, bir cemaat kabiliyetidir. Devletlerin bunu nasıl beceremediğinin mükemmel misallerinden biri ise yüce T.C. devletidir.

Binnaz Toprak'ın son çıkışından sonra, Anadolu'daki dindar cemaat baskısını bir kez daha iliklerimizde hissettik. Ve düzenli olarak almamız gereken 'devletten bağımsız cemaat korkusu' dozunu bu kez Boğaziçi markası ve *Radikal* sponsorluğunda bilimsel olarak aldık.

Sağolusun Binnaz Toprak, tam kendimizden geçmek üzereyken, reçetedeki sağlıklı miktarı, asaletini kaybetme eşiğine gelmiş damarlarımıza zerk ederek bizi şuursuzluğun eşiğinden aliverdi. Allahtan cemaatlerin bir ayda bin senelik 'bilimsel' malzeme ürettikleri ramazan ayları var, allahtan rakı var, yoksa cemaatlerin baskısı pozitif sosyal bilimimizin nüfuz edemeyeceği 'ölçülemez derinliklerde' kaybolup gidebilirdi. İş Bekir Coşkun'a kalırdı.

Bilemiyorum sosyal bilimimiz sıradan 'spekülatif düşüncelerle' ilgilenir mi? Ama gelin görün ki, en baskıcı, en kapalı, en otoriter, en iddialı ve kendinden başkasına en tahammülsüz cemaatler garip bir tesadüftür ki, en baskıcı, en kerameti kendinden menkul devletlerle aynı topraklarda yetişiyor.

Köşe yazarlığının tek sevdiğim yanı olan bilimsel olmama özgürlüğünden faydalanıp yazıma bu 'spekülasyon' üzerinden devam edeyim. Spekülasyon diyorum, çünkü bir bilim adamımız, eğer işine gelirse, bunun mutlaka dünyanın bir yerinde böyle olmadığını tez elden örneklendirebilir. Ama ben faninin fahri doktor falan olmak gibi bir hayali olmadığı için, bu, bana işlemez. Bu memleketin sosyal bilim cemaatine oldum olası ısınmamışımdır. Affetsinler.

Devletin demokrat hali, faşizan bir millet değil, cemaatler üstü 'açık bir cemaat', bütün cemaatleri kucaklayabilen bir 'community', bir üst cemaat oluşturabildiği ana denk düşer.

Ölçüsüz ve ezbere cemaat düşmanlığının sonu, pozitif kanıtları olsa dahi, bireyi cemaatin elinden alıp devletin soğuk, kimi zaman buz gibi acımasız kollarına terkeder. Ya da daha fenası, sırtını bütünüyle devlete yaslamış cemaatler oluşturur. Ve tek doğru cemaat şeklinin sırtı devlete dayalı cemaatler olduğunu söyler.

Yani öncelikle devletle uğraşmadan, devleti sorgulamadan, cemaatlerle uğraşmak, ciğerlerinden rahatsız bir hastaya beyin ameliyatı, hatta lobotomi yapmaya benzer. Bu 'bilimsel lobotomi'nin sonuçlarını Türk siyasetinin

insanı ve insanlığı çileden çıkaran şizofrenik dilinde yaşıyoruz.

“Cemaatleri yok edip bireyi ‘hangi devletin’ eline terk ediyorsunuz” sorusu, kestirmeden anti-cemaatçilik yapmaktan çok daha önemli bir sorudur. Sosyal bilim de sonuçta siyaset gibi, bir öncelikler meselesidir.

Şu anda, Beyaz Türk’lerin ani şaşkınlık ve dolayısıyla korkuyla izlediği bir gerçek var. Sırtını devlete dayamamış cemaatler, siyaseten daha iyi örgütlenebiliyor. Hele hele ‘postmodern’ bir dünyada kendi içinde çok daha iyi iletişim, ‘communication’, kurabiliyor, ortak bir dil, bir amaç, en önemlisi, siyasi bir güç oluşturabiliyor.

Sırtını devlete dayamış cemaatler ise ağızlarını açıp bir kelam etmeden önce devletin gözünün ve ağzının içine bakmaktan açıkçası eblehleşmiş durumdadır. Bir küçük özürleri bile otoriter bir devletin özrü kadar hantallaşmış. İsteseler de, hareket edemiyorlar. Bu, biraz ağustos böceği ve karınca hikâyesini andırıyor, ama durum bu.

Otoritesini çağa adapte etme kabiliyeti küçümsenmeyecek Türk ordusunun yeni ‘büyük uzlaşma projesi’, devletten oldukça bağımsız gelişmiş cemaatleri bir an önce devlete bağlamak. Devletin sırtında onlara yer açmak.

Halbuki önce devletle uğraşılsa, o cemaatler o devletin sırtında değil, bağrında kendine yer bulacak. Devleti demokrat bir üst cemaat kurgusu olarak kendiliğinden kabul edecek. Ve inanır mısınız, hemen yumuşayacaklar. Totaliter Türkiye’nin otoriter Türkiye’ye geçmesi bile dindarları nasıl yumuşattı görün. AKP, aslında Özal’ın eseridir.

Beyaz Türk’lerin, 100 yıldır totaliter/ otoriter bir devlete sırtlarını dayayarak yarattıkları zihinsel, vicdani kargaşanın, ve artık bu çağın taşıyamadığı iki yüzlülüklerinin bedelini karşı tarafa ödetmenin en kestirme yolu, sürekli ‘cemaatler savaşı’ yapmak, ya da bu savaşı hiç unutturmamak, hep gündemde tutmaktır.

Peki, demokrasi mücadelesini cemaat savaşının önüne alsalar ne olur? Maalesef, 100 yıldır devletin kollarında yan gelip yatanların yakın gelecekte siyasi hiçbir güçleri olmaz.

Mutlak inkârların zalim rehabetinde 100 yılda kaybedilen pozisyonunu üç beş yılda telaşla geriye almaya kalkarsan ve bu mücadeleye ‘demokrasi’ mücadelesi adı verirsen, birileri bunu yutmaz. Kimse kusura bakmasın.

Birileri bir taşla iki kuş vurmaya çalışıyor. Ve açıkçası şu şantajı yapıyorlar, 100 yıllık siyasi cari açığımız hemen tazmin edilmezse, demokrasi memokrasi yok.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Milli Hareketsizlik Partisi

Gökhan Özgün 27.12.2008

Bazen şahit olduğumuz bir sahne, sessiz ve nemrutça içimize oturur, sonra tam sesi çıkmayacak derken, sahne ayağa kalkar ve mitralyöz gibi konuşmaya başlar.

Böyle bir sahne bugünlerde bana musallat oldu. Sahnenin kahramanı 'hocaların hocası' Şerif Mardin.

Şerif Mardin'i televizyonda bir oturumda görüyoruz, konu, tabii ki mahalle baskısı. Zaman, Şerif Mardin'in Türkiye Türklerindir terbiyesine iyice yatırıldıktan sonra Ayşe Arman sosuyla muhtırayı takiben ara sıcak olarak Beyaz Türkler'in incelmış damak tadına sunulduğu zamanlar. 27 Nisan muhtırası sonrasında 'gayet tabii hepimiz cuntaya karşıyız ama...' günleri. Henüz otantik Anayasa Mahkemesi şifası keşfedilmemiş.

Oturumda kimler var tam hatırlamıyorum. Ama olmazsa olmazlar orada. Bu arada, Şerif Mardin bir köşeye yerleştirilmiş pek de konuşturulmuyor. Daha ziyade 'pozitif bir kanıt' olarak boy gösteriyor.

Mahalle baskısı meselesinde, tam da geçen gün Murat Belge'nin yazdığı gibi, el arttıkça artıyor. Ve bende 'kare mahalle baskısı' var, rest diyorum, gören var mı? noktasına doğru pot yükseliyor.

Mahalle baskısı kavramı Şerif Mardin'in Türkiye'deki 'parlamento dışı güçler' diye tanımladığı güçlerden yalnızca biri. O parlamento dışı güçlerden bir diğeri de tabii ki asker. Koskoca Şerif Mardin parlamento dışı güçler arasında askeri unutacak kadar şuursuz değil elbet.

İşte potun yükseldiği o anda, Şerif Mardin'in yüzünde bir memnuniyetsizlik, ya da daha ziyade 'ayıp oluyor çocuklar bu oyunu bütün Türkiye seyrediyor' endişesi beliriyor. Ve Şerif Mardin bütün kibarlığıyla 'oyuna' müdahale etmeye çalışıyor. 'Tabii' diyor, ya da demeye çalışıyor Şerif Mardin, 'yalnızca mahalle baskısı değil asker de var bu 'dış güçler' arasında.' Birden herkes gözlerini boşaltıp kısa süreliğine hocaların hocasına dönüyor. Tabii, tabii diyip geçiştiriyorlar. Sanki, hocam deste senin desten olabilir, ama masa bizim masamız, oyun da bizim oyunumuz.

Şerif Mardin bir iki kez daha beyhude bir kibarlıkla askeri hatırlatma girişiminde bulunuyor, ama nüfuz edemiyor. Hem zaten hepsi askere karşı. Asker hususunda 'demokrat konsensüs' çok net. Üstünde konuşmaya bile değmez.

Ayrıca asker onlara oyun oynamak için fiş temin etmiyor. Askerin fişleri çok pahalı. Ama mahalle baskısı fişi hepsinin önünde kule gibi. Ve her mahalleden temin edilebilen bu fişler sudan ucuz. Fasulye kıvamında yani. Maksat dostluklar bozulmadan, dost dostu telef etmeden siyaset masasından kalkabilmek, bu arada, ev sahibi askerin manosunu da ihmal etmemek.

Ve işte o noktada sosyal bilimcinin siyasi serüveni başlıyor. Şerif Mardin, iyice sesini yükseltip, alırım destemi giderim apışıp kalırsınız diyeceğine, bırakıyor dostlar oynasın oyununu.

Hem de bu oyunun sürmesine ne zaman izin veriyor? 27 Nisan'ın sonbaharında, muhtıranın yaprakları daha dökülmeden.

İşte bu kibar, asil görünümlü 'makul' tavır, aslında Türkiye'deki çok büyük bir siyasi duruşu temsil ediyor.

Türkiye'de her siyasi duruşun iyi kötü bir tarifi, bir ismi, bir duruşu var. Geride, ileride, ötede, beride bir hedefi var. Bunların yok. Bu yokluğun adı merkez. Bunların medyasının adı da merkez medya. Diğerleri demokrasiye karşı hep durduğu yerde duruyor. Bunlar ise, demokrasi çıkış yolu için nereye rotasını çevirse çağdaş bir dil oyunuyla pozisyon değiştirip demokratın tam karşına tehditkâr bir münazara mercii olarak dikiliveriyorlar. Ve temelinde çok bildiğiniz bir şeyi söylüyorlar. Türkiye'ye demokrasi gelecekse, onu da biz getiririz.

Bu insanlar kendine niye bir isim, bir hedef koymuyor? Çünkü o anda bütün kıvraklıklarını kaybederler. Eklektik bir aklın ve vicdanın bütün imkânlarını kullanıyorlar. Ne iktidar olmak istiyorlar ne de muhalefet. Merkez ya bunlar, merkez. Çünkü her şey onların etrafında dönüyor. Dönmezse, her şeyi döndürüyorlar.

Ve sonra, şimdi lütfen, allahaşkına dikkat, bu merkezden ve onların kıvrak ideolojisinden şöyle bir siyasi tablo ve AKP tasviri çıkıyor.

Anadolu'yu zehirleyen, mutaassıp mahalle baskısını her gün arttıran, Anadolu'yu şehir şehir yaşanmaz hale getiren bir AKP. Peki tamam eyvallah. Baksana Türk biliminin anası babası bunlar, boru değil, bir kulak verelim diyorsun. Ama bir bakıyorsun bu memleketin damarlarına damla damla zehir gibi sızan AKP, söz konusu Güneydoğu olunca panzehir oluvermiş. Aynı merkez ve medyası, söz konusu Kürt meselesi olunca, satır aralarında, hatta satır başlarında, AKP'nin Güneydoğu'da DTP'yi ve PKK'yı siyaseten nasıl marjinalize ettiğinden dem vuruyor. Artık DTP'ye ve PKK'ya sivil desteği büyütmemek gerektiğini, Güneydoğu'nun çok değiştiğini söylüyor. Bu kim sayesinde oluyor? AKP sayesinde. AKP'yle DTP'nin boynu vurulabiliyor, boynu bükülebiliyor. Bu kez AKP'ye bir madalya verilmediği kalıyor.

PKK'nın sivil desteğiyle ya da Apo'nun neyi temsil ettiğiyle ilgili bir araştırma yapılabilir mi? Yapılsa, hangi dilsizlik ve ifadesizlikte yapılacak? Önemli değil. Yaşasın akademi.

Yani resmî ideolojinin tam manevra alanında AKP zehir. Geriye kalan tarafta panzehir. AKP de maşallah, bu şekilsiz, ucube duruşla gittikçe sarmaş dolaş, kördüğüm oluyor.

Sonunda bunlar AKP'yi, AKP de bunları yutar. Merkezde de kaçılmayacak bir karadelik oluşur. Herkes muradına erer, asker de kerevetine çıkar.

Bu siyaset simyasından, kimyasından diyemiyorum, ortaya çıkacak siyasi hareketin ismini, onlar yine koymaz, giderayak ben koyayım bari. Milli Hareketsizlik Partisi.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sapına kadar Türk demokrasisi

Gökhan Özgün 29.12.2008

6-7 yaşlarında iki çocuk düşünün. Evcilik oynuyorlar. Bu yaşlardaki çocuklarda büyükleri taklit etme kabiliyeti zaman zaman inanılmaz olabiliyor. Evcilik oynayan bu iki çocuğun aralarındaki konuşmaları bir kâğıda dökün. Ve bu metni, çocuklar tarafından üretildiğini gizleyerek okumaları için insanlara sunun. İnsanlar iki yetişkin evli insanın gayet anlamlı bir diyaloguyla karşı karşıya kaldığını zannedebilir. Ve bu metin üzerinden evlilik ile ilgili bir tartışma başlatabilirler. Canları çıkana kadar bu tartışmayı uzatabilirler.

Türkiye’deki ‘demokratik tartışma ortamını’ buna benzetiyorum. Demokrasimiz güdük mü güdük, cüce mi cüce. Ama demokrasimize büyümüş de küçülmüş sözlerle yetişkin bir hava veriyoruz. Ağızdan çıkan laflara, siyasi önceliklerimize, hele hele edamıza, aframıza taframıza bakarsanız sanırsınız dünyanın en gelişmiş demokrasisinde yaşıyoruz. Sanki çok temel ve net bir demokrasi sorunu yok. Varsa da, mahalle baskısı sorunu var, bir ‘çoğulcu’ demokrasi sorunu yani. Epey gelişmiş demokrasilerde rastlanan bir sorun.

Hangi mahallenin baskısını anlatırsa anlatsın ve derinliği ne olursa olsun, bundan böyle, en az beş yıl boyunca, hiçbir mahalle baskısı araştırmasını incelemeye vakit ayırmayacağım, içeriğiyle ilgilenmeyeceğim, yokmuş gibi davranacağım.

Sonuçta ölümlüyüm. Çok sınırlı vaktimi kendimce daha öncelikli bulduğum meselelere harcamak istiyorum. İnsan kafası bir yayık değil ki, içine her bilgiyi, her enformasyonu Hyde Park demokrasisi bahanesiyle ağzına kadar doldurasın, sonra iyice sallayasın ve ne üste çıkarsa, onu tereyağ gibi afiyetle yiyessin.

İnsan, öncelikle fani olduğu için siyasi bir yaratıktır. Ve fani tabiatı bütünüyle seçimlerden, önceliklerden oluşur.

Nedir senin önceliğin dersiniz? Söyleyeyim. Mesela Avrupa Birliği. Türkiye’de büyük özenle bir türlü tartışılmayan, tartıştırılmayan konu. Açık açık, uzun uzun tartışılrsa, bu konuda anlamlı araştırmalar yapılsa, sapla samanı zart diye birbirinden ayıracak konu. Dünyada kaç ülkenin önünde böyle net bir proje duruyor? Mesela Güney Kore’nin, Çin’in hatta Rusya’nın önünde böyle bir proje var mı?

Ayrıca, 10, 15 sene içinde Avrupa birliğine girme aşamasına geleceksen, bugünden tartışmaya başlaman lazım. O zamana kadar anca hazmedersin. Ama burada öyle bir hava var ki, bir sabah kalkacağız Avrupa Birliği’ne gireceğiz. Ya da ‘haçlılar’ bizi istemediği için giremeyeceğiz. Yalnız, güzel ve mahalleli olmaya devam edeceğiz.

Türkiye’de Ermeni meselesinden Kıbrıs’a, Irak’tan yeni anayasaya, ordunun siyasetten çekilmesinden PKK’ya ve mahalle baskısına kadar her konunun AB’yle dolaylı değil, dolaysız ilgisi var.

Bir düşünün allahaşkına, Avrupa Birliği’yle ilgili dişe dokunur enteresan bir şey okudunuz mu hiç? Ya da şöyle basında patlayan bir araştırma ortaya çıktı mı? Duruşu AB’ye taraf veya karşı, farketmez.

Bütün sistem Türkiye’nin AB projesini uyutmakla pırpışlamakla meşgul. Asker çıktı bütün mahallelere hitaben AB müktesebatı Türkiye’yi bölüyor, dedi. Yani, AB’yi tartışmayın, Türkiye’yi bölmeyin, başka şeyler tartışın dedi. Ve bu ‘başka şeyler’in koşullarını da hazırladı.

Koskoca dünyada tek bir büyük ülkenin önünde böyle net bir gelecek projesi duruyor. Türkiye AB'yle meselesini iyi ya da kötü kapatmadan, burası bir mugalata, bir gündem şaşırtma memleketidir.

AB'yle ilgili şu kadarını bile konuşmadık. AKP, AB'ye girme iradesiyle yalnızca enteresan bir 'Müslüman' parti değil, aynı zamanda enteresan bir 'dindar' partidir. Bu anlamda AKP, Avrupa'nın Hristiyan dindarlarından, Hristiyan Demokratlarından bile 'açık'tır. Hem de çok daha açık. AB projesi çerçevesinde değerlendirirseniz, yalnızca Müslümanlar arasında değil, Batı'daki bütün İbrahimî dinlerin dindarları arasında AKP'den daha 'gâvurluğa/barbarlığa' açık bir parti, bir siyasi hareket yok. AKP'nin yalnızca Müslümanlar değil, bütün dindarlar arasında epey iddialı bir 'açık' duruşu var.

Belki de AKP'yi 'inanılmaz' kılan bu benzersizliği, bu tekilliği. Belki de bu benzersiz iddia takiye korkusuna apayrı bir ivme kazandırıyor. Tekil olan bir şeyi Türk'ün hazmetmesi öyle kolay değildir.

Avrupa Amerika değil. Dünyada en çok dinsiz, ya da dine mesafeli çok sayıda insan, Avrupa'da yaşıyor. Ve AKP'nin Avrupa'ya girmek isterken destekçisi öncelikle bu dinsiz kesim olacak. Bu anlamda AKP çok enteresan bir siyaset.

Ha bu kadarını inanılmaz mı buluyorsunuz? Bu takiyedir mi diyorsunuz? Araştırın, bir kere de kırk yıldır bilmediğimiz bir şeyi araştırın. Bir kere de araştırmalarınızla yeni bir şey söyleyin.

AKP'nin tabanı AB'ye nasıl bakıyor, araştırın. AKP'nin tavanı AB'ye nasıl bakıyor, araştırın. Anadolu Kaplanları AB'ye nasıl bakıyor, araştırın. CHP'liler AB'ye nasıl bakıyor, araştırın. İşadamları AB'ye nasıl bakıyor, araştırın. Solcular AB'ye nasıl bakıyor, araştırın. Doğan Medya siyaseti AB'ye nasıl bakıyor, araştırın.

Bunlar araştırmaya gelmez, çünkü bu insanlar Matrix misali cümleten takiye mi yaparlar diyorsunuz? Sosyal bilim dehanızı, sorularınızla, mülakatlarınızla, bu takiyeyi, ya da herhangi bir samimiyetsizliği delmekte kullanın.

AB üzerine Türkiye'de gerçeküstü bir konsensüs varmış gibi görünüyor. Bu neyin konsensüsüymüş, gerçeği neymiş, üstü neymiş, bir araştırın. Sapla samanı ayırın.

Ama sizin işiniz, sürekli samanları birbirinden ayırmaya devam etmek. Yeter ki o kullanışlı 'saplar' samandan ayrılmasın. İki saman da saplı kalsın. Herkesin kafası karışsın. Asıl mevzu hep aydan el sallasın.

İşte size sapına kadar Türk demokrasisi.

2009'un sorusu

Gökhan Özgün 01.01.2009

"Ülkemiz artık savaş düzenindedir, savaş bize bir süre için gözyaşından başka bir şey vaat etmeyebilir. Evlatlarımızı, yakınlarımızı kaybedebiliriz, katlanacağız, sabredeceğiz."

Bu sözler, gönüllerin başkumandanı Ertuğrul Özkök tarafından dile getirilmiş 'masum' bir Türkiye-Irak savaşı temennisidir. Ve ikinci Cihan Harbi'nde değil, bundan bir yıl kadar önce sarfedilmiştir.

Bu yazıyı hatırlıyor musunuz? Bu havayı hatırlıyor musunuz? Hatırlamıyorsanız, unuttuysanız, size iyi yıllar. Huzurlu ve tatlı bir yıl bekliyor sizi. Çünkü sizin huzurunuzu kimse öyle kolay kolay kaçıramaz.

Yok eğer, bu 'merkezî' satırların insanın kanını donduran şehvetini, keyfekederliğini bir türlü unutamıyorsanız, sizi epey yalnız ve soğuk bir yıl bekliyor. Benim gibi.

Eski Genelkurmay Başkanımız Büyükanıt, 'Güvenliğin Yeni Boyutları ve Uluslararası Örgütler' sempozyumunda yaptığı konuşmada sık sık kullandığı 'Karanlık Savaşlar' kavramıyla, artık 'ulusal güvenliğin' neredeyse siyasetin her alanında aranması gerektiğini belirtmişti.

'Karanlık Savaşlar' nereye kadar mı uzanıyor?

Büyükanıt'ın kendi ifadesiyle: "Karanlık savaş kavramı içine **o kadar çok aktör ve etken yerleştirilebilir ki**, bu aktör ve etkenlerin incelenmesi doğaldır ki benim yaptığım bu açık konuşmasının sınırlarını aşar." ... "Bir ülkenin diğer bir ülkeyi silah zoruyla işgal etmesi gibi bir yaklaşım artık çok tercih edilmemektedir. Daha ucuz, daha etkili karanlık savaş metotları, günümüzde çok daha fazla tercih edilmektedir. Daha önce ifade ettiğim gibi yaşadığımız dünya sıcak savaş, soğuk savaş gibi evrelerden karanlık savaş dönemine girmiş bulunmaktadır. Karanlık savaş olarak isimlendirilebilecek dönemde ülkelerin üzerinde ekonomik **manipülasyonlar**, mikro etnik **kışkırtmalar**, ülkelerin rejimlerini ve düzenlerini **yeniden tanımlamalar**, ülkelere aşılana **renkli başkaldırılar** ve ülke isimlerinin önüne eklenmeye çalışılan **akıl dışı sıfatlar** karanlık savaş olarak isimlendirilecek yeni yaklaşımlar olarak da tanımlanabilir."

Dikkatinizi çekerim, Büyükanıt baştan sona bütün bir global yeniden yapılanmayı 'Karanlık Savaş' olarak tanımlıyor ve Milli Güvenlik kapsamına alıyor. Bu açıklama bundan yaklaşık 1,5 sene önce yapıldı. Aynı Genelkurmay tarafından yapılan "AB müktesebatı Türkiye'yi bölüyor" açıklamasından az önce, ya da belki, muhtıradan az sonra.

Bunları hatırlıyor musunuz? Belki de unuttunuz.

Eğer unuttuysanız, sizi 'modern' Türkiye'de mutlu ve sakin bir yıl bekliyor. Postmodernlik ise merak etmeyin yeni Genelkurmay'ın takibi altında. Elbette postmodernlik takibi de 'Karanlık Savaşlar' kapsamında. Her şeyi ama her şeyi içine alan bu Karanlığı ve Savaşını ve Teorisini ve bu teorinin her şeyi sahiplenişini bir türlü unutamıyorsanız, sizi karanlık ve soğuk bir yıl bekliyor. Benim gibi.

IMF'den alınacak 20-30 milyar dolar için, sağ sol birbirine giriyor. Acaba hiç bildiniz mi, kulağınıza çalındı mı, bir denizaltı kaç dolar? Ya da PKK'yla mücadelede bugüne kadar harcanan rakamı hiç duydunuz mu? (Sadece askerî harcama rakamından söz ediyorum, toplam ekonomik maliyetini ölçebilene Nobel verirler.)

Eğer bu rakamı duyup unutabiliyorsanız, sizi tüyden hafif, neşeli bir yıl bekliyor. Yok, bu acayip rakam beyninizde hep çınlıyorsa, sizi başağrılı bir yıl bekliyor. Benim gibi.

Din dersinden bir türlü vazgeçemeyen liselerimizde, tarihler 2009 yılını gösterirken, sapına kadar zorunlu bir başka ders daha var. Bu dersin ne olduğunu unuttunuz mu? Ben hatırlatayım, Milli Güvenlik dersi. En son hatırladığım Doğu Bloku'nda vardı bu tür dersler.

Liselerimizde hâlâ emekli askerler kumandasında okutulan bu derslerde, mesela AB'nin Türkiye için nasıl 'karanlık' bir şey olduğu 'öğretiliyor'. Bu hakikati unuttuysanız önümüzdeki yıl sizin için esenlik dolu olacak. Bunu bir türlü aklınızdan çıkaramıyorsanız, önünüzde takıntılı bir sene var demektir. Tıpkı benim gibi.

Anayasayı bir 'kutsal' metin gibi yorumlayarak kendini, anayasayı ve anayasanın sözde laikliğini bile anlamsızlaştıran Mahkeme'yi unuttunuz mu? Bu kendini tüketmiş anayasanın yerine yeni bir anayasa konulmadı. Ve uzun süre de konulmayacak. Hatırlıyor musunuz?

301'den hâlâ yüzlerce vatandaş yargılanıyor. Bu kez, Adalet Bakanı süzgeciyle dikkatle ve özenle süzölmüş 'gürültü' çıkaramayacak kişiler. 301'i unuttunuz mu?

Aktütün'ü, Dağlıca'yı hatırlıyor musunuz?

2009'a girerken burada saydığımız sayamadığımız 'aslolanları', 'asiloğlanları' hatırlıyor musunuz? Yoksa unuttunuz mu?

'Aslolan' epeydir böyle cıscıbil, bu kadar çıplak ortalığa düşmemişti. 'Aslolan'ın bu çaresiz çıplaklığını hatırlıyor musunuz?

Çünkü artık belli ki, 'aslolan' uzun süre ortalıkta bu kadar çıplak görünmeyecek. Yavaş yavaş 'büyük uzlaşmayla' giydirilmeye başlandı bile. 2010'a girerken 'aslolan'ı en medeni kıyafetlerini kuşanmış ortalıkta dolaşırken görebilirsiniz.

Unutulmayacak bir 2 sene yaşadık. Bu 2 sene tarihe unutulmaz bir 2 sene olarak mı geçecek, yoksa biz tarihe bu 2 seneyi bile unutabilen bir millet olarak mı geçeceğiz?

2009'un sorusu, işte bu soru. Asıl soru bu.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bir iletişim 'bilgisi'...

Şöyle bir senaryo hayal edin. Bir devlet dairesindeyiz. Artık Özel Harp Dairesi mi dersiniz adına, Güzel Harp Dairesi mi, size kalmış.

Bu Daire, hikâye bu ya, yükselen AB baskısından şikâyetçi. AB'ye katılan ülkelerin rakamlarla takip edilmesinden, AB'nin nal gibi ölçülebilir, biçilebilir, gösterilebilir, örneklendirilebilir hatta göze sokulabilir olmasından, üstüne Türkiye'nin tam gözünün üstünde kaşının altında durmasından muzdarip.

Yani AB, iletişim açısından, kendi kendini anlatacak, kendi adına konuşacak türden bir konsept olarak tanımlanabilir. Sen onu ortaya at, gündemde tut, mal konuşsun, kendi kendini satsın. Üzerine süslü cümleler kurmaya, hamasi nutuklar atmaya, zekice sloganlar ilıstirmeye, onu bunu gaza getirmeye gerek yok. Akla hitabı öyle derin, vaatlerinin önemli bir bölümü öyle net ki, gönül kitabını hiç açtırmadan tavlatabilir, kavrayabilir insanı. İnsanı derken, vatandaşı demek istiyorum, Türkiye'nin sahibi Türkleri değil.

Bunu durdurmak lazım diye düşünür Özel/Güzel Harp Dairesi. Daire'nin artık eski alet çantasından da umudu kalmamıştır. Babadan kalma milliyetçilik, her derde derman Kemalizm burada fıslayabilir ve fıslamaktadır.

Hikâye bu ya, Özel/Güzel Harp Dairesi dünyanın en önemli 'lobbying' şirketleri arasında bir ihale açar. Bütün bu lobbying şirketlerine problemi yukarıda benim anlattığım kadar açık ve dürüstçe anlatır ve onlardan AB kadar güçlü bir kavram yaratmalarını ister. Bu kavramın, PR açısından 'demokrat' bir kavram olmasına da özellikle dikkat edilmesi gerektiğinin de altını çizerek.

Çok ama çok zor iş. Lobbying şirketleri aylarca çalışır ve buldukları çözümlerle dönerler. Hepsi kolaya kaçmıştır. İş şu veya bu şekilde Kemalist milliyetçiliğe vurmuşlardır. Bir tane lobbying şirketi ötekiler arasında pırıl pırıl parlamaktadır. Bu becerikli lobbying şirketinin elinde tıpkı AB gibi kendi kendine konuşan bir kavram vardır. Bu kavram hem şimdiye hitap etmekte, hem de uzun bir geçmişin gücünden beslenmektedir. Ayrıca gelecek de vaatmektedir. Hem rakı gibi buraya aittir hem de bir Tarot kartı gibi dünyanın her yerinde anlaşılacak kadar evrenseldir. Daha telaffuz edildiği anda, 'Evet, bütün sorun budur, denecek kadar' derinde, ortada ve yüzeyde, dolayısıyla hava gibi her yerde ve hiçbir yerdedir.

Gözünüzü kapatıp parmağınızla keyfi olarak herhangi bir yeri işaret etseniz, yoldan şansa birini çevirseniz, hemen orada tespit edebileceğiniz tatlı bir kavramdır bu. Acilci araştırmalara yatkındır. Çünkü daha siz onu 'araştırmadan', o kendi kendini 'araştırmıştır'. Yani bu kavramı araştırırken araştırılanlar da bir nevi amatör 'araştırmacıdır'. Araştırma araştırılmadan hazırdır yani. Muhalif örnekleri de daima aynı kuvvette mevcut olduğundan sonsuz bir kör münazaraya doğuştan teşnedir.

Semptomatiktir. Yani bir nedenden ziyade, bir sonuçtur. Toplum yalnızca bu kavramla başbaşa bırakılınca, neden sonuç ilişkileri iyice muğlaklaşacaktır. Küçük bir üfürükle nedeni sonuç haline, sonucu neden haline getirebilecek kabiliyettedir.

Her yeri ve neredeyse herkesi içine almasına rağmen, her farklı açıdan yaklaştığınızda toplumu farklı ve yeni şekillerde bölme, tasnif etme kıvraklığına sahiptir. Böldükten, tasnif ettikten sonra bu parçalanmışlığı 'kullanışlı' bir şekilde tekrar bir araya getirecek, 'düşünce' ve 'yorum' odakları zaten hep mevcuttur.

En güzeli, bu kavram bir pop şarkısında bile hemen hit olacak kıvamdadır. Mesela; *mahalle baskısı, güzelim, mahalle baskısı, eve kapatır adamı, mahalle baskısı, dağa çıkarır adamı, mahalle baskısı, adını çıkarır adamın, mahalle baskısı, tadını kaçırır adamın, mahalle baskısı*, burada darbuka girer ve hep birlikte... artık 'koroda

uzlaşarak', ne isterseniz...

Lobbying ihalesini açık ara kazanan kavram mahalle baskısıdır. Çünkü gücü, gönül kitabının ortasından fırlamadır. Özel/Güzel harp dairesi bu kavramla karşılına çıkan lobbying şirketinin kavramını fiyatı ne olursa olsun alır. Bu fırsat kaçırmaz.

Hakikat de, hikâyeden hatta masaldan pek uzak duramıyor buralarda.

Demem o ki, bu kez bir bilirkişi olarak, bilirkişi olmanın apayrı bir tadı vardır bu memlekette. (Türkiye'de mahkemelerde işe yaramaz ama nedense muhakemelerde vazgeçilmezdir bilirkişi) Siyaset iletişimi açısından iki tane çok çok güçlü kavram var Türkiye'de. Biri Avrupa Birliği, akla öyle çabuk hitap ediyor ki gönül defterini açtırmayacak kadar güçlü. Diğeri mahalle baskısı, gönüle o kadar hızlı iniyor ki, akıl kitabını açtırmayacak kadar fettan.

Dikkat, dikkat! Hem de çok dikkat! Mahalle baskısı öyle herhangi bir sıradan 'siyasi iletişim' 'siyasi manevra' kavramı değil. İletişimde böyle buluşlar çok zordur. Bir daha böylesi kolay kolay bulunmaz. Hacıyatmazlığından belli. Globalizmde anlamını kaybeden sağın ve solun, Türkiye'de cömertçe tağşiş edilmiş demokrasi kelimesinin yanında gönüllere bir bomba gibi düşer mahalle baskısı ve göz gözü görmez hale gelir.

AB 'iletişim gücü' çok güçlü bir kavram/proje. Ve nedense hep susuyor. Halbuki AB, kendi haline bırakılsa bile, susmayacak kadar güçlü bir kavram. Olsa olsa susturulabilir. Avrupa'nın yanbaşında onu susturmaya, en baba milliyetçiliğin bile gücü yetmez. Ama 'demokrasilerde' çare tükenmiyor. Di mi?

Not: Bu vesileyle ben de size nihayet bir 'bilgi' verebilmiş oldum. Çok mutluyum. Gururluyum.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İlginç bile değil mi?

Gökhan Özgün 05.01.2009

Buradan 300 km. uzakta yeni bir dünya projesi başlamış. Eski dünya, yeni bir dünya kurmaya karar vermiş. Bir işe soyunmuş. Bu projenin adı Avrupa Birliği.

Bu projenin dünya tarihinde bir benzeri yok. Milliyetçiliğin anavatanı eski dünya, teker teker milli devletleri yok etmeye çalışıyor. Milletleri değil, milli devletleri. Ve belki de yakın bir gelecekte, milli orduları. Daha düne kadar birbirini boğazlayanları milletler üstü bir kimlikte birleştiriyor. Milliyeti bir alt kimlik haline getirmeye uğraşıyor. Kendine rağmen, kendi derin hastalıklarına rağmen, buna çabalıyor.

Avrupa Birliği, tartışılarak, konuşularak, sorularak, danışılarak oluşturulmaya çalışılan dünyanın ilk milletler üstü kimliği. 'Allah vergisi' olmayan, insan mamulü ilk kimlik. Bir benzerini bilmiyorum, duymadım.

Bu size çok enteresan gelmiyor mu? Kör milliyetçiliğin gazabına uğramış olanlar, faşizm ve ırkçılık kâbusundan kurtulamayanlar, en azından sizin bile ilginizi çekmiyor mu? Çekmiyorsa, siz burada ayrılın, ben devam ediyorum.

Avrupa, dünyada dinsiz ve dine mesafeli en kalabalık nüfusun yaşadığı yer. Yetmez, ateizmin felsefesinin, kültürünün temelleri burada atılmış ve hiçbir yerde buradaki kadar derinlere işlememiş. Yetmez, 'doğru /yanlış' laik hassasiyetlerin en tepeye vurduğu yerlerden biri.

Bu biraz olsun ilginizi çekmiyor mu? Dinden, dindardan gulyabani görmüş gibi korkanlar, en azından size cazip ve rahatlatıcı bir teklif olarak gelmiyor mu? Gelmiyorsa, müsaadenizle ben devam edeyim.

Globalizm ekonomik entegrasyonu kaçınılmaz kılıyor. Buna hiçbir şey direnemiyor. 'Vahşi neo-liberalizm' ağırlıklı da, buna direniyorum büyük puntolarıyla faça kurtarıyor. Vakit geçiriyor.

Ekonomik entegrasyon bu kadar kaçınılmazsa, en büyük tehlike, siyasi entegrasyonun gerçekleşmemesidir. Yani globalizmin en büyük tehlikesi, birilerinin vatandaş olduğu, birilerinin bir türlü vatandaş olamadığı büyük bir global imparatorluk yaratmasıdır.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Gün gelince...

Gökhan Özgün 10.01.2009

Gazetelere bakıyorum, televizyonu açıyorum. Aklım şaşıyor. Vücudumdan sanki kanım çekiliyor. Büyük bir tükenmişlik, beyhudedelik kaplıyor ruhumu. Tükenmeyenler beni affetsin. Ya da ruh halimi, şu an şiddetle ağrıyan sırtıma ve başıma versinler.

Ağustos ayında "Paşalar her zaman güzel konuşmalar yapıyorlar da..., Ama sanki sözle etkili olma aşaması geride kaldı gibi geliyor bana" diyebilen Deniz Baykal, yine İran çığlıkları atıyor. İlhan Selçuk, her zamanki pişkinliğiyle orduyu gıdıklamaya, gıcıklamaya devam ediyor. Ertuğrul Özkök, köşesinde özel bir uyarı, yani 'muhtıra' kutusu açarak 'demokrat darbe' tehdidi yapıyor. Nasıl mı? Mafya ağzıyla, anlayana... Mafya da öyle konuşur. Açık açık tehdit etmez. Aynen şöyle der. Dikkat et koçum, fazla uzağa gitme, bakarsın akrep sokar, yılan sokar, belli olmaz.

Niye bütün bunlar? Ergenekon soruşturması ilerliyor diye. Ankara'nın orta yerinde gömülü silahlar bulunuyor diye... Sepet sepet el bombaları emniyete taşıyor diye... Cinayetler birbirine bağlanıyor diye.

Yalnızca bunun için mi? Hayır, aslında Türkiye'nin 'itibar ekonomisi', 'itibar sosyolojisi', 'itibar psikolojisi', 'itibar otoritesi' kökünden sarsılıyor diye. 'Koskoca' bilim adamı, 'koskoca' yargıcın önüne kırmızı halı serilmiyor, İbrahim Şahin'le aynı polis otosuna bindiriliyor diye.

Ergenekon'a karşı 'demokratik hassasiyet' 'iç çamaşır çekmecelerinde nasıl olur da arama yaparsınıza kadar varıyor. Tecavüzde niye cop kullanalım arslan gibi askerlerimiz var, diyenler ise 'anayasanın koruması' altında. Yeni anayasa umudu ise nedense bir türlü araştırılmayan bir 'baskı' altında.

Yalçın Küçük gibi bir 'meczip' da tutuklandığı için bu soruşturmaya şüpheyle bakanlar beliriveriyor. Peki, bu

'mezcubu' 'ciddi' siyaset programlarından eksik etmeyenler kimdi, sirk mi işletiyorlardı? Yalçın Küçük'ü tımarhanelik bulanlar, ciddiye almayanlar, Veli Küçük'ün psikolojisinin yerli yerinde mi olduğunu düşünüyor?

CHP her şeyi Amerikan oyunu olarak görüyor. Tıpkı TKP gibi. Bir kısım malum 'ırgalanmaz solcu' da Ergenekon bizim için farketmez, diyor.

Kimileri de 'mükemmeliyetçi', 'beceriksiztan'ın doğuştan beceriklileri onlar, savcının yerinde onlar olsa her şey çözülecek. Bu kadar basit.

Beş duyunuzun beşi de mi köreldi? Ergenekon davası değiştireceği kadarının yüzde 80'ini değiştirdi bile. Bir terör odağının mecrası yok oluyor. Bir linç dili tehdit kelimelerini teker teker kaybediyor.

Ergenekon davası sürmüyor olsaydı, Ermenilerden özür kampanyası nasıl esaslı bir linç girişimi haline geliverirdi, hafızasından korkmayan, hatırlar. Tabii ki 'koskoca' savcılarımızın, 'koskoca' bilim adamlarımızın, sürekli 'numarası' değişen kanunların ve 'sivil' toplum örgütlerinin desteğiyle gerçekleştirdi bu linç.

Türkiye'de demokratları sekter olmakla, sekter bir dil kullanmakla suçlayanlar var. Türkiye'deki hayâsız yarılmayı çoğu radikal bile olmayan bir avuç demokrat yaratmadı. Türkiye büyük bir histeriyle kendini ortadan ikiye yarıdı. Sayıklamaya başladı. Demokratlar bu hakiki yarılmayı görmezlikten gelemeyenlerdir.

Burada çok önemli bir nokta var. Bu yarılmanın geçici olduğunu düşünenler yanılıyor. Bu yarılma çok ama çok uzun süre baki kalacak. Türkiye'de siyaset çok çok uzun bir süre bu yarığın üzerinden akacak. Sağ ve sol kavramları 1789 kurucu meclisinde, yani çok özel ve tarihî bir anda alınan tarihî bir siyasi pozisyondan ibarettir. Bu pozisyon farkı yüzyıllarca nasıl devam ettiyse, Türkiye'deki bu yarılma da çok uzun süre devam edecek. Sağ ve sol kavramları Türkiye'de dünyadakinden daha da derin bir darbe yiyerek iyice müphemleşecek. Türkiye'nin yeni bir siyaset dili bulması gerekecek.

Bu yeni dil, gerçeğin değil, hakikatin dili olmalı. Gerçeğin ne olduğunun daima danışılması gereken 'uzmanları', 'bilirkişileri' vardır. Hakikat ise beş duyumuzdan ne yapsa da bir türlü kaçamayandır. Misal mi istiyorsunuz? Ermeni meselesi 'gerçeğini' tarihçilere bırakabilirsiniz, ama Ermeni milletinin çektiği acıların 'hakikiliğini' tıp doktorlarına ölçtüremezsiniz. Çünkü bu acının tek bir 'hakiki' ölçüsü vardır, o da, yüzyıldır verdikleri ısrarlı siyasi mücadeledir.

Bence *Taraf* gazetesinin nevi şahsına münhasır isminin arkasında böyle yeni bir muhalif dil arayışı var. Üstü artık örtülemeyecek bu yarılmanın kaçınılmaz kabulü var. Demokrasinin bu topraklarda maalesef yalnızca bir tarafa, bir köşeye sıkıştığı, sıkıştırıldığı 'hakikati' var. İyi niyetler, kibarlıklar, dostluklar, itidal maalesef bu hakikati değiştirmiyor. **Çünkü 'gün gelince' hep aynı yarılma hep aynı şekilde tekrarlanıyor.**

Ali Bayramoğlu dünkü yazısını çok 'hakiki' bir soruyla bitiriyor.

"2009 çatışmayla açılmıştır... 2007'ye geri mi dönülecektir? Mart ayındaki yerel yönetim seçimleri, Baykal'ın tavrı, askerin tedirginliği dikkate alınacak olursa 2007 yılı tarzı bir yeni hesaplasmaya mı gidilmektedir? Soru budur..."

Ben bu soruya bir soru daha ilave etmek istiyorum. 2007'ye geri döndürüleceksek, İranlarla, Malezyalarla, mahalle baskılarıyla eblehleşmiş ve sıfırlanmış bir hafızayla mı geri döneceğiz? Yoksa son iki senede olanları, aslozanları, asiloğlanları unutmadan mı?

Ali Bayramoğlu'nun sorduğu soru 2009'un sorusudur. Benim ilave ettiğim ise maalesef koskoca bir yüzyılın sorusudur. Bana yüzyıllık bir soru sordurabilme şerefini bahşeden ise zekâ ya da 'entelektüel'lik değil, beş duyumun hâlâ bana ait ve hâlâ açık olmasıdır.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Materyalistim

Gökhan Özgün 12.01.2009

Ali Bayramoğlu'ndan rica ediyorum. İnternet sitelerine bir baksın. Nuray Mert'le yaptığı tartışma Türkiye'nin kayıtlarına nasıl geçmiş? Türkiye'nin belleğine nasıl sokulmuş, nasıl sokuşturulmuş? Bu tartışma 'haberlenirken' nasıl tatlı ve kullanışlı bir 'objektif denge' gözetilmiş.

Masanın üzerine bir taş koyup var mıdır, yok mudur? diye tartışılırsa, inanır mısınız, taşın yokluğu hep kazanır. Taşın yokluğu fikri yüzyıllarca Batı felsefesine bu sayede hükmetmiştir. Taşın varlığını kanıtlamak isteyenler kafalarını taşa vura vura parçalamak zorunda kalmışlardır. Bu bile taşın varlığını kanıtlamaya yetmemiştir. Çünkü taşın varlığını inkâr edenler, ona vura vura parçalanan kafaların varlığını çok daha büyük bir rahatlıkla inkâr ederler.

Taşın varlığını inkâr edebilmenin yarattığı metafizik imkânlar bu topraklardaki mutlak inkârcı siyaset geleneğinin pişkinliğiyle birleşince, öyle bir siyasi iletişim soygunu yapar ki, aklınız hayaliniz durur.

Böyle 'yarılma dönemlerinde' karşınızda duran inkârla n'olur tartışmayın. Her tartışma mutlak inkârın zeminine zemin katacaktır. Taş var mıdır, yok mudur? tartışmasından geriye, kayıtlarda, taş var mıdır, yok mudur? 'objektifliği' kalacaktır.

Taş vardır. Bunu tartışmam. İlla kayıtlara bir şey geçecekse, bunu tartışmadığım geçsin kayıtlara. Bunu benle tartışmak isteyenlerden kaçırım. Uzak dururum. Metafizik bir tartışmayı siyasi bir tartışma haline dönüştürenlerden uzak dururum. Özel hayatımda bu tartışmadan uzak durmayı beceremediğim her andan sonra büyük bir hicap, büyük bir pişmanlık duydum. Hep kendimden bir şeyler kaybettim hissine kapıldım.

Böyle yarılma dönemleri sadede dönme dönemidir. Herkesin kendi resmini netleştirdiği anlardır. Ben buna inanıyorum.

Taşın varlığını inkâr edenler ne kadar yalnız bırakılırsa, ne kadar kendi kendileriyle tartışmak zorunda kalırlarsa resimleri o kadar hakiki, o kadar net geçecektir kayıtlara.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ergenekon'da Guliver dönemi...

Gökhan Özgün 15.01.2009

Mahcup ya da pişkin bir cuntacıyla bir münazara içine düştüğünüzde, münazaranın tartışmaya dönebileceği o 'umut dolu' anda, cuntacının ağzından "Zaten dünyanın neresinde demokrasi var ki?" serzenişi dökülür. Ya da, bu iddialı 'mutlak gerçekçi' cümlelerin bir başka terkibi konuşmanın içine ediverir. Birden anlırsınız ki, karşınızdaki cuntacı aslında 'gerçek demokrat'ır. Dünya 'gerçek' demokrasiye şahit olduğu gün, o da demokrat olacaktır. Ama, demokrasinin gökten tam onun tepesine, mümkünse devrimle indiği o 'nur'lu güne kadar cuntacı olmakta bir beis yoktur.

Ve böylece 'gerçek demokrat', sıradan demokratın binbir güçlkle tuttuğu balığı 'gerçeğin' engin sularına tekrar atar. Hakiki cuntacı bir hamlede 'gerçek demokrat' oluvermiştir. Hakikat yine gerçeğin görünmez derinliklerinde gözden kayboluvermiştir.

Ergenekon avukatlığı yer altından çıkan cephaneyle orantılı olarak aniden strateji değiştirdi. Yeni strateji, 'Ergenekon yoktur'dan, Ergenekon'u büyütme, çünkü Ergenekon bir 'devrim' değildir noktasına kayarak kendi ateşinde pişkinleşmeye çalışıyor. Yeni strateji, tamam kardeşim de, bu balık 'büyük' değil, denize at, kıvamında seyrediyor.

Şu Ergenekon meselesi öyle bir insanlık müsameresi yarattı ki, Ergenekon avukatlarının 'inci'lerinden insanın gözünü alması artık mümkün değil. İşte size onlardan bir 'inci'. Bu alıntı gerçek bir köşe yazısından alınmıştır. Hayalimin mahsulü değildir. Şöyle diyor yazar, **"Benim bildiğim bu denli büyük ve köklü dönüşümler ancak topyekûn siyasi iktidar değişimiyle, yani devrimle olur. Bir savcının açtığı davadan veya bir iktidar değişiminden bir devrimle gerçekleşecek sonucu beklemek nasıl bir akıldır anlamakta zorlanıyorum. Bu zorlandığımı noktayı açıklığa kavuşturacak hiçbir izahla karşılaşıyorum."**

İzah edeyim. Haklısınız. Devrim olmamıştır. İzah ettim. İzah etmeye devam edeyim, daha uzun bir süre, benim bildiğim, bir devrim falan da olmayacaktır.

Siz 'devrimden' bahsedeni duydunuz mu? Ben duymadım. İlla biri devrimden bahsetmişse, olsa olsa bir 'ehemmiyet metaforu' olarak bahsetmiştir. Artık Ergenekon'un varlığını reddedemeyen Ergenekon avukatlığı, önünde duranı 'devrim şişine' geçirip birilerine yedirmeye çalışıyor. (Devrim şişi de sanırım her evde her mutfakta mevcut.) Kaç kişinin bu kebabı yiyeceği Türkiye'deki doğuştan 'gerçek devrimci' sayısı ile orantılı. Ama kim yerse yesin, bu kebab belli ki 'gerçek devrimci'lerin karnını doyurmayacak. Ergenekon onların dişinin kovuğuna gitmeyecek. Çünkü onların dişleri çok büyük.

Bir de, dişi de, ağzı da, midesi de, onlar kadar büyümemiş olanlar var. Ki ben de bunların arasındayım. Ergenekon davası biz cücelere epey iyi geliyor.

Türkiye'deki siyaset tartışması bir günde varlık yokluk metafiziğinden Guliver'in seyahatlerine geldi. Şimdi büyük soru şu, cücelerin devrimiyle devlerin devrimi aynı şey midir? Cüce demokratların karnını doyuran devrimci devlerin karnını doyurur mu? Masal gibi bir ülkede yaşıyoruz.

Bu masala bir not düşmek isterim.

Gerçek demokrat yoktur. Gerçek demokrasi de yoktur. Tıpkı 'gerçek ısı' olmadığı gibi. Isı nasıl bir hakikatse, demokrasi de öyle bir hakikattir. Dereceleri vardır. Ama bütün bu 'gerçeksizliğe' rağmen, insan bünyesi soğukla sıcaklığın ne olduğu konusunda nasıl doğal bir konsensüs sahibi olabiliyorsa demokrasi konusunda da

çoğunlukla iyi kötü bir konsensüs sahibi olabiliyor. Tabii burada söz konusu olan 'insan bünyesi'dir. İnsandan farklı yaratıkların bünyesi farklı tepkiler verebiliyor.

Devam edeyim. Kimsenin 'demokrasi vaadi' beni ilgilendirmez. Hakiki siyasi mesele, kimin, hangi partinin gerçek demokrasi vaadettiği, kimin 'gerçek demokrat' olduğu değil, demokrasinin kime ne vaadettiği, demokrasiye kimin hakikaten ihtiyaç duyduğudur. 'Yükselen' demokrasinin kimi ısıttığı, kimi üşüttüğüdür. Yükselen demokrasi size bir şeyler vermiyor aksine sizden bir şeyler alıp götürüyorsa, kralcı da olabilirsiniz, cuntacı da. Tabii bunu böyle ifade etmeyip uyanık davranabilir, 'gerçek demokrat', 'gerçek devrimci' olmayı da tercih edebilirsiniz. Nasılsa 'gerçek', hiçbir zaman çıplak kalmayacak tek kraldır.

Kör bir adamın aniden on santim önünü görebilir hale gelmesi 'gerçek bir devrim' midir? Değil midir? Hadi tartışın. Türkiye'nin her gün yeni bir metafizik tartışma yaratma kabiliyetine hayran olmamak mümkün değil.

Üşenmeden yine tekrar etmek istiyorum. Ergenekon davası 'gerçekleştirebileceği' kadar değişimin önemli bir kısmını gerçekleştirdi bile. Bir de, Ergenekon'da nereye kadar gidilirse gidilsin öyle kolay kolay değişmeyecek şeyler var. Bu zor değişen şeyin adına 'zihniyet' deniyor. Bizim özel durumumuzda, kraldan çok kralcılık, deniyor. Geçmişte gördük ki, bildiğimiz devrimler de onu değiştiremiyor. Onu değiştirebilmek için iğneyle kuyu kazma 'devrimi' gerekiyor.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Odamda volta atarak yaptığım Ergenekon kazısı

Gökhan Özgün 17.01.2009

Polis Türkiye'yi kazıp her yerden cephane çıkartırken, ben de kendi imkânlarımla ele geçirdiğim 'zihin krokileri'nin izini sürerek bir başka kazı yaptım. Bu bir zihin kazısıdır. Bu yüzden kimse korkmasın. Hesabı poliste ve mahkemelerde değil, vicdanda ve muhakemelerde görülecektir.

Elime geçen zihin krokilerinde sağduyu caddesinin tam vicdan sokağını kestiği köşede bir çarpı işareti vardı. Orayı kazdım. Ve inanılmaz bir mühimmat buldum. Burası Ergenekon'un ideolojik cephaneliği olmalıydı. Çünkü bu çukurda bulduğum kavramlar ideolojik bütünlük gözetilerek değil, tahrip gücü kayda alınarak biraraya getirilmişti.

Bu cephanede başköşede 'anti-emperyalizm' kavramı duruyordu. Eski zaman işçiliği bir başka oluyor. Yüzyıl öncesinin el işçiliğiyle üretilmiş anti-emperyalizm kavramı diğerleri arasında pırl pırl parlıyordu. Bu kavramın neredeyse ilk günkü gibi korunmuş olmasını Türkiye ikliminin özel koşullarına da bağlamak gerekiyor. Bu antika ve tasarımı mükemmel silah, 'solun' cephanesinden buraya kimse görmeden nasıl taşınmıştı, anlamak çok güç. Çünkü aynı nakil işlemini zamanında Mussolini de yapmıştı. Sosyalizmden faşizme Marksist kavramları kullanarak bir günde ani bir viraj alan Mussolini, dünyanın gözünden kaçmak bir yana, dünyanın gözünü çıkartmıştı. Mussolini bu virajı 'Proleter İtalya burjuva Avrupa'ya karşı', el çabukluğuyla almıştı. E, proleterliği bütünüyle bir millete atfettiğiniz anda, anti-emperyalizm kavramını taşımak bile gerekmiyor, adeta soldan sağa ışınlanıyor. Ortadoğu'da parça etkisi yüksek olan, en büyük erdemi basitlik olan bu silahın Türkiye'deki en kullanışlı yanı, silahı parçalarına ayırıp farklı bir şekilde biraraya getirdiğinizde mükemmel bir suikast silahına dönmesi. Bu suikast silahını da hepiniz tanıyorsunuz: Türk'ün Türk'ten başka dostu yoktur. Namı diğer, anti-

emperyalizm.

İdeolojik Ergenekon cephaneliğinin başköşesinde duran bir başka antika silah ise Ermeni düşmanlığıydı. Nazi ırkçılığı kadar şatafatlı olmasa bile meraklısı için çok daha minimalist, çok daha cazip bir tasarım taşıyordu. Çok daha sade bir ırkçılık olan Ermeni düşmanlığı en medeni salonlarda bile ortamın medeni tasarımını çok bozmadan varolabiliyordu. Ayrıca kafatası antropologlarını da meşgul etmiyordu. Çünkü kafatası antropolojisine girmemekte fayda vardı. Ortak kafatası bulmanın çok zor olduğu Anadolu'da, yine de çok sık rastlanan bir kafatası yapısı vardı. Bu kafatasına antropologlar 'Armenoid' kafatası adını veriyor. Bilmem bu bilgi Türkleri rahatlatır mı? Ermeni kıyımını, başka hiçbir çare kalmazsa, Ermeni'nin Ermeni'ye, daha doğrusu Armenoid'in Ermeni'ye eziyeti olarak da lanse edebilirler. Bu imkânı da kafatası antropologlarına bırakalım.

Ermeni düşmanlığının hemen yanında Yahudi düşmanlığı duruyordu. İşin ilginç yanı, bu evrensel patlayıcı, Hitler'in cephaneliğinden değil, Müslümanların cephaneliğinden buraya taşınmıştı. Bu da ona çok kullanışlı bazı özellikler katıyordu. Birkaç gün evvel Cumhurbaşkanı'nın Ermeniliğini sorgulayan CHP'li bir 'Şık Latife' ertesi gün Filistin poşusuyla Meclis'e geldiğinde 'evrensel demokrat' olabiliyordu. 'Globia'nın derin devleti, ya da bir diğer deyişle Global Ergenekon İsrail devletinin Yahudi düşmanlığını sürekli besleme hali de düşünülürse, bu ideolojik silah, cephaneliğin en pratik parçalarından biri haline geliyordu.

İdeolojik Ergenekon cephaneliğindeki en konvansiyonel silah ise 'demokrat düşmanlığı.' Batılı iklimlerde ateş almayan bu silah Türkiye'ye özeldir. Bu silahı Türkiye'de bakkaldan bile temin edebilirsiniz. Mantar tabancası statüsündedir. Merkez medyamız tarafından gazeteyle birlikte her gün promosyon olarak kuponsuz dağıtılır. Mesela, Hrant Dink'in öldürüldüğü günkü *Sabah* gazetesinin ilk sayfasına bakın, 'ASALA Rambo'yla geri dönüyor' büyük puntolarını göreceksiniz. Objektif habercilik canım. Sylvester Stallone ASALA'yı yücelten bir filmde oynayacak'mış. Onun haberi. Hrant Dink'in de, bu haberin de, devamı gelmedi. Fatih Altaylı'nın devamı ise yine büyük yerden geliyor.

Karanlık Savaşlar teorisi silahı. Ergenekon cephanesinde bulunan bu silah Genelkurmay yapımıdır. Bu yüzden izini sürmek mümkün değildir. Beylik bir silah mıdır, yoksa bünyeye yavaş yavaş nüfuz eden çok tehlikeli kimyasal bir silah mı? Henüz anlamak mümkün değil. Parçaları ele geçirilmiş olmasına rağmen silahın bütününe henüz hiç bir yerde rastlanmamıştır.

Batı düşmanlığı silahı: Süngü kıvamındaki bu yakın dövüş silahı da yine Müslümanların cephanesinden çalınmıştır. Ama bu hırsızlık öyle bir arzu ve ihtirasla yapılmıştır ki, memleketimizdeki Müslümanların Batı düşmanlığı cephanesinin neredeyse hepsi tükenmiş ya da kullanılmaz hale getirmiştir.

Devrimcilik silahı: Ergenekon cephanesinin Mona Lisa'sı. Sosyalizmin orta yerinden nasıl yürütülmüştür, bu ciddi bir araştırma konusudur. Böyle bir silahı kaptırınca en çok telaşa kapılması gereken sosyalistler olması gerekirken, nasıl böyle bir rahatlık içinde oldukları büyük bir muammadır. Belki bu silaha inançlarını çoktan kaybettiklerindendir. Çöpe atmaya elleri varmadığından, çalınsın daha iyi, demiş olabilirler. Böylece hem kullanmak zorunda kalmazlar hem de hala envanterlerinde gösterebilirler.

Artık üzerinde nal gibi Ergenekon damgası olan bu silahlar, eskisi gibi kullanışlı değil. Buyurun size bir Ergenekon soruşturması faydası daha.

Bu ideolojik silahları müzeci bir koleksiyoner sabrı ve şehvetiyle toplayan Ergenekon, bu müzeye hem küratör hem de bekçi olarak niye CHP'yi ve Baykal'ı tayin etmiştir? Bu cephaneliğin en büyük muamması da bu zaten.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hem yara hem de bıçak olmak

Gökhan Özgün 26.01.2009

Oğlum üç buçuk yaşındayken, salak, manyak diye küfür sallamaya başladı oraya buraya. Oğlum, dedim. Salak deme, manyak deme, ona buna. Ben böyle diyince, sinirlendi. Gözlerini gözlerime, kafasını kafama iyice dikerek, kelimesi kelimesine şöyle dedi. "Ben", dedi, "konuşamıyor muyum?" Cevap verdim. Tabii ki konuşabiliyorsun Hasan. "Salak bir kelime değil mi?" Evet bir kelime. Sonra iddiasını noktaladı. "Niye 'salak' diyemiyecem mişim, o zaman?"

Çıplak otoriteyi deşifre etmek çocuk işidir. 'Bilginin merkezine' seyahat edilmeden geçirilmiş 3,5 sene yeter de artar bile. Totaliteyi deşifre etmek ise o kadar sene bile almaz.

Derdi, yarası, çırlıçıplak bir otorite/totalite olan bir toplumda, 3,5 yaşından sonrası ne işe yarar? Aydın dediğimiz, entelektüel dediğimiz mahlûkat ne işe yarar böyle bir cemiyette? Olan bitene çanak tutmaktan, çanakçılıktan bir başka zanaat, bir başka fırsat, bir başka zemin nerede ne zaman çıkar buralarda bu insanların önüne?

Ben istemez miyim mesela liberal demokrasi eleştirisi yapmayı?.. Mevcut olan tek medeniyeti, Batı medeniyetini, sabah akşam yerden yere vurmaya... Her şeyden çok isterim. Düşünen herkesin bir hesabı vardır elbette Batı'yla, Merkez'le. Ama buna sıra gelmez. Vakit hep erkendir.

Batı'da baskı yok mudur? Âlâsı vardır. Cinsel baskı, siyasi baskı yok mudur? Âlâsı vardır. Cemaat baskısı yok mudur? Âlâsı vardır. Derinleştirilmiş bir baskı vardır. Bu derinleştirilmiş baskıyı deşifre edene zaten entelektüel denir oralarda. Batı'daki karmaşık ve derin otoriteyi deşifre etmek için 3,5 sene yetmez. Bazen 33 sene de yetmez. Batı'da entelektüelin ehemmiyeti buradadır. Batı'nın karmaşık, derin ve fakat 'insani' otoritesini deşifre etmek başlı başına bir iştir ve ister istemez entelektüel bir iştir.

Mesela kibirli Müslümanımız da, laik ucubemiz de sanır ki Batı'da sabah akşam seks partisi var. Halbuki seks daha derin bir baskı altındadır Batı'da. Kaç yaşında olursan ol, gençlikle, güzellik ikonlarıyla sabah akşam güreşmen gerekir. Kadınsan iki misli zordur işin. Erkeksen de, mesele yalnızca görünüşte kolaydır. İnsansan, bir gün yorulursun, seksten mekten vazgeçersin. Yalnızca büyük teşhiri izlemeye devam edersin. Batı seksüelleşen bir toplum değil, aksine aseksüelleşen bir toplumdur. İşin enteresan tarafı bu 'muhafazakârlığı' bekâret bekçiliği yaparak değil, tam tersini yaparak gerçekleştirir.

Batı'nın en büyük bir başka yalanı da Batı'da herkesin 'birey' olduğu yalanıdır. Batı'da birey çok daha karmaşık, çok daha derin bir sistemle yok edilir. Batı'nın en büyük erdemi, çok ısrar edene birey olma şansı tanımasıdır. Bu küçük 'birey olma kapısı' mecburiyetten açıktır, ihtiyaçtan açıktır. Marx da bu küçük kapıdan geçmiştir. Einstein da. Nietzsche de. Google'ın yaratıcıları da. Çünkü Batı, 'bilinmeyen bir geleceği' ancak bu bireylerle karşılayabilir. Bireyi, bizdeki gibi, toptan yok etme 'lüksü' yoktur Batı'nın. Bireyi toptan yok etme lüksü kendi geleceğini insanlığın geleceğinden 'bağımsız' görebilen toplumlara özgüdür. Geleceğin kıyısında yaşayan toplumlar bireyin kapısını kapatmama tevazuuna mecburdur.

Burada verdiğimiz mücadele Batı'ya kaçıp göçüp sonra kerevetine çıkma mücadelesi değildir. Bizim kığımızdan bir sokup bir çıkardıkları copun çocuğumuzun kıcına girmemesi mücadelesidir. Bir kaç kelime yüzünden çocuğumuzun ensesine 'Türk'ün kurşununu' sıktırtmama mücadelesidir. İnsani ve karmaşık ama medeni bir baskıyı, açık hayvanlığa, hayâsızlığa tercih etme çaresizliğidir. Batı'nın beğensek de beğenmesek de 'ortak olmamız' gereken tek medeniyet olduğunu kabul etme hakikatliliğidir.

Böyle bir toplumda, hele böyle garip zamanlarda, verilmesi gereken siyasi mücadele için allameicihan olmak gerekmiyor. 3,5 yaşında çocuğun gördüğünü binbir farklı şekilde üşenmeden tekrar tekrar ifade etmek gerekiyor. Yani ifade üzerinde çalışmak gerekiyor. Karşı taraf ifadesiz kalıncaya kadar ifade üzerinde çalışmak. Çünkü düşünce, teori, buralarda, süttten kesilmiş çocuğa az pişmiş bonfile vermeye benziyor. İfade ise, tabiatı gereği çıplak hakikati işaret ediyor.

Ve her şeyden önemlisi, hafızayı, toplu bir mezara gömülmüş ortak hafızayı, gün yüzüne çıkarıp kaf dağından bile görünür bir abide haline getirmek gerekiyor.

Binlerce faili meçhul diyoruz. Üç kelimedede işi bitiriyoruz. Bu insanların isimleri gerekiyor. Fotoğrafları gerekiyor. Hikâyeleri gerekiyor. Sağolsun mesela Yıldırım Oğur bunu kendi köşesinde yapıyor. Bunları bir müzeye, bin müzeye koymak gerekiyor. Okul çocuklarının, daha da önemlisi değerli üniversite hocalarının bu müzeleri gezmesi gerekiyor. Bu insanların hakikiliğine, etine kemiğine, kömür olmuş cesetlerine şahadet gerekiyor. Bu korku filmini gözlerimizi kapatarak bile olsa bir kere izlemek gerekiyor. Bu müzede, Evren'in 'işkence espi'lerinin sürekli bir banttan yayınlanması gerekiyor. Evren'in espiyelerine gevşeyen Muğla Üniversitesi'nin kahkahalarının sürekli bu müzede çınlaması gerekiyor. Diyarbakır cezaevinin mesela işkence müzesi olması gerekiyor. Dünyanın her tarafından isteyen kişilerin ziyaretine açılması gerekiyor. Bunların müzesini, heykelini dikmezseniz sayın 'çanakçılar', bunların dikilemediği yere mesela Apo'nun heykelini dikerler, hiç şaşırmasın. Sonra olan biteni sakın masum bir TRT Şeş'e bağlamayın.

Bu memleketin tek diasporası Ermeniler değil. Bir de, içlerine çökmüş, içlerine göçmüş, vatanında vatansız kalmış, içindeki boşluğa sığınmış milyonlarca insan var bu memlekette. İşte bu içeriye göçmüş 'yerli diasporaya' da bir müze gerekiyor. Hrant Dink işte bu diasporanın bir mensubu.

Hrant Dink'in heykelinin dikilmesi gerekiyor. Hayır, Agos'un önüne değil, Yargıtay'ın önüne dikilmesi gerekiyor. Bu fark çok önemli. Eminim Hrant Dink de bunun tercih ederdi. Ben ondan bunu anladım. Yoksa yazılarını yalnızca Ermenice yazardı, ben de hiçbir şey anlamazdım.

İşte Ergenekon soruşturmasının sonuna kadar gidilirse ancak böyle gidilir. Bunu AKP hükümeti yapar mı? Tabii ki yapmaz. Bunları yapacak bir muhalefetiniz var mı? Tam tersi, bunları her gün daha da derine gömen, ortak hafızaya her gün daha derin bir mezar daha kazan, adı muhalefet olan bir soysuzluğumuz var.

Öyleyse, AKP hep iktidar olacaktır. Hep iktidar kalacaktır. Biz de çoluğumuzun çocuğumuz hatırına, bir demokrasi dilencisi gibi AKP'den demokrasi dileniriz. Artık gönüllerinden, hesaplarından, ihtiyaçlarından ne koparsa, ne düşerse... Bu 'şık' durmayabilir, 'seksi bir muhalefet' olmayabilir, ama, Allah insanı muhtaç etmesin.

Ergenekon'dan çıkıyoruz çıkmasına da, bize yol gösteren bir kurt mudur, kuzu mudur, asker midir, yoksa bu seferlik olsun insan mıdır, insanlık mıdır? Maalesef bu tamamıyla bize kalmış. Bunun tamamıyla bize kalmış olması da, AKP'nin suçu değil.

AKP hem iktidar hem de muhalefet olamaz. Ama CHP, asker bile geri çekilmişken, büyük başarıyla hem yara hem de bıçak olmaya devam ediyor.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

AKP yalakası yazı

Gökhan Özgün 29.01.2009

Obama, seçim kampanyası esnasında çok önemli bir kaç kelime sarf etti. "Fear politics is over" dedi. "Amerika'da korku siyasetini bitiriyorum" dedi. Obama'nın en önemli misyonu budur. Obama'nın sağlamasını bu cümle üzerinden yapmak gerekiyor. Obama'nın hakiki imtihanı budur. Obama'dan bundan daha fazlasını beklemek 'safılık' olur. Daha azına razı olmak da, tabir caizse hıyarlığın daniskası.

Bu cümle tarihî bir cümledir. Tıpkı aşağı yukarı aynı zamanlarda Tayyip Erdoğan'ın sarf ettiği "Türkiye artık dört tarafı düşmanlarla çevrili bir ülke değildir" cümlesi gibi. Dev devrimci ruhlar böyle şeylere önem vermeyebilir, ama benim gibi cüce dilenci ruhlar için böyle çıkışlar çok önemlidir.

Obama'nın kullandığı kelime 'fear politics' di. Yani, 'korku siyaseti'. Bu kelimeler bizim sıradan insanımız için nasıl bir perde yüksekte bir anlatımsa, Amerikan halkı için de öyledir. Bu, Amerikan halkına yönelik bir popüler siyaset cümlesi değildi. Obama bu mesajı aslında bütün dünya politikacılarına veriyordu. Anlayana... Neocon'lara elveda diyordu.

Amerika'da 'korku siyaseti' ve neocon'luk siyasi iletişim düzleminde bir ve aynı şeydir. Korku siyasetinin Amerika'daki mimarları neocon'lardır. Bunun için uzun yıllar çalışmışlardır. Türkiye'deki 'korku siyaseti'nin mimarı Ergenekon gibi, onların da bir karanlık, bir de merkezî, itibarlı yüzü vardır. Onların tek farkı, korku siyasetini artık uzun süredir 'mecburen' yalnızca dış politikayla sınırlamalarıdır.

Maşallah Türkiye'de, korku siyasetini yalnızca dış politikada değil, aynı zamanda, içeride, sağda, solda, aşağıda, yukarıda, her yerde büyük bir azimle yürüten merkez medyamız var. Korku siyasetini yalnızca dış politikada yürütselerdi, onlara da, neocon, yani 'yeni muhafazakârlar' diyip 'medeni' bir tanımlamayla geçiştirebilirdik. Ki ben bile, böyle iyi niyetli bir girişimde bulundum. (Modern muhafazakârlar diye bir yazı yazdım)

Ama korkuyu mümkün olan bütün bir espasa zehir gibi yaydıkları için onlara 'Yeni Gericiler', 'Yeni İrticacılar', 'Laik İrticacılar' demek daha doğru.

Bu Yeni İrticacılar'ın Ergenekon'la organik bağları ne kadar kuvvetlidir bilemem, ama, Ergenekon'a kesintisiz yaptıkları ideolojik servisin leş kokusu o kadar ortaya çıktı ki, artık onların 'ifadesine' olsun başvurmada Ergenekon ideolojisinin karanlık sırlarına nasıl tam olarak vakıf olunabilir, benim aklım almıyor.

Merkez medyamız dış politikayla ilgili her konuda Ergenekon'la aynı pozisyonu aldı. Ermenistan'dan Irak'a, Kıbrıs'tan Avrupa Birliği'ne Ergenekon'un korku siyasetini desteklediler. İçeride de, kapatma davasından, İran korkusu'na, Kürt meselesine, her yana yalnızca su katılmamış 'made in Ergenekon' 'korku' saçtılar. Deniz Feneri dışında içine korkunun daniskası katılmamış hiçbir muhalefet yapmadılar. Korku basmanın yanında antre

olarak cuntacı tehditkârlığı, şantajı da ihmal etmediler.

Ama basiretsiz merkezî ekibimiz, Özköklerimiz, neocon'ların 11 Eylül'le tepe yapan Müslüman korkusunu fırsat bilip Türkiye'ye çift kaşarlı Müslümanlık korkusu salarken, Batı'nın kıvraklığını unuttu. Bir arkalarına dönüp baktılar ki, Amerikan Başkanı'nın adı Hüseyin. Bir baktılar ki, Amerika neocon'luğu tasfiye etmeye başlamış. Bir baktılar ki, artık işler korku siyasetiyle yürümeyecek. Bir baktılar ki, ağızlarından şehvetli tükürükler saçarak 'tam ortaklık' talep ettikleri vahşi neocon Ortadoğu siyaseti meğerse son günlerini yaşıyormuş.

Onlara kalsaydı, Ermenistan hep Kaf dağının arkasındaydı. KKTC'nin geleceği orada yaşayanların değil, şanlı Türk Ordusu'nun tasarrufundaydı. Musul, Kerkük 'Amerika'nın elinden alınıp Türk topraklarına katılmıştı. Barzani'nin kellesi çoktan Türkiye'ye gelmişti. Bunların hepsi ve daha nicesi merkez medyamızın kayıtlarında mevcuttur.

Ve fakat, bu kesif korku siyaseti altında AKP ve başbakan ne yaptı? Dış politikada korku siyasetine son verdi.

Şimdi ne Irak Kürtlerinden korkuyoruz, ne Ermenistan'la geriliyoruz. Ne de Kıbrıs mevzuu karşı tarafla denkleşmemeye yeminli taşlar tarafından yönetiliyor. Dikkat, bu yıkılanlar, kırk yıllık tabulardır.

Şimdi yetmiyor, Tayyip Erdoğan'ın İsrail siyasetiyle uğraşıyorlar. Tayyip Erdoğan'ın İsrail'e karşı aldığı tavır, gurur duyulacak bir tavidir. Meclisimiz Irak işgalinde hasbelkader aldığı tavırla nasıl Avrupa'yı mahcup ettiyse, Erdoğan'ın İsrail konusunda aldığı tavır da Avrupa'yı öyle mahcup etmiştir. İsrail meselesinde Avrupa'nın ne kokar ne bulaşırılığını Avrupa kamuoyu vicdanı çoktandır taşıyamamaktadır. Son İsrail saldırısında Avrupa değerlerini Avrupa'dan daha iyi taşıyan kişi Tayyip Erdoğan'dır. Türkiye bu tavrını, AB'nin içinde, daha temiz bir sicille gerçekleştirebilseydi, AB kamuoyunu İsrail konusunda harekete geçirebilirdi. Avrupa'nın Ortadoğu 'yüzsüzlüğü' epey sarsılırdı.

Türkiye'nin Avrupa için, Avrupa'nın da Türkiye için ehemmiyeti zaten budur. Yoksa Müslüman bir ülke AB'ye girmiş girmemiş ne fark eder.

Soğuk savaşın bitişi Berlin duvarının yıkılmasıyla başlamış olabilir. Ama soğuk savaşın bitişi 'resmî', resmî yüzü, dünyada Obama, Ortadoğu'da ve Avrupa'nın kenarında Tayyip Erdoğan'dır. Soğuk savaşın tam bitişi ise korku siyasetinin kökünün tamamıyla kurutulmasıyla gerçekleşecektir. O da bize, insanlara, insanlığa kalmış.

Türkiye'nin dış politikası 'nuh der peygamber demez' dışışleri 'monşerlerinin' elinden kurtarılmıştır. Ve AKP bunu, iç siyasette sırat köprüsü üzerinde yürürken gerçekleştirmiştir.

En sıkışmış gününde bu tarihî virajı almayı başaran AKP'ye, başbakana ve nedense AKP dış politikasının 'şuuru' olduğuna inandığım Ahmet Davutoğlu'na huzurlarınızda teşekkür ediyorum. Ve bunun bir AKP yalakalığı olarak da kayıtlara geçmesini şiddetle arzu ediyorum.

Dün Bekir Coşkun, Obama'yla Erdoğan arasında paralellik kuranlara AKP yalakası demiş. Düşündüm, AKP yalakalığı bana ve benim gibilere bol keseden atfedilse bile, sicilimde yok. Tam aksine, en ağır yazıları yakaladığım anda AKP'ye karşı yazmışım. Sicilim eksikmiş, diye düşündüm. Tamamlıyorum.

İster istemez asker doğmuş ben, asker doğmasını da asker ölmesini de istemediğim oğluma, bir gün bu 'yalakalığı' gurur içinde anlatacağım. Benim bu işten 'çıkarım' budur. Ve evet kabul ediyorum. Bu çıkar, çok,

ama çok büyük bir çıkardır.

Son olarak da şunu ilave edeyim. Tayyip Erdoğan'ın İsrail konusundaki tavrı, tam da Obama Amerikası'nın Türkiye'den beklediği tavidir. Obama'nın İsrail'e açık açık söylemediği yeni gerçekleri artık Türkiye söyleyecektir. Bunu da bilin ki, Erdoğan'a, ya da canınız isterse bana, Amerikan uşağı deme fırsatını elinizden kaçırmayın.

Bir de küçük bir uyarı, bütün bir dış politikamızı değişmez efendi devlet-uşak devlet ilişkileri üzerinden açıklayan soğuk savaş modeli siyasi analizciler yakında işsiz kalacak. Türkiye artık yavaş yavaş Batı siyasetinin bir parçası haline geliyor. Artık analizler devletler üzerinden değil, 'siyasetler' üzerinden yürüyecek. Uyarıyorum, çünkü, sonra işsiz kalınca, Türkiye'yi yeni gerici korkulara gark etmeyin. Onun yerine, terapi niyetine, oturun satranç falan oynayın...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Davos'tan hisse

Gökhan Özgün 31.01.2009

Erdoğan'ın Davos çıkışını beğenin, beğenmeyin, ama bu çıkış, Türkiye'nin bir Batı periferisi, bir Avrupa taşrası olmaktan çıkıp Batı siyasetine giriş 'denemesi' yaptığının ilk resmidir.

Merkez medyamız ne yapacak şimdi? Tabii en önce, devlet adamı terbiyesi verecekler Tayyip Erdoğan'a. Zaten ilk terbiye derslerini vermeye başladılar. Çünkü medyamızın en üstün değeri devlet adamı terbiyesidir. Ondan başka pek bir değerleri, vicdanları olduğunu da ben görmedim.

Erdoğan'a terbiye verme işini, derin devletin katlettiği binlerce insanı görmezden gelecek kadar 'devlet terbiyesi'nin en derinini almış merkez medyamıza bırakalım, biz asıl mevzua gelelim.

Ne oldu? Tayyip Erdoğan, bütün dünyanın gözleriyle gördüğü bir hakikati bütün dünyanın gözleri önünde söyledi. Ve bunu Batılının dilinde söyledi. İş, hâşâ Müslümanlığa, Müslüman kardeşliğine getirmedir. Hakikati söylemeye, insanlıkla, insanlık değerleriyle başlayıp yine insanlık değerleriyle bitirdi. Kullandığı dilin grameri Batılı bir vicdanın gramerydi.

Bu dil de, umarız, merkez medyamızın İslam korkusu adlı kimyasal silahını belki bu sefer etkisiz kılar.

"Şah hep aynı şah, vezir hep aynı vezir, yıl ha 1071 ha 2071 ne değişir" tarzı dış siyaset analizi yapanların bu konuda ne diyeceği belli. Türkiye'nin uluslararası 'arena'daki prestiji sarsıldı vesaire vesaire diyecekler. Boşuna bu 'arena yorumcularına' kafa patlatmayın. Süslü 'güç cümleleri' arkasına gizlenmiş sözlerinin özü, gariptir ama, piyonsan piyonluğunu bil, demeye gelir. Onlar siyaset deyince, siyasi analiz deyince, 'devlet' anlarlar. Daha hiçbir analizlerinde insanla gözgöze bile gelmediler.

Devlet terbiyesizi ben, bu durumda yine insanlarla ilgilendim, vatandaşla ilgilendim. Ve meraktan Avrupa'daki medya sitelerindeki yorumlara baktım. Norveç'le başladım, 'insanlık efsanesi' İskandinavya'yla. Norveçli Müslümanların yorumlarıyla ilgilenmedim. Çünkü onlar için Erdoğan artık bir kahraman. Kahramanlık da benim vicdan sahama girmiyor. Su katılmamış 'Müslüman düşmanı' yorumları da tabiatıyla hesaba katmadım.

Sıradan Norveçlilerin yorumları beni ilgilendiriyordu. Yorumların en az yarısı 'insanlık' adına Tayyip Erdoğan'ı destekliyordu. Misal: **Teşekkürler, Erdoğan... Dayan Erdoğan, arkandayız... Belki de Norveç'in pasif dış politikasının Erdoğan'dan öğrenecekleri vardır... Erdoğan sertti, ama iyi oldu, bu sayede bütün dünya cinayetleri gördü... Skandal Erdoğan değildir, asıl skandal İsrail'dir...**

Bu arada, insanların yıllardır hayvan gibi öldürüldüğü, ve bunun, vicdani, hukuki hesaplaşmasının hâlâ yapılmadığı Türkiye topraklarından çıkmış bir liderin ağzından bunları duymayı hazmedemeyenler vardı. Kimi son derece iyi niyetliydi. Tam ehliyet istiyordu. Kimi de İsrail'i savunmak için, söylenene değil, söyleyene bak manevrasını yapıyordu. Yani, cinayeti cinayete temize çıkarıyordu.

Fransa'da yorumlar Arapların 'nihayet' sesleriyle doluydu. Bezgin Arapları da 'objektivite' kaygısıyla bir kenara koydum. Ama bir Fransızın yorumu çok ilgi çekiciydi. **Kendimi bildim bileli bu trajediyi izleyen, bunu anlamaya çalışan sıradan bir Fransızım. İsrail devletinin bunca yıllık vahşetine karşı bütün uluslararası cemaatin susmasının arkasındaki güç nedir? Artık bu soruya iyice kafam takılmaya başladı...**

Bir Fransızca İsrail sitesinde ise bir dindar Yahudi, Tevrat'tan yaptığı 'öldürmeyeceksin' alıntısı için Erdoğan'a teşekkür ediyor. Bu alıntıyla Erdoğan'ın, Judaism'le, yani hakiki Yahudilik'le, Siyonizm arasındaki farkı bütün dünyaya gösterdiğini söylüyordu.

Bu yazıda derdim ne AKP, ne Erdoğan. Kıssadan basit hisseler çıkararak bir şeylerin 'değişebildiği' bir dünyada yaşadığımızı gördüm ve göstermek istedim.

Hisse 1. Ben, bundan önce, bir Türk başbakanının sözlerinin Avrupa kamuoyu vicdanını harekete geçirmek bir yana, ırgaladığını bile görmedim, duymadım. Demek ki 'insanca' konuşulursa, insanlar dinleyebiliyormuş. Bu bir ilk.

Hisse 2. Ne kadar temizsen, ne kadar kendi vicdanınla, kendi tarihine, kendi hakikatinle hesaplaşmışsan, sesin o kadar yüksek çıkar, sana kulak veren o kadar çok olur. Erdoğan'ın sesi yüksekti, ama, Türkiye'nin bir türlü temizlenemeyen pisliği sesini epey bastırdı. Aynı çıkış, AB içindeki bir Türkiye'nin başbakanı tarafından yapılsaydı, aynı sözleri fısıldasa bile sesi her yerden duyulurdu. Ortadoğu barışı için AB içindeki bir Türkiye çok daha etkili olacaktır.

Hisse 3. Erdoğan dünyanın tepesinde bağıra bağıra kendini 'evrensel değerlere bağlamış' bulunmaktadır. Türkiye'den de bir gün aynı dille hesap sorulduğunda, artık Türkiye'nin konuşabildiğini gösterdiği bu dili anlamıyormuş gibi yapma lüksü yoktur.

Bu arada, Erdoğan ve Davos haberlerinin altında şöyle küçük bir haber okudum. **AB de Hamaslı diyaloga meylediyor.** Allah allah. Ne kadar enteresan.

Davos'tan hisse

Gökhan Özgün 31.01.2009

Erdoğan'ın Davos çıkışını beğenin, beğenmeyin, ama bu çıkış, Türkiye'nin bir Batı periferisi, bir Avrupa taşrası olmaktan çıkıp Batı siyasetine giriş 'denemesi' yaptığıının ilk resmidir.

Merkez medyamız ne yapacak şimdi? Tabii en önce, devlet adamı terbiyesi verecekler Tayyip Erdoğan'a. Zaten ilk terbiye derslerini vermeye başladılar. Çünkü medyamızın en üstün değeri devlet adamı terbiyesidir. Ondan başka pek bir değerleri, vicdanları olduğunu da ben görmedim.

Erdoğan'a terbiye verme işini, derin devletin katlettiği binlerce insanı görmezden gelecek kadar 'devlet terbiyesi'nin en derinini almış merkez medyama bırakalım, biz asıl mevzua gelelim.

Ne oldu? Tayyip Erdoğan, bütün dünyanın gözleriyle gördüğü bir hakikati bütün dünyanın gözleri önünde söyledi. Ve bunu Batılının dilinde söyledi. İş, hâşâ Müslümanlığa, Müslüman kardeşliğine getirmedi. Hakikati söylemeye, insanlıkla, insanlık değerleriyle başlayıp yine insanlık değerleriyle bitirdi. Kullandığı dilin grameri Batılı bir vicdanın grameriydi.

Bu dil de, umarız, merkez medyamızın İslam korkusu adlı kimyasal silahını belki bu sefer etkisiz kılar.

"Şah hep aynı şah, vezir hep aynı vezir, yıl ha 1071 ha 2071 ne değişir" tarzı dış siyaset analizi yapanların bu konuda ne diyeceği belli. Türkiye'nin uluslararası 'arena'daki prestiji sarsıldı vesaire vesaire diyecekler. Boşuna bu 'arena yorumcularına' kafa patlatmayın. Süslü 'güç cümleleri' arkasına gizlenmiş sözlerinin özü, gariptir ama, piyonsan piyonluğunu bil, demeye gelir. Onlar siyaset deyince, siyasi analiz deyince, 'devlet' anlarlar. Daha hiçbir analizlerinde insanla gözgöze bile gelmediler.

Devlet terbiyesizi ben, bu durumda yine insanlarla ilgilendim, vatandaşla ilgilendim. Ve meraktan Avrupa'daki medya sitelerindeki yorumlara baktım. Norveç'le başladım, 'insanlık efsanesi' İskandinavya'yla. Norveçli Müslümanların yorumlarıyla ilgilenmedim. Çünkü onlar için Erdoğan artık bir kahraman. Kahramanlık da benim vicdan sahama girmiyor. Su katılmamış 'Müslüman düşmanı' yorumları da tabiatıyla hesaba katmadım.

Sıradan Norveçlilerin yorumları beni ilgilendiriyordu. Yorumların en az yarısı 'insanlık' adına Tayyip Erdoğan'ı destekliyordu. Misal: **Teşekkürler, Erdoğan... Dayan Erdoğan, arkadayız... Belki de Norveç'in pasif dış politikasının Erdoğan'dan öğrenecekleri vardır... Erdoğan sertti, ama iyi oldu, bu sayede bütün dünya cinayetleri gördü... Skandal Erdoğan değildir, asıl skandal İsrail'dir...**

Bu arada, insanların yıllardır hayvan gibi öldürüldüğü, ve bunun, vicdani, hukuki hesaplaşmasının hâlâ yapılmadığı Türkiye topraklarından çıkmış bir liderin ağzından bunları duymayı hazmedemeyenler vardı. Kimi son derece iyi niyetliydi. Tam ehliyet istiyordu. Kimi de İsrail'i savunmak için, söylenene değil, söyleyene bak manevrasını yapıyordu. Yani, cinayeti cinayetle temize çıkarıyordu.

Fransa'da yorumlar Arapların 'nihayet' sesleriyle doluydu. Bezgin Arapları da 'objektivite' kaygısıyla bir kenara koydum. Ama bir Fransızın yorumu çok ilgi çekiciydi. **Kendimi bildim bileli bu trajediyi izleyen, bunu anlamaya çalışan sıradan bir Fransızım. İsrail devletinin bunca yıllık vahşetine karşı bütün uluslararası cemaatin susmasının arkasındaki güç nedir? Artık bu soruya iyice kafam takılmaya başladı...**

Bir Fransızca İsrail sitesinde ise bir dindar Yahudi, Tevrat'tan yaptığı 'öldürmeyeceksin' alıntısı için Erdoğan'a teşekkür ediyor. Bu alıntıyla Erdoğan'ın, Judaism'le, yani hakiki Yahudilik'le, Siyonizm arasındaki farkı bütün dünyaya gösterdiğini söylüyordu.

Bu yazıda derdim ne AKP, ne Erdoğan. Kıssadan basit hisseler çıkararak bir şeylerin 'değişebildiği' bir dünyada yaşadığımızı gördüm ve göstermek istedim.

Hisse 1. Ben, bundan önce, bir Türk başbakanının sözlerinin Avrupa kamuoyu vicdanını harekete geçirmek bir yana, ırgaladığını bile görmedim, duymadım. Demek ki 'insanca' konuşulursa, insanlar dinleyebiliyormuş. Bu bir ilk.

Hisse 2. Ne kadar temizsen, ne kadar kendi vicdanınla, kendi tarihinle, kendi hakikatinle hesaplaşmışsan, sesin o kadar yüksek çıkar, sana kulak veren o kadar çok olur. Erdoğan'ın sesi yüksekti, ama, Türkiye'nin bir türlü temizlenemeyen pisliği sesini epey bastırdı. Aynı çıkış, AB içindeki bir Türkiye'nin başbakanı tarafından yapılsaydı, aynı sözleri fısıldasa bile sesi her yerden duyulurdu. Ortadoğu barışı için AB içindeki bir Türkiye çok daha etkili olacaktır.

Hisse 3. Erdoğan dünyanın tepesinde bağıra bağıra kendini 'evrensel değerlere bağlamış' bulunmaktadır. Türkiye'den de bir gün aynı dille hesap sorulduğunda, artık Türkiye'nin konuşabildiğini gösterdiği bu dili anlamıyormuş gibi yapma lüksü yoktur.

Bu arada, Erdoğan ve Davos haberlerinin altında şöyle küçük bir haber okudum. **AB de Hamaslı diyaloga meylediyor.** Allah allah. Ne kadar enteresan.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Monşerlikten vazgeçmenin bedeli

Gökhan Özgün 02.02.2009

Davos patlaması oldu, bitti. Şimdi oturun, insanlık komedyasını seyredin. Nasıl bir ülkede yaşadığınızı anlayın. Büyük Türk erdemini, pişkinliği, şişkinliği seyredin.

Davos bir 'çok terapi' oldu sanki. Yarılmış, orta yerinden çatlamış Türkiye, şehvetle birleşmeye karar verdi aniden. Tümüyle dışarı çıkmış kanlı bağırsaklarını nereye sokacağını bilmeyen Türkiye ve korku makinesi medyamız, işe bakın, sanki Gazze üzerinden 'normalleşecek'. Günah çıkartacak.

Ertuğrul Özkök'ün Cengiz Çandar'ı tutuverdi aniden. Bak sen. Aradığımız 'ortak vicdan' meğer Gazze'deymiş. Garip, çok garip.

Ortak vicdanı hovardaca, büyük zevkle, bir korku filmi şehvetiyle orta yerinden çatlatan memleketim, sanki

vicdanını Gazze üzerinden teyelleyecek. İnsan sevinsin mi? Üzölsün mü? Bilemiyor.

Bir millet ortak vicdanını sınırları dışında tesis edebilir mi?.. Türk şimdi bunu deniyor.

Türk niye bunu deniyor? Çünkü bedavaya geliyor. Türk her şeyi bedavaya getirmeyi seviyor. Bedavaya vicdan var, alır mısın? Bedavaya ne varsa alırım, yeter ki hiçbir bedel ödemeyeyim.Cumhurbaşkanı'nı Ermenilikle suçlama imkânı gördüm bedavaya, hemen kaptım. Sonra Filistin poşusuyla Meclis'e koşarak bedavaya demokratlık imkânı yakaladım, onu da torbaya attım.

Daha önce bedavaya 'vicdansızlık' veriyorlardı, hemen aldım. Bir döndüm baktım ki, bedavaya 'vicdan' var, onu da almaz mıyım, tabii ki alırım.

Bakalım Tayyip Erdoğan da bedavaya getirebilecek mi 'insanlık nutkunu'? Yoksa o da mı, Türk'ün bedavacılığına, Türk'ün Özköklerindeki pişkinliğe, şişkinliğe güvendi?

"Teröristin yarısı" diye bir yazı yazdım bundan bir süre önce. Her faşist, ulusalcı sitede teşhir edildi. Normaldir. Merkez medyamız "*Taraf* yazarı PKK'nın bile söylemediğini söyledi başbakana" diye aklı sıra beni ihbar etti. İşin garibi bu merkezî tavır da normaldir. O yazıda dedim ki, devletin terörist olduğı bir ölkede, DTP'yi, terörist dedin mi demedin mi, diye bir köşeye sıkıştırmak niye? Ortak hafızada terörün yarısı PKK'ysa, diğeri yarısı da devlet. Vay sen misin, devlete terörist diyen. Ben demiyorum devlete terörist, T.C. devleti ben teröristlik ettim diye avaz avaz bağılıyor.

O zamanlar Ergenekon buralara gelmemişti. JİTEM'in yoldan çevirdiğı masum sevgilileri bile ensesinden kurşunlayıp gömdüğü ifade edilmemişti. İfade edildi de ne oldu? Devletin ölüm makineleri konuşuyor. Medyamız gömüyor. Çünkü burada vicdan, bedavaya gelmiyor. Çünkü burada 'insanlık', insanın ensesinde patlayabiliyor.

Başbakan hiç ummadığı bedavacı vicdanları Gazze'de etrafına topladı. Belki de bunu umuyordu, kim bilir?

Başbakan büyük bir fırsat yakaladı. Ve kullandı. Bir günde insanlık timsali haline geldi.

Şimdi görelim bakalım, dünyayı ve merkezi çok iyi okuyan bu akıllı hamlenin arkasında bir çakallık var mı, yok mu? Şimdi görelim bakalım bu büyük fırsatın başbakan için, küçük de olsa, bir bedeli var mı?

Şimdi göreceğiz bakalım, başbakan da bedavacı mı, değil mi?

Dünyanın en tepesinde insanlık nutku atmanın, insanlığın en 'can alıcı' dilini kullanmanın bedeli ne midir? Aslında çok yüksektir. Dünya Türkiye değil. Her gün ağız değıştiresin, her gün dil değıştiresin, yemezler. Dilinden bağlarlar adamı. Diline bağlarlar.

Diplomasiyi bir 'kibarlık', bir 'itidal', bir 'fısıltı' sanatı gibi göstermek yanlışır. Dilinin ve sözlerinin seni bağladığını bilerek konuşma sanatıdır, diplomasi. Diplomatın 'görünüşteki 'kibarlığı' bundandır. Konuşırken kendini bağlamama ihtiyacından. Mümkün olan en 'düşük bedeli' ödeyerek iş görme arzusundan. Maalesef diplomattan bu beklenir. Az şey vererek çok şey almak.

Yoksa dışışlerindeki bir takım 'kibar' diplomatımız, içerde siyasete soyununca 'kibarlık'larını en üst rafa kaldırıp

terbiyesiz cuntacı tehditler niye sallasınlar?.

Onlar iyi biliyorlar ki, içerde kibar olmasalar da, tehditkâr da olsalar, utanmaz korkular da salsalar, Türkiye'yi Bangladeş'le bile karşılaştıracak kadar insanı aptal yerine de koysalar, nasılsa bu memlekette her şey bedava. Nasılsa içerde her şey bedava. Kibarlık dışarda gerekir. İçerde gerekmez. Çift kişilikleri ondandır.

İyi ettin başbakan, 'monşerlik'ten vazgeçmekle çok iyi ettin bence, ellerine sağlık da, 'monşerlik'ten vazgeçmenin bedelini ödemeye hazır mısın? Bir gün birileri de sana, "sizin de öldürmekten başka bir şey bildiğiniz yok, üstelik siz, öldürmek kadar öldürdüklerinizi çok derine gömmeyi de iyi biliyorsunuz," dediği zaman, ona aniden telaşla 'monşerce' mi cevap vericen? Yani her şeyi bedavayı mı getiricen? Yoksa apaçık, dürüstçe ve insanca cevap verip sözlerinin bedelini mi ödeyecen?

İşte bütün mesele bu.

İşine gelince 'monşer' olmak, işine gelince 'monşer'likten vazgeçmek, zaten 'monşerlik' denen tam da budur.

Bizdeki bu iki yüzlülük, bu bedavacılık olmasa, güzeller güzeli 'monşer' kelimesinin tabii ki hiçbir suçu yoktur.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Şişinmeyin!..

Gökhan Özgün 05.02.2009

Şişinme laik latife, başın açık ama, gayet iyi biliyorsun ki içinde bir yerlerde fena halde tesettürdesin. Kadınlığın görünüşte hür, derinlerde bilmediğin bir hicap içindesin.

Şişinme laik beyfendi, şişinme. Bir modernizm kıvılcımıyla memleketi içe doğru patlatmışsın. Ateizm sıkmamış, kendine laik Sünni bir devlet dini yaratmışsın. Eyvallah da. Bu yetmemiş, bir askeri gelmiş geçmiş en büyük filozof ilan etmişsin. Onu askerlikten de etmişsin, filozofluktan da. Onun nutuklarından çam sakızı gibi sızan retorikle yüzyıl idare etmişsin.

Yönetmemişsin. Yönettirmemişsin. İdare etmişsin. Bir askeri filozof ilan etmek uğruna memlekete felsefe, ahlak, özgür vicdanın zerresini sokmamışsın. Sözün başladığı yeri sözün bittiği yer ilan etmişsin. Sonuna kadar ifadesizleşmişsin.

Sen de şişinme Müslüman efendi. Sakın şişinme. 100 yıl debelenmişsin. Nihayetinde bir iki seçim kazanmışsın. Ama karanlıktasın. Çünkü muhalefetin yok. Muhalefetin bir melanet, karanlık bir korku siyasetinden ibaret. Sana, senin sağlığın için muhalefet gerek.

Şimdi oylarını yüzde 70'e çıkarsan bir dert, yüzde 25'e düşürsen bir başka dert. Yüzde 70'e çıkarsan, baştan sona Türkiye olursun, yani baştan sona rant olursun, maddi rant, manevi rant, idareimaslahat olursun. Şuradan şuraya kımıldayamazsın. Türkiye'yi de kımıldatamazsın. Bu da bir başka 'büyük uzlaşma' formülü. AKP'yi büyüterek uzlaşma formülü. Türkiye'yi AKP'de eritme formülü. Asker bunun farkında. Yüzde 25'e düşsen, eyvah, sil baştan, aynı filmi baştan seyredersin.

Sen de şişinme 'aydın' abi, raftan bir kitap çekmişsin Batı'yı iliklerine kadar çorap söküğü gibi çözmüşsün. Ama Türkiye'nin hakikatine ayılamamışsın. Sözlerinde 'seni', 'insanı', 'ifadeni' arıyorum, bulamıyorum. Adın 'aydın', ama soyadın, Ayılamadım. Sen, hâşâ şişinme.

'Entelektüel' arkadaş sen de şişinme. Derin devletlerden Derrida'lar çıkmıyor. Derinleşmiş demokrasilerden çıkıyor. Derinliğin tek alıcısı var burada, derin devlet. Aman dikkat! Merakını kaybetme, ama sakın şişinme.

Sen de şişinme 'köşe ağası', sen de şişinme. Yazmayı bilmiyorsun, köşe 'yazıyorsun'. Yoksa yalnızca köşe kapmaca mı oynuyorsun? Ya da ucuz bir iki 'metin yazarı' formülünü köşende yazı diye mi satıyorsun? Dua et, yazmaktan anlamadığını henüz çakozlamadılar. Ama içimden bir ses, eli kulağındadır, bildiler bilecekler yazının ne demeye geldiğini, diyor. Çünkü internette 'çocuklar' senden daha iyi yazıyor. Şükret, ama, sakın ha şişinme.

Sen de şişinme devrimci yoldaş, sakın şişinme. Türkiye'de şişinecek bir sol gelenek falan yok. Arkadaki Deniz'i huzur içinde bırak. Önünde 'gelecek' denen bilinmeyen bir deniz var, ona bak. Önündeki deniz arkadaki Deniz'e benzemiyor. Asanı salladığın vakit, senin tam da istediğin yerden ikiye yarılıp seni kısa yoldan temize çıkarmıyor.

Sen de şişinme 'hocam,' sen hiç şişinme. En çok şükretmesi gereken belki de sensin. Muasır âlemde, küçük de olsa bir fark yaratmayanın önünde 'hocam' diye eğilmiyorlar. Sen bir fark yaratmadığın zaman, özellikle iki misli eğiliyorlar önünde. Bir komutan gibi karşıyorlar seni her yerde. Böyle manevi rant, buradan başka nerede?..

Sen de şişinme Kürt kardeşim, sen de şişinme. Ben de senin 'geçtiklerinden geçsem', muhtemelen PKK'yı destekler, Apo'ya tapabilirdim. Burada mesele yok. Ama sonunda elimde Stalinist bir ideolojiyle karışmış bir ağalık felsefesi kalırdı. Sakın şişinme. Ben bir orduya taptırılıyorum zorla, sen çaresizlikten, iki orduya aynı anda.

Sen de şişinme Alevi birader, şişinme. Bu kadar kalabalık olup bu kadar sessiz, bu kadar 'yok' olma şampiyonluğunu aldınız. Yoksa birileri size, bu devlet sizin, dedi de, siz ona mı inandınız? Laik Sünni Müslüman mezhebini Alevilik mi sandınız?

Sen de şişinme işadami, sakın ha... Şu anda kullandığım yepyeni yazı programını üreten Allah bilir on kişilik Alman şirketinin 'iş'i yanında senin Holding'in işi 'iş'ten bile değil. Akıllıdır, mesela, markalaşamazsan 'tatlı tekstil' işinin bitik olduğunu 15 sene evvelinden görürsün. Sonra marka yaratmak için 'iş gücü' ararsın, bir bakarsın, a yok, Kemalist eğitim sistemi bütün 'yaratıcılığı' almış götürmüş. Derken, kendini mesela arsa spekülasyonuna verirsin. Sonra bir bakarsın, paranın parana kazandırdığı, spekülasyonun servetine kattığı, işinden kazandığından misli misli fazla.

Sen de şişinme Yargıtay savcısı. Sana izah kolay. Senden büyük Allah var. Sen imansız bile bedbinlikten imana getirirsin.

Gazeteci sen şişin. Çünkü bu senin hakiki işin. Şişinmezsen yoksun. Ardında hiçbir şey yok. Bilmem farkında mısın? Bence farkındasın.

Asker sen şişin. Hem de sonuna kadar şişin. Kolay değil, bir milleti kendine köle etmişsin. Ben öyle bir şey yapmadım, deme. Yapmışsın. Gelecek, bir milli güvenlik meselesidir demişsin. Yetmemiş, coğrafya, bir milli

güvenlik sorunudur demişsin. O da yetmemiş, tarihi de milli güvenliğin alanına sokmuşsun. Ne kaldı millettten geriye? Biyoloji mi? Onu da Türklükle halletmişsin. Dil mi? O konuya hiç girmeyeyim. Çünkü en hassas olduğum konu. Hiddetlenme. Bak daha cumhuriyete, demokrasiye gelmedim. Hukuka gelmedim. Darbelere gelmedim. Temel felsefedeyim. Bana nedense bu kadarı yetiyor da, artıyor bile.

Şişinmeyin de, konuşalım baylar bayanlar. Şişinmeyin de beyninize oksijen, kalbinize kan gitsin, uzlaşalım. Yeni bir anayasada uzlaşalım. Yeni bir partiler ve seçim kanununda anlaşalım.

Yalnız bir maruzatım var. 1001 farklı şekilde uzlaşabilirsiniz. Ama, aman, hiçbiri 'askere şekerli' anayasa olmasın. Bir de, hakikaten laik olsun anayasa, içine 'modern Allah' niyetine, dokunulmaz yargıçlar, mahkemeler konmasın. Bundan daha geniş zeminli bir uzlaşmayı benim aklım alsa da vicdanım almıyor.

Anayasa, yani Latinceyle 'constitution' aynı zamanda 'bünye' anlamına gelir. Bu şişkinliğiniz bünyeye hiç iyi gelmiyor. Beyne kan gitmiyor. Damar sertliği yapıyor. Aniden kasılıp kalma tehlikesi yaratıyor.

Benim şişinecek hiçbir şeyim yok. Buralarda çok aradım, bulamadım. Hepsi hepsi, bir takıntım var. Bu memlekette insan gibi yaşayabilmesi için, oğluma bir takım 'değerler' mi öğreteceğim, aktaracağım?

Yoksa, bu garip topraklarda varolabilmesi, hayatta, ayakta kalabilmesi için boş ve hoş laflar arasına sıkıştırılmış binbir türlü 'çakallık' mı üfleyeceğim kulağına? Şişirmeye başlayayım mı yani çocuğu?

Kusura bakmayın. Tereddüttüyüm. Çünkü yeminliyim. Oğlumun hayatı benimkinin bir tekrarı olmayacak. Ya öyle olmayacak, ya da böyle.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Otomatik Ergenekoncular

Gökhan Özgün 07.02.2009

Ergenekon'a yer üstünden, merkezden kesintisiz ideolojik servis yapanların en 'kullanışlı' yaklaşımı şudur. Ne yani biz 'nezih' insanlar, hepimiz yeraltında karanlık toplantılar yapıyor, emirler alıyor sonra yeryüzüne mi çıkıyoruz? Topu topu muhalefet yapıyoruz. Muhalefet yapıyoruz diye Ergenekoncu oluyoruz. Korkuyla kapımızın çalmasını bekliyoruz.

Beni Ergenekon'a ideolojik, medyatik servis yapanlar neredeyse Ergenekon'un kendisinden daha çok ilgilendirdi. Çünkü bu çok merkezî ideolojik servis olmasaydı, yerüstünde iletişim imkânlarının geometrik olarak arttığı bir dünyada Ergenekon, yeraltında havasızlıktan kendi kendine geberip giderdi.

Sıradan 'masum' faşistler olmasaydı, Hitler kötü bir ressam olarak bile tarihe geçemezdi.

Beni askerlerden çok gönüllü askerler ilgilendirir. O gönül var ya o gönül, o gönlün içinde neler saklıdır. Gönül bunun farkında olsa da saklıdır. Farkında olmasa da saklıdır. O gönüllerin içeriye atılması, tutuklanması, cezalandırılması değil benim meselem. Ama onların ifadelerine olsun başvurulmadan, o gönüllerin taşları dökülmeden, Ergenekon'un kalbine kadar varırsınız, ama asla ruhuna ulaşamazsınız.

O gönlün içinde bütün bir rant düzeni vardır. Yukarıdan aşağıya mükemmel şekilde bölüşülen bir ranttan bahsediyorum. Büyük paralardan bahsediyorum. Paranın ulaşamadığı yerde, değeri parayla ölçülemeyecek manevi rantlardan bahsediyorum. O gönlün içinde kifayetsiz muhterislik vardır. O gönlün içinde bu memleketi hep taşra bırakıp o taşraya hep kaymakam olma arzusu vardır. O gönlün içinde kelimelerinin düğmelerini bir hayati refleks olarak ilikleme çakallığı vardır. Karşısındaki 'güç' kim olursa olsun kendinden geçip içi titreme vardır. Şehvetle iç geçirme vardır. Oraya eğil. Buraya eğil vardır. Oraya akalım. Buraya akalım vardır.

Masum mudur bunlar? Belki önemli bir kısmı hukuken masumdur. Ama en büyük suçları zaten masumluklarıdır. Büyük bir özenle, suçu masumluk, masumluğu suç haline getirmeleridir. Ahlsızlığı ahlak haline getirmeleridir. İşte böyle insanları hukuk yargılamaz. Yargılayamaz. Yargılamamalı zaten. Vicdana, muhakemeye bu yüzden ihtiyaç var. Onlar orada yargılanır.

Kimdir Ergenekon'un ideolojik servisini yapanlar. Kimdir bu 'Otomatik Ergenekon'lar? Nerede ne zaman otomatize edilmişlerdir?

Onlar, muasır âlemde Genel Çalım Yönetmeni olacakken bu garip taşrada Genel Yayın Yönetmeni olanlardır. Muasır âlemde mezar kazıcısı olacak formasyondayken dünyanın bu garip köşesinde köşe 'yazıcısı' olanlardır. Muasır âlemde derin pozör olacakken burada 'derin düşünür' olanlardır. İşte böyle otomatize edilmişlerdir. Bir siyasi görüşleri, bir gelecek tasavvurları yoktur. Ergenekon'un bile onlarla karşılaştınca hiç olmazsa bir ideolojisi vardır. Onların yoktur. Yalnızca pozisyon alırlar. Ne Türkiye'nin önünü açıyorsa onun önünde pozisyon alırlar. Bugün Ergenekon pozisyonundadırlar. Yarın bambaşka bir pozisyonda oynayabilirler. Yeter ki 'gelecek' gelmesin. Onların 'Şimdiler İmparatorluğunu' berhava etmesin.

Bunlar 'Otomatik Ergenekon'lardır. Otomatik olduklarından masumlardır. Başka hiçbir masumiyetleri de yoktur.

Seni beni yalancılıkla suçlar bunlar. Senin benim gibiler, yani insanlar, doğruya ya da yanlışla düşebilirler. Bu insanidir. Ama yalan başka şey. Yalana hevesli olsaydım, sanır mısınız *Taraf*'ta yazardım. Yalana teveccüh etseydim, övünmek gibi olmasın ama, bırakın onların köşe ağalarından biri olmayı becermeyi, hızlandırılmış bir kursla onlara iki günde bu 'köşe cevherlerinden', özdiilli özyazarlarından, istedikleri adette, istedikleri kadar otomatliğini yetiştirirdim.

Ama otomatik bir Murat Belge asla yetiştiremezsiniz. Marx'ı Türkiye'de komutanlıktan düşünürülüğe terfi ettirmiş bir Murat Belge, askerin memleketinde 40 yılda bir olsun 'çıkışsa', dua edin. Hem de çok dua edin. Ama siz her duayı dindarlık, her duacıyı dindar sanırsınız. Bu yüzden 'hakikatli' bile olamazsınız. Ama otomatik bir Perihan Mağden yetiştiremezsiniz. Zaten, maçolar maçosu Türkiye'min 'en sert noktasının' bir kadın olması sizi ve 'sözde erkekliğinizi' fena halde bozar. Zaten bozdu da. Ama otomatik bir Yıldırım Oğur yetiştiremezsiniz. Otomatik bir *Taraf* gazetesi de çıkaramazsınız. Çünkü bu gazete hakiki bir gazetedir. Hakiki insanlardan mürekkeptir.

Peki, bu otomatikler kimdir? Onların hepsi birer yürüyen yalandır. Onların varoluşu yalandır. Onların varoluşu buradaki 'büyük yalan' 'büyük inkâr' üzerinde yükselmiştir. Yalnızca yükselmekle kalmamış, epey bir de kaçak kat çıkmışlardır. Onlar 'Otomatik Yalan'dır. Onlar yalanın canlısıdır.

Yürüyen, canlı, otomatik bir yalan, yalan söylediği zaman 'doğru' olanı yapmıştır. Hiç tükenmeyen masumiyet hisleri bu 'doğruluktan' gelir.

Türkiye’de gerçekten ‘iş’ yapmaya çalışan bazı nadide kişileri bir kenara koyayım, ama işağaları var ya o işağaları, bu adamları görür görmez tanıyacak kıvamdadır. Ayrıca unutmayın bunlar da zaten otomatiktir. İşağasını gördükleri anda kendilerini hemen otomatik olarak belli ederler.

O işağaları da bunları kapar hemen. Kaçırmazlar bu fırsatı. Çünkü ondan sonrası otomatiktir. Omomatiktir.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Dananın kuyruğu

Gökhan Özgün 09.02.2009

Geçen gün Ümit Kıvanç’ın ‘**Ben niye böyle yapıyorum?**’ yazısını okuyunca üzerimden bir yük kalktı sanki. Kısa bir süreliğine olsun gevşedim. Çok tâli de olsa, uzun süredir hissetmediğim bir rahatlıkla bir sigara yaktım. Epeydir ilk defa bir sigarayı yemedim, keyfine vardım. Bir yazının arkasında bir insan bulmak, bir insanın varlığını hissetmek, artık tarif edemeyeceğim yoğunlukta hisler yaşıyor bana. Sabahtan akşama kafamızı vurduğumuz insan görünümündeki duvarları anlatmış Ümit Kıvanç, o kadar da iyi anlatmış ki, ellerine sağlık demek yetmez. Ciğeri dert görmesin demek istiyorum, Ümit Kıvanç’ın. Çünkü biliyorum ki, günlerin içinden böyle yalnız geçebilmek için epey ciğer gerekiyor.

Bence gazetemizin Pazar yazıları böyle olmalı. Ahmet Altan’a önerim bu. Kimseyi rahatlatacak, hafifletecek, halimiz, durumumuz yok, ama ara sıra olsun, kendi kendimizi, tâli de olsa rahatlatmaya muhtacız. Muhtemel bir Pazar eki için isim önerim de var. Dananın Kuyruğu. Niye mi Dananın Kuyruğu?

Gençliğimden bu yana kendimce epey ekstrem siyasi görüşlere sahip olduğum oldu. (Aman yarışa girmeyin, iddialı değilim) Ama bu düşünce serüveninde, Beyaz Türk cemaatinin sevgisi, şefkati, dikkati, ihtimamı en azından yakın çevremde hiç eksik olmadı üzerimden. Hayat zaman zaman zor olsa da, sıcacıktı.

Ne zaman ki demokratlığa soyundum, dananın kuyruğu koptu. Hayat kör bir duvar gibi soğudu. Meğer o güne kadar, ne düşünürsem düşüneyim, Beyaz Türk denen, anası ordu olan dananın kuyruğuymuşum. Ama bir türlü kopmuyormuşum. Tükenmeyen sevgi, şefkat, ihtimam ondanmış. Demokratlığa soyununca, demokrasiye öncelik verince, kuyruğu koparıverdim, kopuverdim. Koptuğum yeri kanatıverdim. ‘Çirkinleştim’.

Askerin danası, beni, yani kuyruğunu, bir o yana bir bu yana şaklatarak, üzerine konan ‘demokrasi ihtimallerini’ kovamaz oldu. İşe yaramaz bir kuyruk oldum anlayacağınız. Kopuk bir kuyruk. Kuyruk acısı oldum. ‘Masum’ ‘mahalle baskısı’ araştırmalarına karşı ‘kopuk’ yazılar yazar oldum.

Bakın esas solcu *Express* dergimiz benim mahalle baskısı medya baskısına karşı yazdığım yazıları nasıl yorumlamış. **Gökhan Özgün, Taraf’taki köşesinden Toprak’ı “cemaat düşmanı”, dahası “özel harpçi” olmakla suçladı.** İsteyenler dönüp bu konu üzerindeki yazılarıma bakabilirler. Özel Harpçiliği bir metafor olarak kullandım. Buna da özellikle çok dikkat ettim. Bu derginin yazarlarının ve editörlerinin bir metaforu, hatta farklı ifadeleri hazmedebilecek bir bünyede olduklarından eminim. O halde hazımsızlık başka bir yerde. Dananın kuyruğunda. Ne de olsa, dananın kuyruğu her zaman, her yerde kopmuyor.

O yazılarda dediğim çok açıktı. 1. Mahalle baskısı, Şerif Mardin'in parlamento dışı güçlerinden yalnızca biridir. Diğer güçler, mesela 'asker', olmadan mercek altına alındığında 'açıklayıcı' değildir. 2. Açıklayıcı olmadığı gibi, hatta bu gündemde bulandırıcı olabilir. 3. Gündemi bulandırmak bir yana, mahalle baskısı 'siyasi iletişim' açısından o kadar kullanışlıdır ki, hiç ummadığınız kişilerin elinde bir Ergenekon silahı haline gelebilir. Bulandırmanın ötesinde, mide bulandırabilir.

Ve Allah'tan Yıldırım Oğur var da, benim 'çirkin, şuursuz, hayasız iddiamın' kanıtını herkese arzetti. Tek elden kurulan Ergenekon sitelerinden birinde, irtica.org'da, 'mahalle baskısı'nın ne kadar kullanışlı bir yere konuşlandığını teşhir etti.

Yıldırım Oğur'un '**e-ergenekon**' adlı yazısının son paragrafı şöyle. **"Sitedeki en ilginç detay ise irtica.org'un ana sayfasında Binnaz Toprak'ın Mahalle Baskısı araştırmasının yer alması. İsterseniz siteden araştırmanın tamamını indirebiliyor, ankete katılıp mahalle baskısı var mı yok mu, diye görüş bildirebiliyorsunuz. Türkiye'de bazı tartışmaların ve araştırmaların çoğunlukla farkında olmadan neye hizmet ettiği ile ilgili yeterince ibret verici bir detaydır bu umarım."**

Kurgu değil hakiki herhangi bir siteye malzeme olsa, yine bir diyeceğim yok. Amenna. Ama Ergenekon'un tekeline düşmüş işte Binnaz Toprak ve mahalle baskısı. Ben buna nedense şaşırmadım.

Tabii esas solcu *Express* dergisi beni 'liberal' olarak lanse ediyor. Haluk Şahin sınıflandırması. Ve şöyle diyor, **"Muhafazakârların feryad ü figanını anladık da, liberallere ne oldu? Tanıl Bora'nın 'dolaylı iktidar sorumluluğu' dediği şey tam da bu herhalde."**

Benim bildiğim, zaten, 'asıl iktidarın', 'hakiki iktidarın' kim olduğunda kopuyor 'dananın kuyruğu'. Birilerinde dolaylı bir iktidar sorumluluğu olduğu doğru da, hangi iktidara, kimin sorumluluğu, o başka. Onu da kuyruk acısı olanlar düşünsün.

Çok umurumda değil ama, illa merak ediyorsanız söyleyeyim, liberal falan değilim. Asıl, 'bırakın birbirlerini yesinler' adlı 'sol' siyasetin Türkiye'deki en 'liberal' tavır olduğunu da, bir gün bir yazıda, benim ifademe açık olana, kendimce izah etmek isterim. Liberal demokrat değil, daniskasından, 'hard core', en düstursuzundan 'liberal' bir tavır olduğunu. Ama acelesi yok, bu izah girişiminin Türkiye'nin en önemli meselesi olduğunu düşünmüyorum.

'Gerçek' siyasi görüşümün ne olduğuna gelince, onu, Türkiye'ye 'asgari ve askersiz bir demokrasi' geldiği gün ifşa edeceğim. Çünkü bu 'gerçek görüşün' bugün meseleyle münasebetsiz, benim için, şahsi bir süs, ya da olsa olsa bir 'ilham' kaynağı olduğunu düşünüyorum. Hatta size bir de söz veriyorum, 'o gün' siyaset yazmayı bırakacağım. Yani benim gibi bir 'kopuktan' kurtulacaksınız. Tabii, ciğerlerim daha evvel iflas etmezse.

Zaten tek derdim, '**gerçek**' siyasi görüşümün az da olsa '**hakikilik**' kazanacağı bir Türkiye'ye bir an önce kavuşmak. Buna uğraşıyorum. Bunun için ciğerimi tüketiyorum. Biliyorum birileri için bu fazla basit, fazla sıradan. Şık değil.

Ama ben mesela, artık 'Rock and Roll'la idare edemiyorum. Zaten yaşlandım, epeydir her müziğin klasiğinden başka bir şey dinleyemiyorum. Acaba bu beni liberal üzerine bir de muhafazakâr yapar mı?.. Siz karar verin. Buyurun buna da siz hükmedin. Ya da mesela, Haluk Şahin'e bir danışiverin.

'Hicap'tan 'hakikat'e

Gökhan Özgün 12.02.2009

Bir 'muhafazakâr kuşatma' teranesidir almış başını gidiyor. Sanki 100 yıldır bizi kuşatan muhafazakârlık değil de, aydınlıktı.

Karım, çocuğumuz doğduktan sonra, bu topraklarda 'çocuklu' bir kadın olmanın bir garip faydasını fark etti. Bir gün bana şöyle dedi. Çocukla dışarıda gezdiğimde öyle özgür, öyle rahat hissediyorum ki kendimi, anlatamam. Herkesle hesapsız ilişki kurabiliyorum. En maço tiplerin aniden bacası oluyorum. Çocuk, karımın bu memleketteki 'hicap' ihtiyacını karşıladı. Çocuk karımın kadınlığını örttü. Onun tesettürü oldu. Ve o da, bu memlekette 24 saat mesai yapmaktan yorulmuş kadınlığını nihayet dinlendirebildi. Bu memlekette bir süreliğine 'insan' oldu.

'Hicap', bu memlekette dindar bir 'iddia' olmaktan ziyade, aynı zamanda kadının 'insani' bir ihtiyacıdır. Peki, modernlerin modern cumhuriyetim 'hicabı' kadın için bir 'insanlık ihtiyacı' olmaktan çıkardı mı? Buna çabaladı mı? Hayır, tam tersini yaptı. Buna çanak tuttu. Hem de ne çanak tutmak...

Yıl 1983, üç beş üniversite öğrencisi içeri alındık. (O günlerde olan biten vahşetin ortasında ehemmiyetsiz bir vaka) Aramızda bir kaç hanım da var. Kız ya da kadın demek istemiyorum. Çünkü bu fark, 'modern' cumhuriyetimiz için çok önemli. Askerin laik devleti, 'demokrasiden bile daha çok değer verdiği hanımlara' ne yaptı? Üniversite öğrencisi hanımlara bekâret muayenesi yaptı. O muayeneden geçenlerden biri Nilgün'dü. Nilgün üç beş yıl sonra kendini 5. kattan attı. (Aman heveslenmeyin, kör bir neden-sonuç ilişkisi kurmuyorum.)

Nilgün, kendi deyimiyle 'hayatın arka bahçesini' görmüş biriydi. O arka bahçede, kendi çok farklı 'gerçeğini' burada bir 'hakikate' çeviremeyeceğini, varlığını bir 'varoluşa' dönüştüremeyeceğini hissetmişti. Kendine son verdi.

Halbuki, 'muhafazakâr kuşatma' altındaki devlette kadınlara bekâret muayenesi yapılmıyor. Ayrıca çocuğuma nüfus cüzdanı çıkarırken, 'din hanesini boş bırakın' dediğimde, nüfus memuru kafasını kaldırmadan dediğimi aynen yapıyor. 'Muhafazakâr kuşatma' altında değil, 'laik kuşatma' altındayken, bunlar hâşâ mümkün değildi.

Türkiye'nin birtakım 'gerçekleri' var, ama bunlar bir türlü birer 'hakikate' dönüşmüyor. Bırakın Türkiye hakikatini yaşasın, dindarlaşırsa dindarlaşsın. Önce bir kendini tanınsın. Ama bunu demokrat bir anayasa ve hukukla yapsın. Ama birileri önce, insani bir hukuka engel oluyor. Sonra koparıyor yaygarayı.

Türkiye Cumhuriyeti eve hapsedilmiş bir genç kız gibi. Kapıdan dışarı adımını atsa, sanki cumhuriyetin bekâreti bozulacak. 1923 bitecek, yıl 1924 olacak. (Ya da cumhuriyetin bakire olmadığı, tecavüze uğramış olduğu ortaya çıkacak.)

Dindar muhafazakâr kesim, bir sürü nedenle, cumhuriyet denen müzmin bakire kızın en azından dışarıya çıkmasına, muhalebiciye kadar gitmesine, müşahede altında da olsa, kendine bir kismet aramasına izin veriyor. Sözde modern kesim, cumhuriyet denen kızın burnunu camdan uzatmasına izin vermiyor. 'Muhafazakâr kuşatma' diyor, 'Yeni Osmanlı' diyor.

İnsan bu kadar da aptal yerine konmaz ki. Dindarlar muhafazakârsa, onun muhalefeti, taştan muhafazakâr. Ve böylece, kendisinden 100 kez daha derin muhafazakâr bir muhalefetle, AKP, içeride ve dışarıda, tabuları yıkıyor, neredeyse bir 'devrimci' mertebesine yükseliyor.

Bu memlekette 'gerçekler' bir türlü bir 'hakikate' dönüşemiyor. Varlıklar kendine bir varoluş zemini bulamıyor. Dindar muhafazakârlık hakikileşemiyor. Çünkü hakikileştiği anda, kıyamet kopuyor. Hakikileşse ne menem bir muhafazakârlık olduğunu anlayacağız, ama hakikileşmeden durdurulduğu için, hiçbir zaman anlayamıyoruz. AKP'yi tanıyarak, görerek, dokunarak inceleme hakkımız bile yok. Cumhuriyeti AKP'yle muhallebicide buluşturma hakkımız bile yok. Cumhuriyet beşikten kertilmiş.

Mesela 'dinsizlik', dinsizlik bir 'gerçek' de, bakalım bu memlekette bir hakikat mi? Asla değil. Ben dinsizim. Ama dinsizliğim tamamıyla bir süs. Öldüğüm gün, tabii ki Müslüman töreniyle toprağa verileceğim. İmam duamı okurken, askerleri, şehitleri ve özellikle Atatürk'ü duaya katmazsa, cenazemdeki bir şık Latife, imamla kavga edecek, olay çıkaracak mezarımın başında. Maalesef böyle bir cenazeye şahit oldum. Her cenaze bir Müslüman cenazesi, aynı zamanda da Atatürk'ün cenazesi. Ben de böylece 'gerçekte dinsiz', 'hakikatte hiçbir şey' oluyorum. Yok oluyorum.

Bir krematoryum açma izni verdi mi 'modern' laiklerimiz? Hayır vermedi. Atatürk zamanında açılan krematoryum kapandıktan sonra, bir daha bu izin verilmedi.

Laiklerimiz bu izni niye 50 yıldır vermedi? Dikkat dikkat! Müslümanlara yaranmak, yalakalık etmek için. Dindar Müslümanlar, laik efendilerin, monşerlerin verdiği manevi rüşvetle, bahşişle idare etti bugüne kadar. Dindarı kapıkulu edip bahşişle bağlamanın adı da, 'Canım, Müslümanın Türkiye'de neyi eksik?' oluyor.

Dindar Müslüman dedi ki, verdiğiniz siyasi rüşvete, manevi bahşişe teşekkür ederiz, biraz da onlar sayesinde ayakta kaldık. Ama artık devletin bize verdiği manevi bahşişle yaşamak istemiyoruz. Maddi, manevi, siyasi hayatımızı artık kendimiz kazanabiliriz. Olan biten budur.

Laik Latife 'hakiki' bir Batı'lı kadın olmaya çalışıyor. Olamıyor. Mümkün değil. Laik bekâret testinden geçiyor. Solcu 'hakikati', dışarıda, hayatta aramaktan vazgeçmiş. Ruhen hastalanmış. Tamamıyla içine kapanmış. Hakikati tamamıyla kendi içinde arıyor. Bu yüzden kendi kendini tek hücrelerine kadar bölüyor. Herkes birbirine, sen 'hakiki solcu' değilsin, diyor.

'Ve yokluklar Türk varlığına armağan oluyor.' Kadın yok. Sol yok. Dinsiz yok. Dindar yok. Ermeni yok. Kürt yok. Yokoğlu yok. Hiçbiri, bir hakikate dönüşemiyor.

Benim siyasetim, öncelikle 'gerçekleri' birer 'hakikate' dönüştürme siyasetidir. Bunun zeminini oluşturma siyasetidir. Türkiye'nin hastalığı, kendini idrak edememiş dindar muhafazakârlık değildir. Hastalık, kendini ta dibine kadar, ölçüsüzce, şımarıkça idrak etmiş, derin, donuk, laik, faşizan muhafazakârlıktır. Ve onun 'silahlı kuvvetleri'dir.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Demokratın militanı olur mu?

Gökhan Özgün 14.02.2009

Yıldıray Oğur bir yazı yazdı. Ardından, onun üzerine, Ahmet Altan yazdı. Demokratın militanı olur mu? Bu çok önemli mesele üzerine benim de söylemek istediklerim var.

Benim için bu meselenin izahı, iki sene öncesine dönmeden mümkün değil. Çünkü benim demokratlığım, Anayasa Mahkemesi'nin AKP'ye açtığı davayla 'dananın kuyruğundan' koptu.

Bir savcı 'bir genç kız anket defteri' kıvamında bir iddianame hazırlamış. Olamaz mı? Olur. Burada birilerinin her aklından, her içinden geçen, her gördüğü rüya bir iddianamedir. Amenna.

Ama sonra bir baktık ki, Anayasa Mahkemesi raportörü Osman Can'ın 'can havliyle' hazırladığı, aman bu iddianameyi kabul etmeyin raporuna rağmen, iddianame Anayasa Mahkemesi tarafından büyük 'tezahüratla' kabul gördü. Üzerine, dikkatinizi çekerim, AKP mahkûm edildi. Kapatılmadı, ama mahkûm edildi. İşte o anda hukuk bitti.

Tıpkı, Hrant Dink'in, 'bilirkişi' görüşüne rağmen, adı 'hukuk' olan Türklüğe hakaret maçıını, 4-3 kaybederek, önce resmen mahkûm edilip sonra cezasının sokakta infaz edilmesi gibi.

Yine unutmayın, şu anda Hrant Dink, hakiki bir 'hiç' yüzünden 'Türk Hukuku' tarafından mahkûm edilmiş bir insandır. Tıpkı AKP gibi. Çok garip bir kader birliği. Farkı, AKP'nin infazının gerçekleşmemesi.

Şu anda Ergenekon pozisyonunda serbest oynayan medya, o zamanlar kapatma davasını hazmedemeyenlere karşı 'hukukun üstünlüğü'nü savunuyordu. Ben ve benim gibiler ise 'can çekişen hukukun 'alenen' bittiğini'.

Bir demokrat 'hukukun üstünlüğünü' kabul eder mi? Bu sorunun cevabı bir sorudur. 'Hangi hukukun üstünlüğü' sorusudur. Demokrat, demokrat bir hukukun üstünlüğünü kabul eder. Bu da şu demektir. Demokrat, demokrat bir hukukun mahkûm ettiğini vicdanen de mahkûm eder.

Bir 'demokrat', bir kraliyet hukukunun üstünlüğünü kabul eder mi? Hayır etmez. Ederse, demokrat olmaz. Kraliyet hukukunun mahkûm ettiğini, bir demokrat, vicdanen mahkûm eder, ya da etmeyebilir. Vicdanen mahkûm edip etmeme tamamıyla kendi seçimine kalmıştır.

Militan, 'milita'dan gelir, yani savaştan ve askerden. Bir demokratın 'militan' olmaması, yani 'sivil' olması için, 'kanunlara saygılı' olması, ya da daha doğrusu, 'kanunları tanınması' yeterlidir. Hukuk ve kanun aynı şey değildir. Hukuk ortak bir bünyenin, yani bir 'constitution'un mahsulüdür. Kanunlar ise Hammurabi'den beri vardır, ve gayet keyfi olabilirler. Kanunun amacı 'adalet' değil, düzendir. Düzeni sağlamak, tesis etmektir.

Daha sonra Ergenekon meselesi patlayınca, bu kez, Ergenekon avukatları hemen 'yakalayiverdi' demokratları.

Hani bu ülkede 'hukuk' yoktu, dediler. Sıra Ergenekon'a gelince, şimdi siz savunmuyor musunuz 'hukukun üstünlüğünü'. Yerden göğe kadar haklıydılar. İlk ve son defa haklıydılar. Fena halde haklıydılar.

Ben bir yazıda onların 'haklarını' teslim ettim. Ve Ergenekon soruşturmasının bir 'hukuk devletinde' yürütülmediğini kabul ettim. Zaten 'vicdan' meselesine takılgıım bundandır. Yoksa 'yüce bir hümanist' oluşumdan değil. Ergenekon davası bir 'hukuk devletinin' yürüttüğü bir dava değildir. 'Vicdanlara', tam da bu

yüzden, çok ama çok fazla iş düşmektedir. Fazla mesai yapan vicdanlar, bu yüzden bitkin düşmektedir. Demokrat bir hukuk, vicdanların üzerinden iş yükü alır. Öncelikle bu işe yarar.

Zaten benim anlamakta çok ama çok güçlük çektiğim bir şey var. Bu anayasayla, bu kanunlarla, Ergenekon'un neresine kadar gidilebilir? Eğer gidilebiliyorsa, bu anayasanın sorunu ne?

Bütün bir 'hukuk' sistemi, zaten bu ve bunun gibi şeylerin üzerine gidilemesin, diye tasarlanmış. Bu yüzden, halkın vicdanının izin verdiği yere kadar gidilebilir. AKP'nin vicdanının izin verdiği yere kadar gidilebilir. Ergenekon medyasının vicdansızlığının izin verdiği yere kadar gidilebilir.

Ama evet, kabul etmek gerekiyor ki, bir iki ucu boklu değnek durumu söz konusu. Ergenekon'un üzerine gidilmeden, yeni demokrat bir anayasa mümkün değil. Yeni demokrat bir anayasa olmadan da, Ergenekon'un tam olarak üzerine gitmek. İşte size Ergenekon kurdunun kapını.

Sonuçta demokrasinin olmadığı bir ülkede de, gazeteciliğin rehberi de, maalesef yine vicdandır, çerçevesi kanunlardır. Olmayan 'demokrasi' ve 'hukuk' değil. Farzedin, zinanın ölümle cezalandırıldığı demokrasiden uzak bir ülkede, bir zina haberi yepyeni bir 'cunta girişiyle' ilgili büyük bir sırrı ortaya çıkarıyor. Ne yapar böyle bir durumda gazeteci? Oturur kara kara düşünür. Vicdanını yer bitirir.

Çünkü demokrasi bizim içimizde değil, dışımızda olması gereken bir şeydir. Yoksa bu mücadele niye? Demokrasinin içimizdeki halinin adına vicdan deniyor. İçimizde müphemleşiyor. Şahsileşiyor. Zaman zaman çaresizleşiyor. Militan demokratlığa tıpkı Ahmet Altan gibi ben de inanmıyorum. Ama demokrasiden nasibini zerre almamış bir bünyede, demokratlığın nasıl 'zorla' militanlaştırıldığını biliyorum, görüyorum ve yaşıyorum.

Çünkü 'milita', yani askerî olan, karşısındakini bir tehdit olarak görüyorsa, karşısındakinin 'askerî', yani 'militan' bir yanı olduğunu düşünmek, buna inanmak, ve herkesi buna inandırmak ister. Demokrat istemese bile, onu militanlaştırır.

Ahmet Altan'ın hassasiyetini çok iyi anlıyorum. Ama Yıldırım Oğur'un vicdanının sıkıştığı noktayı da, ciğerimin ta en orta yerinde hissediyorum.

İkisi de aynı şeye işaret ediyor sonuçta. Hukuk yok bu memlekette, kanunlar var. Bu memlekette hukuk olsaydı, ne Yıldırım Oğur yazdığını yazardı, ne de Ahmet Altan o yazının üzerine yazdığını

Ve evet, maalesef hukukun olmadığı yerde, benim savcım, senin savcın var. Yalan mı? Yok mu? Söyleyin. Var tabii. Bunu bir cumhurbaşkanı, bir başbakan söyleyemez, söylememeli de zaten. Ama ben niye söyleyemeyecekmişim?

Ee ne yapacağız şimdi? Vaz mı geçeceğiz yani her şeyden?

Hukuka kavuşana kadar vicdanlarımızın üstünlüğüyle idare edeceğiz.

Benim kafam başka türlüünü almıyor.

Vicdanı çok şahsi bir hakikat olmaktan çıkarıp toplumsal bir mesele haline getirenler utansın.

Masumiyetin en büyük müzesi

Gökhan Özgün 16.02.2009

Ermenilerden Özür Kampanyası günlerinde yazmak istediğim yazı, 'bu' yazıydı. Yazmadım. Onun yerine, yazılması 'lüzumlu' yazıyı yazdım. Özür dilemek için kendinizi suçlu hissetmenize gerek yok, yazısı yazdım.

Çünkü baktım, kimse masumiyetinden vazgeçmiyor. En iyi niyetli olanlar bile vazgeçmiyor. O günlerde tek derdim, 'bir iki imza daha olsun, imzalar çoğalsın'dı. 'Donmuş tarihimiz, donuk vicdanlarımız biraz olsun geleceğe doğru akmaya başlasın'dı. Yani, itiraf ediyorum, siyaset yaptım.

Siyaset yaptım demek, Türkiye'de yalana, sahtekârlığa, çıkara teveccüh ettim, demeye gelir nedense. Çünkü bu çok tuhaf zihniyette sivil siyaset 'çıkarcıdır', çünkü 'insan' çıkarcıdır. (Hiç çıkarsız siyaset ne demek, benim anlamam imkânsız).

Devlet siyasetinin arkasında ise 'insan' yokmuş gibi görüldüğünden, devletin katlettiği dağ gibi cesetleri yığsanız insanların önüne, devlet 'hep masum'dur. Çünkü devlet, insan değildir. 'Çıkarı' yoktur.

Türkiye'de demokrasinin yokluğunun en büyük sivil delili bu siyaset düşmanlığıdır. Bu aynı zamanda 'hakikat düşmanlığı'dır. Mesela Ermeni Soykırımı, Diaspora olmasa, yalnızca bir gerçek olarak kalacak, hiçbir zaman bir hakikat olmayacaktı. Yani arkasında bir siyaset olmasaydı, yaşayan bir 'tarih' olmayacaktı, bir 'arkeoloji' olarak derinlerde kalacaktı. Yalnızca meraklısının ilgisine mazhar olacaktı. Türkiye'nin karşısında duran hakiki mesele, Ermeni Soykırımı gerçeği değil, Diaspora ve Ermenistan hakikatidir. Gerçekler tek başlarına birer siyasi mesele değildir. Mesele edilebilme kabiliyetleri vardır. Gerçekleri mesele edebilme, hakikileştirme kabiliyetine, ihtiyacına ve iradesine de 'siyaset' denir.

'Arkeolojik' soykırımlar yok mu dünyada? Var. Mesela bilir misiniz, Arjantin ve Uruguay ordularının 19. yüzyılda 'Kızılderili Paraguay'a girip 500.000 erkek nüfusun 450.000'ini tek vuruşta katlettiğini? Bilemezsiniz, benim bilmem de bir tesadüf eseri. Arkasında güçlü bir siyaset olmadığı için de, büyük ihtimalle unutulacak, tarihe gömülecek ve arkeoloji olacak.

Siyasetten bu kadar nefret eden, siyasete bu kadar kuşkuyla, en iyi ihtimalle alaycılıkla bakan bir milletin, en azından bir şeyi kabul etmesi gerekir. Böyle hisseden bir millet için, 'insan', özünde kötüdür. Günahkârdır. Yalancıdır, vesaire. Yoksa siyasete bu kafadan, bu bodoslama nefret niye?

Ama sanırsınız, 'insanın özü'nün iyiliğinden bu kadar kuşku duyan bir millet, kendi iyiliğinden, masumluğundan da kuşku duyar. Ara sıra suçluluk duyar. Hayır duymaz, tam tersine, bu memleket uçsuz bucaksız bir 'masumiyet müzesi'dir. Orhan Pamuk, kendi küçük masumiyet müzesini en büyük masumiyet müzesinin içinde açtı. Siyaseten ironik olan da budur.

Ben Ermenilerden Özür Kampanyası'na 'kendimi suçlu hissettiğim' için imza attım. Ama herkesin masumiyetini tek cümlede selamete kavuşturduğu bu memlekette, kendinizi niye suçlu hissettiğinize dair ciltler doldursanız, nafiyledir, beyhudedir.

Bizim millet niye bir türlü kendini günahkâr hissetmez, suçlu hissetmez?

Doğuştan günahkâr olduğuna inanan Hristiyanı, faşistin daniskası, eline tarih boyunca silah almamış bir milleti, Yahudileri, aniden siyonist yapan her neyse, bize de, kendimizi bir türlü suçlu hissettirmeyen aynı şeydir. Bitmeyen, sonsuz bir mazlumluk duygusu. Masumiyet duygusu.

Hitler'in dünyasında Yahudiler tek zalimdi. Almanlar ise en büyük mazlum. Mussolini İtalyası hakeza öyle. Zavallı İtalyana karşı emperyalist Avrupa. E peki, ya Yahudiler. Görünüşte en anlamlı gerekçe onlarınki. Dünyanın en iyi belgelediği, en acımasız soykırıma maruz kaldılar. Ve o günden sonra, sanki bir yemin ettiler, bir daha kendilerini 'suçlu' hissetmeyeceklerdi. İşte siyonizm, bu 'suçsuzluk yemini'dir. Siyonizm, bir Yahudi İmparatorluğu hayali değildir. Bir daha kendini suçlu hissetmeme yeminidir. Kendini suçlu hissetme 'lüksü' olmadığını düşünme halidir.

Kendini suçlu hissedebilen Yahudi'yle, hissedemeyen Yahudi arasında bu yüzden büyük bir uçurum oluştu. Asla unutmayın, İsrail'e en ağır eleştiriler siyonist olmayan, olamayan Yahudilerden geldi. O kendini suçlu hissedebilen Yahudiler ve kendini suçlu hissedebilen Batılılar olmasaydı, Tayyip Erdoğan'ın siyaseten işi bitikti.

Peki, bize ne oldu da, bu kadar mazlumuz, masumuz? Bizim Kürt'e Ermeni'ye ve hatta Türk'e karşı tavrımızın siyonizmden ne farkı var? Pek bir farkı yok. Eksiği yok, fazlası var. Biz, bu 'masumiyet yeminini' yalnızca 'laik kesimde' değil, Müslüman'da da bol keseden görürüz.

Çünkü devletimiz ve betondan cumhuriyetimiz, hem Müslümanlık hem de faşizan eğitim sistemi üzerinden 'mazlumluk tartışılmaz' bir Türkiye yarattı. Zalim olan Batı'ydı. Zalim olan Hristiyanlık'tı. Zalim olan Yahudilik'ti. Ermenilik'ti. Kürtler'di. Biz, hep ama hep mazlumduk. Masumduk.

Şu anda Avrupa'da faşizanlık, ırkçılık kontrol atındaysa, bunun nedeni 'suçluluk' hissidir. Nesilden nesile aktarılmış 'suçluluk' hissi. Avrupalı kendini Yahudi'ye karşı 'suçlu' hisseder. Hristiyan âleminde hiç tükenmeyen Yahudi düşmanlığı da, diğerlerinin 'suçluluğu' sayesinde kontrol altındadır. İkinci Dünya Savaşı Batı'ya suçluluğu öğretti. Devletler öldürmeye devam etseler bile, en azından sıradan insanlar öldürmekten derin bir hicap duymayı öğrendi.

Sosyal bilimlerin marifetiyle değil de felsefe hakikatiyle siyaset yapabilen Hrant Dink, çok mazlum bir milleti, Ermenileri uyarıyordu. Kanınızı bu 'sonsuz mazlumluk, sonsuz masumluk' pisliğinden temizleyin, diyordu. Yoksa, siz de, bir daha hiçbir zaman, kendinizi 'suçlu' hissedemeyeceksiniz

Ve bu çok önemli insanı, Hrant Dink'i, bu millet mahkûm etti. Bir 'ilahî, mutlak adaletsizlik' örneği sergiledi. Onu, bir hiç, gerçekten bir hiç yüzünden Türklüğe hakaretten mahkûm etti.

Hiçbir şey için kendini suçlu hissedemeyen milletim, en azından dünyanın gözü önünde, medyanın ve o medyayı ayakta tutan hepimizin aleni suç ortaklığıyla gerçekleşen bu 'kırimdan', Hrant Dink ve onun düşüncesinin 'kırimından' dolayı büyük ama çok büyük suçluluk hissedebilirdi. Hissetmedi. En iyi ihtimalle 'suçlamayı' tercih etti.

Siyonistin siyonsitliğini yüzüne vurmak bu dünyada büyük erdem. Ama siyonistten bile beter olmak, Türklüğe takık bir milletin 'parçası' olmak da, insana az da olsa suçluluk hissi verebilmeli.

Yahudi'nin başına gelen vahim felaket çok az milletin başına geldi. Ama bizim başımıza gelen, yani vadesi dolan bir imparatorluğun çöküşü, her imparatorluğun başına geldi.

Bu çöküşten bu raddede 'mutlak mazlumluk, masumluk' çıkarmak, insanı siyonistten beter yapar. Dünyada bugün siyonistliğe en yakın duruş, 'Türk'lük duruşudur. Türk'ün 'masumiyet yemini'dir.

Ne mi yapmak lazım? Geçen akşam bir sohbet esnasında, Ahmet Altan hayatta duyduğum en anlamlı cümlelerden birini nakletti. "Anadolu'da derler ki," dedi, "istediğini söyleyebilen, istediğini söylemeye cesaret eden, istemediğini de duymamış. Duymaya başlamış."

Benim size önerebileceğim bundan ibaret. İstedığınızı, içinizden geçeni söyleyin, korkmayın, sonuna kadar söyleyin, bir bakmışsınız, istemediklerinizi de görmeye, duymaya, hissetmeye başlamışsınız.

Kim bilir, belki de, hem Türk olup hem de 'suçluluk' duymaya başlamışsınız.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Avrupa'ya muhalifle Avrupalı muhalif

Gökhan Özgün 19.02.2009

Davos'taki çıkışın en büyük ehemmiyeti Avrupa'nın ve Batı'nın sınanmasıydı. Ben, Erdoğan'ın Davos çıkışının İsrail devleti ve Gazze katliamıyla hesaplaşmanın çok ötesinde bir anlamı olduğunu düşünüyorum. Türk dış politikasında bir dönüm noktası olduğunu düşünüyorum.

Niye tarih yapmak Tayyip Erdoğan'a nasip oldu? Bu soru, bambaşka bir soru. Memleketimizdeki Beyaz Adam'ın en hazmedemediği soru da zaten bu. Çünkü illa bir tarih yapılacaksa, onu da Beyaz Adam yapmalı.

Memleketimin Beyaz Adam'ı her varaklı çerçeveye taliptir. Bu yüzden Türk'ün büyük filozofu Serdar Turgut bile *Taraf* gazetesini 'temelde' destekler. Öyle der. Dikkatinizi çekerim. 'Temelde' karşı değildir. Arsa spekülasyonu gibi. Temelden ucuza ortak olacaksın binaya, bir bakarsın yarın 'pirim' yapmış, di mi? Ne olur, ne olmaz? Kambersiz düşün olmaz. Ama aynı Serdar Turgut, karşı 'taraf'taki 'orduyu yıpratmayın' binasına da 'temelden' ortaktır. Ee, Beyaz Adam'ın daniskası işini en iyi bilendir, bütün yumurtaları aynı sepete koymaz. Çünkü o, hep yumurta siyasetindendir.

Ama tarih yalnızca geleceğin varlığını kabul edenlere sahnesini açıyor. Geleceği yok sayanlara, tarihi kıyma yapıp günü geldikçe 'yedirmek' üzere 'deep freeze'e atanlara değil. Bu donmuş, son kullanım tarihi geçmiş, zehirli 'tarihi' önüne atıldığı gibi 'yemeyen' ve 'yememek' için nedeni olan herkesin Türkiye'nin 'geleceğinde bir yeri' olacak. İdeolojilerinden bağımsız olarak bir 'yeri' olacak. Bunu 'takdir' etmek lazım.

MHP bile kendini bir 'geleceğe' hazırlıyor. Orhan Miroğlu'nun sözlerine bakılırsa, bir Kürt-Türk iç savaşının önlenmesindeki en önemli aktörlerden biri Devlet Bahçeli'dir. Bu sözlerin Orhan Miroğlu tarafından sarfedilmesinin apayrı bir ehemmiyeti var. Yani, Devlet Bahçeli, bir MHP lideri bile, tarih yapıyor. Yeni bir geleceğin 'kuruluşunda bir rol oynayabiliyor'. Ve Orhan Miroğlu, bu durumu 'tanıyor', 'kabul ediyor'.

Tanımak. Tanıyabilmek. Kabul etmek. Bizim için, Türkler için, çok büyük bir zihniyet devrimidir. Tanımak, bir şeyin varlığını kabul etmektir. Bir şeyin varlığını, hakikatini kabul etmek, nedense bu memlekette en büyük ihanettir. Bir şeyin varlığını, farkını, hakikatini kabul etmek, onu sonuna kadar desteklemek, ona teslim olmak olarak telakki edilir bu garip topraklarda.

Bu yüzden, tek muhalefet şekli vardır. Yok saymak. Ya da, en iyi ihtimalle ehemmiyetsizleştirmek. AKP'yi kömür rüşvetiyle seçim kazanan bir partiymiş gibi göstermek, Ergenekon'un bir iç hesaplaşmadan ibaret olduğunu söylemek, vesaire. Bunlar aslında AKP'yi yok saymaktır. Rakibinin bir şişme bebek olduğunu iddia etmektir. Ehemmiyetsizleştirmektir.

İşe ısrarla 'tanımamakla' başlarsanız, varlığı kömürden ibaret, ehemmiyetsiz bir siyasetin aldığı oylara gayet tabii ki 'isyan' edersiniz. Hiç 'yoktan' başınızdadırlar. Hiç 'yoktan' tepenizedirler. Göbeklerini kaşıya kaşıya tepenize çıkmışlardır. Nasıl becerdilerse?..

İşte bu 'altı üstü kömür siyaseti', Davos'ta, Avrupa Birliği'ni ve Batı'yı tarihimizde ilk defa 'siyaseten' sınamıştır. Türkiye'yle Batı arasında dengeli bir siyasi birlik mümkün müdür, değil midir, sınamıştır.

Bugüne kadar Türkiye Batı'yı siyaseten sınamamıştır. Yalnızca kendi hukuki garabetini Batı'ya dayatmıştır. Kabul görmeyince de, Avrupa bizi istemiyor rayına sıçramıştır.

Tayyip Erdoğan'ın tam olarak denediği şudur. Ben sizin dilinizi, sizin insani değer gramerinizle konuştuğum zaman, siyaseten kabul görecektir miyim? Görmeyecek miyim? Bir görelim bakalım.

Davos'tan sonra cezalandırılan bir Türkiye'nin Batı'yla ilişkisi çok yavaşlardı, belki de donardı. Çünkü burada sınanan Batı'ydı. Batı, AKP'nin imtihanını geçti.

Davos çıkışı sayesinde Türkiye, tarihinde ilk defa Avrupa'ya muhalif olmaktan vazgeçti. Avrupalı bir muhalif oldu. Ve Avrupa, bu muhalefeti en azından 'tanıdı'. Bu bir kabuldür.

Türkiye'nin AB siyasetinin en büyük saçmalığı da buydu. Çünkü tabiatıyla AB, içinde Avrupa'ya muhalif bir ülkeyi taşıyamaz, olsa olsa Avrupalı bir muhalifi taşıyabilir.

Davos neden Nasır'lara çekiliyor, anlamak çok mümkün. Çünkü göbeğini kaşıyan adamın akli ve tasavvuru birlerine göre anca Nasır'a erer. Ama iş, bunun tamamıyla aksi yönde cereyan ediyor.

Davos çıkışı, daha ziyade, Avrupa'nın Kürtlere sahip çıkışını andırıyor. Yani bizim 'kutsal işlerimize' karışmayı andırıyor. İsrail, Batı'nın en 'iç', en 'dip', en 'derin' işlerinden biridir.

Davos'ta atılan yazı-turanın bir yüzünde İsrail varsa, diğer yüzünde de Türkiye'nin Kürt siyaseti vardır.

Ortadoğu'da teröre yeni bir tanımlama getirelim diye Amerika'ya çağrı yapan Erdoğan, Hamas'ı 'taniyacak' bu yeni tanımlamanın içine PKK'nın girmesini nasıl engelleyecek?

Bence burada AKP ve başbakan 'yeni anayasa' marifetiyle bu işin içinden çıkmayı planlıyor. Seçim sonrasını bekliyor.

Davos tarihe bir 'artistlik' değil, hakiki bir 'çıkış' olarak geçecekse, bu çıkış, en azından, 'yeni demokratik bir anayasayı' kaçınılmaz kılıyor. En azından...

AKP bugüne kadar, işi demokrasiye getirmeden, 100 yıl öncesinde dondurulup kalmış bir ülkede, rakipsiz 'çağdaşlığı' sayesinde prim yapabildi.

Muasırlığın primi Davos'ta bitti. Sıra sonunda medeniyete geldi. Çünkü Davos'un siyasi kazancı, ancak ve ancak bir medeniyette idrak edilebilir. Medeniyetin olmadığı yerde ise Davos'un bedeli ağır ödenir.

Çağdaşlık arkanızdaki rüzgârdır. İş kolaydır. Medeniyete gelince, medeniyetin 'tek dişi kalmış bir canavar' olduğu bir memlekette yaşıyoruz.

Davos, ya beyhude ve şuursuz bir delikanlılıktır, ya da Batı'ya, medeniyete ve demokrasiye, bilerek, düşünerek ve isteyerek koskoca bir çipa atmaktır. Göreceğiz.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hor görmek ve zor görmek

Gökhan Özgün 21.02.2009

Bakıyorum bazen televizyona, bakar bakmaz görmeye başlıyorum olan biteni. Bakar bakmaz olan bitenin görüldüğü durumlar, ağır, çok ağır durumlardır. Savaş gibi. Katliam gibi. Darbe gibi.

Bakarken içim kıyılıyor sanki. Kelimeler anlamını kaybediyor. Ve hemen kalkıp sesini kısıyorum televizyonun. Bir çift göz oluyorum. Ve yalnızca vücut dilini seyretmeye başlıyorum. O zaman her şey daha da iyi görünüyor. Hiçbir kuşkuya mahal bırakmıyor.

Denk geldiğim bir tartışma programında oluyor yukarıda anlattıklarım. Adı gerçekten lazım değil, Türk Patent Enstitüsü'ne kendini 'sol'dan tescilletmiş bir hanım ağa, bir yazar kendisi aynı zamanda, karşısına almış bir iki 'Müslümanı', program yapıyor. Demokrasi 'yapıyor' akli sıra.

Sanırsınız, bir merakı var, tanımaya çalışıyor karşısındakini. Sanırsınız, soru soruyor. Hayır, soru falan sormuyor. Sorguya çekiyor. Alenen sorguya çekiyor. Kelimelerinin dizilişiyle sorguya çekiyor. 'Müslümanın' ağzından çıkan nedense 'yasak' kelimeleri yakalayarak sorguya çekiyor.

Anladım ya da anlamadım ifadesi hiç belirmiyor yüzünde. Göz yuvalarının bir açılıp bir kapanmasında, yakaladım ve yakalayamadım ifadeleri var. O kadar ki, koltukta kaykılışı bir 'lady'nin sürek avında eyerin üzerine yan gelip oturmasını andırıyor. Elindeki seyis kırbacı sanırım bir bana görünüyor. Ama kırbacın histerik şaklamalarını duymamak mümkün değil. Hanım ağa, bazen 'Müslüman avı'nın izini kaybediyor. O anda yüzünde şaşkın bir arayış beliriyor. Aniden karşısındaki 'misafirin' gözlerinin içine boş boş bakmaya başlıyor. Sanki onun içinden geçip gözleriyle ufku tarıyor.

Sonra bir bakıyorsunuz, bir seğirmeyi andıran, ani, küçük bir gülümseme beliriyor hanım ağanın yüzünde. Hanım ağa yine sürmüş avının izini. 'Pis' kelimelerin ardında bıraktığı kokudan bulmuş yine 'Müslümanın' izini.

İşte o anda hanım ağa, eğitimli köpeksi kinayeli şiddetini salıyor 'Müslümanın' üzerine. Yakalayveriyor onu paçasından. Sonrası insafına kalmış.

Bütün bunlar olurken Müslüman misafir ise, ifadesiyle sanki 'temize' çıkarmaya çalışıyor kendini. Bu 'Müslümanın' yerinde ben olsaydım, büyük olay çıkardı. Ola ki büyük olay çıkaramazsam, sinersem, hayatım boyunca zihnimde o oturumu tekrar tekrar yaşadım. Buna 'zamana hapsolmak' diyor bir Amerikalı psikolog. Yapmanız gereken çok önemli bir şeyi yapamadığınız, vermeniz gereken çok hayati, haklı bir tepkiyi veremediğiniz o meşum anı, zihninizde tekrar tekrar yaşamak. Ölene kadar yaşamak. O ana hapsolmak. O anın içinde kavrulmak.

Böyle bir memlekette ne olur, ne biter, bilir misiniz? Dil, yavaş yavaş çürür, anlamlar ve referanslar karışır, en fenası, nüans kaybolur. Dil öyle bir hale gelir ki, bir türlü kendinizi ifade etmeye yetmez, olsa olsa, sizin 'ifadenizi almaya' yarayan bir alete dönüşür.

Kendinizi ifade etme dilinden, ağa babalara, ağa ablalara ifade verme diline geçersiniz sessiz sedasız. Kendinizi ifade etmek istesenez bile, iyice azalmış, ya da artık içi boşalmış kelimeler buna izin vermez.

Güzelim 'takdir' kelimesi, işte bu ifadesizlik soygununa uğramış kelimelerden yalnızca biridir. Bizde 'takdir'in tek bir anlamı üzerinde durulmuştur. Takdirname, liyakat anlamı üzerinde. Askerî anlamı üzerinde yani.

'Takdir'le 'tekdir' zihinlerde ve ruhlarda birbirine çok yakın, kol mesafesinde tutulmuştur. Takdir gelen yerden tekdir gelir, boşuna demeyiz. Buralarda 'takdir'den korkulmalıdır. Çünkü bu iklimde takdir, daha sonra mutlaka gelecek tekdirin önden verilmiş bahşışıdır.

Halbuki 'takdir'in daha derin, daha felsefi, daha sivil bir anlamı daha vardır. 'Apaçık, aleni olanı görmek' anlamına gelir. Tanımak anlamına gelir. Varlığını, cüssesini, ehemmiyetini kabul anlamına gelir. "Takdir edersiniz ki, DTP'yi yok saymakla bir yere varılmaz", "Takdir edersiniz ki, AKP sivil ve legal bir siyasettir" cümlelerinde olduğu gibi.

Takdir edilen şey, siz gözlerinizi kaçırırsanız da, görmek istemeseniz de, bir türlü yok olmayandır. Hakikatler, siyasi hakikatler, insani hakikatler, takdir edilir. Siyasi hakikatler sorguya çekilmez, onlara soru sorulur. Siyasi hakikatlerin ifadeleri alınmaz, onlara kendilerini ifade etme hakkı tanınır.

İşte tam da bu yukarıdaki takdirde, takdirin zıt anlamı, tekdir değil, inkârdır.

İnkâr dilimizde yaygın olarak kullanılan ve bilinen bir kelimedir. Çevirip yoldan inkâr kelimesinin zıt anlamını sorun birine, boş boş bakarlar. Apışıp kalırlar. Çünkü inkârın zıddı, dimağımızdan bir garip muammayla kaybolmuştur. İnkârın zıddı, ya ikrardır ya da takdir. Biri şahsi olanı kabuldür, diğeri aleni olanı kabul.

Nerede kaybolmuştur bu kelimeler? Hor gördüğümüz yerde kaybolmuştur. Kör olduğumuz, zor gördüğümüz yerde kaybolmuştur.

Düşünce ağızda oluşur. Dili kaybolanın felsefesi de kaybolur. Felsefesi kaybolanın da, ahlakı.

Her şeyi 'Millî Eğitim'e havale etmeyin diye söylüyorum. Millî Eğitim gölge etmesin yeter. Ağzı dili olan, ağzı zorla diline dolanmayan millet, eninde sonunda, ahlakını da, felsefesini de, kendi kendine bulur.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bulaşıcı sağlık

Gökhan Özgün 26.02.2009

Demokrasiyi getir, kurtul. Demokrasiden en iyi ihtimalle bunu anlayan bir memleketiz. Bir antibiyotik sanki demokrasi. Demokrasi talep eden herkes de bir mikrop.

Şimdi bununla boğuşacağız. Demokrasi geldikçe, kurtulmuyoruz. Ateş yükseliyor. Eyvah yoksa TRT Şeş bizi Kürtlerden kurtarmayacak mı? Tam tersine, Kürtleri siyaset yapmaya zorlayacak. Kürtleri siyasete musallat edecek.

Kürtleri direnirken gördünüz. Tahammül ederken gördünüz. Hiç Kürtleri siyaset yaparken gördünüz mü uzun süredir? Artık göreceksiniz, sakın şaşırmayın.

Geçen gün itibarıyla Kürtler siyaset sahnesine çıktı. Çok da iyi ettiler. Gerçeklerini, anadillerini bir 'hakikate' çevirdiler. Kendilerini ifade ettiler. Daha evvel de denemişlerdi ve fakat bu 'hakikat' içeri atılmıştı. 10 sene yemişti.

Zamanlamaları bu kez o kadar iyiydi ki, buna bir 'gösteri' olarak kaldı demek, mümkün değil. Siyasetin daniskasını yaptılar.

Nihayet Türkiye'de demokrasi 'el artırmaya' başladı. Son bir kaç senedir, AKP 'mucizesi' ilk defa karşısında bir 'demokrat' çıkış gördü. Nihayet AKP sınandı. Eli yakaladığı yerden artıran bir muhalefet gördü.

Türkiye'deki 'sosyal demokrat', demokrat olsaydı, eli artırırdı. AKP'nin 'muhafazakârlığını' ortaya çıkarırdı. Ne yaptılar? AKP'nin 'çağdaşlığını' ortaya çıkardılar. Ve kendi sefaletlerinin altını çizdiler. Bu da AKP'nin 'muhafazakârlığını' neredeyse müphem bir 'varsayım' olmaya mahkûm etti.

Hakikatler değil, 'gerçekler' üzerinden çarpışmayı tercih eden bir 'sol' düşünce de, kendi 'sol' gerçeğiyle, AKP'nin 'muhafazakâr' gerçeğini çarpıttı. Gerçekleri bir hakikat haline gelmeden birbirine kırdırırsanız, ortaya çıkan tartışma bir garip metafizik itişmeye, bir garip niyet atışmasına, çatışmasına dönüşür.

Şu anda olan biten de, hâlâ 'çok bir şey' değil. Sadece siyasetin önü açıldı. Siyaset yapılmaya başlandı. Çünkü yalnızca demokrasinin değil, siyasetin de berisinde bir toplumda yaşıyoruz. Krallıklar bile, bizim cumhuriyetimizden daha açıktır siyasete.

Türkiye'de bir kesim, ki onlara otoriter, faşizan, cuntacı ne dersiniz deyin, demokrasiden korkarlar. Ama iç mantıkları daha kuvvetlidir. Çünkü bilirler ki, demokrasinin ucu belirmeye başladığında, siyaset yapılmaya başlanacak. Ve hakiki siyaset de, çok tehlikeli bir şeydir bunlara göre. Ama bunların bir erdemi vardır. Açıklık. Bunlar hiç olmazsa kendilerini gizleyemezler.

Bir de kâğıt üzerinde 'demokrasi' yanlısı bir kesim vardır. Bunlar ise demokrasiyi bir ilaç gibi görürler. Bunlara

göre 'demokrasi' gelince, sanki siyaset temelli bitecektir. Ya da, epey uzun bir süreliğine tehir edilecektir. Ve siyaset düşmanı memleketim, hidayete ve huzura erecektir. Hem de en medeni şekilde. En 'şık' şekilde.

Buyurun işte size TRT Şeş, daha ne istiyorsunuz? Burada bitirin siyaseti. Başlamadan bitirin.

Asker, siyasetin burada bitmeyeceğini, tam da burada başlayacağını bilen, ve bunu hâşâ istemeyen bir kesimdir. Ama askerin akıl hocası, kendine 'makul', kendine 'demokrat' bir kesime göre.... Üniversitede türban artı TRT Şeş, eşittir sükûnet. Az biraz 'demokrasi', bunlar için bir susturucudur. Devletin namlusunun susturucusu. Susturmuyor, konuşturuyorsa, bir yanlış vardır.

Ahmet Türk, işin ilginç, ilk defa ülke çapında siyaset yaptı. Kürtçe konuşarak yapılacak en Türkçe siyaseti yaptı. Burada Ahmet Türk'ün muhatabının yalnızca Kürtler olduğunu düşünmek kadar abes bir şey yoktur. Böyle düşünmek, siyaset düşmanlığıdır. İfade düşmanlığıdır. Ahmet Türk'ün Kürtçe konuşurken hedefi bütün Türkiye'ydı. Kürtçe konuştu, ama, ve tam da bu sayede, herkes ne dediğini gayet iyi anladı. Zaten Kürtçe değil, Türkçe konuşsaydı, kimse, ne Türk ne Kürt, hiçbir şey anlamayacaktı.

Düşünce özgürlüğüyle ifade özgürlüğü arasındaki en temel, en keskin farklardan biri zaten budur. Bir düşünce binbir şekilde, binbir dilde aktarılabilir. Ama ifadenin az mecrası vardır. Hele hele, iyi ve etkili ifadenin çoğunlukla tek bir mecrası vardır. Tek bir çıkışı vardır. (Davos çıkışı gibi.)

İfade iyiye, mutlaka bedel öder. Tayyip Erdoğan Batı'nın 60 yıllık 'İsrail huzurunu' kaçırabiliyorsa, Güneydoğu'da nutkuna Kürtçe cümleler sıkıştırabiliyorsa, ifadenin bütün imkânlarından yararlanabiliyorsa. Bir bakmışsınız, başka birileri de ifadenin imkânlarından faydalaniyor.

Demokrasinin en bulaşıcı yanı budur. İfade özgürlüğü bulaşıcı sağlık gibidir. Çünkü ifade özgürlüğünün tabii bir bedeli vardır. Özgürlüğünüzü kullanırken bir başkasının özgürlüğünün bedelini ödemeye başlarsınız.

İfadeye ceza gelmezse, ifade içeri tıklmazsa, tabiatıyla ödediği bedel sayesinde, dengesini sağlar. İşin sihri buradadır. Bulaşıcı sağlık buradadır. Özgür ifadenin demokrasiyi 'mecbur' ve 'kaçınılmaz' kılışı, ona ivme kazandırışı bundandır.

Özgür ifadenin tabiatıyla teveccüh ettiği yoldur demokrasi. Yoksa, bir 'erme', bir nevi modern 'hidayete erme' hali değildir. Öyle olsaydı, yanmıştık.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Muhafazakâr korku, faşizan korku ve AKP

Gökhan Özgün 28.02.2009

Birini takiyecilikle suçlamak bedeli çok yüksek bir siyasettir. Akli başında olan, takiyeci lafını ağzına almadan dokuz kere yutkunur. Çünkü siyaseten çok büyük bir kumardır bu.

Bugüne kadar her siyasi kumarı askerin vesayetiyle, askerin fişleriyle oynayanlar, bedel nedir bilmezler. Ama şimdi öğrenecekler. Şimdi ödeyecekler. Fena halde ödeyecekler. Bundan sonra Baykal'ın partinin başında

kaldığı her dakika, CHP'nin geriye sayımıdır.

Takiyeci diye suçlanan, meseleyi biraz olsun akıllıca yönetirse, çok büyük prim yapar. Çünkü 'takiye' mutlak bir suçlamadır. Az takiyeci çok takiyeci olmaz. Adam takiyeci olmadığını gösterirse, bunu hissettirecek zamanı olursa, bir bakmışsınız, siyaseten sınıf atlamış. Mücadeleyi, mevhumla 'tam' muhalefetten kazanarak imajına imaj katmış.

Memleket elden gidiyor. Cumhuriyet elden gidiyor. Bir gün bu korku dumanı bir sis gibi aniden dağılıverir. Ve her şey, her zamankinden daha bir berraklaşır, daha bir parlaklaşır. Öyle ki, sanki cisme cisim, dahası, sanki isme isim katılmıştır. Manzarada renkler 'gerçek üstü' bir hale dönmüştür.

Bir bakmışsın, CHP'ye verdiğin her oyla AKP'yi, hatta MHP'yi parlatmışsın. Çünkü oy vermemişsin de, sanki ruhunu ucuza bozdurup 'kırmızıya' basmışsın. Kumar oynamışsın.

Sen Baykal, öyle şehvetli bir kontrast ayarı yaptın ki Türkiye'ye, kendini ve siyasetini kısa sürede öyle bir karanlığa gömdün ki, makinenin kontrast kulpunu kopardın. Şimdi bakalım nasıl 'ayarlayacaksın', nasıl döneceksin tabii renklere?

İş öyle bir noktaya geldi ki, demokraside eli iyice artırmayan, bu 'gerçek üstü' kontrast ayarını bozamaz artık. Allaha Ahmet Türk eli artırdı da, biraz olsun döküldü AKP'nin simleri. İlk kez 'muhafazakârlıkları' 'toptan' ortalığa saçıldı. Kendi kendileriyle burun buruna geldiler.

Şöyle bir 'söylem' dökülürdü hemen AKP'nin ağzından. Güneydoğu'da 'Büyük Dönüşümü' biz yapacağız. AKP yapacak. Bir AKP biliyor ne yaptığını. Türkiye'nin bütün 'hassas' dengelerine bir AKP vakıf. AKP çok 'ince' bir yolda yürüyor. Bu yolun tam ne kadar 'uzun' olduğunu da AKP biliyor. Bu yolun bütün gizli 'tehlikelerini' de AKP biliyor. Yetişkin AKP, çocuk Türkiye. Olgun AKP, maceracı Türkiye. Türkiye'nin derin karanlığında akıl ermez 'ince' siyasetin tek rehberidir AKP.

İşte bu terane, çok iyi bildiğimiz bir teranedir. Evet, bu faşizan korku siyaseti değildir. Ama daniskasından muhafazakâr korku siyasetidir. Bu korku siyasetine çok dikkat. Çünkü bu muhafazakâr korku siyasetinin bir dokunuşta faşizan korku siyasetine çevrilmesi işten bile değildir.

Yani, 'Yapmayın arkadaşlar, canavarı (askeri, milliyetçiyi) uyandırmayın, parmaklarınızın ucuna basın, ben size karanlıkta yol gösteririm, rehberiniz ben olurum'un bir anda 'provokatörler', 'bölücüler', 'teröristler' siyasetine dönmesi an meselesidir. Ve dönüverdi de zaten.

'Makul' görünen muhafazakâr korku siyasetinin en büyük numarası budur. Rakibinin gücünü kontrol ederken 'muhafazakârlıkla' yetinmesi, rakibinin gücünü kontrol edemediği anda hayâsızca faşizanlaşması.

Laikler de bunu yapmadı mı yıllardır? Rakibini kontrol ederken tatlı muhafazakâr, damardan bir korku siyaseti. Baktı kontrol kaçtı, ver korkuyu, ver en babasından en faşizan korkuyu. Yık ortalığı. Zaten, muhafazakâr korku faşizan korkudan farklı gözükse bile, iki korkunun da grameri aynıdır. Makamı aynıdır. Yorumu, tonu farklıdır.

Ve unutmayın, AKP Kürt bölgesinde çok 'daha' iktidardır. Oraya girebilen tek 'Türk' siyasetinin onlar olduğu düşünülürse, orada devletin 'tek çocuğudur' AKP.

Ve Ahmet Türk'ün Kürtçe çıkışından sonra 'devletin gurbetteki tek çocuğu' AKP, kötü kokular salmaya başladı. Bu kez münferit değil, toptan kötü kokular.

Güneydoğu'da 'tek yol, devletin makul bulduğu tek yol, AKP'dir' siyaseti yapılmaya başlanıyor, dikkat. Bu çok tehlikeli bir siyasettir.

Muhafazakârlığı, ya da 'muhafazakâr, hantal bir dönüşümü' diyelim, yegane 'sağ salim yol' olarak gösterdiğinizde, faşizanlığa en kestirmeden giden yolu da işaret etmiş olursunuz.

Muhafazakârlık, bir 'mecburiyet' değil, bir 'tercih' olarak sunulduğunda demokratiktir. Zaten 'muhafazakâr demokratlık' denen de budur. Muhafazakârlığı bir 'hayat kurtarma operasyonu' değil, bir 'tercih' olarak sunabilme erdemi.

AKP'nin Güneydoğu'da yaptıkları 'önemli açılımlar' gibi gözükse bile, tutturduğu iktidar söyleminin korku makamı CHP'yi andırmaya başladı. Şimdilik bir iki perde alçaktan, ama aynı terane.

Bunun sonunda ne mi olur? CHP'nin başına ne geldiyse, ve daha neler geleceksen, onların teker teker hepsi AKP'nin başına Güneydoğu'da gelir.

Ve CHP, Türkiye'ye ne kadar vakit kaybettirdi, patinaj yaptırdıysa, AKP de Güneydoğu'ya ve dolayısıyla Türkiye'ye o kadar vakit kaybettirir.

AKP DTP'ye şöyle bir cevap da verebilirdi. Meclis'te Kürtçe konuştunuz. Bunu hiç mi hiç tasvip etmiyoruz, hatta protesto ediyoruz ama, bu tamamıyla sizin bileceğiniz bir şey. Lakin unutmayın, 10 yıl evvel konuşamıyordunuz. Bakın şimdi Kürtçe konuşmak, bir şey değil. Bunun için bize teşekkür etseniz de, 'bir şey değil'. Bize teşekkür etmesiniz de, 'bir şey değil'.

Ne kaybederdi böyle 'normal' siyasi bir çıkışla AKP? Bunu gerçekten merak ediyorum. Ve adım gibi biliyorum ki, bu siyasete gelecekler. Ama, tabii Türkiye'yi bir 5-10 yıl, bir başka telden 'korkuyla' süründürdükten sonra.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Eyvah, Fatih Altaylı!

Gökhan Özgün 02.03.2009

Dün, aynı pişkinlik, aynı şişkinlik, şerit değiştirdi ve 'değişik' bir zeminde gaza bastı. Bu pişkinliğin adı Fatih Altaylı.

Atom bombasından bile sağ çıkacak genlere sahip Fatih Altaylı, *Haber Türk*'teki ilk yazısına, "**Bugün benim için 2 Nisan 2007. Neden mi? Anlatayım**" diye başlıyor.

Fatih Altaylı hakikatinin *Haber Türk*'ün köşesinden tekrar 'sırıtmaya' başladığı bugün, benim için 19 Ocak 2007'dir. Hrant Dink'in öldürüldüğü gündür. Neden mi? Ben de anlatayım. Madem Fatih Altaylı utanmıyor, pişiriyor, şişiriyor, anlatıyor. Ben de anlatayım. Bana olanı, olduğu gibi anlatayım,

Sonuçta tarihi teker teker yaşarız, yaşadığımızı kendimize saklarsak, kendimizden bile saklarsak, tarihin bedelini, tarihi tekrar tekrar yaşayarak, hep birlikte öderiz.

Benim için Hrant Dink'in öldürüldüğü gün, içinden çıkılmaz bir gündür. İçine hapsediğim bir gündür. İçine her gün savrulduğum, içinde çaresizlikten kavrulduğum gündür. 'Büyük Çaresizlik' günüdür. Benim çok şahsi tarihimde bu çaresizlik, ne Ogün Samast'ın eseridir, ne de Ergenekon'un. Bizzat Fatih Altaylı'nın eseridir.

Hrant Dink cinayetinden bir kafenin önünden geçerken haberdar oldum. Kafede herkes televizyonun önüne mihlanmıştı. Herkes ayaktaydı. Büyük acı bünyelere zerk edilirken, sanki herkes 'askerî' bir tahammül gösterisine girmişti. Sanki herkes talimli terbiyeliydi. Kafeye muhteşem bir donukluk ve sessizlik hâkimdi. Ben de ister istemez donukluğa ortak oldum. Sanki acıyı kısa süreliğine kanımın Türk kısmında dondurdum. Ve, spikerin sesi içinde çın çın çınlayan bomboş bir kafayla, bomboş gözlerle, az ilerdeki başka bir kafeye kadar yürüdüm. Bir masaya çöktüm kaldım.

Oturduğum masada tam önümde katlanmış bir *Sabah* gazetesi duruyordu. O günün gazetesi. Hrant Dink'in öldürüldüğü günün gazetesi. Fatih Altaylı'nın 'O gün' için öngördüğü, pırıl pırıl bir Türkiye 'Sabah'ı yani. Boşluğuma boşluk, donukluğuma donukluk katsın diye, katlanmış gazeteyi gayri ihtiyari önüme açtım. Ve ilk sayfayı görür görmez, birden şiddetle ağlamaya başladım. Hem de ne ağlamak. Ciğerlerim gözlerimden fıskırıyordu, ağladıkça ağzıma kusmuk tadı geliyordu.

Altaylı *Sabah*'ının ilk sayfasında mümkün olan en büyük puntolarla Türk'ün Haber'ini duyuruyordu. "**ASALA Rambo'yla geri dönüyor.**" Habere bak. Sayfasına bak. Puntosuna bak. Sylvester Stallone ASALA'yı 'yücelten' bir filmde oynayacakmış. Onun haberiymiş. Bir daha bu haberin devamı gelmemiş. Bu büyük haber Hrant Dink'le birlikte göçüp gitmiş. Olsun.

Sonra televizyona baktım. Hrant Dink yerde yatıyor. Üzerine gazeteler örtülmüş. İşte o an, mutlak çaresizlik denen o korkunç ve çok tehlikeli duygu bastı her yanıma. İşte o an böğüre böğüre ağlamaya başladım. Bu gazete, bugünün gazetesi, 'Ogün'ün gazetesi, Hrant Dink'in cesedini örtüyor olabilirdi. Belki de örtüyordu. Dahası o ' kutsal' otobüs yolculuğunun sabahında, Ogün Samast da benim gibi bu ilk sayfayla burun buruna gelmiş olabilirdi. Bunun adı adaletsizlik değil, ilahi adaletsizlikti. Az bulunur bir şey. İlahi adalet kadar az bulunur bir şey. Herkese, her millete 'nasip' olmaz. Müstahak olmak gerekir.

Hayır, Hrant Dink'e ağlamadım. Kendime ağladım. O gün iki yaşında olan çocuğuma ağladım. Oğlumun çıkmazına ağladım. Oğlumu hayat diye içine 'düşürdüğüm' şeye ağladım. Bu memlekette hep 'erken' doğan, hayata doğamayan, hayata 'düşen' çocuklara ağladım. Oğlumu kaçırarak 'hiçbir yer' olmamasına ağladım. Buralarda hayatta kalmak için oğlumun Altaylı'ya 'merkezden' teveccüh etme mecburiyetine ağladım.

Asker askerdir. Başiboş kalırsa, dünyanın her yerinde, aşağı yukarı aynı ruha sahiptir. Hayatı bir mezarlığa çevirip mezarlık yönetmeyi seçer. Hayatı yönetmez, yönetemez, yönettirmez. Faşist faşisttir. Gemi aziya aldığı anda, dünyanın her yerinde aynı uçuruma dörtnala gider.

Peki, bu adam kimdi? Bu ilk sayfa neydi? Bu ilk sayfa niye 'merkez'deydi? Kendini faşistten, askerden farklı kılmak, evet az biraz cesaret ister ama, vicdanen kolaydır. Mümkündür. Ama bok tarlasında bir gelincik olmak. Bok tarlasında gelincik yetiştirmek. Var mıdır bunun bir mümkünü?

Türkiye’de unutmamak suçtur. ‘Kötü niyet’ varsayılır unutmamak. Hafıza nefret ve kin odağı olarak görülür. Türkiye anlamsızlığında aslında doğrudur bu.

Çünkü paylaşılmayan, zorla yalnızlaştırılan hafıza, bir başına kalırsa, hafızanızın karanlık hücrelerini kimseyle paylaşamazsanız, iki seçeneğiniz kalır, delirmek ya da nefret etmek.

Hafıza paylaşılsa delirmekten kurtulursunuz. Hafıza paylaşılsa, nefretiniz, kininiz kaybolur. Bu yazıyı zaten bu yüzden yazıyorum. Şahsi marazımı çoğaltmak değil, azaltmak istiyorum. Bunun için hafızamı paylaşmaya ‘ihtiyacım’ var. (Ayrıca iyi biliyorum ki, bu, Altaylı tecavüzlerinin yalnızca bir tanesidir. Bana ‘kısmet’ olanıdır.)

Böyle bir ilk sayfayı böyle bir cinayete denk getirmek için önceden epey bir atış talimi yapmanız lazım. Bu çok ‘özel’ talim terbiyeye sahip gazetecilerin yok oluşunu görmek istemek, bilmiyorum çok şey istemek midir? Kin midir? Nefret midir?

Böyle insanlar mahkemelerle yok olmaz, muhakemeyle yok olur. Muhakemenin yegâne iddianamesi de hafızadır. Bu nedenle, Altaylı’nın gazetesine teveccüh etmeyen, bu hayâsız pişkinliğe, bu sonsuz şişkinliğe süs olmayan her gazeteciye her yazara teşekkür ediyorum. Tercihsizlikten ve mecburiyetten orada olanlardan da, benim için yazılması kaçınılmaz olan ‘bu yazı’ için canı gönülden özür diliyorum.

Fatih Altaylı *Haber Türk*’teki açılış yazısını şu sözlerle bitiriyor. “**Beni tanıyorsunuz, bizi tanıyorsunuz. 1 Nisan 2007’de kaldığımız yerden devam edeceğiz. Göreceksiniz.**”

Bu bir vaatse, eyvah diyesim geliyor. Eyvah!..

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Çocuktan küfre varmak

Gökhan Özgün 05.03.2009

Kendi kendime sordum. Çünkü kendime şaşırdım. Niye bir tam köşe ayırdım Fatih Altaylı’ya ve onun ‘relansman’ına. Çünkü doğrusu, hiçbir şey yazmamak. Niye bu takıntı var bende?

Bir zamanlar kendi halimle kavrulmayı öğrenmiştim. Her şeyin ortasında kendime bir gözenek bulmuş, bir bok böceği gibi orada yaşamaya başlamıştım. Hakikat beni sıkıştırdığında, nereden sallasan hep ‘on iki’den vuran teorilerle, Türkiye’nin bütün sefaletini, garabetini, felaketini, dünyanın, hatta medeniyetin genel haline uyanıkça denk düşüren bilmiş çözümlemelerle, bir tespih böceği gibi kendi üzerime kapanıp yuvarlanıp gitmeyi öğrenmiştim.

Bir gün baktım, bir şey peydahlamışım. Bir canlı. Bir insan mı? Bilemiyorum. O, tamamıyla bu memleketin insandan ne anladığına bağlı.

Neyin eksik kardeşim? Halin vaktin yerinde der, şimdi biri. Halim de vaktim de hiç yerinde olmadı benim buralarda. Ha, aç kalmadım, açıkta kalmadım. Hal ve vakit başka bir şeydir. Ayıptır söylemesi, bizi hayvandan farklı kılan şeydir.

Cebinde milyar dolarıyla, bir generale emir subaylığı yapan işadının hali vakti benden daha mı iyidir? Hayır, değildir. Kazandığı parayla okuduğu gazeteyle ilan vermekten korkan işadının hali vakti benden daha iyidir? Hayır, değildir. Bence daha kötüdür.

Aramızdaki fark. Ben az hayvanımdır. O 'çok çalışarak', benden çok daha fazlasını başarmıştır.

Bireyden mireyden dem vurdum. Ama gördüm ki, 'insan'ı kabul etmemiş, insanlığı kabul etmemiş, bir toplum demek zor bir toplulukta yaşıyoruz. Demokrasi öncesi bir yana, siyaset öncesi bir grubun içinde kıvraniyoruz.

Sonra bir baktım elimde, evimde bir canlı var. Ben dünyanın neresinde olsa yaşarım. Bu memlekette hayatta ve ayakta kalmışım. Beceriksiz olduğu kadar da becerikli hayvanın biriyim sonuçta. Ama benim garabetim benim genlerimle çocuğuma geçmedi ki. Ben bir tesadüfüm. Kendi garabetine hasbelkader bir hayat alanı bulmuş bir tesadüfüm. O hayat alanının bir adresi yok ki... Bir tarifi yok ki... Kendimi, yolumu, kaybede keybede bulmuşum.

Bizim oğlan bir gün karşıma çıkıp baba sana baktım, seni örnek aldım, hiç bir şey beceremedim derse, en dibe vurdum, derse, ben ona, bu senin 'hayatın' diyebilir miyim? Haklısın oğlum, demek zorunda kalırım ona. Yalnızca, çaresiz bir haklısın.

Ya da becerdiğini düşünün çocuğun. Evde bir merkezî genel yayın yönetmeni dolaşılıyor, bana baba diyor. Yüreğime taş basarım herhalde. Susarım. Susmayıp da ne yapacaksın?

Kendi hakikatine kapanıp hayatta kalmayı şu veya bu şekilde becermiş insanı aniden 'kenardan' 'merkeze' çeker çocuk. Merkezden kaçamaz olursun. Çocuk, sınıfından, statüsünden, babasının dünya görüşünden bağımsız o 'merkezde' yetişecektir.

Onun hayatı seninkinin bir tekrarı ise, o bir malzemedir. Bir tekrar üretilimdir. Bir hayvandır. Yok, yeni bir hayat yaratıldıysa, küçük de olsa, bir fark yaratıldı demektir. O bir insandır.

2007 yılında asker, iğrenç bir pişkinlikle muhtırayı sallayınca, hayatta bir fark falan göremiyorsun. Fatih Altaylı'nın 19 Ocak 2007 *Sabah*'ının 50 yıl öncesinin 6-7 Eylül sabahından farklı olmadığını görünce, hakikaten sinirin bozuluyor. Oturup sinirden ağlıyorsun.

Bir araştırma, çaresizliğin kadında ağlama, erkekte küfür olarak tezahür ettiğini söylüyor. Beni bir kez ağlatan o çaresizlik, sonra ağır küfre dönüşüyor emin olun. Bundan da gocunmuyorum. Utanmıyorum.

İnsanla ilgili 'en temel, en hayâsız çaresizliklerin' merkezden tatlı tatlı desteklendiği bir diyarda, küfürden daha insani bir şey olmaz. Küfür istemiyorsanız, bu 'mutlak çaresizliği' merkezden uzaklaştırın.

İnsanlığın 'en temel' değerleri ve hakları konusunda sonuna kadar 'politically correct'im, tavizsizim ve çok aceleciyim. Bunun adını Serdar Turgut gibi demokrat, liberal faşizm koymak isteyen varsa, faşistim. Altı üstü bir kelime. Yarası olan gocunur. Kelime tutunacağı dalda durur.

Sen Serdar Turgut, Zizek'ten yolduğun üç beş boncuğu bu memleketin bokunun üzerine serpiştirip entelektüel bir salatayla bana yedirmeye çalışırsan, ben yemem. O adam o boncukları bu bokun üzerinde yumurtlamadı. Evet, iyi kötü okumuş bir insanım. Hatta artık eminim ki, gereğinden fazla okumuşum. Okumakla kaybettiğim bu vakit, hiç olmazsa bir şeye yarıyor. Senin çaresizlikten kendini de içine ince ince doğrayıp yedirmeye çalıştığın laf salatasını ağızıma alır almaz kusmaya yarıyor.

Oğlum Ergenekon'la birlikte yeraltında yaşamayacak. O kadarından eminim. Ama sizinle birlikte merkezde yaşayacak. Orada okuyacak, orada büyüyecek, orada hayatını kazanacak muhtemelen. Ben ne bu memlekete 'hayatı bedava' asker yetiştiriyorum, ne de kendi mücadeleme, takıntılarıma ezberden bir nefer. Ben bir insan doğurdum. İnsan büyötmek istiyorum.

Merkeze takıntım bundandır. Bu kadar istifade ettiniz bu merkezden, artık istifa etmeyi de bilin bari. Pişkinliğinizi, şişkinliğinizi de alın yanınıza, helal olsun.

Artık durduğunuz yerde, demokrasinin falan değil, bal gibi hayatın önünde duruyorsunuz. Bir de oraya ebediyen tutunmak için utanmadan bu yaşta cambazlık yapıyorsunuz.

Bu memlekette 'hayat' demokrasiyle eş anlamlı olduysa, bu sizin eseriniz. Yeraltındakiler bu felakete 'inanarak' destek verdi. Ama siz yerüstündekiler, 'merkez'dekiler, pişkinlikle, şişkinlikle sarhoş olup destek verdiniz.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Direnşe direniş diyebilmek

Gökhan Özgün 07.03.2009

Eskiden takmıyordum. Ama şimdi, 'merkez' hacıyatmaz şilebinin burnunu ağır ağır çeviriyor. Yeni 'çıkart rotasını' çiziyor. Sana bana taktığı isimle, aslında rejime bir isim, dahası bir nişan takmış oluyor. Birileri 'liberal' olabildiğine göre, epey 'demokratik' bir ortamda yaşıyor olmalıyız.

Hile yapıyor. Sahtekârlık yapıyor. Türkiye'de hiçbir yere oturamayan anlamları, hep ayakta sıra beklemeye mahkûm kavramları döküyor masanın üzerine. Bir bakmışsın sen ben o, 'liberal' olmuşum. Buna niye bu kadar takıyorsun diyeceksin?

Ben anlamıyorum mesela Mussolini İtalyası'nda 'liberal' ne demektir? Yani insanın bir hayvan sürüsü gibi 'birlik' halinde yönetildiği bir rejimde, 'liberal' olmak ne demektir, anlamıyorum. Ne kadar okusam, hiçbir yerde cevabını bulamıyorum.

Benim üzerimden, gıyabımda, bana taktığı isimle, rejimi, felaketi parlatıyor, reklamını yapıyor.

Ben kendimi altı üstü bir tür 'direnişçi' olarak görüyorum.

Bir direnişçinin en önemli siyasi organı gözleridir. Gördüğüne tepki verir, direnişçi. Bakınca görülebilir bir felaket vardır çünkü. Bir direniş söz konusuysa, kılavuz gördüğünüzdür. Ve görmüş olduğunuzdur. Hafızanızdır. Ve tepki verme tarzınız da, refleksi andırır.

Mesela televizyonu açtınız. Uğur Dündar, Ergenekon'da gözaltına alınmış, sonra nedense alelacele salınmış bir generalle röportaj yapıyor. **General sözün bir yerinde, tam bir dakika boyunca, 'ordunun bağımsızlığından' bahsediyor. Ve bu bağımsızlığın 'ne olursa olsun' korunması' gerektiğinden.** İşte gördünüz.

Memlekette hak hukuk kalmamış. Allahtan bir yerlerden telefon konuşmaları dökülüyor. Darbe günlükleri sökün ediyor. Avukat diyor ki halk jürisine, dikkate almayın, 'özel hayata' müdahaledir bu deliller. Garip adamın biri konuşuyor, ama her konuştuğu doğru çıkıyor. Avukat diyor ki, kale almayın, dikkate almayın, bu adamın akli başında değil, örnek bir Türk vatandaşı değil. 'Örnek Türk' vatandaşının, mesela İlhan Selçuk'un ifadesi alındığında, hemen soruluyor, ne hakla örnek Türk vatandaşının ifadesini alıyorsunuz diye? Onu da dikkate almayın.

Vatandaş jüri olmuş, dinliyor. Önüne gelen her delil, 'demokrasi' açısından dikkate alınmaması gereken bir delil. **Halbuki orada 'demokrasinin yokluğu' yargılanıyor. Peki şahit kim?.. Şahit, yok olan, yok edilmiş demokrasi. Nereden bulup getirmişlerse, getirmişler mahkeme salonuna. Şehadet için özel koruma altında saklıyor olmalılar yıllardır. Ya da mezardan çıkarmış olmalılar. Biraz garip değil mi?..**

Deliller dağ gibi yığılıyor. Aralarında halk jürisinin dikkate alması gereken 'demokrat' bir delil bir türlü çıkmıyor. Dikkate alırsanız eğer, 'çakma entelektüeliniz' sizi yalnızca liberal olmakla değil, bir de üzerine faşist olmakla suçlayacak. O zaman da, direndiğin bu güzel rejimin adı mutlaka ama mutlaka 'demokrasi' olmalı. 'Delillere' demokrasi getirdiğimize göre, hür 'deliliğimize' dönebiliriz, şahidimiz 'demokrasiyi' de tekrar mezarına gönderebiliriz.

Anlam ithal edilebilir. Çok kolaydır. Amazon'dan ısmarlarsınız kitabı. Yanına da bir sözlük. Kitapla birlikte içindeki kelimeler anlamlarıyla kucağınıza düşer. Ama bir kelimenin referansı, yani o kelimenin işaret ettiği hakikat, 10 dolara gelmez. Bunun için bir bedel ödenir.

Merkezin bu memleketteki siyasetinin adı tam bedelsiz siyasettir. Diğer adıyla oportünizm. Ben oportünizmin bu kadar derinleştirildiği, içselleştirildiği, bu kadar entelektüelleştirildiği bir başka yer bilmiyorum. Hayal de edemiyorum. Değişimin bedelini 'kendi için' sınırlamanın adı, değişimin bedelini 'millet için' düşük tutmaktır burada. İtidaldir. Öngörüdür. Bilgidir.

İnsanlığını bu kadar derine gömmüş okumuşlar sürüsü görmedim ben. Sanki kaç kitap okumuşlarsa, o kadar derine gömülmüş.

Ulus'ta bomba patlıyor, 2007 yılında. Genelkurmay başkanı çıkıyor, "Böyle patlamalar olabilir. Olacaktır demiyorum, olabilir diyorum," diyor. Ne o gün bir tepki var. Ne bugün bir takip.

Dikkate almayın. Kayda geçirmeyin. Gözlerinizi bırakmayın ki, baksınlar. Gözlerini bakmaya bırakmanın adı, liberallik.

Allahaşkına bedeli ödenmemiş isimlerden vazgeçin artık. Benim bildiğim bir cisme tanımak için isim konur. Burada her cisim, bir çakma isimle yok ediliyor, tanınmaz hale getiriliyor.

Büyük bir 'direniş' var. Olan biten budur. Direnen, direniyor. Bu direnişin nasıl bir 'değişime' dönüşeceği de

hâlâ bir muamma. Çünkü direniş, değişime otomatik bir 'mecra' yaratamıyor.

Zaten şu anda merkezin ve askerin ayıldığı yeni pozisyon bu. Direnişi ister istemez kabul etmek, ama değişimin mecrasının oluşumunu engellemek. Ya da bunu son derece yavaşlatmak.

28 Şubat süreci ancak ve ancak 'değişimin mecrası' tam olarak oluştuğu anda biter. Mahkûm bir siyasi parti de tek başına bir 'değişim' mecrası değildir. Hele hele 'bizim Çalık'ın partisi'. Olsa olsa büyük bir direnç 'noktası' olabilir. .

Evet değişim hâlâ bir muamma, ama direnmeyip de ne yapacaksın? Bunun dışında her ahlaki tartışma, tuhaf bir şekilde pek turfanda geliyor bana.

Bunun adına basitçe 'direniş' denmezse, bu nasıl 'hakiki' bir siyasete dönüşebilir, nasıl karşısına aldığı 'rejim' gibi, nüfuz etme kabiliyeti olan her yere nüfuz edebilir, benim aklım havsalam almıyor.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Forza Sicilia

Gökhan Özgün 09.03.2009

"Finlandiya'nın ortalarındaki bir üniversite kenti ile Sicilya'nın ücra bir köşesindeki dağ köyü arasındaki kültürel mesafe, İstanbul ile Köln arasındaki kültürel mesafeden açıkça daha fazladır."

Bu sözleri AB Komisyonu Başkan Yardımcısı Günter Verheugen sarfetti. Bunlar çok önemli sözlerdir. Tarihî sözlerdir. Yalnızca Türkiye için değil, dünya için tarihî sözlerdir. Yeni dünya bu sözler üzerine kurulacaktır. Hatta kurulmuştur bile...

Ama içine milliyetçilik denen illeti koymadan düşünemeyen medyamız, bu sözleri yalnızca 'hakkı yenen' milletimin Verheugen tarafından Avrupa'ya karşı savunulması olarak yorumladı. Nihayet biri, Türk 'medeniyetini' tanıdı, bâbından. Nihayet, o kadar haute couture mağaza, o kadar shopping mall ve dünyanın en pahallı altıncı caddesi Abdi İpekçi'ye yapılan yatırım, boşa gitmedi bâbından.

Türk'ün aklında Batı, yüzde yüz bir haset mevzuudur. Muhayyilenin geniş ve yaratıcı zamanına değil, hasedin dar ve sinsi mekânına hapsedilmiş bir mevzuudur. Batılılıkla vaftiz ve takdis edildiğiniz anda, her şey biter. Yok işte bir eksigimiz kardeşim. Ben demedim mi? Yok. İşte bizi kabul ettiler. Hem de olduğumuz gibi. 'Meğer o da beni seviyormuş.'

Halbuki Verheugen'in sözlerinin ardında çok yeni bir hakikat daha var. Dünyada milli devletlerin altını oyan, kuyusunu kazan en büyük 'düşman' aslında metropollerdir. Gittikçe homojenleşen evrensel metropol kültürüdür. Metropoller zemininde globalizm, neredeyse tamamlanmış bir süreçtir.

Bu kültürün dili İngilizcedir. Metropollerde İngilizceye hakkıyla vâkıf olanların sayısı dünyada ışık hızıyla artmaktadır. Metropol vatandaşları, siyasi görüşlerinden bağımsız olarak, harıl harıl, çok temel bir 'hayatta kalma' içgüdüleriyle, bu kültürün çocuklarını yetiştirmektedir. İşi çocuklarına 'evrensel' isimler takma boyutuna vardırırmaktadırlar. Bu kültürün temel iddiası, bir başka metropolde 'yaban' kalmayacak insanlar ve 'ışgücü' yetiştirmektir. Artık mesele, yabancılık, yerlilik değildir. Yaban kalmamaktır. Yavan kalmamaktır. Hiçbir metropolde yaya kalmamaktır.

Bu metropollerde liberal demokrat değerler hayata geçirilmiş olsa da olmasa da, iyi kötü anlaşılmıştır, takdir edilmiştir. Hukuka hükmedemeseler bile kültüre hükmederler. Çünkü bu değerler olmadan, evrensel kültürün gramerine nüfuz etmek, ortak bir iletişim kurmak, yani öğrenmeye zaten mahkûm olduğun bir dilden gerçekten maddi manevi bir fayda sağlamak, mümkün değildir.

O meşhur klişe, İstanbul bir 'dünya başkenti' klişesi, hiç de boş bir klişe değildir. Geçmişe dönük klişeler tehlikeli ve boştur, ama geleceğe dönük klişelerde zaman zaman bir öngörü vardır. Sessiz bir hakikat vardır. John Lennon'ın 'Imagine' şarkısı gibi. Gelecek klişelerle kurulur. Geçmiş ise, klişelerle yok edilir.

Evet, gayet tabii durum budur. Verheugen haklıdır. Dahası Avrupa'nın hazminin bile ötesinde haklıdır. Çünkü yarın o cümleden İstanbul'u çıkarıp yerine Delhi'yi koysa, yine haklı olacaktır.

Böyle bir tabloda 'millele rağmen milli' Türk burjuvazisi zalim, zalim olduğu kadar da sinsi bir muhafazakâr unsur olarak sahneye çıkar. Hayatta kalmak için 'geleceğin klişelerine' mecburdur, mahkûmdur. Dünyadan çok farklı davranamaz. Gücü bunu engellemeye zinhar yetmez. Ama sahip olduğu büyük ayrıcalıkları korumak için de, 'geçmişin klişelerinden' asla vazgeçemez. Çünkü ayrıcalıkları, kapitalizm içinde bile, 'hak edilmiş' ayrıcalıklar değildir.

Ve bu patolojiyi, bu çift kişilikliği bir 'standart' olarak kabul ettirme cambazlığına girişir. Tam ortadan ikiye yarılmışlığını, kendi hastalığını, medyası marifetiyle bütün topluma yansıttığı zaman rahatlar. Kendi hakikati herkesin hakikati olmuştur. Artık o, uydurma, sentetik bir burjuvazi değildir. Hakikidir. Türkiye'nin hakikatidir. Hatta mümkünse Türkiye'nin bütün hakikatidir. Türkiye Türklerindir. Bu klişe hiçbir zaman üzerinde durduğu kaideden aşağıya inmez.

Onun 'emir subayı burjuvazisi' bir sapkınlık değil, sanki yeni global kültüre bir 'katkı'dır. Global kültür bu 'muhteşem' katkıyı er geç kabul edecektir. Kabul etmeyecekse de, bunun çok gecikmesinde büyük ama çok büyük bir 'milli' fayda vardır.

Böyle bir tabloda, İstanbullu görünümlü, ama aslen Sicilya'nın mafioza dağ köyünden Ertuğrullar Fatihler Serdarlar, makarna sosu ve şarap kültürü marifetiyle 'Batılılığı' tekellerine alırlar. Sicilya'nın dağ köylüsü görünümlü Kasımpaşalılar da dünya başkenti İstanbul'u yönetirler. Geleceği yönetirler. Kasımpaşa'dan inip Sicilyalı'yı İstanbul'dan kovarlar.

Kasımpaşa Sicilya'yı İstanbul'dan kovmuştur. Türkiye artık Sicilyalı Türklerin değildir. Ama silahlı kuvvetler Sicilyalıyı bu Kasımpaşa işgaline karşı kanının son damlasına kadar koruyacaktır. Bu bir 'milli mücadele'dir. Forza Sicilia.

Hele bir de, karşıdaki Kasımpaşalı'nın da bir mafyası varsa, 'vicdanlar' sonuna kadar 'bizim' Sicilya'dan yanadır.

Sicilyalı Baba aniden içini döker. Bu Kasımpaşalı külhanbeyi, dün bana 'abi' diyordu, bugün demiyor, der. Bu büyük 'adaletsizliği' 'Türk'ün şaşmaz vicdanına havale eder. Çok ince havalelerdir bunlar. Türk postasından başka hiçbir müessese hiçbir vicdanda adresini bulamaz bu havalenin.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Demokrasinin ekonomisi

Gökhan Özgün 12.03.2009

Türkiye tam bir sanayi toplumu olamadan bir 'hizmet' toplumu oluverdi. Ekonomik değerin yüzde 60'ı hizmet sektöründe, yüzde 30'u sanayide, yüzde 10'u tarımda üretiliyor artık. Basit rakamlarla sabit bu büyük hakikati, bu hızlı sıçramayı idrak etmeyen, Türkiye'nin demokrasi 'ihtiyacının' hakikiliğini de fark edemez. Üretim ilişkilerini de, sağdan soldan ezelden ezberden okur.

Ve sonra oturup, 'geleceğin', yani 'bilinmeyenin' muhayyel endişesiyle, geçmişin taş gibi gerçekleşmiş zulmünü aynı terazide tartarak, gelecekle geçmiş birbirene tam denk kılarak, siyaseti felce uğratar. Birilerinin hiç değişmeyen hislerine, hırslarına simültane tercüman olur...

Halbuki tarih, mükemmelden çok çok çok uzak rejimlerin ve sistemlerin, mükemmelden çok uzak insanlar tarafından değiştirilmesinden ibarettir. Tarihi yapan cennetten çıkma ulvi ve uhrevi bir 'insan' değildir. Önce insanları temizleyip sonra toplumu değiştirmek iddiası, bir modernist sanayi toplumu hurafesidir. 'Temizlik' bitmez, değişim vakti bir türlü gelmez.

Demokrasi talebi bu topraklarda hiç bu kadar gerçekçi olmamıştı. Demokrasi hiç bir zaman bu milletin 'zenginlik' mücadelesine bu raddede denk düşmemişti.

Makinelerin, üretim şeritlerinin, fabrika bacalarının azaldığı bir üretim biçiminde 'liberal demokrat değerler', üretilen ekonomik değerin de vazgeçilmez bir parçasıdır.

Sovyetler Birliği koskoca bir devlet aygıtının ittirmesi ve büyük devlet sermayesiyle, bir 'erke dönengeci' bulma şerefine nail olmasa bile, aya gidecek kadar 'sanayileşebildi'. Ama liberal demokrat değerler gelişmeden, hiçbir ülke hizmet sektörünü derinleştiremez, geliştiremez. Zaman içinde yepyeni bir dünyada nefesi tükenir, olduğu yerde yığılır kalır.

Hizmet sektörünün 'katma değer' üretebilmesi için 'çağdaş demokrat değerlere' neredeyse bir 'girdi' olarak ihtiyacı vardır.

Çünkü hizmet sektöründe girdi, demir, çelik, petrol, kas gücü ve mühendislik değil, daha ziyade insan zihni, insan ruhu, insan sözü ve insan gözüdür. İnsanın sömürülme tarzı da, üretirken sömürülmekten, tüketirken sömürülmeye doğru evrilmektedir. Tüketime para kadar boş 'vaktinizi' de harcamaya başlarsınız. Beğenin beğenmeyin, ama muasır dünyanın 'zenginlik' üretme tarzı da, mazlum üretme tarzı da değişmektedir.

Demokrasi üretime nasıl mı girer? Mesela bir film çekmeye kalkarsınız. Bizim otoriter ve dolayısıyla sığ toplumumuzda iyi oyuncu bulmak zordur. Niye, aptal mıdır bu insanlar, tembel midir? Hayır, tam tersine, epey zeki ve fazlasıyla çalışkandırılar. Ama sığ ve kasık bir kültürde iyi oyuncu bulmak çok zordur.

Derin, muasır ve daha hür bir kültürde genç bir erkek ve kız, diyelim 17- 21 yaşları arasında bir ilişki yaşar. Hem erkek hem kız, derinliğiyle yaşanan bu ilişkinin neticesinde kadın ve erkek ruhunun nerdeyse 'bütün' inceliklerini öğrenecek kadar malzeme toplayabilirler. Hepsi bunu becerebilir demiyorum. Ama bunu becerebilenlerin sayısı küçümsenmeyecek kadar azdır. İşte bu 'derinlik ihtimali' o topluma bir ekonomik değer olarak geri döner. 25 yaşında genç tıfıl bir adam, bizim memlekette 60 yaşındaki 'tecrübeli' bir adamın anlayamayacağı bir karakter derinliğini kavrar ve oynar. Biz de onu dâhi sanırız.

Hep öne sürdüğüm demokratik değerler, kabul (takdir), yani bir gerçeği hakikate çevirebilme kabiliyeti de, bu yeni üretim tarzının makinesi gibidir. Bir değeri görünmeden görmek, tanıyabilmek, takdir etmek ve bu değeri ekonomik bir hakikate çevirip ekonomik bir değer haline getirmek... Prodüktörlük denen zaten budur. Nuri Bilge Ceylan mesela, bu ülkenin 'prodüksiyonu' değildir. Batı'nın prodüksiyonudur. Bir istisnanın Batı'nın takdiriyle yine Batı tarafından bir ekonomik değere dönüştürülmesidir. Nuri Bilge Ceylan'la biz niye övünürüz, anlamıyorum. Biz yalnızlığımız ve güzelliğimizle övünelim, değil mi?

Yukarıdaki örnekleri, 'kültür sektöründen', turizme ve hatta inşaata kadar birçok hizmet sektörüne doğru genişletebilirsiniz.

Yukarıdaki saydığım demokratik değerler bir sanayi toplumunda 'gelecek öngörüsü taşıyan, ve fakat 'ham' siyasi ve ahlaki değerler olabilir. Ama bir hizmet toplumunda, ekonominin tam orta yerinde taş gibi durmaktadırlar. Fabrikanın ta kendisidirler.

Bütün bu garabette solun duruşu da, 'kapitalizme' karşı olduğu için feodalizmi desteklemek kadar gariban bir duruştur.

AKP bütün bunları açık açık böyle düşünmüyor olabilir. Ama AKP, hayatla, toplumla ve en önemlisi ekonomiyle kurduğu 'hakiki' ilişkisi sayesinde bu geleceği kuvvetle seziyor. Geçmişin sahibi laik faşizan muhafazakârlık ise sahip olduğunu elden bırakmamak için geleceği yok etmeye çabılıyor.

Tabii çok önemli bir şey daha var. Hizmet sektörü gümrük duvarı muvarı tanımaz. Hizmet sektöründe ithal ikamesi olmaz. Yani artık kuzular sopayla dövüle dövüle 'koçlar' doğurmaz. Doğuramaz.

Müzisyen Serdar Ateşer, yıllar önce bir röportajda, bu memlekette herkes hayatından bir 10 sene kaybeder demişti. Bence 20 kaybeder.

İşte o kaybolan 20 sene, artık eskisi kadar şahsi bir kayıp değil. O çalınan 20 sene artık açık bir hırsızlık. Acımasız bir soygun. Bir 'derinlik soygunu'. Bir insan malzemesi soygunu. Bir gelecek soygunu. Taş gibi elle tutulur bir ekonomik değer, milletin cebinden çalınması hali.

Gaz ve sıvı haldeyken başımızdan başarıyla savılan demokratik değerler, artık önümüzde bir taş gibi duruyor. Bunu unutmamak lazım. Taş gibi bir hakikati örtmeye çalışanları da, vicdanen affetmemek lazım. Çünkü yaptıkları siyaset değil, çakallık.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Halk jürisi

Gökhan Özgün 14.03.2009

Amerikan filmlerinde seyredersiniz. Mahkemelerde bir jüri vardır. Halk jürisi. Bu jüri ta kovboy filmlerinden beri vardır. Kovboy filmlerinde dünyadan kopuk kasabalarda halk jürisi, vahşi Batı'nın en acımasız ve hızlı yargı organıdır. Sonra devir değişir. Jüri bir 'adalet' organına dönüşmüştür.

Zaten Hollywood bu jüri sayesinde hukuktan hikâye çıkarabilmiştir. Hukuku sıradan insanın tartışma mevzuu haline getirmiştir. Mahkeme filmleri diye bir kategori oluşmuştur. Hukuk halkın vicdanına açılmıştır. Halk jürisi, halkın vicdanı diye bir şey olmasaydı, bilmiyorum mahkeme salonundan ne hikâye çıkardı, ne ahlaki ders çıkardı, ne film çıkardı. Yalnızca kimsenin tek kelimesini anlayamadığı gerekçeler çıkardı. Okunamayacak kadar uzun iddianameler, savunmalar çıkardı.

İddia makamı delilleri jürinin 'anlayabileceği' 'ikna olabileceği' bir biçimde jürinin önüne koyar. Avukat yerinden fırlar, itiraz ediyorum diye bağırır. Şu veya bu gerekçeyle, bunlar delil olarak kabul edilemez, der. Hâkim kanunlar çerçevesinde bu itiraza ya hak verir, ya da vermez.

Hâkim itiraza hak verdiği zaman, jüriye döner ve der ki, kararınızı verirken lütfen bunları kayda geçirmeyin. Onu kayda geçirmeyin. Bunu kayda geçirmeyin. Ee, sonuçta karşınızda oturan da robot değil ki insan. Ve zaten bizzat bu yüzden, insan olduğu için orada. Kayda geçirmeyin deyince bir yere kadar geçirmeyebilir. Yani, mahkeme salonunda aynı anda hem hukuk değerlendiriliyordur hem de bir suç yargılanıyordur. Yoksa halk jürisine ne ihtiyaç var.

Halk jürisi bütün kayda geçirmeyin uyarılarına rağmen, yine de zanlıyı suçlu bulabilir. Kimse onlara hükümlerine dair bir hesap sormaz. Hâkim 'suçlu' hükmünü kabul etmek zorundadır. Kanunlar buradan sonra devreye girer. Jürinin temel 'hükmünü' mecburen kabul eden hâkimin kanunlar çerçevesinde bir takdir hakkı vardır. Takdir hakkına göre ve kanunlar çerçevesinde kalmak şartıyla, hâkim en düşük cezayı da verebilir, en yüksek cezayı da. Ama sonuçta belirleyici olan, suçluluk ya da suçsuzluktur.

Bir de bu mahkemenin toplum tarafından büyük bir şeffaflıkla takip edildiği varsayılırsa, ve ayrıca, savunma makamının jüri üyelerinin 'tarafsızlığına' itiraz hakkı olduğu düşünülürse, garip bir şey gerçekleşmektedir. Yani illa o terimlerle ifade etmek gerekirse, hem demokrat hukuk hem de liberal hukuk aynı anda tecelli etmektedir. Aman kimse yanlış anlamasın. Bunun en mükemmel hukuk sistemi olduğunu iddia etmiyorum.

Liberalin 'gerçek' anlamı ne olursa olsun, hangi kitapta ne yazarsa yazsın, böyle bir mahkemenin memleketinde liberalliğin 'hakikati', böyle bir hukuk sistemi olmayan bir memleketten ister istemez çok farklıdır.

Ergenekon davasının Türkiye’de ilerleyişi halk jürili bir mahkemeyi andırıyor. Nitekim AKP’nin kapatma davası da böyleydi.

Anayasa Mahkemesi dedi ki, Abdurrahman’ın iddiasını kayda alın. Biz hâkimler aldık. Hatta AKP’yi mahkûm ettik. Halkın büyük ‘çoğunluğu’ hâkimlerin uyarısını kayda almadı. Hukuken mahkûm AKP, halkın vicdanında mahkûm edilemedi.

Ergenekon davasında da Ergenekon avukatları dediler ki, bu delilleri kayda almayın. Ama maalesef halkın büyük çoğunluğu bu delileri kayda aldı. En azından, şimdi bir faili meçhul cinayet işlense, halkın büyük çoğunluğunun aklına ilk gelen Ergenekon’dur.

Şimdi bu insanların kaç yıl ceza yiyeceği açıkçası beni en çok ilgilendiren mevzu değil. AKP’nin mahkûm olması nasıl artık çok şeyi değiştiremiyorsa, bunların da mahkûm edilememesi ‘toplumsal’ açıdan çok şeyi değiştirmez. Önemli olan iddianamenin ilerlemesi. Soruşturmanın durmaması. Ve delillerin, kaynağı ne olursa olsun, halkla, halk jürisiyle paylaşılması.

Halkın vicdanı halkın vicdanı derken ulvi bir şeyden söz etmiyorum. Olan bitenden bahsediyorum. Taş gibi bir hakikatten bahsediyorum. **Türkiye’de hukukun vazgeçilmez bir parçası haline gelmiş ‘genel seçimlerden’ bahsediyorum. Genel seçimlerin bir halk mahkemesi, bir halk jürisi haline gelmiş olmasından bahsediyorum.**

Bir mahkeme oluyor. Bir takım deliller ortaya konuyor. Bu deliller diyor ki, AKP cumhuriyetin altını oyuyor. Hâkimler diyor ki evet bu deliller, delildir. Kale alın. Halk kale almıyor. Nasıl almıyor? Genel seçimlerde almıyor.

Ergenekon davası ortaya çıkıyor. Avukatlar diyor ki, bu delilleri kale almayın. Ama halk kale alıyor. Nasıl alıyor? Seçimlerde vereceği oyla alıyor.

Şimdi bu halkın bu tavrı liberal midir? Sosyalist midir? Yoksa özgürlükçü müdür? Sağ anarşist midir? Sol anarşist midir? Liberal solcu mudur?

Halkın bu tavrına, bu ihtiyacına, istediğimiz ismi takmakta özgürüz tabii. Çocuklarımıza Melisa, Larisa, Lara gibi Hollywood isimleri takmakta özgür olduğumuz kadar özgürüz.

Ama Ayşe’ye Melisa dediğin anda, Ayşe anadili gibi İngilizce konuşmıyor. Ve ‘ta Çin’de ölen bir çocuktan Fransa’daki ben de mi acaba sorumlu muyum?’ tartışmasına bundan 50 yıl önce girmiş bir ailenin çocuğu oluveremiyor.

Türkiye’de rejime muhalefet edenlerin siyaset teorisini önemsedikleri kadar, niye ‘siyasi iletişime’ önem vermediklerini bir türlü anlamıyorum. ‘Siyasi iletişim’ avantajının hep ‘birilerine’ altın bir tepsi içinde hediye edildiğini görmekten hakikaten yoruldum artık. Hatta bezdim demek daha doğru...

Halkın vicdanı gibi hiçbir siyaset teorisi sözlüğüne girememiş hamasi bir klişe, ‘liberalizm’ gibi üzerine binlerce farklı söz söylenmiş bir siyasi teoriden çok daha büyük ve net bir hakikatse buralarda, işin bir kolay yanı vardır. O da arkamıza aldığımız rüzgârdır. Zor yanı ise, o rüzgârın uğultusu içinde sesimizi duyurabilecek hakiki dili bulabilmek, bu ‘dili’ inşa etmektir. Bu dilin ipucu bu gazetenin isminde var. *Tarafa*ta var. Devamı nasıl gelecek, bilmiyorum.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Maymunlar cehenneminde Muhammed...

Gökhan Özgün 16.03.2009

Darwin acaba kestirebilir miydi?.. Gün gelecek bir Türk büyüğü olacak, ismi Mustafa Kemal'in bir altına yazılacak. Hatta onunla yarışacak.

Bu noktada belirtmem gerekiyor ki, Darwin'e son derece ikna olmuş biriyim ben. Son derece. 'Taşlanmamak' için, mezhebimi önden haykırmakta büyük fayda var.

Bir kere Darwin, müthiş bir tasavvurun arkasındaki adam. Böyle bir hakikati görseniz de, bulsanız da, o tasavvura sıçramak, o basit cümleyi kurmak pek kolay değil.

Çünkü Akınalı Tomas çok bozulur böyle bir şeye. Papa da öyle. Hristiyan 'teolojisinde' hiçbir üstün varlık, bir 'aşağı' varlıktan evrilmez. Öyle buyurmuşlar Darwin'den yüzyıllar önce.

Marx ve Darwin olmasaydı dinsizlik nasıl bir hakikat haline gelebilirdi benim aklım almıyor. Nasıl hakiki bir 'alan' bulabilirdi kendine. Bu iki adam binlerce düşünüre karşı. Onlardan başkası olmadı mı? Oldu. Ama hiçbiri onların 'siyasi iletişim' gücüyle yarışmadı. Mesela anarşistler oldu. Ama onlar, kendilerine, isimlerine aşklarından 'siyasi iletişim' kuramadılar. Halbuki Marx ve Darwin bütün bir kıta Avrupası'nın tasavvuruna, zihnine, hayatına nüfuz etti.

Amerika olmasaydı, Amerikalı Protestanlar olmasaydı, her şey tıkırındaydı. Ama bu adamlar, Darwin'i ve onun 'siyasi iletişim' gücünü dert ettiler. Bu derde paralar döktüler. Ve 'Intelligent Design' (Akıllı Tasarım) diye bir teoriyi 'akademiye' sokmayı 'başardılar'. Darwin karşıtlığını resmen 'bilim'e olmasa bile, 'akademi'ye yerleştirdiler. Dikkatinizi çekerim Nobel ödüllü 'bilim adamları' var 'akıllı tasarım teorisini' destekleyen. Ünlü matematikçiler var.

Burada üzerinde durulması gereken 'hakikat', bunun 'akademiye' kapağı atmayı başarmasıdır. Bu akım 1980'lerde başladı. (Biz Evren'in nutuklarına ağlayacağımıza gülüyorduk.) Şu anda Britanya'da, 'akıllı tasarım teorisinin' Darwin'le birlikte okutulması tartışılıyor.

Bir kere şu çok önemli. Darwin'i 'bilimsel' taşlamak bir Müslüman icadı değildir. Tam tersine çok çok 'modern' bir Hristiyan icadı'dır. Bizim Müslümanlar da bu modern Hristiyan icadına şehvetle sahip çıktı. Hatta bizimkiler de bu işe para döktü, tıpkı Amerikalılar gibi.

Bakın nasıl yaşıyor gittikçe İbrahimî dinler birbirine. Medeniyetler çatışmasıymış. Palavra. Aynı medeniyet. Müslümanın suçu, tarih boyunca Hristiyanın periferisi olmak, taşrası olmak. İçinde olduğu tarihin dışında anılmak.

Ayrıca 'yaradılış', Hristiyanlık için Müslümanlık için olduğundan çok daha önemli bir tasavvurdur. Çok daha şaşıla bir hikâyesidir. Ve folklorik olarak Batı'da, çok daha derine nüfuz etmiştir.

Bizde, 'akademi', üniversiteyi, *Radikal* gazetesi gibi bir Hyde Park demokrasisi olarak algılamak çok işimize geliyor. Cuntacıyla, sosyalist, demokrat, yan yana yazıyor. Ne 'özgür' bir ortam değil mi? *Radikal*'in verdiği 'poza' bakınca insan, şöyle düşünüyor. 'Ufak tefek' eksikleri var tabii, ama ne medeni bir ülke Türkiye.

Ama muasır dünyada tablo bu değil. Akademi denen yerde herkes birbirinin boğazında. Eblehçe, sosyopatça saygılı bir teşrifat içinde değil herkes birbirine.

Yıllarca Heisenberg'ci ve Einstein'cı fizikçiler bile birbirlerine aynı üniversitelerde tahammül edemediler. Sosyal bilimlerde, ekonomide böyle bir tahammül zaten hiç olmadı. İngiliz filozofları Fransız filozoflarını şaklabanlıkla suçladı. Bildiri yayınladı. Ünlü bir Fransız filozofunun Wittgenstein'in mezarına tükürmediği kaldı.

Yani muasır medeniyette bilimin, ilimin sosyolojisi, 'demokrasi pozu' vermeyi değil, 'hakiki siyaseti', 'hakiki demokrasiyi' andırıyor. Bizim *Taraf*'ta olduğu gibi, aynı şeyleri düşünenler biraraya toplanıyorlar. Benzerlerinden ilham alıyorlar. Karşı tarafı anayasa mahkemesiyle, darbeyle yok etmiyorlar. Ama bilimi, ilimi, tıpkı siyaset gibi 'benzerleriyle' yapmayı tercih ediyorlar. Bilimin de bir sosyolojisi var yani. Çünkü bilim, insanlar ve cemaatler tarafından üretiliyor. Bir vahiy türü değil.

Bilimin 'üretimini' mutlak bir metodoloji' olmaktan çıkarıp bir sosyoloji mevzuu haline getiren bilim felsefecileri de, 1980'lerde ortaya çıktı. Ve dindar da değillerdi. Adamın biri, üstelik Popper'in öğrencisi, kendi deyimiyle 'anarşist' bir bilim kuramı geliştirdi. Bu görüşe göre bilimin ilerleyişinin hiçbir rasyoneli yoktu. Akılla takip edilecek bir yanı yoktu yani. Bilimin gelişimi din dahil her şeyden faydalanabilirdi. Dinin devletten ayrılması yetmezdi. Bu filozofa göre, hakiki laiklik için modern devletin 'dini' haline gelmiş 'bilimin' 'de devletten ayrılması gerekiyordu.

Bu yazıyı uzatmak isterdim ama vuruşlar tükeniyor. Hülasa, evet sansür kötü bir şeydir. Ama yaradılış teorisiyle, Darwin'i aynı çatı altında 'zorla' barındıramazsınız. Oraya zorla 'demokrasi pozu' verdirtemezsiniz. Bu eşyanın tabiatına aykırıdır. İkisinin iki ayrı cemaatte, iki ayrı dergide yaşaması gerekir. Ama bilim ve tekniğin tek dergisi YÖK marifetiyle hem devlete hem hükümete bağlı olursa, ayıkla Türkiye'nin taşını.

Bizim Müslümanlar 'akıllı tasarım teorisine' yatırım yaparak çağlarını yakaladılar. Al sana bir nevi 'modern mahrem' daha. Ama laiklerimiz için metodoloji ve bilim felsefesi, yüzyıl öncesinde ebediyen dondu kaldı.

Ve son olarak, mesela Amerika'da Darwinistler anti-Darwinizme karşı 'sivil' mücadeleye giriştiler. Vakıflar kurdular. Büyük konferanslar düzenlediler. Onlar da bu işe büyük para ve emek akıtmaya başladılar.

TÜBİTAK'ı 'yaradılışçılar' ele geçirdiyse, atın kardeşim laik zenginler ellışer yüzer milyon ortaya. *Forbes* listesine girmeyi biliyorsunuz. Kurun bir Darwin cemaati, bir Darwin vakfı. Araştırmalar yaptırın. Broşürler, kitapçıklar dağıtın. Dergiler çıkarın. Her sayıyı Darwin sayısı yapın. Oradan genetik araştırmalara geçerseniz, kârlı ve çağdaş bir yatırım bile olabilir bu.

Ama sen jipinden yatından hiç inme. Sonra, şu Darwin büyük adam abi... Maymundan geldiğimi biliyorum ya, kendimi affediyorum, demek gibi bir şey bu. Evrimden anladığı da, yatının boyunun her sene ne kadar uzadığı.

Yatının evrimi durduğunda da, aç ellerini Darwin babaya, beni kurtar, diye dua et.

Maymunlar cehenneminde Darwin gelmiş olmuş sanki bir Muhammed.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İki kez rehin alınmak

Gökhan Özgün 19.03.2009

Batı'da bir gazeteci bazen bir 'şeyler' duyar. Ama bunu haber yapıp haberi yayımlamaz. Niye mi? Çünkü haber gazeteciye bir 'garip' gelmiştir. Kaynağı oldukça güvenilir bile olsa, duyduğu şeyleri akli almamaktadır. Yani gazeteci, haberi ister istemez akılla da sınar. Akıl dışı olduğundan kuşkulandığında, haber akıl imtihanından geçmediğinde, tereddütle yaklaşır habere. Duyduğu şeyin bir garip akıl almaz dedikodu olduğuna karar verir. Ve onu yayımlama riskini göze almayabilir.

Türkiye'de bunu yapabilir misiniz? Türkiye'de bir haberi aklın imtihanından geçirebilir misiniz? Olacak iş değil, akla hayale sığmıyor, diye yayımlamazlık edebilir misiniz? Hayır, Türkiye'de böyle bir lüksünüz olmamalı. Çünkü bir gün evvel size tamamıyla akıl dışı gelen şey, buna çocuklar bile inanmaz dediğiniz şey, bir sabah kalkarsınız ki hakikat olmuş. Kapınızın önünde duruyor. Geleceğin önünde duruyor. Çocuğunuzun boğazına sarılıyor. Kan istiyor, can istiyor. Kanlı olsun istiyor. Şanlı olsun istiyor. Bir memleketin tarihinden on onbeş sene istiyor, otuz kırk sene istiyor.

Rasim Ozan Kütahyalı bir süredir yazıyor. Bir yargı darbesinin daha geleceğini yazıyor. Her ne kadar 'bir bilen' olarak kendini teminat göstermeyi tercih etse bile, söyledikleri yabana atılacak cinsten değil. Çünkü bu söylenti, oldukça güvenilir kaynaklardan bana kadar da geliyor. Bana geliyorsa, çok kişiye gelmiştir. AKP'ye bir dava daha açma hazırlığı var. Üstelik söylenti bununla da kalmıyor. Bu davanın iddianamesinde 'dürüstlüğünden sual olmaz' Aydın Doğan 'abi'ye kesilmek istenen vergi cezası meselesi de var. 'Medya özgürlüğü' açısından tabii. İnsanın akli almıyor. Çocuklar bile inanmaz buna, diyesi geliyor. Akıbeti belirsiz bir vergi cezasının bir iddianameye girmesi, bir iddianamenin başka bir iddianameye 'kanıt' olarak girmesi gibi bir şey. Saçma değil mi? AKP'nin 'son' kapatılma davasına bakın, böyle saçmalıklarla dolu. Sonuç, AKP mahkûm edildi.

Balbay'ın insanın kanını donduran notlarını okuyunca, şiddetli bir 'rehin rejiminde' yaşadığımızı anlıyorsunuz. Kürtlerden sonra Gürcülerin de bir milli tehlike olacağını aklım hayalim almazdı, ama onu da gördüm. Ordu Gürcüleri bir ulusal tehdit olarak görüyor diye bir haber gelse bir gazetecinin önüne, hangi akli başında gazeteci bunu haber yapar? Ama görüyoruz ki, yapmamakla hata yapar.

Bu rehin rejiminin doğru dürüst bir tarifini bir türlü yapamadık. Ordu bir milleti rehin almış sanki. Kapatmış. Ara sıra bahçeye çıkmasına izin veriyor ki, millet dünyaya 'demokrasi pozu' versin. Bizim millet de 'demokrasi pozu' vermeye ezelden teşne. İsmi cisim sanıyor çünkü. İsmi cisim sanmayı seviyor. Başka çaresi de kalmamış. Elinde yüzyıl sonra anlamı hoş ama içi boş isimlerden başka bir şey kalmamış. Ayna karşısında bu isimleri geçiriyor

üzerine. Bir Batı hatırası, 'demokrasi pozu' veriyor. Askerin en hoşuna giden dönemler, bu ara dönemler. Demokrasi pozunun kuvvetlendiği dönemler. Herkesin, ne eksikimiz var bizim, dediği dönemler. Shopping mall demokrasisi dönemleri. Bizi 'güneşe çıkardılar' dönemleri.

Vesayet rejimi tanımlaması bu rejime çok ama çok hafif. Vesayetin bile söylemi bu kadar keyfe keder, bu kadar 'şahsi' olamaz. Bu, nevi şahsına tamamen münhasır, acımasız bir rehin rejimi. Bir terör (korku) rejimi. Yargı da, milleti rehin alanların kırmızı telefonu sanki. Memleketi rehin alanlar, 'şartlarını' yargı üzerinden iletiyorlar, dayatıyorlar memlekete. Yargı, rehincilerin özel ulaşı olmuştur. Akıl almaz işlere giriyor. Akıl alıp almaması önemli değil. Çünkü elçiye zeval olmaz.

İnsanın bu 'rehincilere' karşı şunu diyesi geliyor. Bu rehini kaldırmanın bedeli nedir be hayâsızlar? Her birinize birer milyon dolar verse bu memleket, toplamı yüzmilyarlarca doları bulur belki ama, buna karşılık bu rehini kaldırırsanız, bu memleket yine kârlı çıkar. Kürt meselesi aymazlığının maliyeti trilyon doları bulmuştur.

Ha bu arada, insan hayatı üzerinden konuşmanın bir anlamı yok. Çünkü bu memleketi rehin alanlar için, kanlı kansız meselesi, bir bifttek siparişi gibi, darbenin kıvamıyla ilgili, ağız tadıyla ilgili bir şey sanki. Onları sadece ekonomi korkutuyor. İnsanın kanı donuyor.

Benim kanımı donduran asker değil. Benim kanımı donduran, Mustafa Balbay, Mustafa Özbek. Mustafalar yani.

Ben cuntacılığın böyle hayâsız bir sivil derinlik kazandığı bir başka ülke bilmiyorum. Hayal edemiyorum. Gördüklerim, duyduklarım, okuduklarım, aklımın, hayalimin sınırlarını aşıyor.

Artık şunu da biliyorum ki, 'global ekonomi', 'global siyaset' denen şey olmasaydı, kan gövdeyi götürüyordu buralarda.

Rehinenin hayatını rehinciden 'dünyanın hali' koruyor. Amerika'nın isteksizliği koruyor. AB'nin meşrebi koruyor. Ve böylece, bu dünyanın hali ne olursa olsun, hayatınızı dünyanın haline borçlu oluyorsunuz. Çocuğunun çocuğunun hayatını dünyanın haline borçlu bir millet iki kere rehin alınmıştır. Hem buradaki hayâsızca kibirli aklieveller tarafından, hem de 'dünyanın hali' tarafından. Birinin rehinini bir diğeri kaldırarak velinimetin oluveriyor çünkü. Allahaşkına kendinizi boğuluyor gibi hissetmiyor musunuz? Ben hissediyorum.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İhanete davet

Gökhan Özgün 21.03.2009

Son yazdığım yazı üzerinden internette iki eski dostun bir hesaplaşmaya girdiğini gördüm. Bu hesaplaşma benim çok ilgimi çekti, çünkü hesaplaşma siyasi değil, insaniydi, dostaneydi.

'Memin' imzalı biri, benim son yazımın son cümlelerini alıntılararak, bir *Taraf* okuru olan arkadaşına soruyor...

Gökhan Özgün dün şöyle yazmış diyor. "Çoluğunun çocuğunun hayatını 'dünyanın haline' borçlu bir millet iki kere rehin alınmıştır. Hem buradaki hayâsızca kibirli aklıevveller tarafından, hem de 'dünyanın hali' tarafından. Birinin rehinini bir diğeri kaldırarak velinimetin oluveriyor çünkü."

Sonra arkadaşına soruyor?.. Hasancığım sen kimin rehini olmayı seçerdin (tercih ederdin demiyorum, "tercih" özgürlük ima ediyor), bir nevi Sophie's Choice yani...

Sevgile
memin

Yazışmanın havasından suyundan 'memin'le uzun süredir görüşmeyen ve fakat yakın dost olduğunu anladığımız Hasan, eski dostuna beklenmedik uzunlukta bir cevap veriyor. Bu cevabı, aslına sadık kalarak, ama ister istemez kendi üslubuma yatırıp 'terbiye ederek' size aşağıda sunuyorum.

İşte Hasan'ın cevabı...

Tercihim belli değil mi? Çok arzu ediyorsan, amiyane tabirle, bunun köprüyü geçene kadar ayıya dayı demek olduğunu düşün. En büyük korkum ise, hep köprüde kalmak. Herkesin hep dayı olduğu yerde kalmak. Mekezin son stratejisi, köprüyü ebedi kılmak. Her dayıya yer açmak. Herkesin dayılığını garantiye almak.

Ama işin sonu, 'laikle mi yaşamayı tercih edersin Müslümanla mı?' ya gelirse, benim için "Perihan Mağden seçimi" geçerlidir. Müslümanla yaşamayı laikle yaşamaya tercih ederim. Meçhul bir geleceği, faili meçhul bir geçmişe tercih ederim. Bir türlü 'geçmeyen bir geçmişe' tercih ederim. Bilmediğim bir geleceği, betondan bir barajın önünde yığılmış hep patlamayı bekleyen boğucu bir geçmişe tercih ederim.

Felsefeye ebediyen açık şiirsel bir 'kutsal kitabı', bir askerin nutkularıyla bütün bir milletin nutkunun tutulmasına tercih ederim. İş o noktaya gelirse, Sophie's Choice'ın buradaki adı Perihan Mağden's choice.

Senin tercihin benimki kadar yalnız bir tercih mi? Ben hayatımda hiç bu kadar yalnız kalmamıştım. Ama içimden bir his, kuvvetli bir his, nedense buradaki en yalnız tercihlerin en doğru tercihler olduğunu söylüyor. 80 yaşındaki olağanüstü cumhuriyetçi babam, elimde *Taraf* gazetesini görünce, siz müftersiniz... İşiniz gücünüz askerle uğraşmak... Asker olmasaydı görürdünüz gününüzü... diye bağırp gazeteyi suratıma attığı, hemen ardından da, çoluğun çocuğun var, ne olur dikkat et, diye ağladığında, işte tam o anda, ona, ne o baba yoksa çok sevdiğin, çok güvendiğin askerden mi korkuyorsun, diye sorduğumda, babamın susup uzaklara baktığı bir ülkede, yalnızlıktan başka, herkesin kendi cemaatine ihanet etmesinden başka, vicdani bir doğru göremiyorum ben.

Bu ülkede insanlar bir amip gibi gerektiğinde tam ortadan ikiye ayrılmaktadır. Tek bir insanın bünyesinde bile kuyrukları birbirine değmeyen birden fazla vicdan yaşamaktadır. Nutuklardan nutku tutulanların yarattığı medeniyet bu işte.

Ancak herkes kendi cemaatine ihanet ederse bir şeyler değişir. Ben kendi cemaatime bakarım. Kendi cemaatimi tanırım. Ben kendi ihanetimle uğraşırım. Ben kendi cemaatime ihanetim üzerinde çalışırım. Kendi cemaatimle hesaplaşıyorum. Başkasının hesabını da, cemaatini de, kendi vicdanına bırakırım. Benim sırat köprüm burada budur.

Artık herkes tanıdığından, bildiğinden sorumludur. Herkes iliklerine kadar tanıdığına, ihanet etmekle mükelleftir. Çünkü yalnızca ihanet korkusu üzerine kurulan bir rejim, 90 yıl sonra, ihanete müstahak olmayan hiçbir cemaat bırakmamıştır.

Beni bana gayet saygılı, 'liberal' yetiştiren babam, artık açık bir cuntacıysa, bence onu rehin alan hayâsızlara âşık olduğundandır. Tabir caizse babam, en acayibinden, en derininden bir Helsinki sendromu yaşamaktadır. Bu memlekette işkenceden kafayı yiyip işkencecisine 'Sevgili Babacığım' diye mektuplar yazarlar biliyorum ben. Benden başka kimse benim cemaatime benim kadar iyi ihanet edemez.

Taraf'a gelince, *Taraf* bir cemaat değildir. *Taraf* daha ziyade cemaatine ihanet edenlerin, cemaatinden atılmışların, uzaklaştırılmışların toplandığı yerdir. Bir mülteciler topluluğudur. Bence tabii.

Doğrusu Gökhan Özgün meraklısı olduğum bir yazar değil. Bence Türkiye'de yazılmış en kısa ve en iyi köşe yazısı, Ümit Kıvanç'ın *Taraf*'taki köşesinin adıdır. Üç kelimelik, gelmiş geçmiş, en kısa ve en iyi köşe yazısıdır bu. **Açın Türkiye'nin önünü.** (Ki gelecek gelsin.)

Bütün mesele bu üç kelimeyi birbirimize anlatmak için daha kaç milyon kelime ve kaç yıl harcayacağımızda. Ve bu üç basit kelimeyi hazmedebilmek için insanlığımızdan daha ne kadar yiyeceğimizde...

Çok vaktimiz kalmadı. İnsanlığımız ise iyice azaldı...

İmza

hasan

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Tekel değil, 'çiftel'

Gökhan Özgün 26.03.2009

2007 yılında AKP'ye akıl almaz bir kapatma davası açılır. Merak edersiniz, ne olacak bu işin sonu? Kendi kendinize dersiniz ki, akla hayale sığmaz bu ülkede akıl yok, bari ben kendime bir akıl hayal edeyim.

Ve hayal ettiğiniz bu akli kullanarak dersiniz ki, maalesef burası Türkiye, AKP kapatılacak. Öte yandan, birileri de der ki, ne iyi ki burası Türkiye, AKP kapatılacak.

Hatta başbakan bile AKP'nin kapatılacağını düşünür. AKP kapatılmayacak, dünyanın bu halinde bunu yapmak öyle kolay değil diyenlere, başbakan bile bir türlü inanamaz. Bu arada, bütün büyük bankalar da AKP'nin kapatılacağı üzerine pozisyonlarını alırlar.

Ve gün gelir, bir bakarsınız, AKP kapatılmaz. Akıl almaz bir davanın sonucunu kestirmek için kendinize hiç yoktan bir akıl hayal etmişsinizdir, ama hayal ettiğiniz o akıl bile sizi şaşırtmıştır.

Hakiki akıl yoktur, hayali akıl bile yoktur. Bir kumarhanede yaşamaktasınızdır.

AKP taraftarı ya da düşmanı, herkes yanlış sonuca oynamış gibi gözükmektedir. Sanki herkes kaybetmiştir. Ama uzun vadede hep kazanan birileri vardır. Uzun vadede hep kumarhane kazanır. Kumarhanenin sahipleri kazanır. Yeter ki, kumar bitmesin. Yeter ki, gelecek bir kumar mevzu olsun. Gelecek 'mevzu bahis' olmasın. Gelecek yalnızca bir 'bahis' olsun.

Birileri bu ülkenin bırakın hakiki bir akılla yönetilmesine, hayali bir akılla yönetilmesine bile izin vermemektedir.

Bu memleketi bu hale getiren her neyse, her ne düşünceyse, insani, gayri insani her ne patolojiyse, işte bundan iliklerine kadar nefret ediyorum. Bu ülkenin diğer meselelerini ezip geçmiş kanserlikteki meselesi budur. Bu, medyayla askerin hastalıklı ilişkisidir. Devletle devlet zengini burjuvazinin hastalıklı ortaklığıdır.

Çünkü Türkiye'deki çirkin oyunu sahneye koyan basit bir 'tekeli' değildir, 'çiftel'dir. Durum, teşbih yerindeyse, bir monopolden ziyade bir düopolü, bir oligopolü andırmaktadır.

Balbay'ın günlüklerinde bunu okuyorsunuz. Merkez medyanın askerle basit bir biat ilişkisinde olmadığını görüyorsunuz. Daha ziyade, aynı piyasanın, aynı memleketin sahibi, dengeleri konjonktüre göre değişen iki güçlü elin, itişmeli, pazarlıklı, oyunlu bir ilişki içinde olduğunu anlıyorsunuz.

Matematiksel ekonominin en karmaşık kuramlarından biri olan oyun teorisi, düopollerin, oligopollerin davranışını, tabir caizse, onların hiç bitmeyen bizans oyunlarını çözümlmek için sık sık kullanılan bir teoridir.

Bu oyunda amaç, hem birbirine kazık atmak, hem de aynı zamanda piyasayı kazıklamaktır. Ama sonuçta, iki güçlü el, hep ikisi için en kazançlı noktada buluşur, kaziği hep birlikte halka, piyasaya atarlar. Zaman zaman birbirlerini 'kırar' bir görüntü sergilerler, ama sonuç uzun vadede değişmez. Uzun vadede, birbirlerini kırmamanın getirdiği zararı, bir garip kurnaz noktada anlaşılarak, fazlasıyla telafi ederler. Bu oyunun farkı, duruma göre, iki güç için en kârlı denge noktasının sürekli değişebilmesidir. Bu da piyasada, bu takdirde siyasette, hayali bir hareket hissi yaratır.

Sovyet Rusya mesela, vatandaşları için en azından daha öngörülebilir bir ülkeydi. Daha ziyade bir monopoldü. Son günlerine kadar 'öngörülebilir' bir ülkeydi. Gorbaçov, Rusya şimdilerde eskisinden bile kötü derken, bence bunu demek istiyor. Çünkü Rusya, artık Türkiye Cumhuriyeti'ni andırıyor.

Bizim cumhuriyetteki öngörülmezlik, geleceğin o sağlıklı öngörülmezliği değildir. Tam anlamıyla bir kumarhanenin öngörülmezliğidir. Çünkü kumarhanede aslında gelecek yoktur. Bir kumarhanenin en büyük numarası, olmayan bir geleceği bir gelecek gibi pazarlamasıdır. Kumarhanede her gelecek, atılan her zar, bir öncekinden, yani şu andan bağımsızdır. Yani aslında hakiki bir 'gelecek' yoktur. Kesin olan tek şey vardır, o da uzun vadede kumarhanenin kazanacağıdır.

Bu bölünmüş ama 'sürekli ortak' çiftelli iktidarın yarattığı zalim iletişim imkânları, cuntacılığı sivilleştirip derinleştirirken, askere karşı olma 'pozisyonunu' da bedavaya getirip sığlaştırmaktadır. Ben de andıçlandım, bana cuntacı diyemezsiniz imkânı, böylece her ihtiyacı olanın hizmetine girer.

Türkiye'de ordunun işi halk için 'bir akıl hayal etmek'se, medyanın işi de, memleket için 'bir hayalsizlik akıl etmesi'dir. Ordu bir akıl hayal eder, medya da sürekli hayalsizlik üretir. Ve Türkiye'nin normal bir gelecek hayali

olmamasını garanti eder. Onun yerine korkuyu ikame eder. Bir kumarhane gibi adrenalinle yaşar memleket, bir insan gibi umutla değil.

Merkez medya Türkiye Türklerindir şilebini ağır ağır bir başka kârlı 'denge' noktasına çevirirken, AKP'ye bir dava daha açılıyor olması 'ihtimali' şunu düşündürüyor. Bir kere bu ihtimale imkânsızdır, olamaz, diyemiyorsunuz. Acaba niye? Hâlâ niye?

Böyle bir davanın nereye varacağını da göremiyorsunuz. Acaba niye? Hâlâ niye?

Görseniz bile, böyle bir şeyin, yaratacağı patinajı, kaybettireceği vakti öngöremiyorsunuz. Acaba niye? Hâlâ niye?

Geleceğe bakarken gözlerimize hep indirilen kara perde, basit kara bir perde mi, yoksa sandığımızdan çok daha karmaşık, çok daha renkli ve çok oyunlu bir perde mi? Matematikçilere, 'oyun teorisine' danışılacak kadar karmaşık mı?

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Seçim tarifesi

Gökhan Özgün 28.03.2009

Seçimlerle ilgili bugüne kadar tek kelime yazmak istemedim. Zira, bu seçim ruhuma büyük sıkıntı veriyor.

Çünkü bilmem farkında mısınız ama, bir garip ara dönemde yaşıyoruz. Hukukun ve parlamenter demokrasinin nevrotikçe ve fakat açıkça lağvedildiği, sistemin, genel ve ara seçimleri bir 'yoklama' gibi kullanarak, siyaseti, adaleti ittirdiği, ve bu küçük ivme tükenince, memleketin, merkezin kendini en iyi idrak ettiği tam oportünist patinaj safhasına düştüğü, bir ara dönem bu.

Aslında 'demokrasi pozunu' parlamentosuz verebileceğimiz medeni bir resim bulunsa, bu dur kalka, bu hengâmeye de gerek kalmayacak. Özköklerimiz rahatlayacak. Hep aynı pozu hiç kıpırdamadan verecekler.

Darwin'i ne kadar kapak yapsak da, bir türlü tam olarak evrilemiyoruz. Batı'yı ancak bir maymun kadar anlayan 'primat'lığımız bir türlü evrilmiyor. Çünkü evrilmemizi sağlayacak her yeni siyasi geni, standart Türk siyasetinden her sapmayı, gördüğümüz yerde kürtajlıyoruz. Darwin'e inanıyoruz ama bir şartla, yalnızca ecnebi maymunlarla ilgili olarak. Ama betondan Türk maymunu evrilip ete kemiğe bürünüp siyasi bir insan olmaya kalkarsa, o zaman başlarız Darwin'e de, Darwin'in sülalesine de.

Evrime tapan memleketimin en küçük bir siyasi evrime, yeni bir anayasaya, direnişine bakın hele.

Sanki, iktidarın her sabah yeniden kurulduğu, öğlene doğru iktidarın çok kısa bir süre idrak edildiği ve daha akşam gelmeden iktidarın yitirilip bir garip boşluğa düşüldüğü, adına birilerinin 'parlamenter demokrasi'

demeye bayıldığı, bir garip rejimde yaşıyoruz.

Bu 'yoklama' tipi seçimlerde 'laik kesimin' Türkiye'nin geleceğinin önünden kısa bir süreliğine geri çekilebilmesi için, AKP'nin, yani iktidarın, her seçimden galip ya da büyük çoğunlukla çıkması hâşâ yetmiyor. AKP'den beklenen karşı tarafı 'dumura' uğratacak bir sonuçla çıkması. Yani hep şaşırtması gerekiyor. Patronlar kendilerine biat etmiş elemanlarını böyle maymuna çevirirler. Başarmak yetmez, şaşırtmalısın koçum beni, derler.

Mesela yüzde 45'lik bir AKP, artık neredeyse bir hezimetini temsil ediyor. Baykal bu yemeği pişiriyor.

Ne keskin bir köprü di mi?

İşte Türkiye bu yüzden bu seçimlerden mutlaka patinajla çıkacak.

Baykal'ın ve askerin en zeki olduğu nokta burası. Sırat köprüsünü sürekli daha keskin hale getirmesi. Yüzde 50'yle üç küçük adım mı attın, bak, attın işte adımlarını. Parlamenter demokrasi işliyor. Yüzde 45 mi oldun, kaybettin, şimdi delikanlı ol, üç adım geriye at.

Yani bir muhalefet yok. Yarış AKP'nin kendi kendisiyle yarışı. Ama gariptir, kendi kendisiyle yarışan bir siyaset, kendi kendisiyle yarışı kaybettiği zaman, birileri büyük zafer kazanıyor. İşte bu, ancak birileri memleketin sahibiye geçerli bir matematiktir. Yani sanki bir siyaset tarifesi var. Bir menü gibi. Yüzde 40'ın karşısındaki hanede, bu yüzdeyle hazmedilebilir şeyler yazıyor. Yüzde 50'nin karşısında bu yüzdeyle 'yenilebilecek haltlar' var. Elinde bir iktidar tarifesiyle, AKP, seçimlere hep tek başına giriyor. Baykal'ın, Özköklerimizin ve askerin işi de, bu müessesesini tarifeyi düzenlemek. Bunun adı da parlamenter muhalefet.

Dünyada çok ama çok şeyin hızla değiştiği bir devirde yaşıyoruz. Bu değişimin Türkiye'yi ittirilmesi birilerine umut veriyor ama, yelkenin paçavradansa rüzgâra inanmak biraz batıl olmuyor mu?

Ben de biliyorum, Türkiye bu rüzgâra karşı koyamaz. Eninde sonunda Türkiye değişir. Ama o eninde sonunda var ya, Türkiye'deki bütün siyaset zaten bundan ibaret. En daraldıkça son iyice uzuyor. Oysa, vakitlerin çok daraldığı küçük bir dünyada yaşıyoruz artık.

Ergenekon davasının tablosunun son rengi artık tükürükle bulandırılmayacak kadar netleşti. Güngör Mengi'den, Mehmet Yılmaz'a kadar birileri Ergenekon 'ifadeleri'ni değiştirmiş görünüyor. İnanmak istersiniz ki, gerçekten değişsinler. Keşke öyle olsa... Hayır, yeni bir 'direncin noktası' bulma peşindeler. Bunun ipuçları belirmeye başladı bile.

Türkiye'de merkezin bir ideolojisi, bir bakış açısı, bir gelecek tasavvuru yoktur. Pozisyonları, stratejileri vardır.

Ne olursa olsun, yine de merkezde, vicdanı kendinden geçmiş ama insanlığı tam olarak ölmemiş bir ara grup da mevcut... Bunların vicdanı tam Ergenekon'la ayılmaya başlamışken, bu seçimler yerel değil genel olsaydı, çok şey değişirdi. Ama seçimler yerelken bu vicdanı yeni ayılmış kesim, son bir kez vicdan kaçamağı yapıp, son bir kez AKP düşmanı dostumdur diyip CHP'ye oy verecek. Seçimlerin adının 'yerel' olması, onlara bu son vicdansızlık için tatlı ve zalim bir zemin yaratıyor. .

Benim gönül araştırmaları şirketimin tahmini AKP'nin yüzde 42- yüzde 43'lere kadar gerileyeceği. CHP'nin ne

alacağının hiçbir اهممىyeti yok. Dediğim gibi önemli olan, bu yüzdeye karşılık müessesenin rejim tarifesinde ne yazdığı. Bu yüzden tarifesinde bir kapatma davası daha olacağına inanmak istemiyorum. O, yüzde 50'nin üzerindeki AKP'nin tarifesinde var.

AKP fena bir müşteri değil, bu tarifelere çok da itiraz etmez. Bu tarifeyle de, bu deveye en küçük hendeği bile atlatmak o kadar zaman alır ki, şaşar kalırsınız. Bir bakmışsınız Kenan Evren anayasası (1980-.....) Atatürk anayasasından (1924-1960) daha dayanıklı çıkmış. Zaten buna az kaldı. O zaman kafamıza dank eder ki, çağın arkamızdaki rüzgârı dediğimiz, yanımızdan son sürat geçen tarihin rüzgârıymış.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kifayetsizliği kabulümdür

Gökhan Özgün 30.03.2009

Editörüm Tamer Bey, bugün beni arıyor ve diyor ki, saat 23.30'a kadar vaktin var. Yani, arzu edersem, yazımda seçim sonuçlarını değerlendirebilmek için vaktim olacak.

Seçim sonuçları diye düşünüyorum, kendi kendime... Gerçekten bir seçim ve sonucu var mı ülkede? Türkiye'de seçimin iyi kötü bir matematiği var mı ki, sonucu olsun? Kâğıt üstünde oy sayacağız, yani bir matematikle iştigal edeceğiz. Ama aslında ölçtüğümüz, bir 'özgöl ağırlık' olacak.

'Değişmek isteyen Türkiye'nin' 'özgöl ağırlığı' nedir? 'Değişmek istemeyen, 'nuh derim peygamber demem, çünkü peygamber benim' diyen Türkiye'nin' 'özgöl ağırlığı' nedir? Onu ölçeceğiz.

Bunu ölçmenin 'objektif' bir şey olduğunu düşünmeyin. Değildir. Bu, evrensel fizik kurallarının geçerli olduğu yerde 'objektif' bir ölçüdür. Bir de, sayının sayı olduğu yerde.

Evliya Çelebi, seyahatnamesinde, Ayasofya'nın boyutlarını çok 'objektif' ölçülerle kitabına koymuştur. Mesela, bir ucundan bir ucuna 1273 arşın gibi çok net ve şaşmaz görünen ölçüler, rakamlar vermiştir. Ama daha sonra bu kesin rakamları sınavanlar görmüştür ki, bunun gerçekte hiç ama hiçbir alakası yoktur. Diyelim Evliya Çelebi'nin 1273 arşın dediği yeri ölçüyorsunuz, ortaya 621 arşın çıkıyor. Bir açıklama bulamamışlar bu sapmaya. Bu muamma karşısında şuna hükmetmişler ki, Evliya Çelebi, rakamları, yani matematiği, teşbih niyetine kullanıyor. 1273 arşın onun dilinde 'muazzam büyük' demeye geliyor. Evliya Çelebi, kendi tasavvurunu dayatmak için, bir 'hakikati', yani rakamları, suistimal ediyor. Rakamları, anlamı ve çağırışımı olan birer 'kelime' gibi kullanıyor.

Rakamları bu akşam göreceğiz. Ama bu rakamların büyük mü küçük mü, iyi mi kötü mü, iktidarlı mı iktidarsız mı olduğunu saptayan ölçü, yani bu rakamların Türkiye metafiziğindeki 'özgöl ağırlığı' bence meçhul.

Şu meşhur, 'benim oyumla çobanın oyu nasıl aynı olur' meselesi, hepiniz gayet iyi biliyorsunuz ki, bir temenni değil, taş gibi bir Türkiye hakikatidir. CHP'nin oylarının her zaman bir 'Türkiye çarpanı' vardır. Geçen genel

seçimlerde CHP'nin bu çarpanı, aşağı yukarı 2 civarındaydı. (1 CHP oyunun 2 oy değerinde bir zgöl ağırlığı vardı.) Mesela AKP'nin oylarının çarpanı ise hiçbir zaman 1'i bulmadı.

Bu arpan tam olarak nasıl belirleniyor? Ben henüz çözmüş değilim. Bu arpanı belirleyen mekanizmayı çözen, Türkiye'nin 'siyaset metafiziğini' de çözmüş olur. Newton'un insanlığa ettiği hizmeti, Türkiye'ye etmiş olur.

Böyle bir ülkede, 'ebedi muhalefet'in, yani CHP'nin oy peşinde koşması enayilik olur. CHP'nin ıkartı, bu çarpan üzerinde çalışmak, bütün enerjisini bu çarpana vermektir.

AKP ise, hem çarpan üzerinde hem de oy sayısı üzerine çalışabilir. AKP'ninki daha karmaşık bir matematiksel maksimizasyon yöntemidir. arpanını limitte 1'e doğru arttırırken, bir yandan da oy peşinde koşması gerekir.

AKP mesela, seçimlerden sonra 'radikal' bir anayasa değişikliğine gitmeyeceğinin altını çizerek, kendi çarpanını 1'e doğru, biraz olsun yükseltmiştir. CHP ise, Ergenekon hususundaki 'ölü sevici' tutumuyla çarpanını düşürmüş müdür, yükseltmiş midir? Ben tam olarak kestiremiyorum.

Bu çarpanların artış ve düşüşlerinin miktarlarını kestirmek, biz faniler, yani oy verenler için imkânsızdır. Olsa olsa, en iyi ihtimalle, artış ve düşüş istikametlerini tespit edebilirsiniz.

Ben buna Türkiye'nin 'Karanlık Enerji' arpanı diyorum. 'Karanlık Enerji', Türkiye'deki bütün siyasi cisimlerin içinde durduğu uzayın adıdır. Varlığı çok yeni kabul görmüş bu enerjinin cüssesi ve kütlesiyle ilgili güvenilir bir bilgi mevcut değildir. Ama en azından varlığının artık 'gözlemlenebilir' olması bile, Türkiye için 'büyük bir ilerleme' olarak telakki edilmektedir.

Burada bu karanlık uzayın 'matematiğiyle' ilgili en azından bir deneme yapabiliriz. Mesela varsayın, bir 'Cunta Anayasası'na Nokta' partisi, CAN, kuruldu. Bu partinin oylarının 'çarpanını' nasıl hesaplırsınız?.. Naçizane bir öneri.

Bu partiye verilen oyları sayarsınız. Daha sonra, Kenan Evren'in heykelinin Marmaris'te kaç senedir dikili olduğunu bulursunuz. Diyelim, 10 sene. Kaç askerin sivil bir mahkemede Ergenekon'dan yargılanacağına bakarsınız. Diyelim, 5. Bir de, Ergenekon'un ne kadarının ortaya döküldüğuyle ilgili bir rakama ihtiyacınız var. Ki bu rakam, emin olun, yüzde 10'dur.

Diyelim, bu 'yeni parti', CAN, oyların yüzde 80'ini aldı. Muhteşem bir sonuç. Ama bir de zgöl ağırlığına bakalım. Bunu Evren heykelinin ömrüne, 10'a bölün, yüzde'8e düşer. Sonucu yargılanan 5 askerle çarpın, yüzde 40'a çıkar. Ergenekon'un yüzde 10'unun ortaya çıkması, bunu 1,1'le arpmanızı gerektirir. Olur yüzde 44. Bunu da, CHP'nin yüzde 20'lik oy oranıyla çarpınca, tekrar yüzde 8,8'e düşersiniz. Burada AB arpanı imdadınıza yetişir ki, bu 3'tür. Sonuç yüzde 26,4'tür. Yüzde 80'in zgöl ağırlığı yüzde 26,4'tür.

Yüzde 26,4'le de anayasa falan değiştirmek demokrasiye ters düşer. Di mi?.. Amerikan seçimleri Türkiye'yle aynı 'siyasi uzayda' yapılıyor olsaydı, adı Hüseyin olan bir zencinin başkan seçilmesi yaklaşık 200 yıl kadar alırdı. (Bundan eminim.)

Seçim sonuçlarını değerlendirebilmem için bana tanıdıkları ek süre için gazeteme teşekkür ederim. Ve fakat bu konuda yorum yapmak için çıplak seçim sonuçları dışında diğer birçok 'bilinmeyene' ihtiyaç duyduğumdan, bir yorum yapmamayı tercih ediyorum.

Ayrıca, yazdığım her yazıyı okuyan ve beni 'çok haklı' bulduğunu söyleyen bir yakınımın da CHP'ye oy verdiğini öğrenince, her şeyin ötesinde kendimi de koca bir sıfırla çarpmam gerekiyor, ki bu da, 'milli beyhude'lik' çarpanıdır. Bana müstahaktır.

Sonuç olarak, bana verilen bu gazetecilik imkânını değerlendiremediğim için bütün okurlarımdan ve gazetemden özür diliyorum.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Saatlerinizi tekrar ayarlayın

Gökhan Özgün 02.04.2009

Bir kez daha anladım ki, seçim sonuçlarını yorumlamak beyhude. Önemli olan, 'seçim yorumlarını' yorumlamak. Çünkü hakiki sıcaklıkla 'hissedilen' sıcaklığın birbirinden çok farklı olduğu bir iklimde yaşıyoruz. Ve biliyoruz ki, Türkiye'de siyasete 'hissedilen' sıcaklık hükmeder.

Bu seçimlerden sonra hissedilen sıcaklığa bakarak varılacak en net sonuç bence, şudur. Türkiye dünya saatinden Türkiye saatine geçmiştir. Seçimlerin galibi, Saatleri Yavaşlatma Enstitüsü'dür.

Bir kere, bu seçimler Baykal için büyük bir başarıdır. Bunun böyle olmadığını söylemek için Danimarka'da yaşıyor olmak lazım.

Baykal, hiçbir zaman partisini büyütmek için muhalefet yapmadı. Askerden, merkez medyadan, mahcup ya da pişkin Ergenekoncularından ve her nevi izolasyonistten aldığı ve onlara verdiği destek de, hiçbir zaman CHP'nin oyuna oy katmak için olmadı. Baykal'ın bir tek amacı vardı, AKP'yi küçültmek. Çünkü 'gerisi' kolaydı. Baykal'ın stratejisi buydu. Kimse bu stratejinin başarısız olduğunu söyleyemez. AKP'nin oyları yalnızca sekiz puan düşmedi, Türkiye'de 'bir şeyleri değiştirmek' için nedense kritik bir eşik olan yüzde 40'ın altına düştü. Yüzde 40'ın altı Türkiye'de 'AKP için' çok kaygan bir zemindir.

Bu seçimlerden sonra ben herkesle bahse girerim ki, Baykal ömrünü CHP'nin tepesinde tamamlar. Bu zalim imkân Baykal'ın yüzünün plastiğine şimdiden sirayet etti bile.

Seçim sonuçlarını yorumlayan köşe yazarlarının egolarının şişkinliği beni hayrete düşürdü. Köşe yazarlarının çoğuna göre, AKP'nin oy kaybının nedeni, AKP'nin bizzat o köşe yazarının dediklerini yapmamış olmasıydı. Başka türlü nasıl düşünülebilirdi?

Kirli korku muhalefetine, Ergenekon avukatlığının, envai çeşit 'milli' ittifakın seçim sonuçlarında hiç ama hiçbir etkisi nedense olamazdı. Ve çok önemli bir şey daha anladık ki, asker seçimlerden önce muhtıra vermezse, Türkiye'nin demokrasi sorunu kalmıyor. Başka hiçbir düzenlemeye gerek yok.

Ne kadar patetik bir patinaj pistinde dönüp durduğumuzu anlamak için *Radikal* gazetesinin seçim sonuçlarından çıkarılması gereken dersler arasına özenle yerleştirdiği bir garip derse bakın hele... "Seçimler, AKP'nin oylarının, ülkenin bütün gelmiş geçmiş partileri için de geçerli olacak biçimde, yükselebileceği gibi

düşebileceğini ortaya koydu. Özetle, eski Cumhurbaşkanı Ahmet Necdet Sezer'in sözü doğrulandı: İktidardan hoşlanmayanların çıkış yolunun, sandık eksenindeki meşru siyaset olduğu kanıtlandı."

Şimdi bu ders kitabını bir de 'arka kapağından' açıp okuyalım. Mesela AKP, ola ki yüzde 50'nin üzerinde oy alsaydı, ahir zaman peygamberi Ahmet Necdet Sezer 'haksız' çıkacaktı. Böylece iktidardan hoşlanmayanların 'çıkış yolunun' meşru siyasette olmadığı ispatlanmış olacaktı. Hadi, bu bir saptama olsa neyse, bir ders olarak sunuluyor. Ve insan can havliyle, Ahmet Necdet Sezer'e mi, AKP'nin oylarının düşmesine mi, yoksa *Radikal*'e mi teşekkür edeceğini şaşıyor.

Bunun üzerine bir bardak soğuk su içtikten sonra, benim için en anlamlı seçim sonrası yazısına, Alper Görmüş'ün yazısına geliyorum. Alper Görmüş seçim sonrasındaki yazısında seçimlerle ilgili tek bir kelime etmedi. Yazısının başlığı şuydu. **"Darbe girişimi suç değildir" lobisi, tam düşündüğüm gibi atağa kalktı...**

Evet, darbeciliğin, darbe propagandası yapmanın, bunu kamuoyu ile paylaşmanın meşru kılınması gerektiğini düşünen bir akademisyen ve gazeteci lobisi gittikçe güçleniyor. Sizce bu seçim sonuçları bu lobiye epey rahatlatmış mıdır? Yoksa az da olsa rahatsız mı etmiştir? Bu sorunun cevabı, size hissedilen sıcaklıkla ilgili bir fikir verebilir.

Mütevazı insanlar ülkesinde pek yadırganan AKP'nin şu meşhur 'kibrinin' bedel ödediği tek yer bence Güneydoğu'dur. Ve orada bile, bunun ne kadarı kibrinin bedelidir, ölçmek kolay değil. Çünkü gözardı edilen bir gerçek var. TRT Şeş gibi açılımlar, Kürtler için çok küçük, ve fakat Türkiye için çok büyük adımlardır. Böyle şeyler için akli başında olan Kürtlerden değil, Türklerden oy bekler. Kuzey Irak dahil Güneydoğu'da yıktığı tabular için Türkiye'nin gerisinden oy alamıyorsa AKP, bu üzerinde kara kara düşünülmesi gereken durumdur.

Sonuç. Bunu kimseye çaktırmak istemese de, AKP kendini 'yenik' hissedecektir. Çünkü seçim sonucunun AKP'nin erdemlerinin bir cezası mı, yoksa zaafplarının bir bedeli mi olduğuna dair öyle kuvvetli bir kanıt yoktur.

Eğer ülkede 'hakiki' ve anlamlı bir muhalefet mevcut olsaydı, AKP, bu zaafplarının bedelidir diyebilirdi. Ama pragmatik AKP, bunu erdemlerinin cezalandırılması olarak yorumlayıp buna göre davranırsa, kimse buna kuruntu diyemez. Seçim sonuçlarının ekonomik krizle ilgili olduğuna dair ise inandırıcı bir ipucu bulunmuyor.

AB artık bana görünmez bir akşamın ufku itilmiştir. Cunta anayasasının dayanıklılığı benim kestiremediğim kadar artmıştır. Partiler ve seçim kanunu ve anayasayla ilgili değişiklikler artık 'tamamıyla' siyasidir.

Zamanın hızlandığı bir gün 'gelecek'le dudak dudağa gelen Türkiye'nin 'gelecek'le aşkı, muhallebicide başlayıp muhallebicide bitmiştir. Memleketin velileri her yolu deneyerek bu çılgın aşka engel olmuştur.

Hissedilen bu sıcaklıkta, statükoyu demokrasi yönünde zorlayacak DTP'den başka siyaset, başka heyecanlı 'ruh' kalmamıştır. Türkiye'de bundan böyle demokrasinin motoru, eğer önü 'partiler üstü' bir milli birlikle kesilmezse, ucunu gördüğü geleceğin öyle kolay kolay peşini bırakmayacak olan DTP olacaktır.

Saatleri Yavaşlatma Enstitüsü seçimleri kazanmıştır. Lütfen saatlerinizi tekrar ayarlayın.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Mürekkebinin sonu

Gökhan Özgün 06.04.2009

Hangi kuruntuyla, hangi kibirledir bilmiyorum, nedense bu yazının altından pek kolaylıkla kalkacağımı sanıyordum. Öyle olmadı. Çok ama çok zormuş. Bunu gerçekten öngöremedim. Şimdi bunu öngörememekten utanıyorum.

Bunu niye ve nasıl öngöremediğimi anlatan bir sürü 'iyi' yazı yazabilirim, ama bu yazıyı beceremiyorum. Demek ki, ne eksik ne fazla, maalesef tam bu kadar bir 'yazar'ım.

Her kelime elime yapıştı, kâğıda düşmedi. Hatta bir ara paniğe bile kapıldım. Bu yazıyı bir kaç gün erteleyeyim mi, diye düşündüm. Allahtan bu düşüncenin hastalıklı olduğunu çabuk fark ettim. Sonunda karar verdim. Bu yazıyı 'yazmadan' yazacağım.

İmdadıma şeffaflık yetiştii, Ahmet Altan'a ve Yasemin Çongar'a yazdığım 'istifa' mektubu yetiştii.

Sevgili Ahmet, Sevgili Yasemin,

Bu mektubu, mektubu diyorum çünkü yazabilmem on günümü aldı, on günde nihayet yazıya geçmiş bir şeye e-mail demek zor. Bu kaçarı olmayan mektubu nihayet yazıyorum. Bence işin en hayırlısı söyleyeceğimi daha alt satırlara ittirmemek. Şu köşe yazarlığı 'macerama' artık bir son vermeye karar verdim.

Çok düşündüm taşındım, ama üzerime âdeta çöken bu kararı bertaraf edemedim.. Bunun takdir edersiniz ki binbir şahsi nedeni ve belki de gereği var, ama Taraf'a dönük tek bir veçhesi ve Taraf'la en küçük alakası yok. Hatta tam tersi... Bu mektubun on gün almasının nedeni zaten bu terslik. Bunu yüz yüze ifade etmek varken mektubu tercih etmemin nedeni de yine aynı hicap duygusu. Lütfen, bunu böyle yapmış olmamı küstahlık telakki etmeyin. Tek mümkünü buydu.

Kabul ederseniz, bir an önce (pazartesi) veda yazısı yazıp bu işi bitirmeyi düşünüyorum. Nasıl söylersem söyleyeyim sarsak duruyor, biliyorum, ama durum bu.

Kelimenin tam anlamıyla affınıza sığınıyorum.

gökhan

Kelimelerde mahcubiyete, anlamda tenzilata hiç gerek yok. Ahmet Altan ve Yasemin Çongar açıkça hayranlık duyduğum insanlar. Ertesi gün onlarla öğlen yemeği yedim. Ahmet konuştu. Yasemin sustu. Ben sayıkladım.

Ahmet, "İyi düşündün mü," diye sordu, sonra ekledi, "babam der ki," dedi, "İnsan açlık grevine tokken karar

verir." Laf üç kelimeyle her yere oturunca başka söze yer kalmıyor. Beni sayıklatan cümle de, zaten bu ilk cümleydi. Sonra başka şeyler konuşuldu.

Ahmet Altan'ın karşısında 'hazırlıklı' yakalanamıyorsunuz. Bu tespiti mübalağalı buluyorsanız, şöyle düşünün. Türkiye *Taraf*'ın açıklığı karşısında sanırım biraz da bu yüzden 'hazırlıksız' yakalandı. Her şeye 'hazırlıklı' olmakta pek becerikli Türkiye'yi 'hazırlıksız' yakalamak öyle her babayiğidin harcı değil.

Bu arada ben anladım ki, benim mürekkebim tükenmiş. Bu tabir biraz 'yazıya' kaçtı. Bu tabiri, 'yazı'ya kaçırmadan söyleyecek olursak, ciğerim çıkmış, ciğerim harap olmuş.

Köşe yazarlığı, yazarlıktan önce bir performans sanatı. Ama sanırım bunu biraz geç anladım. Mürekkebimi, yani ciğerimi idareli kullanmayı beceremedim.

Zaafım buydu, ama sanırım erdemim de buydu. Zaafını ve erdemini aynı kaba koyunca, insan, hayatında çok 'son' görüyor. Hele buralarda. Bu hava şartlarında.

Taraf'tan kopmadım. Sadece köşemi bırakıyorum. Mürekkebimi tazeleyebilirsem, ciğerimi yenileyebilirsem, belki yine çıkarım *Taraf*'ta karşınıza. Öyle konuştuk...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)